

Giới thiệu Hành Trình Sủng Thê

Tên gốc: 重生宠夫之路

Thể loại: Cổ đại - Trùng sinh, kiếp trước ngược sau khi trùng sinh sủng

Độ dài: Trên 100 chương

Editor: TiểuSongNgư kute

Tiêu gia phản loạn, những kẻ nghịch tặc bị chém, tịch biên tài sản. Hắn nhìn nữ tử ngơ ngác quỳ sụp xuống đất, mặt cười thâm, cảm thấy Tạ Sơ Thần quá ngốc. Gã cho hắn, bị hắn lợi dụng từ trước đến giờ mà vẫn cố gắng cứu mạng hắn. Lần nữa sống lại, lại trở về ngày thành hôn của hắn, mà người vợ bị hắn làm khổ đang buồn rầu đi vào bằng cửa sau...

Từ giây phút mở mắt trong lễ thành hôn, Tiêu Văn hạ quyết tâm: Nhiệm vụ quan trọng nhất đời này, nhất định phải ngược chết hết từng đứa từng đứa tra nam tiện nữ, đồng thời thay đổi triệt để, chấn chỉnh lại Tiêu gia. Mà hắn lại kinh ngạc phát hiện, thê tử của mình lại rất đỗi dịu dàng thông minh thâm tình như vậy, trung khuyến ôn nhu như vậy, nhu nhược dễ bị ức hiếp như vậy, rốt cuộc trước kia mình bị cái gì che mắt, báu vật như vậy lại không biết quý trọng! Nhiệm vụ quan trọng cả đời đương nhiên phải cung chiều cung chiều cung chiều đến tận trời!

Một câu giới thiệu vắn tắt: tra nam sau khi sống lại, nỗ lực phấn đấu, dốc sức cung chiều thê tử, ngược chết tra nam tiện nữ, nỗ lực trên hành trình bước lên đỉnh cao đời người!

Chú ý: cung chiều thê ám áp, ngược tra, sống lại, 1V1, HE!

Truyện này kể về tra nam sau khi sống lại dốc lòng phấn đấu, cung chiều thê tử, ngược tra. Xin chớ vì lúc đầu tra nam mà vội ghét bỏ, tác giả cam đoan tra nam sau khi sống lại, hội đủ tiêu chuẩn 3 tốt: hiểu học, chỉ số thông minh tăng vọt, là nam thần trong mọi nam thần, xin chớ vì những ngu xuẩn cận kề trong kiếp trước mà có thành kiến với hắn.

Xin xem xét rõ đề tài đặt ra (tra nam sống lại), nam chính sau khi sống lại cũng không phải xệt một cái thích nữ chính liền, mà trong quá trình ở chung từ từ bồi dưỡng tình cảm, sau đó thích và cung chiều thê!

Giới thiệu đã ghi chú rõ toàn bộ, làm ơn không cần tự mình suy diễn, cảm ơn đã đọc!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Người không xứng làm phu quân của ta

Trong địa lao âm u, loang lổ vết rêu xanh, hoà cùng mùi hôi thối bốc lên nồng nặc và tiếng kêu gào thảm thiết không cam lòng khiến người ta hoảng sợ.

“Thả ta ra!”

“Ta vô tội, mau thả ta ra!”

“Kêu la cái gì, ăn cơm!” Ngục tốt hung ác rống một tiếng, cầm gậy sắt gõ cửa sắt “Loảng xoảng” một cái, trong nháy mắt, tiếng gào khóc thảm thiết trong địa lao yên tĩnh lại.

Màn thầu cứng như đá bị vứt trên mặt đất, những phạm nhân bị bỏ đói lâu ngày ánh mắt lập tức sáng ngời, tựa như sói đói nhìn thấy dê, nhào lên tranh giành. Ngồi trong một góc phòng, Tiêu Văn liếc nhìn màn thầu thiu bốc mùi, ghét bỏ xoay đầu.

Hắn là trưởng tử Tiêu gia, từ nhỏ com ngon áo đẹp, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, khi nào chịu qua loại khuất nhục này.

Hắn tin tưởng, qua một thời gian nữa, không lâu đâu, nhất định mình sẽ được cứu ra ngoài, Tiêu phủ sẽ được rửa sạch oan khuất!

Bởi vì, người điều tra án này, chính là bằng hữu tốt của hắn, tam hoàng tử, Sở Mộ Thanh!

Ngay lúc Tiêu Văn lòng tràn đầy tự tin thì mấy con chuột trong địa lao ẩm ướt nghe thấy được mùi thơm của thức ăn liền kéo bè kéo cánh chạy ra, làm cho Tiêu Văn được nuông chiều từ bé sợ đến mức xanh mặt, hoảng hốt kêu lớn: “A, nơi này có chuột! Người đầu mau tới đây!”

“Àm ỉ cái gì thế, không phải chỉ là vài con chuột thôi sao?” Thấy khuôn mặt Tiêu Văn trắng bệch, ngục tốt khinh thường tức giận mắng một tiếng, nhú

nhú mảy lại, nói, “Ngươi là, Tiêu Văn?”

“Là ta, là ta.” Tiêu Văn vội vã nói, “Tiêu gia vô tội, ta muốn gặp Hoàng Thượng! Ta muốn gặp Tam điện hạ!”

Ngục tốt nhỏ một bãi nước bọt, cười lạnh: “Phạm nhân nào cũng nói mình vô tội, chẳng lẽ đều vô tội thật? Với thân phận phạm nhân của ngươi bây giờ, còn muốn gặp Bệ Hạ cùng Tam Hoàng tử?”

Ông ta suy nghĩ một chút, cười khẩy sờ sờ cằm: “Sáng nay, lúc ngươi vào đại lao, có nương tử* đáng đáp không tệ bốn ba khắp nơi, đưa tiền hối lộ, hi vọng chúng ta chăm sóc ngươi thật tốt. Thậm chí, bây giờ còn quỳ gối trước cửa Hình bộ, thỉnh cầu Thượng thư đại nhân cùng Tam Hoàng Tử giúp đỡ, nói tốt ngươi vài câu trước mặt bệ hạ. Người đó là phu nhân của ngươi? Đáng tiếc đáng tiếc, ngươi phạm vào tội lớn tày trời, cho dù nàng ấy đi khắp nơi cầu xin đều vô dụng.”

*: Danh xưng gọi người con gái đã có chồng.

Bây giờ là hạ tuần tháng sáu, thời tiết nóng nực, nắng chang chang vượt mặt, mặt đất hanh khô nứt nẻ, nàng ấy lại đang mang thai, da thịt mềm mịn, làm sao có thể quỳ trên mặt đất đây.

Tiêu Văn trong lòng vừa đau vừa xót, không nhịn được nghĩ đến trước khi chia tay, hắn đưa nàng thư Hòa Ly, cùng nàng đoạn tuyệt, cũng cắt đứt luôn quan hệ giữa nàng với Tiêu phủ, mới không khiến nàng cũng bị liên lụy.

Nửa tháng trước, Tề vương dẫn đầu hai trăm ngàn đại quân xuất chinh Nam Cương. Mới đầu tưởng rằng chắc chắn thắng, ai ngờ đánh một trận với Nam Cương, Đông Ngụy liên tục bại lui, tình hình trận chiến khốc liệt, gần gần một tháng, liên thua mất ba toà thành trì. Càng khiến người ta sợ hãi chính là, đại quân Nam Cương vây giết Tề vương, thừa thế tấn công Đông Ngụy, thế như chẻ tre làm cho cả Đông Ngụy vì đó khủng hoảng.

Đúng lúc này, Tam Hoàng tử Sở Mộ Thanh xung phong ra trận, thống lĩnh mười lăm vạn tinh binh* chống đỡ đại quân Nam Cương như cuồng phong bão táp ào ạt đánh tới, thậm chí bản thân chủ động ra khỏi thành tập kích quân địch, dùng mưu kế trong ứng ngoài hợp, tướng địch quân bị đánh cho đại bại chạy tan tác.

* binh lính tinh nhuệ: những binh sĩ được huấn luyện kỹ, trang bị đầy đủ và có sức chiến đấu cao.

Sau trận chiến này, Tam Hoàng Tử nổi danh khắp Thiên Hạ, được dân chúng Đông Ngụy tôn xưng anh hùng, phong làm Chiến thần, càng được hoàng đế bệ hạ coi trọng nhiều hơn.

Có điều, đại quân Nam Cương chỉ có mười vạn, Tề vương thống lĩnh hai trăm ngàn đại quân nhưng thua vô cùng thê thảm, sau khi điều tra, trong Đông Ngụy có người cố ý tiết lộ bí mật quân sự cho quân địch, dẫn đến Tề vương trúng mai phục, chết trận tại chỗ. Mà thủ phạm tư thông với địch bán nước chính là phụ thân Tiêu Văn, Tiêu Ngọc Dung.

Tiêu Ngọc Dung là Binh Bộ Thượng Thư, quan nhị phẩm Đông Ngụy quốc, quản lý sự vụ quan trường Đông Ngụy, đồng thời còn phụ trách chiến lược quốc phòng Đông Ngụy, chức vị quan trọng tại Đông Ngụy.

Tiêu Ngọc Dung làm phản khiến hoàng thượng vô cùng tức giận tổng cả nhà họ Tiêu vào đại lao, cũng tự mình thăm vấn Tiêu Ngọc Dung. Nay, 120 người Tiêu gia ngã ngổ trong lao, chờ đợi phán quyết cuối cùng của hoàng thượng.

Nếu Tiêu gia thật sự bị tội thông đồng với địch bán nước, chắc chắn tịch thu gia sản chém cả nhà. Lúc Tiêu Văn đưa Quý Thư Mặc thư hòa ly, đảm bảo nàng ta an toàn, còn giao cho nàng ấy một phong thư nhờ chuyển giao cho tam hoàng tử. Hắn tin tưởng, với giao tình của hắn và tam hoàng tử, cùng với địa vị hiển hách hôm nay của tam hoàng tử, chỉ cần tam hoàng tử nhìn thấy thư, nhất định sẽ dốc sức điều tra việc này, trả lại trong sạch cho Tiêu gia.

Hắn quả nhiên không yêu lắm Quý Thư Mặc, người nữ nhân dịu dàng hiền thực không vì hắn trở thành tù nhân mà chán ghét bỏ rơi hắn, nàng vì hắn, không màng thân mình bụng mang dạ chửa, bốn ba khắp nơi cầu tình, thậm chí không ngại ngày hè nóng bức quỳ trước mặt mọi người.

Nghĩ như vậy, Tiêu Văn trong lòng ám áp, động lực duy nhất để hắn sống tiếp chính là Quý Thư Mặc cùng đứa nhỏ trong bụng nàng.

Hắn phải sống để gia đình 3 người bọn họ cùng đoàn tụ!

Hắn phải nhìn thấy bảo bảo bình an ra đời!

Thời gian dài giam giữ là một loại tra tấn tinh thần tàn khốc, tới ngày thứ năm bị giam, Tiêu Văn không còn như ngày đầu mới bước chân vào lao ngục, quần là áo lượt, khí độ đại thiếu gia con nhà quan, anh tuấn nổi tiếng, bây giờ chỉ còn thân đầu bù tóc rối mặt mày bần thiêu, không khác gì mất tên ăn mày mới chui ra từ trong hầm phân, cả người bốc mùi tanh hôi khiến người chán ghét, trong tay còn nắm thật chặt nửa miếng bánh mì bé tẹo mà hắn dùng tánh mạng cướp được.

Chỉ năm ngày trong lao ngục, đã để lại trong lòng vị đại thiếu gia ăn sung mặc sướng này sự kinh hoàng tột độ, đặc biệt khi cai ngục phân phát cơm canh thì phạm nhân trong nhà giam tranh đoạt không ngừng, lao vào đánh nhau bừa bãi đầu mẻ trán.

Từ khi biết Tiêu Văn là đích tử quan lại, các phạm nhân thù người giàu hơn kẻ ác kia càng kéo bè kéo cánh, cùng nhau khi dễ Tiêu Văn, coi đây là thú vui tiêu khiển lúc rảnh rỗi. Mà đám ngục tốt đứng một bên, chỉ khinh miệt cười nhạo, thờ ơ lạnh nhạt, nhiều lúc tổ chức đánh bạc, cực Tiêu Văn có đánh lại hay không, có thể cướp được đồ ăn hay không.

Bị nhốt tại trong tù mấy ngày nay, Tiêu Văn nếm đủ nhân tình ấm lạnh, khi hắn vẫn còn là con trai của binh bộ Thượng Thư, khi phụ thân hắn vẫn còn nắm quyền hành trong tay, cái quan việc ghi chép sử sách của nước nhà thì bọn họ người nào không a dua nịnh hót, tìm đủ cơ hội nịnh bợ hắn, nay Tiêu phủ gặp nạn, một đám thì nhau đạp lên đầu hắn.

Chỉ có Thư Mặc! Chỉ có nàng ấy, bất luận thuận cảnh hay nghịch cảnh, giàu có hay bần cùng, nàng ấy đều bên cạnh hắn, cùng chung hoạn nạn, đồng cam cộng khổ...

Trong lúc Tiêu Văn đã lạnh, đói còn khát thì “Leng keng” một tiếng, bên tai truyền đến tiếng mở cửa sắt. Gió lạnh từ trong kẽ tường thổi vào, trong bóng tối ánh nến lay động theo từng cơn gió càng tăng thêm sự quý dị. Co mình trong góc tường run lấy bầy, Tiêu Văn mấp máy môi, suy nhược hỏi: “Đã tra rõ chân tướng, muốn thả ta?”

“Thả?” Cái ngực khẽ cười thành tiếng, thanh âm âm trầm vô cùng dọa người, “Lúc hoàng thượng còn đang thăm vấn thì Tiêu Ngọc Dung đã uống thuốc độc, sợ tội tự sát. Có điều lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt, Bệ Hạ điều tra ra Tiêu Ngọc Dung là bị đại hoàng tử xử giục, mưu hại Tề vương, ý đồ mưu triều soạn vị. Nay, vây cánh đại hoàng tử đều đã sa lưới. Hoàng thượng tức giận, hạ lệnh tra hôm nay, chém toàn bộ Tiêu gia, tịch thu gia sản. Ta đây là đưa người lên đường!”

Phụ thân sợ tội uống thuốc độc tự sát? Chẳng lẽ phụ thân thật sự hại chết Tề vương? Tiêu gia không phải bị oan uổng?

Tiêu Văn ngẩn ra, cả thân mình yếu ớt ngồi dưới đất cứng ngắc bị người thô bạo kéo dậy. Hai chân kéo bị xiềng xích nặng nề, xích sắt nặng chịch ép tới Tiêu Văn gần như bước không nổi nửa bước.

“Lê mê cái gì, nhanh lên!”

Tiêu Văn lao đảo một chút, còn chưa đứng vững, đã bị người thô bạo đẩy ra nhà giam. Xích sắt nặng nề ma sát trên da thịt mềm mại trắng trẻo* tạo ra từng đạo từng đạo vết máu màu đỏ sẫm, đau đớn như kim châm muối xát khiến vị đại thiếu gia vốn được nuông chiều từ bé liên tục kêu đau.

*: diễn tả như thế đủ biết nam chính kiếp trước ăn hại thế nào rồi há

“Thật vô dụng!” Cái ngực khinh bỉ hừ khẽ một tiếng, “Thật không hiểu sao vị thê tử kia của ngươi lại rất thật lòng với ngươi. Năm ngày nay vẫn đến quỳ, đuổi cách nào cũng không đi. Nếu không phải tới qua trời đổ mưa to, nàng ta phát sốt hôn mê bất tỉnh, chỉ sợ bây giờ vẫn còn quỳ đó.”

Nghĩ tới người thê tử ôn nhu như nước không để ý thân mình mang thai, vì hắn liều mạng cầu tình, trong mắt Tiêu Văn hiện lên một tầng nước dịu dàng, trong lòng có loại cảm giác thỏa mãn sâu sắc. Hơn nữa, hắn cảm thấy vô cùng sáng suốt và may mắn khi mình đưa thư hòa ly cho Quý Thư Mặc.

Ít nhất giờ phút này, Tiêu gia bị phán chém cả nhà cùng tịch thu gia sản, nàng và đứa nhỏ trong bụng nàng đều an toàn!

Huyết mạch duy nhất của Tiêu gia đã được bảo vệ!

Nghĩ tới Quý Thư Mặc mang thai còn kiên trì quỳ 5 ngày, Tiêu Văn cố nén đau đớn nơi cổ chân cùng ray rứt trong lòng, cắn răng, cố hết sức lê từng bước chân khập khiễng.

Vừa ra địa lao, tia nắng gay gắt chiếu thẳng vào mắt, Tiêu Văn kinh hoàng theo quán tính vội vã xoay đầu, chân mày run run, thời gian dài tiếp xúc với bóng tối, hôm nay dưới ánh sáng mặt trời, lộ ra một tấm thân bệnh hoạn tái nhợt và suy yếu.

Lúc Tiêu Văn quay đầu, hắn nhìn thấy thiếu nữ đứng dưới ánh mặt trời.

Thiếu nữ tuổi chừng mười tám, mặc bộ váy trắng rộng thùng thình, như một nụ tuyết liên, trong trẻo nhưng lạnh lùng, sạch sẽ thanh lịch. Da nàng trắng nõn, mịn màng như ngọc. Gương mặt xinh đẹp như đoá phù dung chớm nở, môi đỏ thắm, mái tóc dài bó cao bởi một cây trâm vàng hình bướm bướm đẹp đẽ tinh xảo, dưới ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh.

Bụng thiếu nữ hơi nhô ra, nhìn qua có bầu ba bốn tháng. Nhưng bộ váy trắng thanh nhã, càng tăng thêm khí chất khiến nàng thoát nhìn càng giống như tiên nữ dạo chơi chốn nhân gian. Trong lúc giờ tay nhắc chân, bộ dạng thủy mị nét na, càng tăng thêm vài phần khuynh đảo chúng sinh, giống như từ trong tranh bước ra, có chút không thực.

“Thư Mặc, Thư Mặc...” thoi khắc nhìn thấy thiếu nữ đó, ánh mắt Tiêu Văn chợt sáng ngời, lập tức đi đến bên thiếu nữ như hoa như ngọc, thấy nàng ta sắc mặt hồng nhuận, bình yên vô sự, nước mắt không khống chế được tách tách chảy xuống, “Ngốc Thư Mặc, ngươi người thân mang thai, làm sao có thể vì giúp ta cầu tình quỳ xuống đây... Nghe nói ngươi còn mắc mưa phát sốt, có sao không...?”

Tiêu Văn vươn tay, muốn sờ sờ gương mặt thanh lệ như hoa đào trước mắt, lại bị thiếu nữ nghiêng người né.

Bàn tay bản thủ nhất thời lúng túng rũ xuống, sắc mặt xanh mét xấu hổ, có chút không hiểu nhìn người thiếu nữ bây giờ đang lạnh lùng cách hắn ba bước.

Tiêu Văn bị giam ở trong ngục năm ngày, khuôn mặt đẹp đẽ trong lúc tranh đoạt mần thầu thi đã bị những phạm nhân khác đánh bầm đen sừng đỏ, chật vật không chịu nổi. Giờ phút này hắn tóc tai bù xù, quần áo tả tơi, toàn thân bốc mùi hôi thối. Hoàn toàn không còn khí chất đại thiếu gia từng vênh vào tự đắc, tiêu tiền như nước ngày nào.

Hiển nhiên không ngờ một Tiêu Văn luôn luôn quần áo hoa lệ, yêu cái đẹp như mạng, tự luyện không ai bằng sẽ có bộ dạng ăn mày bản thủ đầy kinh tởm như hôm nay, thiếu nữ ghét bỏ lấy tay che mũi, liên tiếp lui về sau hai, ba bước, về mặt khinh miệt nhìn Tiêu Văn: “Quý, phát sốt? Mấy việc ngu

ngốc này chỉ ngốc từ mới làm, ngươi cho rằng ta sẽ vì ngươi làm những việc đó?”

“Thư Mặc, cẩn thận, đừng làm đứa nhỏ bị thương.” Tiêu Văn thấy nàng lui về sau suýt đập trúng hòn đá nhỏ dưới đất, lo lắng dặn, làm như hoàn toàn không nghe rõ mấy lời thiếu nữ vừa nói. Cho dù nghe rõ, hắn cũng sẽ cho là mình nghe lầm, chung quy Thư Mặc của hắn làm sao có thể dùng giọng điệu dả thương người như vậy nói với hắn đây, không thừa nhận có lẽ là sợ hắn lo lắng đi, Thư Mặc của hắn chính là lương thiện hiểu lòng người như vậy...

Thấy Tiêu Văn vẻ mặt quỵn luyến ôn nhu toàn tâm toàn ý nhìn vào bụng mình, cứ y như trân bảo duy nhất trên đời, trong mắt Quý Thư Mặc lóe lên một tia cảm hận cùng chán ghét. Trong lòng nàng ngập tràn ác ý, yêu kiều cười khê vạch trần sự thật: “Đứa nhỏ, ngươi cho rằng đây là con của ngươi? Tiêu Văn, chuyện đến nước này, không ngờ ngươi vẫn còn ngây thơ như vậy đấy!”

Nàng nhẹ nhàng bước đến gần Tiêu Văn bởi vì những lời này hoàn toàn đỡ đần, cười khê bên tai hắn: “Tiêu Văn à Tiêu Văn, ta làm sao có thể có bầu con của ngươi đây! Loại người thất học vô công rồi nghề suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng giống ngươi, sao xứng lọt vào mắt xanh của ta! Sao xứng làm phu quân của ta!” Nói xong, nhớ lại một năm qua, vì để cho Tiêu Văn tin tưởng mình, vạn bất đắc dĩ cùng hắn thân cận, cảm giác buồn nôn dâng lên trong cổ họng Quý Thư Mặc, nàng ta ghét bỏ bịt mũi, lần nữa cách xa Tiêu Văn.

Tiêu Văn sắc mặt tái nhợt đứng chôn chân một chỗ, nhìn bạch y thiếu nữ nho nhã, nói cười xinh đẹp trước mắt, nhất thời cảm thấy có chút xa lạ, thanh âm nhện không được khê run: “Thư Mặc... Không nên nói đùa...”

Thư Mặc nàng ấy ôn nhu, thiện lương, tuyệt không phải giống như bây giờ nhìn mình bằng ánh mắt khinh miệt ghét bỏ, nhẹ nhàng thốt ra những lời làm cho hắn tuyệt vọng.

Nhất định là có chỗ nào lầm! Thư Mặc chính là vì cứu hắn quỵ suốt năm ngày mà! Làm sao có thể không thích hắn đây? Đứa nhỏ làm sao có thể không phải là của hắn đây! Hắn là của phu quân của nàng nha!

“Nói đùa? Thư Mặc không nói đùa. Một chữ cũng không có.” Lúc này, khi trong mắt nổi lên tầng nước, Tiêu Văn mới nhìn rõ một vị nam tử cầm y hoa phục đứng bên cạnh thiếu nữ. Nam tử thấy hắn kinh ngạc được đang nhìn mình, mỉm cười ôm thiếu nữ eo thon nhỏ vào lòng, hôn một cái lên môi thiếu nữ, tuyên bố: “Thư Mặc mang thai, là đứa nhỏ của bản điện hạ. Người Thư Mặc yêu cũng chính là bản điện hạ!”

“Bản điện hạ?” Tiêu Văn yếu ớt lắm bả, có chút xa lạ nhìn người một thời là bạn tốt—— đương triều tam hoàng tử Sở Mộ Thanh. “Từ Thanh, ngươi?”

Từ Thanh là tên chữ của Sở Mộ Thanh, một năm trước, Tiêu Văn làm quen tam hoàng tử thất sủng Sở Mộ Thanh, hai người vừa gặp đã thân, trở thành bạn tri kỷ. Không ngờ hôm nay gặp lại, vị hoàng tử vốn không được sủng ái này đã xoay người trở thành Chiến Thần Đông Ngụy danh tiếng lẫy lừng, đồng thời, còn được hoàng thượng phong làm thái tử.

Thấy Tiêu Văn vẻ mặt mờ mịt, Sở Mộ Thanh nở nụ cười khinh miệt: “Tiêu Văn, chuyện cho tới bây giờ, ngươi vẫn không phát hiện ra? Tiêu gia thông đồng với địch cùng đại hoàng huynh mưu phản, đều là bản điện hạ sắp đặt. Cuộc chiến giữa Đông Ngụy và Nam Cương, bản điện hạ thỉnh mệnh xuất chinh, một lần phá địch, không chỉ thu hoạch dân tâm, còn được phụ hoàng trọng thưởng, trở thành thái tử!”

Tiêu Văn run rẩy, không dám tin nhìn Sở Mộ Thanh: “Người tiết lộ quân tình cho tướng quân Nam Cương chính là ngươi? Vì sao? Vì sao muốn hãm hại Tiêu gia, vì sao muốn hãm hại phụ thân ta!”

“Có trách thì trách Tiêu gia các ngươi ủng hộ Sở Thi Ngọc, trách phụ thân ngươi khinh thường bản điện hạ, trách Tiêu gia các ngươi sinh ra một nhi tử ngu xuẩn như ngươi vậy!” Nghĩ tới Tiêu Ngọc Dung từng nói mình tâm thuật bất chính, công cao lấn chủ, làm hại hắn bị phụ hoàng thất sủng, trong lòng Sở Mộ Thanh hận vô cùng, hận không thể giết Tiêu Ngọc Dung.

Tiêu gia không phải luôn ủng hộ đại hoàng tử sao? Như vậy hắn sẽ hủy diệt Sở Thi Ngọc, hủy diệt nhi tử quý giá nhất của Tiêu Ngọc Dung, hủy diệt niềm kiêu ngạo của Tiêu gia!

“Tiêu Văn, ngươi thân là lệnh sử bộ binh, tin tức đều phải qua tay ngươi.” Sở Mộ Thanh nhìn nhìn Quý Thư Mặc thập phần nhu thuận trong lòng mình, lại nhìn nhìn Tiêu Văn mặt trắng bệch, ngụ ý không cần nói cũng biết.

Tiêu Văn nghĩ lại nửa tháng gần đây, Đông Ngụy đại chiến với Nam Cương, ngày đêm hắn bận bù đầu bù cổ tại bộ binh, Quý Thư Mặc vẫn tri kỷ đến bộ binh đưa canh bô cho hắn.

Bộ binh không phải nơi kẻ nào cũng có thể đi vào, nhất là nơi cơ mật, ngay cả đương triều hoàng tử cũng phải xin chỉ thị hoàng thượng mới có thể vào trong. Nhưng Quý Thư Mặc là phu quân của Tiêu Văn, mà Tiêu Văn lại là nhi tử được sủng ái nhất của binh bộ Thượng Thư Tiêu Ngọc Dung.

Tiêu Văn tuy chỉ là một lệnh sử nhỏ, nhưng đại danh鼎鼎鼎鼎 như sấm bên tai, cho nên người trông coi lúc nhìn thấy Quý Thư Mặc thường xuyên ra vào bộ binh, từ lâu không cảm thấy kinh ngạc rồi. Mà Sở Mộ Thanh chính là lợi dụng Tiêu Văn sủng ái Quý Thư Mặc, hắn sai Quý Thư Mặc đánh cắp thông tin bí mật quân sự, trá đồi công văn. Lại bỏ thêm một ít chứng cứ Tiêu Ngọc Dung thông địch bán nước, để ngày sau tang chứng vật chứng đều có, Tiêu gia chắc chắn bị tống vào đại lao.

“Thư Mặc, vì sao... Vì sao muốn làm chuyện như vậy... Ta đối với ngươi không tốt sao? Vì sao, muốn phản bội ta?”

Còn chưa nói xong, Tiêu Văn nhìn nụ cười giễu cợt trên mặt Quý Thư Mặc giống như hắn vừa mới hỏi một vấn đề vô cùng ngu ngốc.

Tiêu Văn trong lòng chua chát, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “Chẳng lẽ, ba năm nay, ngươi chưa từng thật tình... yêu ta sao? Dù chỉ một chút thôi”

“Yêu người?” Quý Thư Mặc cười lạnh một tiếng, làm như mới vừa nghe được chuyện cười, “Lúc trước gả cho người hoàn toàn là bởi vì người dễ lợi dụng, hoàn toàn là bởi vì bên cạnh người còn có cái đuôi xuẩn ngốc Tạ Sơ Thần. Nhờ tiền Tạ gia bọn họ, ta mới có thể chấn chỉnh lại Quý gia. Mà người, một người thất học vô công rồi nghề suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng căn bản không xứng để ta yêu người!”

Nghe những lời này, Tiêu Văn tâm như bị thiên đao vạn quả, đau đớn thật sâu.

“Phụ thân, cũng do các người hại chết sao?” Phụ thân cả đời vì nước, vậy mà hắn còn hoài nghi phụ thân phản quốc...

Tiêu Văn ơi Tiêu Văn, người làm sao có thể ngu xuẩn đến bậc này!

Thấy Tiêu Văn lưng lay sắp đổ, gần như ngã nhào trên đất, Sở Mộ Thanh lạnh lùng sáng tỏ toàn bộ chân tướng: “Tiêu Ngọc Dung là người thông minh, phụ hoàng rất tín nhiệm, chỉ có hạ độc mẫn tính, dựng lên hiện trường giả ông ta đang tra hỏi thì sợ tội tự sát, mới có thể làm cho phụ hoàng tin tưởng Tiêu gia thông đồng với địch bán nước, Sở Thi Ngọc ý đồ mưu triều soạn vị!”

Tiêu Văn nghe xong, hận không thể xé nát miệng hắn.

Tiêu Văn nghiêng răng nghiêng lợi: “Chỉ dựa vào mấy tờ giấy lộn làm chứng cứ, liền phán Tiêu gia cùng đại hoàng tử có tội? Bệ Hạ sao lại ngu ngốc như thế, dễ dàng tin chuyện đó.”

“Không chỉ vật chứng, còn có nhân chứng.” Thấy Sở Mộ Thanh nhìn về phía Quý Thư Mặc, Tiêu Văn trong lòng hồi hộp. Nhưng mà, Sở Mộ Thanh lại cười nói: “Ngoài Thư Mặc làm chứng đại hoàng tử kết bè kết cánh với Tiêu gia các người, còn có đệ đệ tốt của người làm chứng. Bản điện hạ chỉ mới hứa cho hắn con đường sống, hắn lập tức bán đứng Tiêu gia, trước mặt phụ hoàng chính miệng thừa nhận những chuyện Tiêu Ngọc Dung gây ra đều do Sở Thi Ngọc sai khiến. Nhân chứng vật chứng đầy đủ, Tiêu gia ngoài đệ đệ tốt của người cùng mẫu thân hắn may mắn sống sót, tất cả đều bị chém, gia sản cũng bị tịch thu.”

Từng lời Sở Mộ Thanh nói không ngừng lớn vồn trong đầu Tiêu Văn, từng chữ từng chữ như một thanh kiếm sắc bén đâm sâu vào trái tim hắn, máu tươi đầm đìa.

Cả người Tiêu Văn cứng đờ, muốn mở miệng, nhưng nửa ngày một tiếng hắn cũng không nói ra được.

Bọn họ cố ý, cố ý đến đây, cố ý nói cho hắn biết chân tướng, cố ý làm cho hắn tuyệt vọng, cố ý làm cho hắn chết không nhắm mắt.

“Hiện tại Tiêu gia mọi người phi nhỏ, để lại tiếng xấu muôn đời, Tiêu Ngọc Dung đến chết đều không ngờ được, Tiêu gia do ông ta khổ cực gây dựng bị hai nhi tử hại thảm!”

Thấy Tiêu Văn dờ dẫm một chỗ, lệ rơi đầy mặt, Sở Mộ Thanh cười càng thêm hăng. “Tiêu Văn, người đời này bản điện hạ cảm tạ nhất chính là người. Cảm ơn người, giúp bản điện hạ diệt trừ ba vật cản, còn giúp bản điện hạ đạt thành tâm nguyện, một bước lên trời... Bây giờ bản điện hạ đưa người lên pháp trường, nhớ, kiếp sau đừng tiếp tục ngu ngốc như vậy!”

Tiêu Văn mất toé lửa, tức giận trừng Quý Thư Mặc: “Quý Thư Mặc, người là phu nhân của ta! Cả Tiêu gia ta bị phán xử chém, tịch thu gia sản, người đừng hòng sống một mình! Muốn chết cùng chết!”

Thiếu nữ xinh đẹp đứng cách Tiêu Văn ba bước xa, hát đầu lên, mắt như thu thủy, càng nhìn càng rực rỡ, nhìn Tiêu Văn bằng gương mặt lạnh lùng cùng xa cách: “Đừng cho ta là cái ả tiện nhân ngốc nghếch Tạ Sơ Thần vì người muốn chết muốn sống, vì cứu người gây ngốc quỷ trước cửa Hình bộ. Đừng quên, người đã đưa ta thư hòa ly. Bây giờ ta và người không liên quan, nam có thể kết hôn nữ được quyền gả đi!” Nàng ta khinh bỉ liếc Tiêu Văn, hừ lạnh một tiếng, “Đừng vọng tưởng có thể kéo ta cùng chết!”

Đúng nha, hắn thật ngốc nghếch, lại đưa cho Quý Thư Mặc thư hòa ly...

Nói cái gì nhất định cứu hắn, bắt quá là rắp tâm lừa hắn tin tưởng, sau đó giao ra thư hòa ly...

Ngực đột nhiên quặn đau, yết hầu Tiêu Văn cảm giác tanh tanh, thống khổ phun ra một ngụm máu tươi. Hắn nhìn lòng bàn tay dính máu đỏ thẫm, khóe miệng xẹt qua nụ cười thê lương, cả người không tự chủ được phát run.

Là hắn dẫn sói vào nhà, là hắn hại chết phụ thân, hại chết Tiêu gia!

Hắn nghĩ lại mình vì theo đuôi Quý Thư Mặc, không màng tư thái, vứt bỏ tự tôn, mất trọn ba năm, rốt cuộc cũng khiến nàng động tâm

Hắn còn nhớ rõ, khi Quý gia đáp ứng lời cầu hôn của hắn thì hắn cao hứng đến một đêm không ngủ được. Hắn còn nhớ rõ, cái hôm mình nghênh cưới Quý Thư Mặc, vì không muốn Quý Thư Mặc uất ức, hắn mở tiệc chiêu đãi quan to quý tộc khắp mười dặm hồng trang, tổ chức hôn lễ vô cùng náo nhiệt.

Hắn còn nhớ rõ mình khi biết tin nàng ta có mang thì cao hứng chuẩn bị đồ dùng cho hài tử. Hắn còn nhớ rõ, khi Tiêu gia bị quan binh vây quanh thì hắn khăn trương kéo nàng ta ra sau lưng một lòng che chở, nói với quan binh, nàng đã không còn là phu nhân của hắn, nàng vô can, cầu bọn họ thả nàng.

Hoá ra hết thảy đều là tự mình đa tình... Cuối cùng đều là may áo cô dâu cho người khác....

Chương 2: Ta mới là chính thê duy nhất của chàng*

*: Theo lẽ để là Ta mới là phu nhân duy nhất của chàng, nhưng editor thấy để vậy nó lâm li bi đát hơn.

Giờ phút này, trái tim Tiêu Văn rất đau, đau đến hần gần như không thể thở nổi, giống như có thứ gì đó đang không ngừng cấn xé trên da thịt của hần, máu chảy đầm đìa. Rõ ràng bây giờ đang hè, tiết trời oi bức, hần lại cảm giác toàn thân rét run, cả người không nhận được khê run, đáy lòng dâng trào cảm phần muốn mắng thât to nhưng lời ra cửa miệng lại biến thành tiếng nức nở đầy thống khổ.

“Người tới, đem Tiêu Văn điếu phố thị chúng! Giờ Ngọ một khắc đưa lên pháp trường!” Sau khi đắc ý nói ra toàn bộ chân tướng trước mặt Tiêu Văn, Sở Mộ Thanh ra lệnh một tiếng, hai tên quan sai tiến lên quặp hai tay Tiêu Văn đang thống khổ không muốn sống ra sau lưng, trói chặt lại.

Dây thừng nặng chịch khảm vào sâu trong da thịt non mềm chưa từng chịu qua gió sương, đau đến tận tủy tâm liệt phế, Tiêu Văn vận vẹo hai tay nóng hầm hập, ngẩng đầu lên, hung tợn mắng: “Quý Thư Mặc, ngươi cho rằng Sở Mộ Thanh thích ngươi sao? Ngươi chẳng qua chỉ là một đôi giày rách bị bản thiếu gia xài chán chê, ngươi cho rằng hần thật tâm đối đãi với ngươi sao? Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng nên vọng tưởng. Hần chỉ đang lợi dụng ngươi thôi! Ngươi sẽ hối hận, ta cam đoan sẽ có một ngày, ngươi sẽ hối hận vì những việc hôm nay ngươi đã làm!”

“Sở Mộ Thanh, ngươi là tên tiểu nhân âm hiểm lòng lang dạ sói dê tiện bất lương heo chó không bằng, bản thiếu gia lúc trước mắt bị mù ra đường quờ quạng bị chó ăn mất tìm mà không biết ngu si đi xem ngươi là bằng hữu tốt, thật tâm đối đãi. Một ngày nào đó, nhất định các ngươi sẽ bị báo ứng!” Tiêu Văn còn chưa mắng xong, đã bị người ta nhét miếng giẻ lau vừa bẩn vừa thối vào miệng, thô bạo lôi đi.

Ánh mắt hung ác của hần trước khi rời đi đâm sâu vào lòng người khiến Quý Thư Mặc có chút chột dạ, nàng ta bất an nắm chặt tay Sở Mộ Thanh, tìm kiếm cảm giác an toàn.

Tiêu Văn kéo xích sắt nặng nề, bị mười tên quan sai giải đi trên đường cái tại kinh thành. Tiêu gia bị phán tịch thu gia sản chém cả nhà, Tiêu Văn thân là khâm phạm của triều đình, được tam hoàng tử cầu tình, không những không biết cảm kích còn tức giận lăng nhục thái tử đương triều, nên bị hoàng đế ra lệnh xích lại, để hai chân trần dạo phố chịu đủ đau đớn xác thịt hồng trần ư.

Đi ngang qua một góc đường, đối mặt với đủ loại ánh mắt của bách tính, khinh thường có, căm hận có, cõi lòng nát tan của Tiêu Văn đã chết lặng.

Đi suốt một canh giờ, cổ chân chỗ, bị xích sắt của Tiêu Văn loang lổ vết máu. Bàn chân Tiêu Văn cũng như trái tim hần vốn trắng nõn đã sớm bị đất đai nóng bỏng dưới chân xén một mảng đen lớn, trông thật ghê rợn.

Hần cắn môi thật chặt, cố giữ không để cho mình khóc thành tiếng, cố gắng giữ lại chút kiêu ngạo cuối cùng.

Đau khổ như vậy, Tiêu Văn lại không rên một tiếng, khiến đám quan sai đang áp giải hần cảm thấy giật mình, nhìn không được lâu lâu lại len lén đưa mắt nhìn hần, cứ thế trên suốt cả quãng đường đi. Người đời đều biết, Tiêu gia đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, văn dốt vũ dát*, ăn chơi trác táng, nếu là trước kia gặp trường hợp này đã la hét rầm trời mới đúng chứ.

*(Khẩu ngữ) kém cỏi, hèn yếu, không làm nên tích sự gì.

Thật ra, đau đớn trên chân Tiêu Văn không bằng một góc cảm giác nghẹt thở trong lòng hần lúc này.

Giờ Ngọ một khắc, sau khi dạo xong một vòng đường phố, khắp người Tiêu Văn toàn trướng thối và rau cải hủ, bị đám quan sai áp lên pháp trường.

Trên pháp trường, tất cả người Tiêu gia quỳ rạp xuống đất, ai nấy run bắn bật vì lạnh, vừa thấy Tiêu Văn bị hành hạ khắp người toàn là máu, cả người nhor nhóp bần thiêu, không tự chủ được ai nấy mặt đều xám như tro tàn, khóc không ra tiếng.

Tiêu gia, chấm hết thật rồi!

Tiêu Văn nhìn lướt qua, quả thực không thấy thứ đệ Tiêu Kinh Như cùng Liễu thị. Tiêu Kinh Như cùng Tiêu Văn luôn luôn không hợp, phải nói là Tiêu Văn tâm cao khí ngạo luôn chướng mắt người thứ đệ này. Tiêu Văn bây giờ mới ý thức được, vì sao lúc trước hần không bị giam cùng người Tiêu phủ, mà chỉ một mình hần phải ở chung cùng những phạm nhân khác.

Làm vậy không chỉ khiến hần chịu đủ khi dễ cùng tra tấn, quan trọng hơn sẽ càng dễ định tội danh cho Tiêu gia. Để cho hoàng đế càng tin tưởng Tiêu gia thông địch phản quốc, hợp sức cùng đại hoàng tử mưu triều soán vị, nhất định phải có người Tiêu gia đứng ra làm chứng, Tiêu Kinh Như lập tức trở thành ứng cử viên tốt nhất, bởi vì hần là con trai thứ của Tiêu Ngọc Dung. Nhi tử thân sinh đại nghĩa diệt thân, tố cáo tội lỗi của cha, hỏi sao hoàng đế không tin.

Nếu giam giữ Tiêu Văn cùng một chỗ với Tiêu Kinh Như, nhất định hần sẽ phát hiện ra điều bất thường. Để đề phòng vạn nhất, Sở Mộ Thanh đã tách hần ra giam giữ biệt lập.

Không ngờ hần ngu xuẩn như vậy, chết đến nơi vẫn chưa phát hiện ra, còn ngây ngốc cho rằng Sở Mộ Thanh cùng Quý Thư Mặc sẽ đến cứu mình, bọn họ sẽ giúp hần rửa sạch oan khuất Tiêu phủ ...

Buồn cười, quả thực là quá buồn cười!

Thấy Tiêu Văn vừa bước lên pháp trường vừa cười ha ha, cười gập cả lưng, cười đến cả mặt đỏ bừng. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy hần sợ chết đến điên luôn rồi. Trong lúc nhất thời, toàn bộ pháp trường yên lặng đến đáng sợ, trên trời dưới đất chỉ còn lại Tiêu Văn một mình tuyệt vọng lớn tiếng cười bi thương.

Ngay lúc Tiêu Văn cười điên dại, nước mắt lăn chầy chày đầy hai vành má thì một giọng nói yếu ớt vừa sợ hãi lại có chút quen tai vang lên giữa đám người :
“Phu quân, phu quân...”

Tiêu gia một nhà sắp ra pháp trường hành hình, lại còn có người không biết trời cao đất dày, trước bao nhiêu người kêu Tiêu Văn là phu quân? ! Đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Mọi người nghi ngờ liếc mắt nhìn nhau, ào ào nhường đường, chỉ thấy xa xa có thiếu nữ lão đạo chạy về hướng pháp trường.

Thiếu nữ quần áo bẩn thỉu, đầu bù tóc rối, những lọn tóc ngắn cùn cùn bay phấp phới rủ xuống che kín gương mặt có lẽ rất thanh lệ , chỉ còn lại thấp thoáng một đôi mắt đỏ rực ngầy ngầy như tiểu bạch thỏ mắt cùng quầng thâm mắt dày đặc, nhìn vô cùng gầy yếu cùng tiều tụy.

Nhưng điều làm cho mọi người kinh ngạc nhất là, tóc thiếu nữ ngắn không thể ngắn hơn? Chỉ thiếu một chút nữa là trọc đầu.

Phải biết, thân thể do phụ mẫu cho, nhất là nữ tử, đối với tóc mình càng phải chăm sóc cẩn thận.

Ở đất nước nam tôn nữ ti này, nữ tử cắt tóc ngắn có thể coi là bước một chân vào am ni cô, sẽ không ai thèm lấy, nàng ấy thế nhưng lại dám để tóc ngắn? !

Thiếu nữ áo quần rách rưới không thèm để ý ánh mắt mọi người nhìn mình như nhìn một con thú lạ xổng chuồng nghênh ngang đi ngoài phố , ánh mắt nàng ấy chỉ đắm đắm về Tiêu Văn quỳ trên pháp trường đang ngạc nhiên nhìn mình .

Ba năm nay, đây là lần đầu tiên, Tiêu Văn nhìn mình! Trong đôi mắt trong veo như nước lúc này đang lấp lánh ánh sương mù chỉ phản chiếu duy nhất bóng dáng mình!

Chỉ có nàng, không có Quý Thư Mặc!

Tim thiếu nữ bỗng nhiên đập mạnh hơn, tất cả đau đớn trên người toàn bộ đều tan thành mây khói. Nàng mặc kệ những tiếng xì xào coi thường chung quanh , vui vẻ chạy về phía Tiêu Văn.

Trong mắt nàng chỉ có hần, trong lòng của nàng cũng chỉ có hần —— phu quân của nàng, Tiêu Văn!

“Người nào ở đây làm càn!” Quan sai tiến lên, ngăn cản thiếu nữ xiêu vẹo nhào lên pháp trường, lạnh mặt quát, “Sắp hành hình, còn không mau lui xuống!”

Bị xô nhẹ một cái , thiếu nữ thống khổ nhăn mặt, té lăn quay ra đất.

“Các ngươi, bắt sót ta rồi...” Vừa nghe sắp hành hình, nàng lại kinh hoảng ngẩn đầu, vội vàng giải thích, “Thảo, thảo dân Tạ thị, là phu nhân Tiêu Văn ... Theo lý cùng Tiêu gia thọ tội...”

Mọi người ngạc nhiên. Lại còn có cá lọt lưới tự đưa mình tới cửa Diêm Vương !

“Tiêu gia phạm tội thông đồng với địch bán nước, tịch thu gia sản chém cả nhà, ngươi khẳng định mình là phu nhân Tiêu Văn?” Quan sai hiển nhiên bị thiếu nữ làm cảm động, hiếm khi dài dòng hỏi tới tới hỏi lui, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa thiếu nữ một lòng muốn chết và Tiêu Văn sắc mặt âm trầm, cánh môi lúc này đã bị hần cắn nát.

Ngươi, tốt nhất tỉnh lại ! Sinh mạng là do cha mẹ cho, không thể tùy hứng như thế chứ!

Ngươi, tốt nhất đừng có làm liên lụy một cô nương tốt như thế nha!

“Phải!”

“Không phải!”

Hai giọng nói vang lên cùng lúc, đáp án trái ngược hoàn toàn , lại hùng hồn như vậy, kiên định như vậy.

Quan sai không dấu vết thở ra, ánh mắt loé lên tia sáng bội phục Tiêu Văn . Có thể chứ! Tuy ngươi không phải là thần tử tốt, nhưng chí ít, cuối cùng ngươi cũng đã làm một trượng phu ra hồn.

Thiếu nữ mở to đôi mắt ngập nước, ngờ ngác không dám tin nhìn Tiêu Văn, có chút tức giận lớn giọng át lời hân: “Tiêu Văn, ta là phu nhân của ngươi, cũng chính là chính thê duy nhất của ngươi ! Ngươi không thể không thừa nhận ta!”

Tiêu Văn có chút đầu đầu nhìn thiếu nữ vô cùng vô cùng cố chấp trước mắt, hân không rõ Tạ Sơ Thần đầu óc đến tốt cùng nơi nào bị thùng lỗ, vào lúc này lại thừa nhận mình là chính thê của hân? Nàng chẳng lẽ không biết, một khi thừa nhận, mình chắc chắn phải chết sao?

Thấy Tiêu Văn vẫn trầm mặc không nói, nhìn mình bằng ánh mắt xa lạ, thiếu nữ cho rằng Tiêu Văn không nhớ tên của mình, hoặc có nhớ thì lại là loại ánh mắt ghét bỏ khinh miệt hân vẫn dùng đối với nàng bao lâu nay, hai hàng lệ không khỏi đánh một vòng trong hốc mắt. Nàng cắn môi, nhẹ giọng nói: ”Phu quân, hãy cho ta đi theo chàng, được không?”

—— hãy cho ta đi theo chàng, được không?

Tiêu Văn không khỏi giật mình, ánh mắt không nhìn được hướng về vết sưng đỏ trên hai chân nàng. Nàng té ngã khiến cho y phục đã bẩn rách còn rách thêm một mảng lớn, trông càng thêm nhếch nhác, trên đầu gối không có gì che đậy, lộ ra vết máu loang lổ đậm mắt người nhìn, càng đâm sâu vào lòng Tiêu Văn.

—— Nương tử của ngươi đối với ngươi thật tốt. Năm ngày nay ngày nào nàng ta cũng đến quỳ , đuổi như thế nào cũng không chịu đi. Nếu không phải tối qua trời đổ mưa to, nàng ấy sốt cao hôn mê bất tỉnh, chỉ sợ bây giờ còn quỳ.

—— đừng cho ta là cái ả tiện nhân gốc ghéech Tạ Sơ Thần vì ngươi muốn chết muốn sống, vì cứu ngươi ngây ngốc quỳ trước cửa Hình bộ.

Hân vẫn cho rằng người vì hân trả giá hết thảy là Quý Thư Mặc mà hân luôn sùng trong lòng bàn tay , nhưng chân tướng lại trái ngược với những điều hân nghĩ, hoá ra, người liều chết cứu hân, người không ngại gió sương cực khổ bốn ba khắp nơi cầu xin tha mạng cho hân lại là người nữ nhân hân tìm đủ mọi cách khó dễ, người mà hân chán ghét đến tận xương - Tạ Sơ Thần?

Đều nói hoạn nạn thấy chân tình, nhưng hân quả thực nghĩ không ra, Tạ Sơ Thần vì sao muốn như vậy? Vì sao lại muốn vì hân làm tất cả? Vì sao lại cố chấp đối đãi với hân bằng một tình yêu không oán không hối? Vì sao phải trăm phương nghìn kế gả cho hân? Vì sao khi Tiêu gia gặp hoạ diệt môn lại liều lĩnh thừa nhận mình là chính thê của hân.

Chẳng lẽ nàng quên hết cả tất cả rồi sao?

Hơn một tháng trước, khi nàng mang thai, lòng ngập tràn hạnh phúc, chính hân sai người mang đến một chén canh hồng hoa, dùng vũ lực cưỡng ép bỏ đứa nhỏ không biết của ai . Hân lại bởi vì nàng phản bội, cảm thấy không còn mặt mũi , sai người ép nàng đến phế viện Tiêu gia, nơi hoang tàn vắng vẻ ga 2khoảng ở được chó không thèm vào, chỉ có muỗi cùng côn trùng rả rỉ ch, mặc nàng tự sinh tự diệt.

Nếu không phải bây giờ nàng từ đâu xuất hiện, hân đã quên sự tồn tại của nàng, thậm chí ngay cả tên đầy đủ của nàng là gì, hân không tài nào nhớ nổi..

Trong cái họa có phúc, khi Tiêu gia bị xét nhà thì Tạ Sơ Thần nhờ bị nhốt tại phế viện không người nhớ tới mới may mắn thoát một kiếp.

Nhưng nữ tử ngu ngốc này, như thế nào liền đại đột tự đưa mình tới cửa đây!

Nàng... chán sống rồi sao!

Ánh mắt Tiêu Văn lại rơi trên gương mặt thiếu nữ đỏ bừng. Bởi vì tối qua mưa to, Tạ Sơ Thần sốt cao, nhưng vừa nghe được Tiêu gia sắp bị chém, nàng không để ý thân mình hư yếu suy nhược, không màng hai chân sau 5 ngày quỳ ròng rã trước cửa Hình bộ đã sưng phù cứng nhắc thiếu điều không lết nổi, vội vàng đuổi theo.

Nàng không muốn, ngay cả lần cuối cùng cũng không gặp được Tiêu Văn, dù nàng biết, phu quân của nàng chán ghét nàng cỡ nào, ghét bỏ nàng cỡ nào, không muốn nhìn thấy nàng cỡ nào .

“Rốt cuộc có phải hay không là người Tiêu gia!” Một vị quan sai khác tiến lên. Ông ta bực bội hỏi lại lần nữa.

“Không phải.” Tiêu Văn hắng giọng một cái, lạnh lùng nhìn thiếu nữ ngã ngồi dưới đất, mặt lạnh lùng băng giá, nhấn mạnh từng chữ từng chữ , “Ta cô nương, ta có cưới hỏi ngươi đằng hoàng sao? Ta có cùng ngươi bái đường sao? Chớ tự mình đa tình, ngươi chưa bao giờ là phu nhân của ta! Cũng không xứng trở thành chính thê của ta ! Xin chớ nói như vậy, kéo làm người khác hiểu lầm! Chính - thê - của - ta - vĩnh - viễn - chỉ - có - Quý - Thư - Mặc!”

Hân nhấn mạnh từng chữ “chính thê của ta vĩnh viễn chỉ có Quý Thư Mặc “.

Nhấn mạnh với mọi người, nhấn mạnh với quan sai, để cho mọi người biết, Tiêu Văn hân chưa bao giờ thực tâm muốn hưu Quý Thư Mặc, và Quý Thư Mặc vẫn luôn là chính thê của Tiêu Văn. Vậy nên, nhiệm vụ “bồi táng cùng phu quân “ này, cứ để Quý Thư Mặc làm đi.

Tiêu Văn lạnh lùng nói xong, thấy Tạ Sơ Thần trong nháy mắt mặt cắt không còn giọt máu, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, cảm thấy Tạ Sơ Thần quá ngốc.

Gả cho hân, từ đầu tới cuối đều bị hân lợi dụng, nhưng vẫn không tiếc tất cả muốn cứu hân.

Hân nói, hân không có người phu nhân này. Bởi vì hân không muốn, đã hại nàng tan nhà nát cửa bây giờ đến mạng cũng không còn.

Hắn hại nàng mất đi cốt nhục thân sinh, chịu nỗi đau sinh non, cuối cùng, còn bị hấn liên lụy .

Hắn đáng chết, chết một nghìn lần đều không đủ đền cái tội ngu của hắn.

Giây phút cuối cùng trong đời, hắn chỉ hi vọng, một cô nương tốt như nàng nên tiếp tục sống, đi tìm phụ thân đứa bé kia...

Sau đó, quên hẳn đi, mãi mãi đừng bao giờ nhớ đến kẻ bạc tình này, sống thật hạnh phúc.

Còn hắn, hãy để hắn dùng sinh mệnh trả giá cho cho những ngu xuẩn của mình.

Hãy để hắn, dùng cái chết tạ tội đi...

“Ngươi nói cái gì?” Thanh âm khàn khàn khó khăn thoát ra từ trong cổ họng, Tạ Sơ Thần ngậy người một chỗ, toàn thân đều ngốc trệ.

“Tiểu thư!” Chiêu Nhi vội vàng chạy tới, cẩn thận đỡ tiểu thư nhà mình đang thất hồn lạc phách, thần sắc rã rời đau đớn không chịu nổi. Nàng nghiêm mặt trừng mắt, hung tợn mắng tên bạc tình lang Tiều Văn, :

“Tiều Văn, tiểu thư nhà ta vì gả cho ngươi, thà rằng bị người thân cười nhạo chèn ép. Tiểu thư nhà ta vì cứu ngươi, quỳ xuống trước mặt mọi người, bôn ba khắp nơi cầu tình, thậm chí tán gia bại sản. Ngươi nói Quý gia khủng hoảng tài chính, tiểu thư nhà ta không nói hai lời, lập tức lấy tiền ra đưa ngươi nuôi hồ ly tinh. Mỗi một câu ngươi nói với tiểu thư, tiểu thư đều cẩn thận ghi nhớ từng chữ từng chữ. Cho dù ngươi... Ngươi... nhẫn tâm phá bỏ hải từ trong bụng tiểu thư, cả ngày lẫn đêm sùng ái Quý Thụ Mặc, tiểu thư đều từng có nửa câu oán hận! Ngươi có biết, một năm nay, tiểu thư trải qua như thế nào không?”

Quả thực Tiều Văn không biết Tạ Sơ Thần trải qua như thế nào, bởi vì một năm qua, hắn một chút cũng chưa từng để ý đến nàng ấy. Số lần hấn và nàng gặp mặt cộng lại chỉ sợ không tới mười lần, càng không có tiếp xúc thân mật.

Nay tội ác của hắn bị Chiêu Nhi phơi bày từng cái từng cái một, Tiều Văn cảm thấy mình quả thực là tra nam!

Hắn, cảm thú không bằng!

Quả thực là chết không đáng tiếc!

“Bây giờ, ngươi lại nói như vậy với tiểu thư, người luôn một lòng một dạ với ngươi! Tiều Văn, tìm ngươi bị chó tha rồi hả! Ngươi là đồ súc sinh chết đáng đời ngươi lắm! Không đúng, súc sinh ít nhất còn biết đối tốt với người nào tốt với nó! Kẻ vô tình máu lạnh như ngươi so với súc sinh càng làm nhục súc sinh hơn. Ngươi nói đúng, cái thứ gả chó không bằng như ngươi căn bản không xứng làm phu quân tiểu thư!

Ngươi căn bản không xứng, một chút cũng không xứng!

Tiểu thư sau khi thoát khỏi tên cặn bã như ngươi, nhất định sẽ tìm được một phu quân yêu thương nàng thật lòng, nhất định sẽ sống thật tốt!

Ngươi ở dưới suối vàng, cứ chống mắt mà xem!”

Chiêu Nhi tức giận mắng một hồi, toàn bộ pháp trường lại lần nữa rơi vào yên lặng quỷ dị.

Cả kinh thành đều biết, Tiều Văn chỉ cưới một chính thê, mà chính thê trong tai họ nghe được là Quý Thụ Mặc. Chỉ có Tiều Ngọc Dung và Trần thái thái biết, chính thê Tiều Văn là người có được ngọc bội Tiều gia - Tạ Sơ Thần, mà không phải là Quý Thụ Mặc được Tiều Văn kiêu lớn tám người khiêng vào cửa.

Mà ngày đó, Tạ Sơ Thần và Quý Thụ Mặc là cùng một ngày gả vào Tiều gia, nhưng Tạ Sơ Thần thân là chính thất lại phải lén lút lút, cực kỳ chật vật bước vào từ cửa sau.

Không có bãi đường, không có động phòng, chỉ có một tiểu viện hoang phế dơ bẩn, chịu đủ khó dễ và nhục nhã, thân là chính thất mà cuộc sống cơ cực còn hơn hầu gái.

Nhưng vẫn có người nhận ra thân phận Tạ Sơ Thần —— kinh thành phú hào thế gia Tạ tiểu thư. Nghe đồn nàng ấy điều ngoa tùy hứng, kiêu ngạo ngang ngược, cảm kỳ thư họa mọi thứ không thông!

Lấy vợ phải lấy vợ hiền! Kinh thành có nam tử có tên tuổi nào lại dám đi cưới chính thê như vậy, đây không phải là tự hành hạ bản thân sao!

Nghe nói, Tạ Sơ Thần một năm trước xuất giá, về phần gả cho ai, Tạ gia vẫn không để lộ tin tức, hoá ra là gả cho Tiều Văn?!

Trời ạ, hai tên giá áo túi cơm hợp lại thành đôi, thật là đáng thương cho Quý tiểu thư, một đóa hoa tươi lại cắm trên bãi phân trâu.

Chỉ là bây giờ Tạ Sơ Thần, nhìn như thế nào cũng thấy rất kỳ quái. Không giống trong lời đồn, một chút cũng không giống...

“Giờ lành đã đến, hành hình!”

Vài trắng hạ xuống, ngăn trở ánh mắt dò dẫm vô thần của Tạ Sơ Thần và Tiêu Văn thần sắc áy náy.

Ánh đao loé sáng là một bóng dáng đầy máu ngã xuống, đầu từng người từng người Tiêu gia bị cánh tay đao phủ một phát chặt đứt lia khỏi cổ.

“Đại ca, nương làm sao vậy, như thế nào không đề ý tới muội? Mọi người làm sao vậy? Tại sao nhiều máu như vậy...” Nữ hài quỳ bên cạnh Tiêu Văn, sợ hãi cả người run rẩy, về mặt kinh hoàng nhìn trưởng huynh xin giúp đỡ.

Tiêu Văn xoay đầu, vừa muốn trấn an vài câu, chỉ thấy đầu nữ hài bị đao phủ một đao chặt bỏ. Máu tươi bắn tung tóe trên mặt hắn, một vài giọt máu rơi xuống hoà cùng với những giọt nước trong suốt nóng bỏng, là nước mắt kiềm nén đã lâu của hắn.

Tiêu Văn không thích người thứ muội này, nhưng bây giờ, muội muội của hắn, nó mới năm tuổi, cứ như vậy... Cứ như vậy... Trước mặt hắn...

Tiêu Văn là người cuối cùng bị hành hình, mắt thấy thân nhân của mình từng từng người từng người một đầu lia khỏi cổ, Tiêu Văn oán hận, ánh mắt sắc lẹm như đao xuyên thấu qua vài trắng đầm đìa máu tươi, trừng trừng tên đao phủ được lệnh dụng hình với gia đình hắn trên đài cao.

Căm hờn và hận thù không ngừng sôi trào trong huyết quản, thế nên cho dù lúc bị trảm thủ thì đôi mắt hắn vẫn trừng lớn, về mặt phần nộ ngút trời.

“Phu quân!” Trước khi chết, Tiêu Văn nghe được một tiếng kêu thê lương, trái tim nơi ngực trái nhảy lên một cái.

Cô nàng ngốc này, bị hắn chọc tức như vậy sao còn chưa bỏ đi...

Sau khi hành hình xong, vài trắng chậm rãi kéo lên, đám quan sai bắt đầu xử lý thi thể phạm nhân.

Những người đã bu quanh coi hành hình, nhìn thấy một màn máu tanh như vậy, sợ hãi xoay đầu, không ít người cúi xuống nôn mửa. Chỉ có một người, sau vài tiếng kêu gào thê lương không ai đáp lại, nàng ta liều mạng vùng khỏi người thị nữ.

Nàng lao đảo chạy lên Hinh đài, lại chạt vật té lăn quay vào trong vũng máu. Nàng vài lần cố gắng đứng lên, nhưng hai chân loang lổ vết máu không chịu nghe lời nàng. Nàng tức giận đập tay vào cái đùi từ lâu đã cứng ngắc mất đi tri giác của mình, phát sốt tinh thần mơ hồ không rõ, nhưng vẫn lặp đi lặp lại: “Phu quân... Phu quân...”

Nhưng, nam nhân trước mắt không trả lời nàng, cũng không còn hô hấp.

Thiếu nữ nhìn thấy cổ nam nhân máu vẫn còn tuôn ào ạt, hai mắt đỏ bừng từng giọt nước mắt rơi xuống như mưa. Nàng nghẹn ngào đưa tay lên, tập tễnh vò về phía nam nhân đang quỳ, muốn vuốt ve đôi gò má bây giờ đã hộp lại gây trơ xương vì bị ngược đãi trong hai ngày nay của chàng.

Nàng biết phu quân của nàng, Tiêu Văn quen ăn sung mặc sướng, bây giờ bắt chàng ngất ngốc trong tù ăn cơm thừa canh cặn nhất định chàng sẽ không quen, cho nên nàng đã rất cố gắng, nghĩ mọi biện pháp dứt lốt cái ngục, hi vọng bọn họ có thể chiếu cố Tiêu Văn thật tốt.

Nhưng tại sao...?

Cái thứ mềm mềm ẩm ẩm trong tay, từng là lẽ sống cả đời của Tạ Sơ Thần.

Nhưng ngay khi tay nàng đụng vào gò má của Tiêu Văn thì đầu hắn đổ ầm xuống, máu trong nháy mắt bắn tung tóe ra. Từng giọt từng giọt máu nóng chảy văng lên mặt Tạ Sơ Thần, nàng hốt hoảng, tay bọ lấy cái đầu đầy trứng thối và rau bần.

Nàng muốn đem đầu Tiêu Văn đặt về vị trí cũ, nhưng máu không ngừng chảy xuống, làm cách nào cũng không ngừng được.

Máu nóng không ngừng tràn qua kẽ tay chỉ sau một năm đã từ thon dài biến thành sần sùi của Tạ Sơ Thần, máu thịt hoà làm một khiến nàng khóc không thành tiếng, thân hình gầy yếu run run trong gió ôm thân thể Tiêu Văn từ từ lạnh đi, không ngừng nức nở.

“Ta biết một năm qua, ngươi vẫn không chấp nhận thân phận của ta, vẫn chán ghét sự tồn tại của ta. Nhưng trong lòng ta, ngươi là phu quân duy nhất của ta...”

“Ngươi chưa bao giờ biết, ta thích ngươi biết bao. Vì gã cho ngươi, ta đợi suốt cả ba năm... Nhưng trong mắt ngươi, chỉ có Quý Thụ Mặc, vĩnh viễn không có ta...”

“Cho dù chết đi, ngươi cũng không chịu thừa nhận thân phận của ta, không cho ta lấy thân phận thiếu phu nhân Tiêu gia đi theo ngươi...”

Rất nhiều người đều biết Tiêu gia có thiếu phu nhân, là đương kim đại tài nữ, dung mạo tuấn mỹ, tài mạo song toàn. Lại không người nào biết, Tiêu gia còn có một vị phu nhân, tên là Tạ Sơ Thần. Mà Tạ Sơ Thần mới là thiếu phu nhân duy nhất của Tiêu Văn.

Rất nhiều người đều biết tiểu thư Tạ gia điều ngoa tùy hứng, kiêu ngạo ngang ngược, cảm kỳ thư họa mọi thứ không thông, lại không biết nàng từ lúc nhìn thấy Tiêu Văn, vừa gặp đã yêu, toàn tâm toàn ý muốn gả cho hắn, vì để trở thành thiếu phu nhân của hắn, không ngại dùng thủ đoạn ti tiện bức hôn.

Kỳ thật, trong nháy mắt bị chém đầu đó, Tiêu Văn không chết liền, phải nói linh hồn hắn không bay lên trời.

Hắn cười tự giễu, phải mà. Người như hắn làm gì có tư cách lên thiên đường, chỉ sợ là phải xuống địa ngục...

Cảm nhận thân thể Tiêu Văn lạnh dần, Tạ Sơ Thần vội vàng ôm hân thật chặt, độ ẩm bây giờ còn đâu, xung quanh chỉ còn lại lạnh lẽo làm cho nàng không nhận nổi run run, tiếng nước nở bất lực đầy thống khổ vang lên, thanh âm thể lương uyển chuyển, đứt ruột xé gan.

“Phu quân, chàng, đừng bỏ lại thiếp... Đừng bỏ lại thiếp, làm ơn, xin chàng, đừng bỏ lại một mình thiếp!!”

Trời đất bao la, không có chàng, cuộc sống còn có ý nghĩa gì?!

Linh hồn Tiêu Văn ngỡ ngàng đứng bên cạnh Tạ Sơ Thần, nghe nàng thống khổ khóc, trái tim hân quặn đau từng cơn, hốc mắt không khỏi ẩm nóng.

Nhớ lại những việc sai trái hân đã làm khi còn sống, nhớ lại từng lời lạnh lùng trước khi chết hân tổn thương nàng, Tiêu Văn vươn tay, muốn ôm nàng một cái, nhưng thân thể vừa đụng vào Tạ Sơ Thần, trong nháy mắt, liền hoá thành một điểm sáng.

“Xin lỗi...”

“Tiểu thư!” Chiêu Nhi nhìn thoáng qua Tiêu Văn mắt mờ to, gương mặt đầy máu, trông phát khiếp, sợ muốn chạy bay khỏi nơi này, nhưng vẫn nhỏ giọng nhắc nhở tiểu thư nhà mình: “Tiêu Văn đã chết. Tiểu thư, người còn bệnh, thân mình hư...”

Tiểu thư nhà nàng vừa mới sinh non, thân mình chưa khôi phục, nay lại quý rờn rã 5 ngày 3 đêm, còn dầm mưa phát sốt, làm sao chịu nổi đây...

Tiêu Văn chết tiết, chết là đáng, cuối cùng cũng chết cho thiên hạ rảnh nợ! Bây giờ, tiểu thư nhất định có thể làm lại từ đầu, từ đó phấn đấu đời sống mới, hạnh phúc mới!

Chết?

Tiêu Văn chết ...

Phu quân nàng chết ...

Đầu Tiêu Văn máu me đầm đìa, tanh tưởi bắn thiu cỡ nào, Tạ Sơ Thần lại cẩn thận từng ly từng tí nâng lên, nàng đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt đôi mắt đến chết vẫn còn trũng lún của Tiêu Văn, đợi đến khi hai mắt của hân khép lại, đầu nàng gục xuống bên cạnh Tiêu Văn, nước mắt không tiếng động rơi ra.

“Chiêu Nhi, thân thể phu quân kính nhờ người, chúng ta mang chàng về nhà đi.” Âm thanh nghẹn ngào truyền ra.

Nếu không phải thân mình quá suy yếu, Tạ Sơ Thần thật muốn tự mình ôm lấy Tiêu Văn trở về.

Về nhà?!

Nhìn tiểu thư của mình ôm thật chặt cái đầu bê bết máu muốn về nhà thì Chiêu Nhi sợ tới mức toàn thân run cầm cập, vội vàng nói: “Tiểu thư! Người làm sao có thể ôm đầu người chết trở về, diêm xấu, diêm xấu nha!” Kêu Chiêu Nhi nàng ôm cái thân mình đứt đầu, đây không phải để cho nàng tới gặp ác mộng sao! Hơn nữa quá ô uế!

Thấy Chiêu Nhi toan hất đầu Tiêu Văn xuống, muốn làm tổn hại bảo bối trong tay mình, Tạ Sơ Thần kinh hoàng ôm chặt lấy Tiêu Văn, như người chết đuối bám chặt thanh gỗ nổi, sống chết không chịu buông tay.

Mọi người lặng lẽ đứng hai bên, chỉ thấy thiếu nữ xinh đẹp như hoa kia - văng trong mắt mọi người, thiếu nữ lúc này rất rất xinh đẹp, tâm hồn nàng đẹp hơn tất cả những thứ nhan sắc tầm thường bên ngoài- nhìn nàng bây giờ như người điên cười si ngốc với cái đầu đầm đìa máu trong tay, nhẹ nhàng đặt lên môi Tiêu Văn một nụ hôn.

Cuối cùng, nàng dán sát mặt mình vào hai gò má lạnh lẽo của Tiêu Văn, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại: “Phu quân, chúng ta về nhà thôi.”

Dưới ánh mặt trời gay gắt, thiếu nữ bóng dáng nhỏ bé gầy gò như vậy, yếu ớt như thế, đau thương tuyệt vọng đến tận cùng, trái tim cùng thân thể đều lung lay sắp đổ. Nàng cúi đầu, dịu dàng nhìn nam nhân trong ngực, ánh mắt nhu hoà ảm áp: “Hiện tại, không có Quý Thụ Mặc, chỉ có người, và ta...”

Chiêu Nhi một bên khóc không thành tiếng, nàng khổ không thể tả ôm nửa sau thân thể Tiêu Văn, về mặt sợ hãi.

Trong lúc Tạ Sơ Thần và Chiêu Nhi tập tễnh mang theo Tiêu Văn rời đi thì trên trời bỗng nhiên mây đen ùn ùn kéo tới, sau đó là hàng loạt bông tuyết bay là tả khắp vùng.

Mùa hè tháng 6 năm đó, tại Đông Ngụy xuất hiện một trận tuyết lớn trăm năm khó gặp.

Tuyết lớn qua đi, suốt cả ba năm đại hạn.

Những chuyện đó, Tiêu Văn không hề hay biết, hân chỉ biết, sau khi mình tỉnh lại, hết thấy lại trở về một năm trước!!

Chuyện này, là sao!?

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 3: Trùng sinh ngày đại hôn

“Thiếu gia, tôi biết cậu anh tuấn ngồi ngồi, phong thái thoát trần, khuôn mặt tuấn mỹ vô song, thế gian không có người thứ hai, thắng cả Vệ Giai, áp đảo Phan An, nhưng làm ơn, có thể không cần soi gương tối lui, trang điểm qua lại cả chục lần hay không?”

Người nói chuyện là một thiếu niên mặc lục bào, có một cái tên mà hần hận nghiêng răng nghiêng lợi, tên gì mà thô tục không thể thô tục hơn —— Đào Hoa. Mà cái này tên tất cả đều nhờ ơn vị đại thiếu gia bất tài vô học trước mắt này ban tặng.

CMN, các người có thấy nam nhân nào tên Đào Hoa không? Đào Hoa... Đào Hoa... Sao không đổi tên hần là Hoa Hoa* luôn cho rồi?

*: Hoa Hoa Công Tử

Lại có trời đất chứng giám, hần vô cùng căm hận cái tên thô tục này, cho nên cố ý mặc quần áo màu xanh biếc, màu thiếu gia ghét nhất, cùng vị thiếu gia càng nhìn càng khiến người chán ghét này đối chọi một phen.

Giọng nói châm chọc khiêu khích quen thuộc phía sau, khiến Tiêu Văn từ này đến giờ vẫn ngẩng ngốc nhìn vào trong gương run rẩy, những giọt lệ trong suốt không kiềm nổi tràn ngập trong hốc mắt.

Thấy Tiêu Văn vẫn trầm mặc quay lưng, thiếu niên mặc y phục xám đứng một bên nhủ mảy nghi hoặc.

Đào Hoa không biết lớn nhỏ bốn cột nhưng Tiêu Văn lại không nổi giận mắng ầm ĩ, hôm nay mặt trời mọc phía Tây sao?

Hai người này không phải cứ ba ngày cãi nhau một trận nhỏ năm ngày cãi nhau một trận lớn, hai cái đầu một ngày không chạm lại ầm ĩ một phen chiều ăn không ngon, tối ngủ không thẳng giấc à!

Hần tiến lên vài bước, nhìn vào gương đồng chỉ thấy một gương mặt đầy nước, gương mặt vốn được trang điểm kỹ lưỡng lại trở về lúc ban đầu, thậm chí còn kinh khủng hơn, phấn son nhem nhuốc, vành mắt sưng đỏ, còn đâu nét đẹp mỹ lệ lúc đầu*?

*Thấy gúm, làm chú rể mà trang điểm còn kỹ hơn cô dâu, thế mới nói, mức độ đom đàng, giá áo túi cơm của nam chính đã lên mức độ người gặp người muốn đập, chó thấy chó thêm gặm nát xương.

Không hiểu sao nữ chính mê như điều đồ được mới tài!

Lập tức hít vào một hơi, quỳ gối cầu tình: “Thiếu gia, Đào Hoa không hiểu chuyện, cậu đừng so đo hơn thiệt với nó.”

Thiếu niên quỳ trên mặt đất được, nói chính xác hơn là “bị” “Tiêu Văn ban cho tên Lưu Thủy*, nhưng khác với Đào Hoa kiêu ngạo độc mồm độc miệng, hần tâm tư kín đáo, dụng chuyện vẫn giữ bình tĩnh như thường, tuy cũng không thích cái tên Tiêu Văn đặt cho nhưng chưa từng tỏ thái độ.

Hần chỉ liếc sơ một cái liền phát giác Tiêu Văn không ổn.

* Cụm từ Đào hoa lưu thủy xuất phát từ bài thơ Đào hoa khê 桃花溪 nghĩa Tiếng Việt là Suối hoa đào của Trương Húc, được sáng tác vào thời Thịnh Đường.

桃花溪

隱隱飛橋隔野煙，

石磯西畔問漁船。

桃花盡日隨流水，

洞在清溪何處邊。

Đào hoa khê

Ẩn ẩn phi kiều cách dã yên,

Thạch cơ tây bạng vấn ngư thuyền.

Đào hoa tận nhật tùy lưu thủy,

Động tại thanh Khê hà xứ biên ?

Dịch nghĩa:

Cây cầu thấp thoáng ẩn sau làn khói đồng ngờ như không có thật,

Đứng ở ghềnh đá bờ tây hỏi thăm thuyền đánh cá:

Hoa đào suốt ngày trôi theo dòng nước chảy,

Rằng động nằm ở bên nào của dòng suối trong?

Dịch thơ: (Khương Hữu Dụng)

Thấp thoáng cầu treo cách khói đồng,

Bờ tây ghềnh đá hỏi ngư ông.

Hoa đào trôi mãi theo dòng nước,

Động ở bên nào mé suối trong?

Bản dịch của Nguyễn Lâm Thắng:

Cầu treo thấp thoáng khói đồng

Bên ghềnh Tây, hỏi ngư ông đâu rồi?

Suốt ngày nước chảy hoa trôi

Suối trong dấu động ở nơi mé nào?

Vào mùa xuân khi hoa đào nở rộ thì cũng là lúc nước sông ngòi dâng cao, cho nên thường gọi là “đào hoa tấn” (lũ hoa đào/lũ mùa xuân) hay “đào hoa thủy”. Cụm từ “đào hoa lưu thủy” xuất hiện trong nhiều bài thơ Đường, có thể hiểu là cảnh sắc mùa xuân tươi đẹp với hoa đào nở rộ và nguồn nước tràn trề, tạo nên bức tranh xuân tươi tắn, hữu tình.

Đào hoa lưu thủy ở đây thể hiện cảnh đẹp mùa xuân của vùng non nước Giang Nam cũng như khắc họa cuộc sống an nhàn, tĩnh tại.

Nhưng hai nhân vật nam trong truyện: Đào Hoa và Lưu Thủy lại nghĩ theo chiều hướng phong thủy:

Nếu phía trước nhà bạn có một dòng nước chảy thẳng tới, hoặc con đường đâm thẳng vào giữa cửa chính nghĩa là Phụng vị Đào hoa nhà bạn đối diện với Thủy Lưu, thì theo Phong thủy, hiện tượng đó gọi là “Đào hoa thủy”.

Trong trường hợp này, chủ nhân ngôi nhà ấy sẽ có số Đào hoa xấu, dễ mắc phải những vấn đề rắc rối về tình cảm, mà cụ thể là có thói trăng hoa, phong lưu, đa tình.

Khi có một dòng nước chảy thẳng tới hoặc có con đường đâm thẳng vào giữa cửa chính, nó sẽ sinh ra một luồng sát khí thẳng vào ngôi nhà.

Kết quả là những người sống trong ngôi nhà đó dễ gặp tai nạn bất ngờ, chấn thương đổ máu. Còn riêng gia chủ, những rắc rối do thói trăng hoa của mình mà thậm chí có thể tổn thất về nhiều mặt, trầm trọng nhất là gặp phải những tai họa dẫn đến tử vong.

Hai người bạn họ, một người giỏi y thuật một người võ nghệ siêu quần, ba năm trước được Tiêu Ngọc Dung phái tới làm thị vệ cận thân của Tiêu Văn. Trên danh nghĩa là nô tài bên cạnh Tiêu Văn nhưng nhiệm vụ thực chất của bọn họ là đi theo bảo vệ hần từng đường tơ kẽ tóc, không để ai đụng đến một cọng lông chân của hần.

Bọn họ không thích Tiêu Văn, Tiêu Văn cũng chán ghét hai người ăn no rửng mỡ suốt ngày tò tò đi theo giám sát hần, thường nói kẻ ra đòn trước sẽ chiếm thế thượng phong, cho nên hai bên vừa gặp mặt, hần liền tặng bọn họ một đòn hạ mã uy*, vô cùng tốt bụng đem tên cha sinh mẹ đẻ của người ta đổi thành Đào Hoa và Lưu Thủy, còn cười tùm tùm nói Đào Hoa và Lưu Thủy là một cái tên rất hay, nó được ví von với tình yêu nam nữ, có bọn họ bên cạnh, vận đào hoa của hần nhất định sẽ càng ngày càng lên, hoa đào tung bay trong gió, nở bừng trong ánh ban mai.

* ko rành về đòn này, chắc trong võ Thiếu Lâm

Sự thật chứng minh, vị đại thiếu gia không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết chơi bồi lêu lổng, suốt ngày chọc ghẹo mỉa nhân này đích thực có số đào hoa. Cái tên chết tiệt này không biết đã dùng lời ngon tiếng ngọt gì theo đuổi thành công kinh thành đệ nhất mỹ nữ Quý Thư Mặc! Quả thực là hoa lại cắm bãi phân trâu!

Đương nhiên, phân trâu trong truyền thuyết chính là đại thiếu gia bọn họ !

Đêm nay, đóa hoa tươi kiêu diễm Quý tiểu thư sẽ bị vị hoàn khổ đệ tử* này chà đạp, haizz, chuyện này đã làm tan nát con tim của không biết bao nhiêu

nam nhân trong thiên hạ...

*: thuật ngữ chỉ mấy thằng ăn chơi trác táng. Do từ này đã dùng quá nhiều lần nên editor để nguyên văn để tránh trùng lặp.

Nghe Lư Thuý dè dặt cầu tình, Tiêu Văn không những không ngừng khóc, trái lại nước mắt rơi xuống càng lúc càng nhiều, thấm ướt cả áo. Tay hắn không ngừng lau những giọt nước nóng bỏng trên mặt, vì thế trên gương mặt đã được trang điểm kỹ lưỡng nước mắt nước mũi tèm nhem chẳng khác gì một con mèo hoa nhỏ.

Làm thị vệ cận thân, đây là lần đầu tiên Đào Hoa và Lư Thuý nhìn thấy Tiêu Văn khóc nức nở ra tiếng như thế, sợ tới mức khóe miệng co rút. Xong đời, vị thiếu gia này cứ tiếp tục chơi màn “một khóc hai nháo ba thất cổ” như vậy, lão gia nhất định sẽ nghiêm khắc trách phạt bọn họ ...

Lư Thuý trừng Đào Hoa một cái: Đều tại đệ!

Đào Hoa nhàm chán bĩu môi, nhún vai, xoè tay: Vị đại thiếu gia này của chúng ta trời sinh được làm từ nước, mỏng manh như thủy tinh, đụng một chút là vỡ? Hờ tý là khóc. Sao lại trách đệ?

“Thiếu gia, nô tài sai rồi, không nên chống đối thiếu gia.” Lúc Đào Hoa cắn răng quỳ xuống nhận sai thì Tiêu Văn bỗng nhiên nghẹn ngào một tiếng, yếu ớt hỏi: “Hôm nay, là ngày mấy tháng mấy năm mấy?”

Giọng của hắn khàn khàn vô cùng dịu dàng, hoàn toàn không làm ra vẻ đại thiếu gia coi thiên hạ bằng nửa con mắt như ngày xưa, ngược lại hàm chứa bi ai và thống khổ khiến Lư Thuý cảm thấy kỳ lạ.

Đường tình yêu dài đằng đẵng ba năm qua của đại thiếu gia cuối cùng cũng đã tu thành chính quả, rốt cuộc dưới con mắt hâm mộ ghen tỵ của bao nam nhân trong kinh thành cuối được kiều thế, hắn lại thống khổ, lại bi ai?

Vừa rồi, hắn không phải còn hưng phấn quá mức đến nỗi ăn điểm tâm mà cũng mắc nghẹn sao...

Lư Thuý dè xuống nghỉ ngơi, cung kính trả lời: “Hồi thiếu gia, hôm nay là ngày 6 tháng 7 năm Canh Nguyên 26.”

“Ngươi chắc chắn hôm nay là hôm nay là ngày 6 tháng 7 năm Canh Nguyên 26?”

Tiêu Văn ngược đôi mắt hồng hồng, cổ chấp hỏi lại.

“Nô tài xác định.” Lư Thuý suy đoán tâm tư Tiêu Văn, vội vàng thêm một câu, “Hôm nay là đại hôn của cậu và Quý Tiểu Thư.”

—— Hôm nay là đại hôn của cậu và Quý Tiểu Thư.

Tiêu Văn ngẩn ra, hai hàm răng cắn nát đôi môi hồng đang mím chặt, cho đến khi trong cổ họng tràn ngập một mùi tanh, hắn mới biết mình không phải đang nằm mơ. Đôi mắt sưng đỏ nhìn chằm chằm vào ngón tay thon dài của mình. Mười ngón tay trắng trẻo nõn nà như ngọc, không có vết thương ghê rợn, bằng chứng của việc phải dùng mạng tranh giành từng cái màn thầu trong lao ngục.

Hai chân hắn cũng không hề trần trụi gầy trên nền đất nóng bỏng, hay phải vượt qua cái thứ bùn đất lầy lội nhớp nhúa, máu tươi loang lổ, sưng đỏ thối rữa, mà dưới chân đang diện một đôi giày xinh đẹp màu đỏ.

Trên người của hắn không còn trướng thối và rau bần, không còn mùi ngục tù ẩm mốc, mà là một thân trường bào tơ vàng đỏ thẫm, bên ngoài khoác áo lụa đỏ, lộ ra chiếc cổ trắng nõn và xương quai xanh nam tính.

Nhìn mình trong gương, mái tóc đen nhánh được vấn gọn gàng, cài một cây trâm hình bướm bướm tinh xảo, đầu đội mào màu vàng, trên mào đính đầy hạt trân châu xa xỉ đủ màu sắc, càng khiến Tiêu Văn gương mặt vốn tinh xảo càng thêm ưu nhã cao quý, khí chất bất phàm.

Lúc Tiêu Văn tỉnh lại, nhìn vào gương đã thấy bộ dạng mình như vậy, và lúc này hắn dường như ở trong phòng riêng của hắn - Mặc Uyên cư. Không phải trốn chui trốn nhủi thấp thòm chờ quan sai đến.

Càng không phải sau khi bị quan phủ xét nhà bừa bộn loạn xạ cả lên, mà là dán đầy chữ hỷ, thậm chí trên giường còn có tấm chăn màu đỏ bằng gấm vóc thượng hạng mới tinh có thêu uyên ương hí thùy.

Nàng nhớ rõ, tấm chăn hí màu đỏ này là hắn chạy khắp mấy cửa hàng, chọn loại gấm thượng đẳng nhất, để Quý Tiểu Thư Mặc lúc gả vào Tiêu phủ có thể nằm thoải mái hơn, ngủ cũng được ngon giấc hơn.

Mới đầu Tiêu Văn còn tưởng mình đang nằm mơ! Hắn bấm mình một cái đau điếng, mặt lập tức co quắp.

Đau quá...

Kỳ thật, không cần hỏi Đào Hoa và Lư Thuý, chỉ cần tiếng pháo đùng đùng vang lên ngoài cửa, Tiêu Văn cũng đoán được hôm nay là ngày mấy tháng mấy năm mấy. Cả cuộc đời hắn chỉ có một lần đại hôn, chính là cái ngày báai đường cùng Quý Tiểu Thư Mặc.

Ngày 6 tháng 7 năm Canh Nguyên 26, là ngày mà hắn từng mong đợi nhất, hưng phấn nhất trong đời, bởi vì hắn lấy được Quý Tiểu Thư Mặc mà hắn ái mộ đã lâu.

Chỉ là, bây giờ hắn vẫn có thể cảm nhận được lưỡi dao lạnh như băng lướt qua cổ và cảm giác hít thở không thông của mình lúc đó, cái cảm giác khi hắn biết được toàn bộ chân tướng sự việc, cùng với ai tốt với hắn, ai rắp tâm lừa gạt mạng hắn.

Nhắm mắt lại, trong đầu lại không ngừng hiện lên cảnh tượng Tiêu gia cả nhà máu chảy thành sông. Tất cả những thứ này, đều kính nhờ phước vị thiếu phu nhân tốt hắn luôn hết lòng yêu thương ban cho nha!

Thù của hắn, hận của hắn, rốt cuộc là một con ác mộng, hay là điềm báo trước?

Thấy Tiêu Văn bỗng nhiên không ngừng sờ mặt mình, còn nhỏ giọng lầm bầm, vẫn quỳ trên đất, Đào Hoa dần mất kiên nhẫn: “Tiểu thư, tôi biết hôm nay là đại hôn của cậu và Quý Tiểu Thư, tôi cậu tất cả mọi người đều biết hôm nay là ngày 6 tháng 7 năm Canh Nguyên 26, cậu có thể không cần mừng đến lệ rơi hàng hàng như vậy hay không. Nói thật tướng cậu khóc rất khó coi.... Làm ơn đi, còn tiếp tục như vậy, sẽ lỡ giờ lành. Tới lúc đó cậu không lấy được vợ đừng trách bọn tôi không nhắc nhở!”

Cả người Tiêu Văn lập tức cứng đờ, lời nói như vậy, hắn đã từng nghe Đào Hoa thốt ra. Khi đó hắn bối vì quá mức muốn nghênh cưới Quý Thư Mặc, vui đến một đêm không ngủ, thậm chí tâm tình đặc biệt tốt hiếm khi cãi nhai thật lâu với hai tên thị vệ mà hắn vẫn chán ghét. Đào Hoa chê hắn dài dòng lời thôi, cho nên mở miệng châm chọc hai câu.

Câu đầu tiên liền là ghét bỏ hắn trang điểm soi gương, câu thứ hai là nhắc nhở hắn đừng làm lỡ giờ lành.

Mà hôm đó, hắn quá mức hưng phấn nên ăn điểm tâm bị... mắc nghẹn.

Tiêu Văn nhìn nửa cái bánh còn trên tay hắn, con người trầm xuống, trong đầu nhanh chóng xẹt qua một loạt hình ảnh.

Nhìn Đào Hoa không quy củ quỳ dưới đất, vẻ mặt tức giận, mà Lưu Thủy lo lắng cầu xin hắn tha thứ Đào Hoa làm cản, thậm chí nhắc tới Quý Thư Mặc muốn đòi sự chú ý của Tiêu Văn.

Tiêu Văn bỗng nhiên ý thức được, đây không phải mơ, tất cả ký ức chưa phai của hắn, từng lời nói, từng hành động, còn có... Hết thảy những chuyện sắp xảy ra trong ngày hắn thành thân cùng Quý Thư Mặc, hắn đều nhớ rõ mồn một!

Sau khi đã tỉnh ngộ, nhận rõ tất cả đều không phải là mơ, mọi thứ đều là thực, Tiêu Văn khiếp sợ đờ người. Chẳng lẽ hắn trùng sinh? Trở về quá khứ? Trở về ngày đại hôn của hắn cùng Quý Thư Mặc một năm trước ?

Ý thức được trời cao cho hắn cơ hội lần thứ hai, sống lại ngăn thảm kịch Tiêu gia diệt vong, đầu Tiêu Văn “Oanh” một tiếng, hắn không nói hai lời, chân như bật lò xo, đứng dậy bước ra khỏi ghế.

Thấy Tiêu Văn từ từ đi tới, thần sắc bi thương nhìn mình chằm chằm, trong lòng Đào Hoa không khỏi đánh trống loạn xạ. Thiếu gia hôm nay làm sao vậy? Vì sao không tức giận trừng hắn, ánh mắt cậu ấy sao lại tràn ngập bi thương như vậy? Giống như Đào Hoa hắn vừa làm chuyện gì trái với lương tâm, thiên lý bất dung...

Kiếp trước, Tiêu Văn đặc biệt chán ghét cái tên thị vệ Đào Hoa thường xuyên cãi nhau với mình. Đào Hoa quá độc miệng, vẫn thường trêu chọc Tiêu Văn cả người xù lông, nổi giận đùng đùng.

Sau khi Tiêu Văn thành thân với Quý Thư Mặc, Đào Hoa từng nhiều lần nói Quý Thư Mặc dối trá làm ra vẻ, kêu Tiêu Văn cẩn thận đề phòng, kết quả bị hắn nhiều lần thóa mạ Đào Hoa mắc bệnh đa nghi trầm kha, còn khắp nơi bảo vệ Quý Thư Mặc.

Sau, Đào Hoa lấy danh nghĩa hắn biển thủ* bạc Tiêu gia, bị Tiêu Văn phát hiện dùng gia pháp xử trí, sau khi dụng hình 50 trượng, bị đuổi ra Tiêu phủ.

*biển thủ: Lấy cắp tài sản công mà mình có trách nhiệm coi giữ.

Tiêu Văn nhớ lại, khi Đào Hoa bị đuổi ra phủ thì luôn mồm nói mình vô tội, còn nói hắn bị kẻ gian hãm hại. Lần này sống lại, Tiêu Văn liền nghĩ thông, đó nhất định là quỷ kế của Quý Thư Mặc hòng đuổi thị vệ cận thân của hắn đi!

Đào Hoa tuy rằng độc mồm độc miệng, nhưng thời khắc mấu chốt lại suy nghĩ cho hắn. Chỉ có hắn, mất mù tâm mù cuối cùng bị Quý Thư Mặc lừa, hại chết 120 mạng người Tiêu gia.

Thấy Tiêu Văn vẫn nhìn mình bằng ánh mắt áy náy, thậm chí còn chủ động vươn tay đỡ mình đứng dậy, Đào Hoa hơi lúng túng. Tuy rằng chán ghét vị tiểu tồ tông này, nhưng hôm nay nhìn thiếu gia làm bộ làm tịch như vậy, e hèm, đúng là tuần tú hơn xưa, trên người toát ra một khí chất đặc biệt mà ngày xưa không có.

Chỉ là khóc thành mặt mèo lại còn làm ra vẻ ta đây cả người tao nhã khí chất như vậy, ngược lại cứ có chút đầu Voi đuôi Chuột thế nào ấy, càng nhìn càng thấy khôi hài.

Muốn hắn khen hả? Nằm mơ đi! Hắn không dối lòng như vậy đâu!

Ha ha, nín cười trước mặt chủ tử, đây chính là một chuyện cực kỳ khó khăn nha!

Ánh mắt Tiêu Văn lại hướng về phía Lưu Thủy vẫn trầm mặc không nói, đang cúi đầu suy ngẫm. Có thể do lớn hơn một tuổi, so với Đào Hoa tính tình

ruột để ngoài da, thân là ca ca Luru Thủy tâm tư càng thêm tỉnh tề tí mỉ.

Sau khi Đào Hoa bị đuổi khỏi Tiêu phủ, quan hệ giữa Luru Thủy và Tiêu Văn càng ngày càng xấu hơn. Hơn một tháng trước, Tiêu Văn nhiều lần nhìn thấy Luru Thủy đem các loại thuốc bổ và hoa quả ra vào phế viện của Tạ Sơ Thần, có một lần còn tận mắt thấy Luru Thủy lén lút mua thuốc an thai, lúc này Tiêu Văn mới phát hiện Tạ Sơ Thần đã mang thai hơn một tháng.

Nữ nhân hần vô cùng chán ghét lại có thai? Hần nhớ hần chưa từng chạm qua nàng ta mà!

Còn lén lút lút lút sau lưng hần an với chả thai, chuẩn bị sinh hạ con hoang, chuyện này làm cho Tiêu Văn cảm thấy sét đánh ngang trời, trong nháy mắt mắt sạch mặt mũi.

Hần vốn muốn giết chết cái người nữ nhân không giữ phụ đạo này, sau đó không biết nghĩ sao, cuối cùng chỉ cho Tạ Sơ Thần một chén Hồng Hoa, không quan tâm thân thể nàng hư nhược, ép buộc nàng ấy bỏ đứa nhỏ, sai người đưa nàng ấy trở về nơi hoang tàn vắng vẻ nhất trong Tiêu gia, cho nàng ấy tự sinh tự diệt.

Khi Luru Thủy ba chân bốn cẳng chạy đến nơi, Tạ Sơ Thần khắp người toàn máu nằm trên đất, giống như búp bê rách*, ôm bụng đau đớn, ánh mắt bi ai tuyệt vọng, còn có... nguội lạnh nhìn Tiêu Văn, cứ như hần vừa làm một chuyện sai lầm lớn nhất đời này.

* búp bê hồi xưa đều làm bằng vải

Luru Thủy thấy thế, vô cùng kích động, không chỉ làm trái dân dò của Tiêu Ngọc Dung bảo vệ Tiêu Văn, còn giận dữ đánh Tiêu Văn một trận, đêm đó âm thầm đưa Tạ Sơ Thần rời Tiêu phủ.

Hiện tại, nhớ lại ngày đó ánh mắt Tạ Sơ Thần tâm như tro tàn, và Luru Thủy vẫn luôn có thái độ hờ hững với mọi việc, mọi người đột nhiên về mặt kích động cùng phản nộ, trong lòng Tiêu Văn nảy sinh một cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Phụ thân đứa nhỏ đó là ai? Chẳng lẽ chính là Luru Thủy?

Chẳng lẽ Luru Thủy vẫn luôn thích Tạ Sơ Thần?

Tiếng pháo mừng mừng ngoài phòng quấy rầy tâm tư vốn đã rối như tơ vò của Tiêu Văn, hần càng nghĩ càng phiền, lại nghe bà mai đứng chờ bên ngoài đã lâu lo lắng kêu: “Tiêu thiếu gia, kiệu hoa sắp đến rồi, cậu sửa soạn nhanh lên một chút. Đừng để mọi người đợi lâu!”

Tâm Tiêu Văn cứng lại. Trời cao cho hần cơ hội sống lại, hần tuyệt không thể dẫm vào vết xe đổ kiếp trước, hần phải bóp nát mọi thứ có thể dẫn đến bị kịch Tiêu gia từ trong trứng nước!

Hần không thể, tuyệt không thể cưới cái con ả lòng dạ như rắn rết Quý Thư Mặc này vào cửa!

Trong Mắt Tiêu Văn chợt lóe lên ánh sáng, đúng vậy, một lát nữa làm cho nàng ta mất mặt trước bao nhiêu người, phải nhục nhã quay kiệu trở về!

“Vân Yên, Họa Hạ, chúng ta đi!”

Hai thiếu niên sau lưng đều sừng sốt, đại thiếu gia tự xưng kêu tên thật bọn họ? Chẳng lẽ có âm mưu gì?

Thấy hai người không dám tin, điệu bộ cẩn thận cảnh giác, trong mắt Tiêu Văn hiện lên ý cười nhàn nhạt, hần vui vẻ hỏi: “Chẳng lẽ hai người thích bị tôi kêu

Đào Hoa và Luru Thủy? Hiện tại bản thiếu gia không cần vận đào hoa nữa, nên cho phép hai người khôi phục tên cũ. Đương nhiên, nếu như hai người thích tên bản thiếu gia ban cho, có thể tiếp tục dùng...”

Họa Hạ gãi gãi đầu, buồn bực hỏi ca ca mình: “Thiếu gia lần này lấy vợ, vui quá hóa rồ, ngay cả tính cách cũng thay đổi... Biến chuyển như vậy, đến tột cùng là chuyện tốt hay xấu đây?”

Vui mừng quá độ?

Mặc dù Tiêu Văn luôn miệng tươi cười, Vân Yên lại cảm thấy cả người Tiêu Văn toát lên khí tức u ám, tươi cười nơi khóe miệng có chút dọa người, mang theo sự khát máu.

Vân Yên đặc biệt miễn cảm với máu tươi, vừa rồi khi Tiêu Văn cần môi hần đứng một bên yên lặng quan sát, phát hiện nội tâm Tiêu Văn gãy dựa kịch liệt, hần (Tiêu Văn) đang không ngừng ngược đãi bản thân hòng lấy lại bình tĩnh.

Rõ ràng vô cùng chờ mong đến ngày hôm nay, nhưng khi Vân Yên hần nhắc “Hôm nay là đại hôn của cậu và Quý Tiểu Thư.” thì trong mắt Tiêu Văn lại lóe lên thống khổ và hận ý.

Tuy rằng Tiêu Văn che dấu rất tốt, nhưng Vân Yên vẫn phát hiện được, ánh mắt thiếu gia khi nhìn Họa Hạ không hề có tức giận, chỉ có hổ thẹn và áy náy. Mà lúc nhìn hần, trong đôi mắt tìm tòi nghiên cứu mang theo hoài nghi cùng bị thương sâu đậm.

Tiêu Văn như vậy làm Vân Yên không biết làm sao, thiếu gia gần trong gang tấc mà tâm dường như đã bay về một phương trời nào rất xa... rất xa...

Tiêu Văn chinh chu xong dung nhan, chậm rãi bước ra khỏi phòng. Nhìn pháo đỏ treo trước cổng, đèn cưới kết hoa, không khí vui mừng bao trùm khắp Tiêu phủ, cả người hắn có cảm giác như cách một thế hệ.

Thấy Tiêu Văn mặc hi phục đi ra, dung mạo tuấn mĩ, tao nhã đúng mực, không ít kẻ tiến lên nịnh hót.

“Chúc mừng Tiêu thiếu gia nhân duyên mỹ mãn!”

“Chúc Tiêu thiếu gia cùng Quý tiểu thư sớm sinh quý tử!”

Trước các loại nịnh bợ, Tiêu Văn từng rất hưởng thụ, cứ như càng được nhiều người chúc phúc, hôn nhân của mình và Quý Thư Mặc sẽ thật sự hạnh phúc viên mãn, bạch đầu giai lão vậy.

Nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại.

Tiêu gia gặp nạn thì đám bạn du thủ du thực này của hắn, chạy còn nhanh hơn vịt! Mà cái vị phu nhân mình luôn xem như bảo bối trong lòng sắp tới ám hắn kia còn “tử tế” hơn, hợp tác cùng bạn thân của hắn, đẩy hắn vào vực sâu vạn trượng, khiến hắn trở thành tội nhân Tiêu gia.

Hiện tại, tuy rằng trong lòng Tiêu Văn vô cùng căm ghét xem thường, nhưng trải qua một kiếp, đã nhìn thấu đạo lý đối nhân xử thế nên ngoài mặt hắn vẫn vui cười hơn hờ, ậm ờ hai ba tiếng lấy lệ, ánh mắt lại không ngừng tìm kiếm phụ thân mình trong đám người loạn thất bát tao* kia.

* loạn thất bát tao: thành ngữ dùng phổ biến để chỉ sự lộn xộn mất trật tự người Trung Quốc, phát âm gần như “loan xi pa chao”.

“Biểu đệ, chúc mừng chúc mừng.” Tiếng nói quen thuộc phá ngang ánh mắt đáo dác của Tiêu Văn, hô hấp hắn nhất thời cứng lại, chầm chậm quay đầu, mấp máy môi nhìn ba vị nam nhân cầm y hoa phục trước mắt này.

Phụ thân Tiêu Văn Tiêu Ngọc Dung là đại hồng nhân bên cạnh hoàng đế bệ hạ, Tiêu Văn lại là tâm can bảo bối của Tiêu Ngọc Dung, nên lần đại hôn này của Tiêu Văn được tổ chức vô cùng long trọng, không chỉ thu hút các quan lớn triều đình, mà còn nhận được sự quan tâm của cả ba vị hoàng tử đương triều.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nghênh cưới phu nhân

Đại hoàng tử Sở Thi Ngọc do Trần Quý nhân sinh, Trần Quý nhân lại là biểu tỷ của Tiêu Ngọc Dung. Mẹ Tiêu Ngọc Dung, Trần Vân Thư chính là dì Trần Quý nhân. Trần gia và Tiêu gia từ trước tới nay luôn hoà hảo. Sau khi Sở Thi Ngọc được phong thái tử, Tiêu gia, đại diện là Tiêu Ngọc Dung, luôn ủng hộ và ra sức giúp đỡ vị thái tử này.

Kiếp trước, giữa Tiêu Văn và Sở Thi Ngọc chỉ là quan hệ biểu ca biểu đệ đơn thuần, không mặn cũng không nhạt. Việc này phần lớn do Tiêu Ngọc Dung xưa nay luôn yêu mến Sở Thi Ngọc, làm Tiêu Văn tuổi nhỏ không hiểu chuyện trong lòng nảy sinh ghen tỵ.

Trong mắt hắn, cái người biểu ca nghiêm trang đạo mạo này rất đáng ghét, thích dùng thân phận thái tử đè người, động một tý liền đem phụ thân ra giáo huấn hắn!

Mà hắn thì ghét nhất bị người khác dạy đời!

Nhưng bây giờ, đã trải qua kiếp trước vui buồn li hợp*, nhìn biểu ca đứng trước mặt cười chúc mừng, trong lòng Tiêu Văn vô cùng áy náy.

* Tô Thức thời Tống có câu: “Người có lúc bi hoan ly hợp, trăng có khi mờ tỏ tròn khuyết. Việc này cố nhiên khó mà toàn vẹn như ý được.”

Nếu không phải tại hắn, nếu không có Tiêu gia, Sở Thi Ngọc sẽ không bị Sở Mộ Thanh vu oan hãm hại, bị phế chức thái tử, còn bị giam vào thiên lao.

Chờ lúc thích hợp, hắn nhất định phải nhắc nhở biểu ca để phòng cái tên tiện nhân âm hiểm Sở Mộ Thanh mới được!

Thấy ánh mắt Tiêu Văn cứ đảo qua đảo lại trên người mình, ánh mắt u oán làm Sở Thi Ngọc nổi lên một tầng da gà. Gần đây, hắn đâu có tố cáo gì với Tiêu Thượng Thư đâu! Tiểu biểu đệ nhất định lại hiểu lầm hắn ...

Khác với Tiêu Văn vẫn luôn có thái độ chán ghét và mâu thuẫn, Sở Thi Ngọc bởi vì mang ơn Tiêu Ngọc Dung luôn đặc biệt ưu ái hắn, trong tiềm thức hắn luôn thấy mình mắc nợ người tiểu biểu đệ được nuông chiều từ bé này, cảm giác mình đã chiếm đoạt tình thương biểu cử dành cho tiểu biểu đệ nên vô cùng quan tâm Tiêu Văn.

Hắn cho rằng, Tiêu Ngọc Dung cả đời vì nước vì dân, ít khi ở nhà làm bạn với con cái, dẫn đến Tiêu Văn từ nhỏ đã không có tình yêu của mẹ (mẫu thân

Tiêu Văn mất sớm) lại không nhận được sự quan tâm của cha, mới tạo thành Tiêu Văn như bây giờ.

Con cái ngộ nghịch, suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng chẳng phải chi vì muốn thu hút sự chú ý của cha mẹ thôi sao?! Tiêu Biểu đệ cũng thật đáng thương!

Sở Thi Ngọc từ nhỏ được Tiêu Ngọc Dung hết lòng chiều chuộng, nên hẳn tự nhận việc mình quan tâm chăm sóc tiểu biểu đệ là chuyện phải làm, cho nên những năm gần đây, thấy tiểu biểu đệ hoành hành ngang ngược, kết bạn với người xấu, nhận không được nói vài câu nhắc nhở hẳn: đám bằng hữu kia tuyệt đối không thể kết thân. Nuôi ong tay áo. Có ngày bị ong đốt cho sưng mặt.

Sở Thi Ngọc yêu thương Tiêu Văn tới mức, sau lưng hẳn (Tiêu Văn), hẳn (Sở Thi Ngọc) âm thầm giải quyết hậu quả vị tiểu biểu đệ thích đùa giỡn nữ trong kinh thành, đi khắp nơi gây chuyện thị phi này gây ra, mới không khiến người ta sinh lòng thù hận Tiêu Văn, đập nát cửa Tiêu phủ.

Thật ra Tiêu Văn ra nông nổi này cũng một phần do Sở Thi Ngọc đã quá nuông chiều hẳn. Cứ nhìn vào cách xưng hô thì biết, tiểu biểu đệ tiểu biểu đệ... Sở Thi Ngọc luôn cho rằng Tiêu Văn còn nhỏ (nên) đại, lúc nào cũng dung túng bao che, càng khiến Tiêu Văn ảo tưởng những việc mình làm đều đúng, từ đó càng được nước lấn tới.

Tiêu Văn luôn nghĩ: Nếu hẳn sai, tại sao không ai cáo trạng với cha hẳn ?

Huống chi, những việc này hẳn làm cho Tiêu Ngọc Dung xem. Chừng nào Tiêu Ngọc Dung chưa xem thì hẳn còn làm. Làm tới khi nào Tiêu Ngọc Dung xem đủ thì thôi.

Mắng cũng tốt, đánh cũng tốt, chỉ cần cha hẳn quan tâm tới hẳn dù chỉ một chút thôi, chỉ cần ánh mắt ông chịu dừng trên người hẳn một chút thôi, cho dù bảo hẳn làm gì cũng xứng đáng!

Cho nên, Sở Thi Ngọc càng ra sức giấu dếm giúp Tiêu Văn càng khiến hẳn càng lún càng sâu, vô hình trung đã hại rất nhiều người dân vô tội trong kinh thành.

Đến khi gặp Quý Thụ Mặc, thói quen trêu hoa ghẹo nguyệt của Tiêu Văn mới giảm bớt một chút. Nay thấy Tiêu Văn người có tình nên giai ngẫu, nhìn lại biểu cửu ngày thường luôn lạnh lùng, hôm nay phá lệ nở nụ cười chân thành, Sở Thi Ngọc vui mừng thay cho tiểu biểu đệ. Hơn ai hết hẳn hiểu cảm giác hạnh phúc của biểu cửu khi nhìn thấy Tiêu Biểu đệ thành gia lập thất.

Hôm nay Sở Thi Ngọc là khách mời duy nhất thật tâm chúc phúc hai người.

Đứng bên cạnh Sở Thi Ngọc là một huyền y nam tử đáng người cao gầy, tuấn nhã như ngọc. Nam tử tóc đen như mực, gương mặt anh khí hào hùng, so với Sở Thi Ngọc đáng vẻ thư sinh dịu dàng âm áp, hẳn mang vẻ đẹp kiên cường của một vị dũng tướng trên sa trường, mạnh mẽ và quyết đoán, mẫu phụ quân lý tướng trong lòng các cô nương kinh thành. Chính là nhị hoàng tử Phụng hoàng hậu thân sinh, Sở Mạch Dung.

Theo luật Đông Ngụy, hoàng tử nào sinh ra trước là trưởng tử, cũng là người kế thừa Đông Ngụy sau này. Bởi vì Trần Quý nhân hạ sinh trước, nên con trai bà nghiễm nhiên thành đại hoàng tử, tuy Sở Mạch Dung là huyết mạch Phụng hoàng hậu cũng không thể thay đổi.

Bản thân Sở Mạch Dung cũng không ham thích ngôi vị thái tử này, hẳn chỉ muốn ra chiến trường kiến công lập nghiệp, làm một danh tướng được đời đời ca tụng nhưng mẫu hậu hẳn lại canh cánh trong lòng, một lòng hi vọng con trai của mình có thể kế thừa ngôi vua.

Vì thế trong triều đình, phe thái tử và nhị hoàng tử vẫn âm thầm so tài. Tuy biết hai hoàng nhi bất hoà, nhưng chỉ cần bọn chúng không làm ra chuyện gì quá đáng, hoàng đế vẫn nhắm mắt, mờ mắt cho qua.

Tất nhiên, ông ta cũng đang do dự xem ai thích hợp với ngôi cửu ngũ chí tôn hơn.

Sở Mạch Dung gần như không bao giờ xuất hiện cùng lúc với Tiêu Văn , bởi vì hoàng đế thường xuyên phái Sở Mạch Dung ra biên quan tới luyện, một lần xuất chinh là mấy tháng liền. Trở lại kinh thành có nhiều thời gian nhàn rỗi, Sở Mạch Dung chuyên tâm nghiên cứu binh pháp, tập võ cường thân, không giống Tiêu Văn suốt ngày chỉ biết đi thanh lâu với đám bạn du thủ du thực, hoặc la cà hàng quán, nhậu nhẹt say sưa, tiêu tiền như nước.

Cái này gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu*, Sở Mạch Dung nghe rất nhiều lời đồn về Tiêu Văn, vô cùng khinh bỉ cái tên ăn chơi trác táng, chỉ biết áo đến vron tay, cơm đến há mồm này . Quan niệm của hẳn nam tử hẳn phải tự lực tự cường*, bảo vệ quốc gia, chứ không phải ngồi đó xa hoa lãng phí, làm đứa con phá của !

*: Không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác, bàn luận

*: tự lực tự cường là dùng chính sức lực, thể chất và trí tuệ của mình để tạo dựng thành công cho bản thân

Hôm nay, Sở Mạch Dung tham dự hôn lễ Tiêu Văn, hoàn toàn bởi vì mẫu hậu hẳn dặn đi dặn lại, kêu hẳn quan sát thật kỹ động tĩnh Tiêu gia, đến lúc mấu chốt kết giao bằng hữu với Tiêu Văn, nói không chừng có thể lôi kéo Tiêu gia về phe mình.

Trời ạ, kêu hẳn kết bạn với loại hoàn khổ đệ tử này, không bằng đưa hẳn miếng tàu hũ đập đầu vào đó chết đi...

Sở Mạch Dung im lặng oán thầm, trên gương mặt cứng đờ nở một nụ cười giả tạo, cố gắng rặn ra vài lời chúc mừng: “Chúc mừng Tiêu thiếu gia, chúc Tiêu thiếu gia cùng lệnh phu nhân bạch đầu giai lão, thiên trường địa cửu.”

Oẹ! Trời ơi dối lòng quá!

Sở Mạch Dung chấp tay, Lời nhỉnh hót dối trá Tiêu Văn không phải không nhận ra, bản thân đương sự khi nói mấy lời đó cũng âm thầm nhủ mình vãi bãi nước bọt, nhưng gặp lại nhị hoàng nữ kiếp trước bị mình hại chết - dù hấn không cố ý, trong lòng Tiêu Văn áy náy càng sâu, ngoài miệng khách khí nói: “Thái tử điện hạ, nhị điện hạ, cảm tạ hai người tham gia hôn lễ thảo dân. Mời——”

Tiêu Văn duỗi tay, hành động cung kính khiêm nhường khiến hai vị hoàng tử nhất thời có chút kinh ngạc, nhìn không chớp mắt, thần sắc Tiêu Văn lạnh nhạt, khí chất cũng cao nhã* hơn xưa, trong lòng suy đoán, thành thân quả thật có thể thay đổi tính tình?

*: khí chất cao nhã: khí chất cao quý và tao nhã

Ánh mắt thanh y thiếu niên đứng bên cạnh hơi hơi chột lóe, cố ý quyết môi, ranh mãnh nói: “Tư Uyên, cậu chỉ mãi lo nói chuyện cùng đại hoàng huynh và nhị hoàng huynh, lại bỏ quên người bạn tốt là tôi ~ ài, một tôi còn chuẩn bị một phần đại lễ đấy ~”

Hai tay Tiêu Văn đang đưa ra cứng ngắc, màu y phục chói mắt như mũi tên bôi vạ độc cắm vào tim hấn. Cảm giác cảm hận mãnh liệt xuất phát tận đáy lòng, hai tay hấn nắm thành quyền, giấu trong tay áo từ lâu, móng tay đâm vào lòng bàn tay, mượn một ít đau đớn mới có thể làm cho mình duy trì về mặt bình tĩnh.

Đại lễ, phần lễ người cho ta đúng là rất lớn nha!

Tiêu Văn hít sâu mấy cái, nhìn Sở Mộ Thanh tươi cười như hoa trước mắt không khỏi ngậm bội phục hấn.

Nhìn nhục lâu như vậy, xem ra hấn (Sở Mộ Thanh) ý chí quả hơn người!

“Tư Thanh, tôi làm sao dám quên huynh ~ những năm gần đây, đều nhờ huynh giúp đỡ, tôi mới theo đuổi Thư Mặc thành công!”

Tiêu Văn hào sảng tiến lên, không chế xúc động muốn giết người, cao hứng vỗ vỗ vai Sở Mộ Thanh, cười te toét, “Ân tình này suốt đời tôi không quên, còn chuẩn bị lễ gì nữa! Huynh chính là đại ân nhân của tôi mà! 18 cái giò heo* đang chờ huynh đấy ~”

*: quà của bà mai.

Sở Mộ Thanh do một người cung nữ thân phận thấp hèn sinh ra, từ nhỏ không nhận được sủng ái và quan tâm của hoàng đế. Bề ngoài hấn luôn làm ra vẻ ta đây không hứng thú với chuyện quốc gia đại sự. Hằng ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng. Một năm rưỡi trước, hấn cùng kinh thành đệ nhất hoàn khổ Tiêu Văn mới gặp đã thân, rất nhanh trở thành tri kỉ.

Chỉ là Sở Mộ Thanh ngoài mặt ngây thơ cả lơ phát phơ nhưng nội tâm đã sớm bị những đen tối trong cung đình tha hoá. Để sinh tồn trong cung, từ nhỏ hấn đã học cách Xem Mặt Đoán Ý người. Biểu hiện kỳ lạ của Tiêu Văn làm sao có thể qua khỏi mắt hấn. Trong khoảnh khắc đó, trong lòng hấn nảy sinh cảm giác bất an, nhưng rất nhanh, khi Tiêu Văn thân mật vỗ vỗ vai hấn, điệu bộ huynh đệ tốt hời nào giờ, tâm hấn cũng thả lỏng, mỉm cười: “Tốt, Tư Uyên mời khách, ta không say không về!”

Trong lúc hai người hàn huyên khách sáo thì cửa Tiêu phủ vang lên một tràng pháo dài, ngay sau đó, đoàn người xôn xao. Tiêu Văn ngược mắt nhìn, thấy một chiếc kiệu hoa đỏ rực dừng trước cửa. Bà mai tươi cười rạng rỡ đi tới trước mặt Tiêu Văn, thúc giục hấn đang đần người ra: “Tiêu thiếu gia! Đá cửa kiệu nhanh lên, đừng bỏ lỡ giờ lành.”

Kiếp trước, Tiêu Văn không chờ bà mai mở miệng đã hấp tấp đá kiệu, về mặt kích động mừng rỡ dắt Quý Thư Mặc ra, hận không thể chiêu cáo khắp thiên hạ, Tiêu Văn hấn đã thành công lấy được Quý Thư Mặc.

Nhưng hiện tại, Tiêu Văn lại vô cùng bối rối.

Vốn dĩ trước bao nhiêu người muốn ném vào mặt Quý Thư Mặc một tờ hưu thư, khiến cho ả hồ ly rắn rết ê chề nhục nhã quay kiệu trở về, trở thành trò cười khắp kinh thành. Nhưng hôm nay đến Tiêu phủ có rất nhiều quan to quyền quý, làm không tốt, không chỉ một mình Quý Thư Mặc mất mặt, mà hấn, thanh danh vốn dĩ đã rất bề bộn rồi, bị người chê bai hoàn khổ đệ tử bây giờ còn bị chụp lên cái mũ bạc tình lang.

Vì một ả tiện nhân khiến phụ thân mất mặt trước đồng liêu, danh tiếng Tiêu gia suy sụp, có đáng không?

Câu trả lời là: Không đáng!

Quan trọng nhất là, Tiêu Văn gặp lại Sở Mộ Thanh, ý thức được một chuyện vô cùng quan trọng.

Hấn có trí nhớ kiếp trước, có thể biết rõ ràng những chuyện xảy ra trong tương lai, nhưng trí nhớ kiếp trước của hấn, tương lai sau này đều có sự kiện Quý Thư Mặc là thể tất của hấn.

Nhưng nếu sáng nay hấn không thành thân với Quý Thư Mặc, như vậy tất cả tương lai đều sẽ thay đổi bắt đầu từ hôm nay.

Vạn nhất Sở Mộ Thanh lại nghĩ ra cách khác hãm hại Tiêu gia, lại lợi dụng người khác hại phụ thân và biểu ca... Hấn căn bản khó lòng phòng bị!

Hấn hiểu rõ bản thân mình, sống lại thì sao chứ, hấn cũng không thể một sớm một chiều thông minh liền được!

Đợi đến lúc hắn học cách khôn ra, chắc Tiêu gia lại một lần nữa bị Sở Mộ Thanh nuốt vào bụng quá!

Cho nên, nắm rõ tương lai trong lòng bàn tay, chính là con đường tốt nhất để Tiêu Văn cứu gia đình, diệt trừ những kẻ muốn huỷ hoại người thân của hắn!

Cho nên, muốn dụ Sở Mộ Thanh sa lưới, trước tiên phải thầy Quý Thư Mặc vào cửa.

Thứ nhất, bây giờ đuổi cô ả ta về, quả thực quá dễ dãi cho ả ! Để nàng ta bên cạnh, sau đó hành hạ ra trò. Hắn là chủ gia đình, dạy dỗ thế tử, ai dám dị nghị! Huống chi, bằng chứng đâu! Chỉ cần hắn khéo léo không để người bất thóp, xem ả tiện nhân Quý Thư Mặc này làm sao thấy được ánh mặt trời!

Thứ hai, có thể khiến Sở Mộ Thanh lơ là đề phòng, cho rằng Tiêu Văn vẫn ngu ngốc đắm chìm sắc đẹp như kiếp trước, mặc hắn thao túng.

Thứ ba, hắn sẽ canh lúc Quý Thư Mặc lén trộm tang chứng cho Sở Mộ Thanh thay mặt đổi đào, cho đôi cầu nam nữ đó một đòn chí mạng, chết không chỗ chôn!

Trong lòng âm thầm trù tính kế hoạch, Tiêu Văn không ngừng khuyến khích bản thân : Cười lên! Tiêu Văn, ngươi phải cười thật tươi! Tuyệt không để bất luận kẻ nào nhìn ra hận ý trong lòng ngươi!

Tiêu Văn bước nhanh về phía kiệu hoa, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc, dáng vẻ vội vàng khiến mọi người chung quanh ồn ào cả lên, loáng thoáng nghe được tiếng giễu cợt. Hắn mặc kệ, một bộ ta đây điếc bầm sinh, nhắc đôi giày đỏ thêu hoa, đá nhẹ lên cửa kiệu, mắt không hề chớp nhìn động tĩnh trong kiệu .

Làn gió nhẹ lay động bức màn, một một bàn tay xinh đẹp vươn ra. Những ngón tay bạch ngọc thon dài nhẹ nhàng nhắc bức rèm che lên , lộ ra nửa bên sườn mặt như tranh vẽ. Tim Tiêu Văn không kìm chế được nhảy lên một cái. Khi nhìn vào đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia thì trong lòng hắn tựa như sợi dây đàn bị kéo căng đứt đoạn, phát ra tiếng rung khàn khàn.

Hắn cho rằng mình có thể thoải mái cười trước Quý Thư Mặc, kết quả hắn đã đề cao bản thân mình. Tình cảm ba năm, đâu phải người nói bỏ là bỏ ngay được?!

Chỉ cần nhìn Quý Thư Mặc từ từ vén màn kiệu, trái tim hắn liền nhảy bùm bùm , nụ cười trên mặt cơ hồ đông cứng lại.

Bởi vì yêu, cho nên hận, cho nên không phục, cho nên không tha thứ... Cho nên, vô cùng thống khổ...

Đời này, hắn nhất định phải chặt đứt đoạn tình cảm ngu ngốc này! Phải bảo vệ Tiêu gia thật tốt!

Hì bảo đồ thâm tung bay trong gió, Tiêu Văn đáng người tuần lã, không còn phong cách xa hoa lãng phí ngày xưa, ngược lại mơ hồ có một loại khí chất kiên cường. Tiêu Văn anh tuấn đạo mạo như vậy khiến Quý Thư Mặc ngẩn ra, nhất thời cảm thấy kỳ quái.

“Thư Mặc.” Tiêu Văn cười dịu dàng , ánh mắt nhu tình như nước. Hắn nhẹ nhàng vươn bàn tay xinh đẹp không tỳ vết ra, nắm tay phải trắng nõn thon dài của Quý Thư Mặc , lúc nàng ta còn đang quay cuồng trong mớ cảm xúc hỗn độn, mười ngón tay đan xen dặt dàng ta bước ra kiệu hoa.

17 tuổi Quý Thư Mặc là đoá hoa xinh đẹp nhất kinh thành, ba tuổi biết ngâm thơ, năm tuổi làm câu đối, cầm kỳ thư họa mọi thứ lầu thông, được mệnh danh kinh thành đệ nhất tài nữ, là phu nhân lý tưởng trong lòng nhiều thiếu niên.

Nữ nhân tài mạo song toàn bậc này lại rơi vào tay một tên hoàn khổ đệ tử, điều này là một sự đả kích không nhỏ cho không ít nam nhân. Nhưng đã kích thì sao chứ?! Các người làm gì được người ta?! Cho nên, bọn họ chỉ biết tự ca tự thán tự mình nghe: Nếu da mặt mình dày bằng phân nửa Tiêu Văn , nói không chừng người ôm Quý đại tài nữ về nhà là mình rồi!

Tiêu Văn theo đuổi Quý Thư Mặc suốt ba năm, đến Tiêu Văn còn cảm thấy khó tin , hắn một tên ăn chơi trác táng chuyên đi khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, thời gian ăn dầm nằm dề trong thanh lâu còn nhiều hơn ở nhà, sau khi gặp được Quý Thư Mặc giống như bị ếm bùa, vừa gặp đã si, trước mặt mọi người thể không lấy ai ngoài Quý Thư Mặc, còn cố gắng theo đuổi ròng rã ba năm, thậm chí dùng một chút thủ đoạn, khiến Quý Thư Mặc gả cho mình!

Nếu mọi người đã cho rằng Tiêu Văn không xứng với Quý Thư Mặc thì hắn sẽ tổ chức một hôn lễ thật long trọng chứng minh cho tất cả mọi người thấy, lấy được hắn là phúc phận của Quý Thư Mặc.

Thậm chí hắn còn thề với lòng, một đời một kiếp chỉ tốt với một mình Quý Thư Mặc!

Nghĩ lại lúc đó mình ngây thơ cho rằng, chân tình của mình sẽ có một ngày làm Quý Thư Mặc cảm động .

Trí nhớ kiếp trước quay cuồng như thủy triều trong đầu, Tiêu Văn đè nén phiền muộn trong lòng, hít sâu mấy cái, mới nhìn xuống kích động không phé cánh tay phải của Quý Thư Mặc.

Thiếu nữ được hắn nắm tay dặt ra mặc một bộ hi phục màu đỏ, dung mạo vốn thanh lệ thoát tục, lại được trang điểm lộng lẫy càng thêm quyến rũ. Khoảnh khắc nàng yếu điệu bước ra, mọi người ở đây đều bị kinh ngạc trước vẻ đẹp của nàng.

Quý Thư Mặc khẽ nâng mi, ánh mắt lâm lâm như vô tình nhìn bóng dáng áo xanh trong đám người, thấy người ấy nhìn mình đắm đắm, hơi chột dạ muốn rút tay ra khỏi tay Tiêu Văn.

Hành động nhỏ này làm sao qua khỏi cặp mắt Tiêu Văn? Kiếp trước, Tiêu Văn cho rằng da mặt Quý Thư Mặc mỏng, thẹn thùng, hôm nay rõ ra, nàng ta chỉ không muốn hấn chạm vào thôi.

Mà trước đây, chỉ cần Quý Thư Mặc không muốn, hấn tuyệt sẽ không cưỡng cầu, nhưng hiện tại...

A! Người không phải thích Sở Mộ Thanh sao, người không phải vì hấn chịu thiệt gả cho ta, lợi dụng ta sao! Bây giờ làm bộ làm tịch cái rắm!

“Thư Mặc, đường đến đây khá xa, chắc nàng mệt rồi. Chi bằng để ta công nàng nhảy qua chậu than...” Ánh mắt nhu tình như nước nhìn Quý Thư Mặc, không cho nàng ta cơ hội mở miệng từ chối, Tiêu Văn lập tức ôm giai nhân vào trong ngực, diễn một vở kịch phu quân tốt thương yêu thể tử, nhận được sự tán thưởng của mọi người bốn phương tám hướng.

Tiêu Văn thân mật tiếp xúc làm toàn thân Quý Thư Mặc cứng ngắc. Tiêu Văn nhận ra người trong lòng hấn đang run rẩy và bài xích theo bản năng, ánh mắt hoang mang dè dặt nhìn gương mặt Sở Mộ Thanh âm trầm trong đám người, tâm tình Tiêu Văn bỗng nhiên thoải mái hẳn, hấn nhếch mép đắc ý.

Sau khi ôm Quý Thư Mặc cẩn thận nhảy qua chậu than, Tiêu Văn cũng không bỏ nàng ta xuống ngay, mà ôm nàng ta đi vào sảnh đường. Quý Thư Mặc cau mày, giây giũa muốn thoát khỏi vòng ôm của Tiêu Văn, nhưng lại ngại đám người vây xem, chỉ có thể nhỏ giọng van nài: “Thả thiếp xuống...”

Thả người xuống để người cùng Sở Mộ Thanh liếc mắt đưa tình? Thật xem Tiêu Văn ta là kẻ mù không bằng!

Tiêu Văn âm thầm hừ lạnh một tiếng, ôm Quý Thư Mặc đang run lẩy bẩy, khoe mắt lộ ra tia gian xảo, hấn rất biết nghe lời nha, hai cánh tay bất thành linh buông thõng xuống.

Quý Thư Mặc thiếu chút nữa bị Tiêu Văn quăng thẳng xuống đất, hồn vía lên mây, phản xạ có điều kiện ôm cổ Tiêu Văn.

Trong nháy mắt mặt hai người dán thật gần, cơ hồ mắt đối mắt, chớp mũi đụng nhau, môi kề môi vô cùng mập mờ, bên ngoài nhìn vào chính là Quý Thư Mặc chủ động hôn Tiêu Văn.

Trên người Quý Thư Mặc toả ra mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, là mùi hương từng khiến Tiêu Văn thần hồn điên đảo, yêu không màng bản thân. Quen thuộc như thế, làm cho hấn không nhận được nhớ tới ngày xưa ngu dại, cảm giác chua xót lại dâng trào trong cổ họng khiến hấn nghẹt thở.

Hấn đã từng sùng ái nàng ta cỡ nào, móc tìm móc phổi yêu thương nàng ta, còn ngu ngốc hy vọng có thể che chở nàng ta suốt đời suốt kiếp. Hấn quả thật ngẫm nàng ta trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ rớt, ước gì có thể đem đến cho nàng ta những thứ tốt nhất trên đời này. Vì nàng ta, từ một hoa hoa công tử biến thành một tiểu tử si tình hạng bét.

Nhớ lại mình từng đồ biết bao nhiêu tâm tư tình cảm, cuối cùng đổi lại là sự phản bội của Quý Thư Mặc và Sở Mộ Thanh, là kết cục thảm hại của Tiêu gia, tâm hấn đau đớn như kim châm muối xát, hấn không phục và phẫn nộ, hấn hận không thể lập tức đánh chết đôi cẩu nam nữ này.

Không ngờ Tiêu Văn luôn nghe lời mình răn rắp lại từ chối yêu cầu của mình, nhất thời Quý Thư Mặc đơ cả người, cái miệng chôn trong ngực Tiêu Văn mở to còn hơn cái chảo năm người ăn, nên nàng ta không phát hiện tư thế hai người lúc này vô cùng mập mờ.

Tiêu Văn trước nay chưa từng miễn cưỡng mình, mình muốn cái gì, mình đưa ra yêu cầu gì, cho dù khó khăn cỡ nào, chỉ cần thứ mình thích, chuyện mình muốn làm, Tiêu Văn đều sẽ tìm mọi cách thỏa mãn mình.

Nhưng bây giờ, mình chỉ bảo hấn bỏ mình xuống, hấn lại không chịu?!

Hai người ôm nhau đều mang ý đồ riêng, từng giây từng khắc âm thầm tính kế và thăm dò đối phương, nhưng cảnh tượng phu thê ân ái động lòng người quả thật đã làm “động” không những lòng mà còn cả ruột gan phèo phổi của Sở Mộ Thanh đang đứng quan sát từ xa. Hấn ghen lồng ghen lộn, hai mắt chẳng biết lúc nào tối sầm, hàm răng nghiến lại nghe ken két, sắc mặt u ám như trời đêm 30, chân mày nhíu chặt không có chỗ cho ruồi đậu.

Lúc này, từ xa truyền đến một giọng nói chanh chua quen thuộc: “Các người đây là có ý gì? Để một chậu than cháy lớn như vậy trước cửa, ngộ nhờ trúng tiểu thư nhà ta các người có đền bồi không! Mau kêu thiếu gia các người lại đây!”

Gã gác cổng nhìn hai thiếu nữ trước cửa, ánh mắt trêu tức và khinh thường khiến thiếu nữ vừa mới nói chuyện lập tức xù lông nhím lên, càng lải nhải không ngừng, càng mắng càng cay độc.

Tiểu ty điều ngoa như vậy khiến gã gác cổng thêm khinh thường, nam nhân mà, chung quy vẫn thích nữ nhân dịu dàng e ấp, chẳng ai ưa mấy con hồ cá, càng là hồ cá vị thành niên có thân phận thấp kém. CMN. Mới bấy nhiêu tuổi đã ngang ngạnh thế này, thêm vài năm nữa thẳng nào chịu cho nổi?!

Quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ thiếu gia nhà mình phân phó, có chết cũng không sòng, hấn hét cao đầu, môi mòng dãi cả thuốc: “Tóm lại có muốn vào hay không. Hôm nay là ngày thiếu gia nghênh cưới thiếu phu nhân, ta mặc kệ các người!” Nói xong, giơ tay lên, bỏ thêm mấy cây củi thật to vào chậu than, trong nháy mắt, lửa vốn dĩ cháy hừng hực giờ càng cháy lớn hơn.

“Nghênh cưới thiếu phu nhân?!” Phán y thiếu nữ sắc mặt lúc xanh lúc trắng cả nửa ngày mới lấy lại tinh thần, nổi giận mắng, “Các người quả thực khinh người quá đáng! Tiểu thư, chúng ta đi! Tiêu Văn bắt quả là tên phú nhị đại* du thủ du thực, dựa vào cái gì bắt tiểu thư nhà ta gả vào từ cửa sau, còn cho mấy thằng nô tài quèn ra đây khi dễ đủ điều! Muốn tiểu thư làm thiếp, bà đây phi phi phi!”

*Phú nhị đại Phú nhị đại hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ

trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ.

Thế hệ này đang bị coi là nỗi xấu hổ của Trung Quốc, họ ăn chơi sa đọa, tiêu tiền như nước. Thậm chí họ chẳng phải làm bất kỳ việc gì nhưng với danh con của giới siêu giàu Trung Quốc, họ vẫn có thể thoải mái ăn tiêu không chớp mắt.

Cái gã nào đó bị chửi là “thằng nô tài quèn” mím môi, hấn siết chặt quả đấm chỉ sợ mình kích động nhào tới lột da cái con bé đáng chết ấy! Khuôn mặt tức giận đỏ bừng lầu bầu: “Nam nhân tốt không chấp nữ tử, chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, mình mới không thèm so đo với một tiểu nha đầu. Mình là nam nhân tốt không thèm so đo với một tiểu nha đầu. Mình là nam nhân tốt không thèm so đo với một tiểu nha đầu...” Đôi môi khấp khểnh mở mở, lèm bèm không dưới vài chục lần.

“Chiêu Nhi!” Trong lúc gã gác cổng mãi mê niệm thần chú, hồng y thiếu nữ vội vàng quát lớn một tiếng, mặt không vui nói, “Muốn về, mau đi về! Ta...”

Lời còn chưa dứt, nàng đã nhấc váy lên, cắn răng một cái chuẩn bị nhảy qua chấu than, lại nghe được một giọng nói lạnh lùng quen thuộc cách nàng ba xích* vang lên: “Đẹp chấu than ra chỗ khác!”

*Theo Hệ đo lường cổ Trung Hoa, 1 xích, (市尺, chi) = 10 thốn = 1/3 m = 33,33 cm

Ba xích tương đương 100m

Hồng y thiếu nữ giật mình ngược đầu lên, khi đối diện với ánh mắt hờ hững của Tiêu Văn, trong mắt phượng xinh đẹp toát ra thứ tình cảm sâu như biển, trông mắt trong lòng tràn ngập hình bóng Tiêu Văn.

Nhìn thấy Tiêu Văn thân thiết ôm Quý Thư Mặc, mà Quý Thư Mặc lại vô cùng thân mật ôm cô Tiêu Văn, nàng có cảm giác giống như bị ai hắt nước lạnh vào người, con người trong veo ngân ngấn nước nháy mắt tối sầm.

Nàng cúi đầu cắn môi, sau đó ngẩng đầu lên len lén nhìn Tiêu Văn.

Thần sắc buồn bã như vậy không hiểu sao lại làm Tiêu Văn cảm giác rất khó chịu, ngực trái hà có gì lại đau âm ỉ. Hắn thấy Quý Thư Mặc xuống đất, theo bản năng chân bước nhanh đến bên người thiếu nữ mặc váy hồng có gương mặt ưu buồn ảm.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tạ Sơ Thần bức hôn

Thiếu nữ ngoài cửa mặc váy cưới màu hồng, gương mặt như tranh vẽ, răng trắng môi hồng, trên tóc cài chiếc trâm hình phượng bằng vàng ròng khảm hồng ngọc lệch sang một bên, rũ xuống hạt trân châu, mắt ngọc mây ngài, dáng người tinh tế yếu điệu, ngũ quan tinh xảo khéo léo, trong đôi mắt đẹp chứa đầy lệ, đứng cạnh Tiêu Văn càng thêm nhu nhược yếu đuối, làm cho người ta đau lòng!

Tiêu Văn hoảng hốt nhìn nàng ấy, cố gắng tìm nét tương đồng của nàng ấy một năm sau với bây giờ. Nhưng chênh lệch quá thực quá lớn. Tạ Sơ Thần vừa gả vào Tiêu phủ, váy hồng thướt tha cùng với khí chất trầm tĩnh tú lệ tựa như nụ hồng chớm nở, khiến người khác không kim được mà bị hút hồn, tìm đập thỉnh thình.

Tuy nàng ấy làm ra vẻ nhu nhược đáng thương nhưng ánh mắt nhìn về phía Tiêu Văn mang theo chút hờn dỗi, gương mặt bất mãn ngăm ngăm như hải tử thật đáng yêu. Trước mặt Tiêu Văn, Tạ Sơ Thần luôn ngoan ngoãn, chỉ cần lời hắn nói cho dù vô lý cỡ nào nàng ấy cũng cam chịu, nhưng bản tính đã ăn sâu vào người, Tạ Sơ Thần trong lúc vô tình lại bộc lộ bản tính điều ngoa vốn có. Hai ý nghĩ mâu thuẫn nhau cùng tồn tại cũng thật hấp dẫn người.

Mà Tạ Sơ Thần trong trí nhớ của Tiêu Văn, dáng vẻ bệnh hoạn. Tóc ngắn xơ cứng như que củi, sắc mặt lúc nào cũng trắng bệch như tờ giấy, thân hình da bọc xương, hai gò má hóp lại chỉ còn lộ ra con ngươi đen u buồn cam chịu như một hồ sâu yên tĩnh không sự sống.

Trời ạ, hắn đã làm gì thế này! Thiếu nữ tốt như vậy, chỉ trong vòng một năm lại bị hắn chà đạp thành người không ra người quỷ không ra quỷ!

Trong lòng tràn ngập áy náy và đau lòng, ánh mắt Tiêu Văn bắn đạn, lạnh lùng trừng tên gác cổng, như muốn ăn tươi nuốt sống, bầm thây vạn đoạn khiến hắn kinh hoàng, vội vội vàng vàng di chuyển chấu than.

Trong lòng hắn yên lặng oán thầm rõ ràng là đại thiếu gia người sai tôi làm khó dễ nhục nhã nàng ấy nha... Không phải tôi tự ý nha... Còn nói chọc nàng ấy tức giận bỏ đi càng tốt... Bây giờ quay ngược lại trách tên nô tài mệnh khổ là tôi đây...

Đời khắt nghiệt quá má ơi!

Lúc gác cổng đang loay hoay đẩy chấu than qua một góc khuất rồi dập lửa sau, bất chợt một bóng dáng màu hồng nhảy vọt lên, tựa như một cánh bướm đang tung hết sức cuối cùng nhảy múa quanh ánh lửa chập chờn lúc ẩn lúc hiện.

Tà áo tung bay trong biển lửa, tư thái tuyệt mỹ kia khắc thật sâu vào đầu Tiêu Văn, như ấn ký không thể phai mờ, Tạ Sơ Thần lúc này tựa như thiêu thân biết rõ sẽ chết, nhưng vẫn kiên quyết lao mình vào lửa đỏ.

Trong lúc Tiêu Văn suy nghĩ đến thất thần, bỗng nhiên, váy dài chấm đất bén lửa, lửa càng lúc càng cháy lan ra. Tạ Sơ Thần ngã xuống đất. Tiêu Văn hoảng sợ. Hắn không ngại bị phỏng lây, vội vàng chạy lên, ra sức dầm dẫm lên váy hồng, sau đó lo lắng nhìn Tạ Sơ Thần từ trên xuống dưới.

Thấy vẻ mặt nàng ấy kinh hoàng luống cuống, Tiêu Văn hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn hô hấp nhưng không hiểu sao hắn vẫn cảm thấy ngột ngạt. Không khí nơi này quá ít rồi, nếu không vì sao hắn cảm thấy khó thở thế này?!

Tiêu Văn tức giận nhìn chằm chằm Tạ Sơ Thần: “Ta đã sai người đi tản chậu than, tại sao nàng còn nhảy! May mắn chỉ bị lửa tấp một chút, nếu lửa lớn hơn...”

Tiêu Văn im bật, bỗng nhiên kinh hoàng lui về sau mấy bước.

Hắn nhớ ra rồi!

Hôm đó, khi hắn đang phấn khởi chuẩn bị đại hôn, Tạ Sơ Thần lại đem ngọc bội Tiêu gia tới tìm hắn.

Tiêu gia có một miếng ngọc bội tổ truyền, được sử dụng trong ngày đính trường tử Tiêu gia cưới chánh thất. Theo quy tắc Tiêu gia, nếu không có ngọc bội, hôn sự dù có rình rang cách mấy cũng không được thừa nhận.

Ngọc bội Tiêu gia đưa cho người nào, người đó chính là chánh thất. Nếu muốn lấy lại, phải do đôi phương cam tâm tình nguyện trả, tuyệt đối không được dùng thủ đoạn ép buộc. Đây là quy tắc đầu tiên lão tổ tông Tiêu gia định ra, để phòng người thừa kế Tiêu gia làm ra những việc bội bạc, hoặc đa tình chân trong chân ngoài.

Tiêu Văn không biết mình làm mất ngọc bội lúc nào, tìm mãi không thấy, hắn mới lên lút cho người làm giả một cái y chang, muốn qua mắt lão thái thái và phụ thân.

Nhưng đúng lúc này, Tạ Sơ Thần lại xuất hiện! Vài ngày trước khi hắn cưới Quý Thụ Mặc, nàng ấy bỗng nhiên cầm ngọc bội Tiêu gia đến nói muốn gả cho hắn.

Bảo hắn ngênh cưới người khác sau đó mới được cưới Quý Thụ Mặc, Tiêu Văn làm sao chịu? Hắn kiên quyết không đồng ý. Tạ Sơ Thần đành nhượng một bước, nguyện ý gả cho Tiêu Văn cùng một ngày với Quý Thụ Mặc. Nàng ấy còn cam đoan, sau khi gả cho Tiêu Văn, sẽ không nói với bất kỳ kẻ nào, cũng sẽ trả lại ngọc bội nguyên vẹn, nàng ấy chỉ hi vọng mình có thể lấy thân phận nương tử ở bên cạnh hắn, cho dù là thiếp thất nhỏ, chỉ hi vọng có thể cùng Tiêu Văn làm một đôi phu thê chân chính.

Nếu Tiêu Văn không đồng ý, nàng ấy liền kiện lên Trần lão thái thái, nhờ bà làm chủ cho mình. Ngọc bội Tiêu gia tượng trưng địa vị chánh thất, nếu bị Trần lão thái thái biết được, Tiêu Văn không cách nào cưới Quý Thụ Mặc, ngược lại phải rước Tạ Sơ Thần về làm thiếu phu nhân Tiêu phủ. Tiêu Văn đành lòng nào nhìn người thương chịu thiệt thòi làm thiếp!

Tiêu Văn sợ Trần lão thái thái nhất, bị Tạ Sơ Thần uy hiếp hận nghiền răng nghiền lợi, nhưng lại không thể không khuất phục. Hắn nhận định Tạ Sơ Thần hám tài tham danh, trăm phương ngàn kế muốn trở thành chủ mẫu Tiêu gia, cho nên luôn khinh thường nàng ấy, hắn truyền lệnh xuống hạ nhân Tiêu phủ cứ mặc sức làm khó dễ nàng ấy! Nhục nhả đến chết càng tốt. Có chuyện gì hắn chịu trách nhiệm!

Đồng thời, hắn còn đưa ra ba yêu cầu quá đáng: thứ nhất, không được nói với người nào chuyện nàng ấy có ngọc bội tổ truyền Tiêu gia, càng không được uy hiếp đến địa vị chánh thất của Quý Thụ Mặc.

Thứ hai, trong ngày đại hôn của hắn và Quý Thụ Mặc, nàng ấy không được cho bất cứ kẻ nào biết. Muốn gả vào Tiêu gia, nhất định phải tự nghĩ biện pháp đi vào qua lối cửa nhỏ.

Thứ ba, sau khi gả vào Tiêu gia, mọi chuyện nhất nhất phải nghe theo sắp xếp của hắn, không được có bất cứ ý kiến gì.

Điều kiện vô lý như vậy, Tạ Sơ Thần không những chấp nhận, hơn nữa ngay ngày Tiêu Văn đại hôn, trang điểm lộng lẫy, mặc váy cưới xinh đẹp, lên lút thuê một cỗ kiệu nhỏ, chỉ mang theo một tiểu nha hoàn, chủ tớ hai người lặng lẽ gả vào Tiêu phủ.

Lúc nhảy qua chậu than thì váy cưới chấm gót bỗng nhiên bị bốc cháy, lửa lớn tựa như một con mãng xà quấn quanh người nàng, leo lên mái tóc dài óng ả.

Tiêu Văn đứng bên kia đường trông thấy cửa sau bốc cháy hùng hực, ghét bỏ mắng một câu: “Người quái đản làm toàn việc quái dị!” Sau đó, hắn không thèm liếc nửa con mắt nhìn Tạ Sơ Thần bị phỏng toàn thân, nắm tay Quý Thụ Mặc ngênh ngang đi vào đại sảnh bái đường.

Thiếu nữ đứng sau cánh cửa, phần tóc còn lại rũ rượi theo làn gió. Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của nàng ấy, như ngọc khắc không có chút huyết sắc, nhưng hai mắt sáng ngời giống như có ngọn lửa đang cháy, bi thương nhìn chằm chằm bóng lưng nam tử ôn nhu nắm tay tản nương bước vào lễ đường. Váy cưới cháy loang lỗ, lộ ra trung y màu trắng bên trong, dưới ánh sáng mặt trời, toạ lộ hiện lên sáng bóng êm dịu.

Tạ Sơ Thần bị thương nghiêm trọng, tóc dài bị cháy xém hơn phân nửa, đùi phải bị bỏng nghiêm trọng để lại dị tật. Chuyện lớn như thế, tất nhiên kinh động Tiêu Ngọc Dung và Trần thái thái, chuyện Tạ Sơ Thần có ngọc bội Tiêu gia cũng không giấu được.

Sau khi biết chuyện, Tiêu Văn bị các trưởng bối trong nhà tức giận mắng một trận. Tiêu Ngọc Dung càng cảm thấy Tiêu gia có lỗi với Tạ Sơ Thần, ông thừa nhận Tạ Sơ Thần là chánh thất của Tiêu Văn.

Từ đó về sau, Tiêu Văn sinh lòng oán hận với Tạ Sơ Thần, cảm thấy nàng ấy là nữ tử thâm độc. Từ trước đến nay hắn không đụng nàng ấy, chỉ độc sủng chánh thất trong lòng hắn —— Quý Thư Mặc.

Kiếp này, Tiêu Văn chán chường đá kiệu, nên nhìn thấy cảnh Tạ Sơ Thần nhảy qua chầu than, cũng may mắn tránh được một tai nạn kinh người. Đồng thời, hành động bất thường, hơi thở khó nhọc đứt quãng cùng giọng nói trách móc nhưng chất chứa đầy quan tâm của hắn cũng thu hút toàn bộ khách mời đến tham gia tiệc cưới hôm nay. Mọi người nhìn Tiêu Văn nét mặt khản trương và Tạ Sơ Thần mặc áo hi màu hồng, nhỏ giọng bàn tán.

Bị vứt bỏ một bên, sắc mặt Quý Thư Mặc chuyển từ xanh sang trắng, từ trắng qua hồng, từ hồng sang đỏ, sau nhiều lần chuyển biến kết cục dừng lại ở sắc mực tàu *. Lúc này, bị Tiêu Văn quăng như mấy người phu gạo quăng bao cát, thô bạo thấy cái “bịch” xuống đất, nàng ta té lăn quay dưới đất, bốn chi chổng vó lên trời, cảm giác cái thứ mình đang đeo phía dưới không đáng gì tới mình mà là cái chảo bị người ta gõ một búa vào... boong, vỡ nát làm hai.

*: Trong tiếng Hoa, Mặc đồng âm với Mực.

Đời này của nàng ta chưa bao giờ mất hình tượng như thế, lại còn trước bao nhiêu người, ngay ngày đại hôn nữa chứ, còn có... người khiến nàng ta có bộ dáng chó ăn phân này chính là người vài giây sau sẽ thành phu quân đương nhiệm của nàng ta.

Quý Thư Mặc cắn răng chịu đựng những tiếng cười xung quanh, xấu hổ dựa vào người nha hoàn, lồm cồm bò dậy.

Nàng ta nhú mày nhìn Tiêu Văn sắc mặt khản trương, trong lòng khó chịu, cảm giác có thứ gì đó đã lạng lẹ thay đổi...

“Xin, xin lỗi.” Đôi mắt Tiêu Văn giận dữ mắng, Tạ Sơ Thần hoảng sợ cúi đầu, cắn chặt môi, ngón tay xinh đẹp vò vò áo cưới. Nàng ấy biết, nam nhân trước mắt rất chán ghét mình, hắn căn bản không muốn cưới nàng ấy.

Hiện tại, nàng ấy đã phá vỡ giao ước giữa bọn họ, kinh động nhiều người như vậy, chàng nóng giận có đuổi mình đi hay không?

Càng nghĩ, trong lòng Tạ Sơ Thần càng lo lắng không yên, toàn bộ dũng khí nhảy qua chầu than vừa rồi tan thành mây khói. Nàng ấy chậm rãi ngẩng đầu để lộ hai mắt đầm lệ mờ mờ, giọng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn: “Xin lỗi, kinh động nhiều người như vậy...”

Động tác Tiêu Văn dập lửa tuy nhanh, nhưng váy Tạ Sơ Thần vẫn bị lửa cháy hơn phân nửa, lộ ra hai chân dài trắng nõn như ngọc. Tiêu Văn sợ nàng ấy bị phỏng giống kiếp trước, vội vàng nói: “Chiều Nhi, đưa tiểu thư nhà người về.”

Thiếu nữ bị kêu đích danh hơi sững sờ, còn chưa kịp phản ứng vì sao cái tên nam nhân thối trước mắt này biết tên mình thì Tạ Sơ Thần đã ngẩng đầu lên.

Ánh mắt quật cường, trong mắt còn đọng nước chớp chớp, giọng nói mới này vẫn còn nhỏ như muỗi kêu trong nháy mắt vang dội, nàng ấy cố chấp cắt ngang lời Tiêu Văn: “Thiếp đã vượt qua chầu than... Đã là nương tử của chàng... Thiếp, không về đâu! Tiêu Văn, chàng đã hứa sẽ cưới thiếp!”

Thiếu nữ lớn tiếng phản trần, những người có mặt đều cả kinh, lập tức chụm đầu vào bàn luận xôn xao, chẳng mấy chốc ném đề tài “Đệ nhất tài nữ kinh thành chạt vật trong hôn lễ” ra sau đầu.

Tạ Sơ Thần không hề biết tiếng ni non của mình như dao sắc cứa vào tim Tiêu Văn. Hắn chau mày, trong lòng quặn đau chua xót.

Thiếu nữ trước mắt là tia nắng ấm áp cuối cùng trong đời hắn, nhắm mắt lại, hắn vẫn nhớ rõ, lúc Tiêu gia gặp nạn, lúc hắn bị áp giải lên pháp trường thì người thế tử bị nàng chán ghét, vứt bỏ này mặc kệ cả người suy kiệt, trước mặt mọi người khản giọng kêu: “Phu quân...”

Lúc hắn đầu một nơi mình một nẻo, cả người hơi thở tanh tươi ai cũng tránh xa thì nàng ấy không mấy may sợ hãi, tuyệt vọng ôm xác hắn khóc ròng.

Thế mà kiếp trước, Tiêu Văn vì không muốn người ngoài biết thân phận thực sự của Tạ Sơ Thần, tuyên bố Quý Thư Mặc mới là phu nhân của hắn. Tiêu phủ trừ Tiêu Ngọc Dung và vài vị trưởng bối ra, không ai biết Tạ Sơ Thần mới là chánh thất của Tiêu Văn, vẫn cho rằng nàng ấy chỉ là thiếp thất Tiêu Văn tùy tiện nạp vào.

Hắn ghét nàng ấy tận xương, hắt hủi nàng ấy như ôn dịch, còn ác độc nhốt Tạ Sơ Thần bệnh nặng ngặt nghèo vào một viện nhỏ hoang vu lạnh lẽo.

Vài lần hiếm hoi gặp mặt, hắn đều tàn nhẫn cười nhạo nàng ấy, cười nàng ấy không hiểu lễ tiết, cười nàng ấy không biết cái quái gì cảm kỳ thư họa, cười nàng ấy làm gì cũng ngờ ngợ ngáo ngáo, suốt ngày chỉ biết ngây ngốc giống đầu gỗ, cười nàng ấy bộ dạng xấu xí, tính cách điệu ngoa.

Hắn dùng lời lẽ ác độc cảnh cáo nàng ấy, nói nàng ấy có thể gả cho hắn, bất quá do vận khí nàng ấy tốt, ăn trộm ăn cắp đầu được ngọc bội Tiêu gia. Nếu không có mảnh ngọc bội đó, trong mắt hắn nàng ấy không đáng nửa đồng tiền!

Hồi tưởng lại những lời ác độc mình đã nói, những việc ác độc mình đã làm, trái tim vốn đau nhói, giờ càng thêm đau, dường như theo từng mỗi nhịp đập là từng vết nứt to dài đang bị xé toạc ra, kèm theo mỗi lần đập là máu cứ ồ ạt chảy.

Hắn thiếu Tạ Sơ Thần quá nhiều, làm sao có thể để nàng ấy tiếp tục nhảy vào hố lửa Tiêu gia đây!

“Đây không phải là tiểu thư Tạ gia sao?”

Trong đám người, có người nhận ra thân phận Tạ Sơ Thần. Tạ gia từng là nhà giàu số một kinh thành, nhưng chỉ có một mình Tạ Sơ Thần là con dòng chính thất. Kinh thành từng truyền nhau, chỉ cần lấy được Tạ Sơ Thần, thì có được cửa hồi môn tương đương với nửa quốc khố.

Vì thế lúc Tạ Sơ Thần còn chưa được 12 tuổi, lượng người đến cầu thân gần như đập nát cửa Tạ phủ. Chỉ là, vị tiểu thư danh giá này từ nhỏ được cha mẹ chiều hư, Cầm kỳ thi họa đến nữ công gia chánh không món nào ra hồn, trong kinh thành nổi tiếng điều ngoa tùy hứng, kiêu ngạo ngang ngược.

Ba năm trước, lúc Tạ Sơ Thần 14 tuổi, phụ thân chẳng may gặp biến cố qua đời, bỏ lại vợ góa con côi nương tựa lẫn nhau. Các chi Tạ gia lập tức đẩy lên một trận phong ba tranh đoạt gia tài, dẫn đến Tạ gia giàu nhất kinh thành chia năm xẻ bảy, bây giờ trở thành một gia đình bình thường.

Không có tài sản của phụ thân hậu thuẫn, Tạ Sơ Thần hoàn toàn không là gì cả, từ một hoa đóa thơm danh tiếng vang lừng biến thành thiếu nữ điều ngoa mọi người đều ghét, nghe nói những năm gần đây những người cầu hôn Tạ Sơ Thần, đều chỉ vì mê sắc đẹp của nàng ấy.

Trong kinh thành có tin đồn, hình như thúc thúc của Tạ Sơ Thần đã nhận lời một người đàn ông có tuổi vừa góa vợ, đợi khi ông ta mất tang vợ sẽ rước Tạ Sơ Thần về làm kế thất, còn thu trước của nhà trai không ít tiền sính lễ.

Lại có tin nói rằng, Tạ Sơ Thần bị hứa gả làm thiếp cho một vị đại quan.

Tuy rằng Tiêu Văn là hoàn khổ đệ tử nổi danh kinh thành, nhưng lại là đích tử* Tiêu gia. Vào ngày đại hôn của Tiêu Văn, Tạ Sơ Thần lại mặc hi phục đi vào cửa nhỏ, còn tuyên bố mình là nương tử Tiêu Văn, chẳng lẽ đã được Tiêu Văn coi trọng, chuẩn bị nạp về làm trắc thất?

*: Con trai dòng vợ lôn

Tuy nói Tạ Sơ Thần bề ngoài không đến nỗi nào, nhưng quá nhiều tai tiếng, Tiêu Văn cũng quá bụng đói ăn quàng, lại nạp Tạ Sơ Thần điều ngoa như vậy làm nương tử.

Còn nạp ngày hôm nay, đây không phải là tát vào mặt Quý Thư Mặc sao?

Hay là, do Tạ Sơ Thần tự chủ trương, cố ý ngay ngày Tiêu Văn cưới chánh thất tới quấy rối? Cố ý ép hôn Tiêu Văn?

Trong lòng mọi người suy diễn lung tung cả lên, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại trên người Tiêu Văn, Quý Thư Mặc và Tạ Sơ Thần.

Còn chưa cưới vào cửa, chánh thất và trắc thất đã đấu đá nhau ỉ xèo! Đây quả là vở tuồng kinh điển trong năm nha!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ta thích chàng

Tình huống bây giờ và kiếp trước khác nhau một trời một vực, Tiêu Văn trong lòng căng thẳng, nhúu chặt mày rậm, yên lặng chần chờ trước người Tạ Sơ Thần, che đi cặp đùi như ngọc lộ ra ngoài, đồng thời ngăn cách những cặp mắt thao láo chờ xem kịch vui.

Hành động bảo vệ theo bản năng của hắn lại khiến mọi người hiểu lầm, cho rằng Tiêu Văn ngại mất mặt mới chần chờ trước người Tạ Sơ Thần, Tạ Sơ Thần càng nhận định Tiêu Văn ngăn cản không cho mình vào Tiêu gia, tủi thân nhìn chằm chằm lưng Tiêu Văn.

“Văn Nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Một giọng nói lạnh lùng bất thành linh vang lên, khiến toàn thân Tiêu Văn cứng đờ, chỉ thấy một người đàn ông trung niên cùng một lão bà tóc bạc phơ đang từ từ đi tới.

Người đàn ông trung niên nhúu chặt chân mày, sau khi quan sát chung quanh, ánh mắt thâm trầm dừng lại trên người Tiêu Văn và Tạ Sơ Thần trốn sau lưng hắn.

Người đàn ông trung niên chính là phụ thân Tiêu Văn, Tiêu Ngọc Dung. Mà vị lão bà tóc bạc phơ kia là người quản lý trên dưới Tiêu gia mấy chục năm, danh tiếng lẫy lừng Trần lão thái thái.

Tiêu Ngọc Dung và mẫu thân Trần lão thái thái đứng ngoài sảnh chờ, chờ mãi chờ mãi vẫn không thấy bóng dáng Tiêu Văn và Quý Thư Mặc đâu. Sau đó, bọn họ nghe người hầu nói lại, có vị tiểu thư mặc hi phục gây rối ở cửa sau. Tiêu Văn hiện giờ đang bận rộn giải quyết chuyện này, chỉ sợ sẽ bãi đường trở.

Sắc mặt Tiêu Ngọc Dung càng lúc càng đen hơn, nhìn Tiêu Văn bằng ánh mắt thất vọng pha chút tức giận, ông ta cực kỳ bất mãn với con trai, hiển nhiên cho rằng đây là nợ phong lưu của Tiêu Văn.

Cuối cùng cũng gặp được phụ thân, trống ngực Tiêu Văn đập thình thịch, bất thành linh không biết nên nói gì. Hộc mất ằng ặng nước, nếu không phải người vậy xem quá nhiều, Tiêu Văn thật muốn oà vào lòng Tiêu Ngọc Dung làm nũng một trận.

“Phụ thân...” Hân khịt khịt mũi, ghen ngào gọi một tiếng.

Chánh thất Tiêu Ngọc Dung sau khi Tiêu Văn không lâu thì đã bệnh chết rồi. Thương đứa nhỏ sớm mồ côi mẹ, Tiêu Ngọc Dung hết lòng sủng ái đứa con trai này, nhất là khi còn bé, tròn vo, trắng nõn, mũm mĩm mềm mềm, cực kỳ đáng yêu. Nhưng sau khi lớn lên, con trai ông càng ngày càng ngang bướng, hay ngỗ ngược cãi lời ông.

Tiêu Thượng Thư hô mưa gọi gió trên quan trường, nhưng lại bất lực trước con trai bảo bối, thế nên sau khi lớn lên Tiêu Văn trở thành một tay phú nhị đại chơi bồi lêu lổng, chuyện thích làm nhất chính là chống đối phụ thân.

Vất vả lắm mới đợi được đến ngày con trai lấy vợ, còn cưới được đệ nhất tài nữ kinh thành, Tiêu Ngọc Dung nở mày nở mặt, cực kỳ vui vẻ! Nhưng ai biết, ngày đại hôn lại xảy ra chuyện như vậy! Chuyện này ông biết ẩn nói sao với Quý gia đây!

Tiêu Ngọc Dung vừa muốn nghiêm khắc trách mắng lại nhìn thấy bộ dạng Tiêu Văn đáng thương, lửa giận vừa bùng lên lập tức bị thổi bay mất, đáy mắt dịu lại, ông ta nhìn Tạ Sơ Thần một cái, suy tư nên xử lý vị tiểu cô nương đến bức hôn này như thế nào.

Ông vừa muốn hạ lệnh đuổi khách thì Trần thái thái lại nhân nhặt mở lời: “Vị tiểu thư này, mời theo lão bà này đi thay quần áo khác đi.”

Lúc này, Tạ Sơ Thần mới hoảng hốt nhận ra mình áo quần xốc xếch, mặt lập tức đỏ lên, len lén liếc Tiêu Văn. Thấy hân nhủ chặt chân mày, lòng nàng ấy không khỏi hồi hộp.

“Bà nội!”

Ánh mắt sắc như dao bắn về phía Tiêu Văn, ra hiệu hân biết điều thì câm mồm, sau đó lại chuyển sang thâm trầm nhìn qua Tạ Sơ Thần vẫn đang do dự không nhúc nhích, Trần thái thái vuốt ve ngọc bội lúc này bà nhặt được dưới đất, chậm rãi cất lời: “Văn Nhi, con nhất định phải để tiểu thư đây quay về trong bộ dạng này? Cổ chân của nàng ấy bị bong, không kịp thời chữa trị, chỉ e...”

Tạ Sơ Thần nhìn như được Tiêu gia giữ lại dưỡng thương, nhưng náo loạn như vậy, đã bị dán lên cái mác thê tử Tiêu Văn.

Tiêu Văn mấp máy môi muốn ngăn cản, nhưng Tạ Sơ Thần không biết nghĩ điều gì, mắt sáng lên, lập tức giả bộ ta đây thương tật trầm trọng, cả người ngã nghiêng theo sau Trần lão thái thái.

Gần quan được ban lộc, cơ hội tốt như vậy, nàng ấy không thể để những người khác đoạt mất...

Suốt quá trình báai đường Tiêu Văn như ngồi trên đồng lửa. Tâm hân bay về phía Tạ Sơ Thần, không biết nàng ấy bị thương có nghiêm trọng không, không biết tổ mẫu của hân có làm khó dễ nàng ấy hay không.

Tâm trạng phập phồng nay kéo dài hơn một canh giờ, cho đến khi Vân Yên quay về báo với hân, Trần thái thái an bài cho Tạ Sơ Thần một tiểu viện, đã mời đại phu đến xem xét vết thương nàng ấy, nghe đầu thương thế cũng không đến nỗi nghiêm trọng lắm, lúc ấy tảng đá lớn trong lòng hân mới gỡ xuống, nhỏ giọng hỏi thăm tình huống chi tiết, chỉ sợ Tạ Sơ Thần tủi thân.

Vân Yên nói tới Tạ Sơ Thần thì gương mặt luôn lạnh nhạt như nước lại giật giật, trong lòng Tiêu Văn không khỏi giật mình: chẳng lẽ Vân Yên đối với Tạ Sơ Thần...?

Trải qua biến cố kiếp trước, Tiêu Văn cực kỳ cẩn thận và miễn cảm với mọi chuyện. Nếu hân biết Vân Yên đi thám thính tin tức, mới vừa mở miệng nói mình là thư đồng của Tiêu Văn, thì bị một tiểu nha đầu điều ngoa dùng giày đập đuổi ra cửa, chắc sẽ cười đến lộn ruột mất.

Đồ đệ ưu tú của Mạnh Lão Tiên sinh, biệt danh trên giang hồ là Vô Hối Thần Tiên, võ công cái thế, anh tuấn phi phàm, chu đáo và quan tâm đến người khác, thiếu nữ 10 người gặp thì đã hết 8 người mơ tưởng làm vợ chàng, lại bị một tiểu nha đầu hành hung như con không đẻ, chuyện này nói ra sợ chẳng có ai tin tưởng.

Vân Yên cúi đầu, nhìn như xuyên thấu vào trong thân thể mình, tiểu nha đầu kia quả thật điều ngoa, ra tay cũng quá ác độc rồi, chắc hẳn bây giờ trên người hân toàn là dấu giày, nhớ tới nha đầu kia trước khi đóng sập cửa lại còn chũa ngoa hét vào mặt hân, nói muốn đập rớt sạch bản thù trong đầu óc chủ tử nhà hân, khoe miệng liền kéo ra một nụ cười khổ.

Hiện tại chẳng những là bị đập đến nhũn não, ngay cả người cũng biến thành bột rồi.

Bất quá trông hân giống người ác ôn người gặp người ghét, tiểu nhân thấy là muốn đập vào mặt như vậy sao?

Vân Yên ngẩng đầu nhìn thiếu gia nhà mình, nhủ thầm nói: “Thiếu gia, người nói, chủ tử chúng ta nhìn giống nhau sao?” Ý hân là về khoản đạo đức-khoản đạo đức đó. Hình như từ khi hân theo hầu Tiêu Văn, mọi người đều đánh đồng hân với chủ tử. Làm như kho tàng tục ngữ dân gian không còn câu gì ngoài câu “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” hay sao ấy.

Tiêu Văn nhất thời không hiểu hết ý nghĩa trong câu nói của Vân Yên, hân ngẩng người một lát, nhìn người bề ngoài thư đồng bên trong thị vệ, nghiêm túc nói: “Vân Yên, ta luôn coi cậu và Hoạ Hạ là huynh đệ thân thiết. Cậu có bao giờ thấy huynh đệ khác nhau chưa? Nếu khác nhau thì không còn gọi là huynh đệ nữa.”

Khoe miệng Vân Yên nhất thời co rút, không nói gì mà nhìn thẳng lên trời.

Hắn nghĩ người nên tẩy não không phải hắn, mà phải là Tiêu Văn .

Thiếu gia nhà hắn càng ngày càng lạ!

Nếu Tiêu Văn biết những lời chan chứa tình cảm không kỳ thị thân phận của mình bị Vân Yên xuyên tạc thành hắn có bệnh thần kinh như thế, chắc hắn muốn học theo hành động của Chiêu nhi, đập vào bản mặt Vân Yên mấy trăm hiệp quá.

Cơ thể đang ngồi đứng lên, nhìn thoáng qua tiểu viện của Tạ Sơ Thần, khóe miệng nâng lên chút ý cười dịu dàng, trong nháy mắt mặt mày nhiễm lên vàng sáng mệnh môn rực rỡ.

Tạ Sơ Thần đã không sao! Hắn cũng yên tâm rồi!

Vân Yên giật mình nhìn nụ cười âm áp như ánh mặt trời của Tiêu Văn, không rõ thiếu gia lại lên cơn gì nữa? Làm sao vừa mới nhấc mày đó thoát cái lại trông giống như thiếu nữ lần đầu tiên biết yêu?

Yêu. Hắn hiểu. Chỉ là... tại sao bộ mặt yêu em không lối thoát đó lại hướng về tiểu viện của Tạ tiểu thư?

Di tình biệt luyến* à???

*: yêu một người rồi, sau đó lại ko yêu người đó nữa mà có tình yêu mới. Ở VN mình gọi là có mới nói cũ.

Còn đang ngây người, Tiêu Văn giơ tay lên trước mặt hắn quơ quơ, vui sướng nói: “Đi thôi! Tiếp tục làm một phu quân tốt nào.”

Khi nói câu này ánh mắt Tiêu Văn nhìn chằm Quý Thư Mặc. Trong con ngươi lạnh lùng ngập tràn sát khí và hận thù không cách nào che giấu được, hận không thể lao vào bóp chết nàng ta ngay.

Vân Yên hết xoa mắt lại đến xoa lỗ tai. Hắn đứng sát bên, nghe rõ ràng âm thanh nghiêng răng ken két của thiếu gia khi nói sẽ đối tốt với Quý tiểu thư.

Chuyện của Tạ Sơ Thần chỉ là khúc nhạc dạo không làm bận lòng người lâu, mọi người rất nhanh chuyển chú ý về phía vợ chồng son Tiêu Văn và Quý Thư Mặc. Sau khi bãi đường, Quý Thư Mặc được nha hoàn đỡ vào tân phòng, Tiêu Văn ra ngoài đại sảnh tiếp khách, trong không khí vui mừng, mọi người ồn ào càng không ngừng mời rượu.

Sau đó, dưới ánh mắt bốn cột của quan khách, Tiêu Văn làm ra vẻ nôn nóng được vài bằng hữu chí cốt hộ tống vào động phòng.

Nghe tiếng đẩy cửa, Quý Thư Mặc khăn trương bỏ gói giấy chứa thứ bột trắng nhét vào trong tay áo, làm ra vẻ mặt lạnh nhạt ngồi xuống bàn, hai tay theo bản năng đan vào nhau. Nhất là khi ánh mắt Tiêu Văn sáng quắc như có như không đánh giá nàng ta thì nàng ta chợt dạ thông xuống đầu.

“Thư Mặc...” Tiêu Văn ni non, mắt hàm chứa ngàn vạn nhu tình .

“Hôm nay, ta rất vui mừng”

Vui mừng trời cao cho hắn một cơ hội, cho hắn sửa chữa những sai lầm.

“Lấy được nàng, ta thật là có phúc ba đời.”

Bao chân tình đổi lấy Tiêu gia bị tịch thu gia sản chém cả nhà, ha ha...

Thân thể nam nhân kề sát nàng ta, hương thơm ngọt quen thuộc, ngay cả mùi son phấn của nữ nhân cũng không thể nào bằng hoà với mùi rượu nồng nặc, làm cho thân thể nàng ta cứng ngắc như đá.

“Thư Mặc, hôm nay... Nàng thật đẹp...” Tiêu Văn khẽ lẩm bẩm, hơi thở nóng hừng hực phả vào gương mặt xinh đẹp của Quý Thư Mặc, ngón tay nhẹ nhàng mò vào trong váy áo nàng ta từ từ dạo chơi khắp cơ thể, dục vọng nồng đậm trong mắt.

Bất quá, là mĩ* độc xà!

* mĩ tiếng Trung nghĩa là đẹp.

Thấy Tiêu Văn bắt đầu giờ trò hào sắc, trống ngực Quý Thư Mặc đánh bùm bùm, nàng ta vội vàng cầm một chiếc ly rượu trên bàn, đưa cho Tiêu Văn: “Chúng ta còn chưa uống rượu giao bôi...”

“Đều nghe theo Thư Mặc.” Tiêu Văn nhận ly rượu trên tay Quý Thư Mặc, nhưng không uống liền, mà chăm chăm ánh mắt khăn trương Quý Thư Mặc, ánh mắt như con hổ cao ngạo đang khinh bỉ loài báo chuyên vồ lên sau lưng kẻ khác càng khiến nàng ta hốt hoảng.

Tiêu Văn âm thầm cười lạnh. Hắn bỗng nhiên nhích ghế kề sát nàng ta. Quý Thư Mặc sợ hãi, theo bản năng quay mặt sang hướng khác, tránh ánh mắt Tiêu Văn, càng tránh luôn vòng ôm mà nàng ta luôn chán ghét.

Tay áo nhẹ nhàng lướt qua bàn, thừa dịp Quý Thư Mặc không để ý, Tiêu Văn nhanh chóng trao đổi hai ly rượu.

Vì thế, chỉ sau một ly rượu giao bôi , mỗ tân nương “Phù phù” một tiếng, ngã bịch một cái xuống đất.

Nam tử cong môi cười, né người tránh rồi tinh bơ kiếng mũi chân chạm vào ngực nàng ta, nhìn như thể không dùng tí xú lực nào nhưng thực chất một cú đẩy này dùng 100% nội lực của hắn.

Tiêu Văn nhìn Quý Thư Mặc ngã ngược về phía sau, nặng thì lục phủ ngũ tạng đập nát, nhẹ nhất bị gãy xương nằm ăn cháo vài tháng. Hắn nhếch mép khinh bỉ, trong khoảnh khắc lưng nàng ta sắp đập xuống đất thì thân thủ vọt về phía sau Quý Thư Mặc. Tiêu Văn lại kiếng mũi chân lên, dùng ngón chân đỡ Quý Thư Mặc.

Thu chân về, Tiêu Văn không thèm nhìn Quý Thư Mặc , hắn rút chiếc khăn lụa trong tay áo ra, cẩn thận lau bàn tay vừa đụng vào nàng ta.

Lau tay xong, hắn lại tỉ mỉ lau mũi giày*.

* Em ấy thấy mấy phim, truyện cổ đại đều làm vào phòng ngủ cũng mang giày, chỉ đến khi leo lên giường nằm mới vứt giày đi thôi.

Quá trình lau tay lau chân rất lâu. Tiêu Văn ra sức tẩy thật sạch ô ւế , đặc biệt là bàn tay đã sờ qua thân thể Quý Thư Mặc, ra sức lau lau chà chà, chà xát tới nỗi sắp lột cả một tầng da, có nhiều chỗ đã bị rách da sưng đỏ lên, quả thật hắn rất sợ mình sẽ kích động phé luôn cánh tay này.

Tiêu Văn dầy vò chiếc khăn trên tay, động tác ưu nhã, thể hiện cốt cách cao quý. Dù sao hắn cũng xuất thân danh giá, gia tộc đều giữ vị trí chủ cán trong triều đình, biểu ca lại là thái tử đương triều, Tiêu Văn cũng tính là hoàng thân quốc thích, ngao khí ăn sâu vào máu, chỉ là bình thường hay làm ra vẻ bất cần đời, nên khí thế vương giả cũng như có như không lẫn khuất. Lẫn khuất chứ không có nghĩa là không có hay mất đi vĩnh viễn.

Tiêu Văn nhìn Quý Thư Mặc nằm dài dưới đất, màu đen trong đôi mắt lại càng sâu hơn vài phần. Như bị lớp mây mù chạm qua, lượn lờ không tan.

Một lúc lâu sau, Tiêu Văn lau tay xong, đem khăn quyen trong tay vứt xuống mặt đất. Vừa lúc rơi ngay trước mặt Quý Thư Mặc .

“Nếu không phải ngươi còn có chút giá trị, thứ bỏ cạp không sạch sẽ như vậy, cho vàng ta cũng không chạm vào!”

Gương mặt xinh đẹp đang nằm dưới đất dường như đang cười nhạo Tiêu Văn kiếp trước quá ngu ngốc.

Kiếp trước, sau khi Quý Thư Mặc gả cho Tiêu Văn , luôn lấy lý do lúc này không thoải mái, khi nọ khó chịu trong người. Khi đó, hắn yêu thương nàng ta còn không kịp, chỉ cần nàng ta kêu không thoải mái, thì tuyệt đối không đụng nàng ta. Hiện tại xem ra, rõ ràng là chán ghét hắn thân mật.

Mà đêm nào hắn cũng ngủ say như heo chết, mới đặt lưng xuống giường đã cảm giác đến hừng đông, 9/10 do ả tiện nhân này giờ trở.

Nghĩ như vậy, Tiêu Văn âm thầm thở một hơi dài. Thật may, kiếp trước hắn không đụng đến con rắn độc này. Nếu không, hắn sẽ tự phi nhỏ bản thân mình hàng trăm, hàng vạn lần, ả không phải là đập đầu vào hổ phân chết đi cho rồi.

Tiêu phủ về đêm mất đi không khí náo nhiệt lúc sáng, không gian yên tĩnh chỉ còn nghe tiếng côn trùng kêu rả rích và tiếng ngựa trong chuồng thỉnh thoảng hí lên. Lúc Tiêu Văn đẩy cửa phòng ra, đập vào mắt hắn là một bóng người màu xanh nhạt đang khập khiễng trốn vào góc tường.

Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của Tiêu Văn và Quý Thư Mặc, đối với Tạ Sơ Thần mà nói, cũng là đêm động phòng hoa chúc của nàng ấy. Bởi vì Tiêu Văn đã đồng ý với nàng, chỉ cần hôm nay nàng có thể bước vào cửa Tiêu gia, nàng chính là thê tử của chàng.

Vì thế, nàng ấy bỏ cả ngày tắm rửa, tắm cả người hương thơm ngào ngạt bay khắp mười dặm vẫn không ngừng. Công cuộc tắm rửa chỉ được ngừng lại khi Chiêu nhi bị phấn rỗng lên một tiếng như cộp mẹ sinh khó mới chịu bước ra khỏi bồn, côi lòng đầy chờ mong ngời đợi trong phòng. Nàng ấy cứ đợi cứ đợi, cuối cùng vẫn không chịu nổi tịch mịch, lên Chiêu nhi chạy ra ngoài, định bụng nhìn trộm Tiêu Văn, xoa dịu nỗi khổ tương tư.

Tạ Sơ Thần núp trong góc tường , nghe được tiếng đóng cửa, cho rằng Tiêu Văn quay trở vào phòng, ngáp ngừng đi ra. Ai biết, vừa ngẩng đầu, chính là gương mặt nàng ấy ngày đêm tưởng niệm.

Bị bắt quả tang, Tạ Sơ Thần chột dạ, kinh hoàng lui về sau một bước. Quá hấp tấp, nàng ấy dẫm lên váy, chân bị bông vấp vào chân lạnh, dùng tư thế sắc nữ nhào vào trong ngực Tiêu Văn .

Tiêu Văn vươn tay ra, ôm nàng ấy vào lòng.

“Không sao chứ?!”

Hơi thở nhẹ nhàng của Tiêu Văn phả vào mặt Tạ Sơ Thần , trái tim nàng ấy đập thành thịch, không biết là do suýt té chưa hoàng hôn được, hay là do tư thế lúc này quá mức thân mật . Vòng tay ôm ấp ấm áp như vậy, giữa đêm khuya quanh què cuối xuân, Tạ Sơ Thần trong lòng nai con nhảy loạn, chân mềm nhũn, càng dính cứng vào người Tiêu Văn , tâm không biết bay tới mấy tầng mây.

Tiêu Văn cúi đầu nhìn Tạ Sơ Thần , đôi mắt xinh đẹp trong vắt mê hoặc, hàng lông mi dài yêu kiều khẽ chớp một cái. Đôi má hơi hồng ửng hồng, đôi môi anh đào mẫm mĩm, cả người thêm vài phần thiếu nữ đáng yêu, quyến rũ khó cưỡng lại làm cho hắn không khỏi gợn sóng.

Khoảnh khắc ấy, hắn phát hiện thì ra Tạ Sơ Thần chính là một đóa hoa xinh đẹp cả về nội tâm lẫn hình thức.

Vẻ đẹp của nàng không giống như vẻ đẹp yêu mị của Quý Thư Mặc, mà là vẻ xinh đẹp ngây thơ hoạt bát.

Nếu như trước kia, người hấn chọn lựa là nàng mà không phải Quý Thư Mặc thì Tiêu gia đâu đến nỗi diệt vong.

“Phu... Tiêu... , ta, ta không phải cố ý.” Hai mắt giao nhau, trên mặt Tạ Sơ Thần xuất hiện tầng mây hồng mê người. Nàng ấy không dám tham luyến vòng ôm trăm năm hiếm gặp này nữa , vội vàng đứng thẳng người, mặt đỏ đến mang tai, tay lỏng ngóng chấp sau lưng.

Nàng ấy nhất thời ảo não mình ngốc nghếch thất lễ, tâm loạn như ma, sợ Tiêu Văn cho rằng mình là dạng nữ nhân tùy tiện.

Mà nàng ấy càng xoắn*, rối cục mình nên sửa lại xưng hô, thân mật gọi Tiêu Văn là “phu quân”, hay vẫn nên khách sáo kêu một tiếng “Tiêu thiếu gia ” đây? Trong lòng nàng ấy tất nhiên rất muốn kêu “phu quân”, nhưng... Tiêu Văn tựa hồ không thích nàng ấy gọi như vậy...

*“Xoắn” ở đây có nghĩa là: sợ sệt, lo nghĩ . Đây là một tính từ chỉ trạng thái của con người thấp thỏm, lo âu về sự việc, hành động gì ...

“Đang yên đang lành mà cũng có thể ngã, nàng thật đúng là một khắc cũng không yên.” Trong miệng thì nói ra lời trách cứ như vậy, nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa sự ân cần vô hạn.

“A!” nàng hô nhỏ, ừ ừ cúi đầu, “thực xin lỗi, Tiêu thiếu gia, Sơ Thần biết mình đã gây nhiều rắc rối cho cậu, thỉnh Tiêu thiếu gia tha thứ, Sơ Thần sẽ nhanh chóng trở về chỗ ở của mình.”

Nói xong, xoay lưng, khập khiễng bước đi.

Mồ nữ nào đó đặc ý nghĩ thầm: Chỉ đi nửa đường thôi, lúc đó phu quân cũng quay về phòng, mình lại len lén mò ra. Công khai không cho mình rình lén, mình sẽ lén lút nhìn trộm.

Gian kế được lập trình, tâm tình vô cùng thoải mái cất bước.

Tiêu Văn nắm tay Tạ Sơ Thần giữ lại.

Tạ Sơ Thần khó hiểu nhìn hấn.

“Vết thương trên người nàng... sao rồi? ” Hấn mở miệng hỏi, tầm mắt không rời trên người nàng, ánh mắt khóa trụ vết sưng đỏ trên chân, đôi mắt đen láy trở nên thâm trầm.

Tạ Sơ Thần ngây ngốc nhìn chỗ tay mình đang được Tiêu Văn nắm, mặt đỏ như tôm luộc, tim đập thình thịch thình thịch, nàng ấy phải dùng tay vỗ vỗ ngực trấn an bản thân.

Tiêu Văn nhìn thấy biểu cảm của Tạ Sơ Thần , lo lắng trong mắt càng dày, hấn sốt ruột hỏi: “Sao thế, trên người có chỗ nào không thoải mái hả? Hay để ta kêu Chiêu nhi lại đây chăm sóc nàng?” Nói chưa dứt lời đã dậm bước đi.

Tạ Sơ Thần thấy hấn muốn rời đi, cuống quýt ngẩng đầu, cố lấy dũng khí nói.“Không... không cần, thiếp không có chuyện gì.”

Tiêu Văn dừng chân, chờ nghe nàng ấy nói tiếp.

Tạ Sơ Thần nuốt một ngụm nước bọt. “Chỉ là vết thương ngoài da, không đáng ngại, đại phu nói thoa thuốc hai ngày là khỏi. ” Tạ Sơ Thần vừa nói vừa len lén quan sát Tiêu Văn, thấy hấn không có vẻ gì tức giận, trong lòng yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Văn gật đầu một cái, cũng không nói thêm gì, nhưng không hiểu sao , hấn lại thấy tâm phiền ý loạn, nhìn vào cái chân bị thương cùng tư thế khập khả khập khiễng của Tạ Sơ Thần, dường như có cái gì đó đánh mạnh vào lồng ngực của hấn, làm hấn đau như bị kim châm muối xát.

“Về sau không được làm mấy chuyện ngu ngốc như vậy nữa, không đáng.” Hấn thấp giọng khiển trách một câu, giọng điệu lạnh nhạt nhưng chỉ mình hấn biết, tâm hấn lúc này đau như đao cắt, chỉ là Tạ Sơ Thần vẫn sợ hãi cúi gằm mặt nên không nhìn thấy thương tiếc và đau lòng tràn ngập trong mắt cùng khuôn mặt tuấn tú đã trắng bệch, không còn huyết sắc của hấn.

Tạ Sơ Thần sợ hãi - thực chất là nhận định của Tiêu Văn. Chính xác là sắc nữ nào đó cúi đầu nhìn chằm chằm nơi cánh tay Tiêu Văn dính cứng lấy tay nàng ấy.

Không đáng, không đáng là không đáng như thế nào? Bị thương chút đỉnh, đôi được Tiêu Văn quan tâm, Tạ Sơ Thần quả thực cao hứng còn không kịp nữa là.

Nàng ấy cảm thấy đây là một bước tiến rất lớn, phải biết mấy ngày trước lúc bọn họ gặp mặt, Tiêu Văn còn dùng vẻ mặt phẫn nộ, chằm chọc khiêu khích nàng ấy hết lời. Không được hoà nhã như lúc này đâu.

Còn nữa, phu quân còn nắm tay nàng ấy. Nắm rất lâu. Hình như chàng ấy không hề có ý định buông ra. Hihi.

Hôm nay là đại hôn của hấn nhưng Tiêu Văn cảm thấy tâm trạng thật nặng nề. Hấn vào bếp, lấy một bầu rượu, đi đến bên một lương đình nhỏ, ngồi xuống nhấp từng ngụm nhỏ. Từ đầu tới cuối Tạ Sơ Thần luôn đi theo sau Tiêu Văn. Thấy hấn trầm ngâm ngồi nơi đình viện, bày rượu và hai cái chén ra, nàng ấy ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hấn, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nói : “Uống rượu hại thân, nên uống ít thôi.”

“Uống với ta một chén, có được không?”

Tiêu Văn muốn Nhất Túy giải Thiên Sầu, ai biết vừa thuận miệng hỏi, lại khiến mỡ nữ suy nghĩ vẩn vơ, đầu óc suy diễn thành tân lang tân nương đêm động phòng hợp cần giao bôi*.

*: <http://tuoitre.vn/tin/tuoi-tre-cuoi-tuan/van-hoa-nghe-thuat/20071014/hop-can-giao-boi/224241.html>

Tạ Sơ Thần trong lòng ngọt như đường, hưng phấn nâng cốc mình lên cùng nhẹ vào cốc của Tiêu Văn, đối diện với ánh mắt sâu thẳm của Tiêu Văn, trông ngực đập thình thịch, mặt nóng bừng bừng. Nàng xấu hổ đưa tay áo lên che đi gương mặt đỏ ửng, mím môi uống từng ngụm nhỏ cái gọi là rượu giao bôi.

Trong lòng nàng ấy mừng thầm: đã nhảy qua chấu than, rượu giao bôi cũng uống, chỉ còn lại bãi đường và động phòng.

Tạ Sơ Thần tâm tư đơn thuần, chưa từng có ai dạy nàng ấy động phòng phải làm gì, nàng ấy cho rằng một nam một nữ ngủ chung trên giường, chính là động phòng. Vì thế, ánh mắt xinh đẹp loé lên tia sáng giáo hoạt, cánh môi cong cong nũng nịu, đầu nhỏ suy nghĩ xem nên làm cách nào chuốc Tiêu Văn say, sau đó vác hân về phòng, thầy lên giường hoàn thành nghi thức động phòng, đến lúc đó Tiêu Văn không muốn cũng phải thừa nhận nàng ấy là thê tử.

Nhưng Tạ Sơ Thần hoàn toàn đề cao từ lượng của mình. Nàng ấy tuy điều ngoa tuy hứng, tính tình bốc đồng nhưng đầu sao cũng là tiểu thư khuê các, cả đời chưa từng đụng đến một giọt rượu, mới uống một ly đã cảm thấy cổ họng khô nóng, gương mặt nhỏ lập tức xụ xuống.

Nhưng nghĩ đến viễn cảnh gao nấu thành com với Tiêu Văn, nàng ấy lập tức nâng cao chí khí, hí ha hí hửng rót rượu cho Tiêu Văn, tất nhiên không quên tròn chức trách “thê tử đồng cam cộng khổ cùng trường phu”, Tiêu Văn uống một chén nàng ấy cũng uống một chén. Vì thế thời gian qua đi, trong lúc Tiêu Văn còn u sầu làm cách thế nào hóa giải bi kịch kiếp trước, thì Tạ Sơ Thần đã say.

Hệ luy phát sinh chính là, mỡ tân nương từ lượng cực kém nào đó lại bắt đầu say rượu làm loạn trước phu quân của mình.

“Tiêu Văn, thiếp thích chàng!” Tạ Sơ Thần thần sắc kích động, bỏ nhào vào người Tiêu Văn, ôm cứng lấy hân, hô to một tiếng, đôi mắt to đen tròn của nàng loé ra những tia sáng lấp lánh.

Ánh sáng này, người ta còn gọi là, chân tình.

Hân nhìn nàng, lúc này bởi vì uống rượu nên đôi mắt xinh đẹp ngày thường càng trong vắt mê hoặc, hàng lông mi dài yêu kiều khẽ chớp một cái. Đôi má vốn dĩ vẫn tái nhợt cũng hơi hồng hồng, mất đi vài phần vẻ lạnh lùng, xa cách. Đôi môi anh đào mím nấp còn dính chút dịch rượu, quyến rũ khó cưỡng lại.

Vẫn luôn chìm đắm trong kiếp trước, Tiêu Văn ngẩn ra, trong lòng bất giác rung động.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ôn nhu không dễ nàng biết

Thích...

Kiếp trước, Tiêu Văn có thành kiến nàng ấy ăn trộm ngọc bội, vào Tiêu gia mưu đồ bất chính, luôn cười nhạo tình yêu nàng ấy đối với hân chỉ là đồ rẻ mạt, càng không – có – giá – trị, nhưng trải qua một kiếp người, hân hiểu rõ thân phận của nàng, càng tin tưởng, có lẽ là Tạ Sơ Thần thật lòng thích mình.

Nhưng hân không rõ, nàng ấy đã biết hân là đứa con phá sản, chỉ biết ăn chơi phá hoại, suốt ngày nhong nhong trà đình tửu quán, sao còn thích hân như vậy? Chẳng lẽ, thật sự lúc nhỏ đầu Tạ Sơ Thần không phải bị cửa kẹp thì chính là bị lừa đá cho nên mới có những suy nghĩ trái người thường?

“Trước đây chúng ta từng gặp qua sao?” Tiêu Văn hỏi điều hân khó hiểu nhất.

“Chuyện đó đương nhiên!” Tạ Sơ Thần ợ một hơi, bất mãn chống nạnh, vẻ mặt dữ dằn nói, “Chúng ta gặp rất rất rất nhiều lần! Ba năm trước đã từng gặp! Chàng, chàng...”

Vừa nghe Tạ Sơ Thần nhắc ba năm trước, Tiêu Văn lập tức chột dạ. Ba năm trước... khoảng thời gian đó mình còn là tên khốn nạn thích đi chọc ghẹo nữ nữ nhà lành mà! Chẳng lẽ ba năm trước Tạ Sơ Thần chính là đối tượng hân “chơi xong dong”?

Nhưng không có khả năng nha, ba năm trước mình luôn tránh thật xa vị Tạ tiểu thư nổi tiếng điều ngoa này mà!

“Ba năm trước ta có ước hẹn với nàng chuyện gì hay không ? Ngọc bội là ta đưa cho nàng? Hay là ta cứu nàng, nên nàng muốn lấy thân báo đáp?” Trước đây khi đeo đuổi nữ tử, Tiêu Văn dùng đủ các loại âm mưu quỷ kế và chiêu hấn hay dùng nhất chính là thuê vài người giả dạng côn đồ, diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Vừa nhắc tới ngọc bội, Tạ Sơ Thần chau mày lại, cong môi lên : “Sơ Thần nhất...” Nói xong, cả người nàng ấy mềm nhũn như nước ngã vào người Tiêu Văn.

“Nóng quá...” Nàng ấy thờ dốc, đôi mắt to lúng lẫm mơ màng nhìn Tiêu Văn, nàng ấy cảm thấy người khó chịu, đầu không ngừng cọ qua cọ lại trên ngực hấn, “Ủm... thoải mái quá...”

Tiêu Văn chết trân tại chỗ.

Thấy Tiêu Văn không đẩy mình ra , Tạ Sơ Thần run rẩy vờn hai tay, ôm chặt Tiêu Văn, tâm như đường mật nhỏ giọng thì thầm: “Phu quân... Thiếp rất vui vẻ, rốt cuộc có thể gả cho chàng... Cứ như một giấc chiêm bao. Thiếp rất sợ, sợ khi tỉnh lại, mộng đẹp sẽ không còn...” Một giọt nước mắt lăn dài trên má, rơi vào trong lồng ngực vững chãi của Tiêu Văn.

Tiêu Văn nhìn bộ dạng lúc này của Tạ Sơ Thần tâm đau như dao cắt. Hấn vờn tay ôm chặt nàng ấy vào lòng “Đừng khóc...”.

Đừng khóc... ?!

Phu quân an ủi nàng?! Chàng bảo nàng đừng khóc?!

Tạ Sơ Thần ngây ngô lăm bắm lại lời Tiêu Văn vài lần, sợ mình tương tư quá sinh ra ảo ảnh, nàng lại đuổi tay, bàn tay bé nhỏ cẩn thận sờ soạng khắp người Tiêu Văn, xác định mình đang nằm mơ, hay là... Hiện thực...

Sờ soạng năm lần bốn lượt, phát hiện phu quân của nàng ấy không có biến mất, nàng ấy hít một hơi, tham lam hưởng thụ mùi hương nam tính đặt trưng của hấn . Nàng ấy cao hứng rúc vào lòng Tiêu Văn, giọng nói run run không thể tin được : “Phu quân, chàng... ôm thiếp?!”

“Ngoan ” Tiêu Văn ôn nhu xoa xoa mái tóc dài óng mượt, hấn sợ hãi không dám nhìn vào mắt của Tạ Sơ Thần. Hấn sợ, sợ khi nhìn thấy vui sướng và tình yêu ngập tràn trong mắt nàng ấy, tâm sẽ dao động, hấn sẽ... sẽ bắt chấp tất cả giữ nàng ấy ở bên mình. Không quan tâm nàng ấy sẽ chịu uất ức gì. Không quan tâm đến việc nếu hấn không bảo vệ được Tiêu gia, Tạ Sơ Thần sẽ... sẽ...

Nghĩ đến đây, Tiêu Văn cảm thấy máu trong người đông cứng lại. Vòng tay siết chặt Tạ Sơ Thần hơn nữa.

Trùng sinh trở lại, Tiêu Văn cảm nhận sâu sắc hơn ai hết, trên đời này người yêu thương hấn nhất ngoài phụ thân ra chỉ có Tạ Sơ Thần. Đối với một người dốc hết tâm can ra đối đãi với mình như vậy, không ai có thể đành lòng nhìn nàng ấy bị mình liên lụy chịu biết bao khổ sở.

Nếu hấn thất bại không bảo vệ được Tiêu gia, không bảo vệ được phụ thân, hấn sẽ khó chịu, sẽ tự trách nhưng hấn biết, đó là định mệnh, trốn không thoát chạy không xong, nhưng Tạ Sơ Thần thì khác. Hạnh phúc của nàng ấy nằm trong khả năng của hấn.

Tạ Sơ Thần chịu tổn thương đều là lỗi của Tiêu Văn. Là do hấn ích kỷ, hấn...

Trong lúc Tiêu Văn chìm trong suy tư thì Tạ Sơ Thần cũng đang rối rắm với hàng loạt dấu hỏi. Phu quân ôm nàng? Chàng không đẩy nàng ra còn thật sự ôm nàng?

Tạ Sơ Thần cảm thấy mình đang bồng bềnh trên những đám mây, nàng ấy không tài nào tiếp nhận được sự thật này. Tiêu Văn trước nay luôn chán ghét nàng ấy hôm nay rất dịu dàng, chàng ôm nàng ấy, còn an ủi nàng ấy, bảo nàng ấy đừng khóc.

Bên môi xuất hiện nụ cười hạnh phúc.

Phu quân, chàng đã chấp nhận thân phận của thiếp rồi phải không!

Tuy ngoài miệng chưa từng thốt ra lời nào oán thán nhưng Tạ Sơ Thần vẫn canh cánh trong lòng tình cảnh ban sáng. Dù là thê tử, nàng cũng muốn được như Quý Thụ Mặc, được phu quân ôm vào lòng!

Tạ Sơ Thần ngửa đầu, nhìn Tiêu Văn cười ngây ngô, ngón tay khẽ vuốt môi hấn: “Phu quân, môi chàng thật mềm, mềm mại còn hơn lụa nữa” Giọng nói nhu tình quyến rũ, đầu lưỡi khẽ lướt qua môi hấn.

Tiêu Văn hí hóp mắt, hấn vô cùng ngạc nhiên và tức giận . Ai đã dạy Tạ Sơ Thần ?

Nhưng hấn không có thời gian suy nghĩ lâu, hấn lập tức như hổ đói vồ mồi, ngậm chặt lấy phiến lưỡi ướt át kia, không cho nó cơ hội trốn tránh.

Đầu lưỡi ngay lập tức tiến vào trong miệng hấn, lướt qua răng nanh, lúc lưỡi hấn tiến tới thì lại bất ngờ thu về.

Mồ nữ say rượu sau khi trộm hương bắt mẫn bữu môi: “Quá đáng , ăn không ngon...”

Tiêu Văn hóa đá tại chỗ.

Không ngon?! Nàng ấy dám bảo hần không “ngon cơm”? Quả thật tự ái nam nhân của Tiêu Văn bị đánh một đòn trí mạng tổn thương nghiêm trọng.

Tiêu Văn nheo mắt, hần ôm lấy Tạ Sơ Thần ngồi trên đùi mình, bàn tay vén váy nàng ấy lên, để lộ ra chiếc quần con màu hồng phấn.

Con thỏ nhỏ nào đó sắp bị sói nuốt chừng còn hí hửng hồi hần làm thật nhanh, chớp chớp hai mắt lúng liếng, bộ dáng ngây thơ lại mỉa mai. “Phu quân..... chúng ta vào phòng làm nghỉ thức... ợ... động phòng, được không?”

Tiêu Văn nhếch môi, nụ cười tà ác mê người, hần vuốt ve vùng đất mê người được che chắn phía sau chiếc quần con, ngón tay chơi đùa trên trán mỡ nữ khờ “Nàng muốn động phòng? Được, chúng ta động phòng.” nói rồi hôn lên đôi môi mềm mại kia.

Đôi mắt Tạ Sơ Thần say rượu mông lung. Cả người nàng ấy ngây ngất như đang ở trên mây.

Phu quân muốn gì đây?

Động phòng cái gì cơ? Động phòng... không phải là phải vào phòng, cùng nhau nằm trên giường à?

Trong mắt Tiêu Văn lấp lánh ý cười. Hần không cho Tạ Sơ Thần thời gian suy nghĩ. Nụ hôn của hần cường thế bức người, đầu lưỡi đảo qua cái miệng nhỏ nhắn, mút chặt lấy cái lưỡi thỏm tho, thỉnh thoảng lại cắn nhẹ phần lưỡi..... Tạ Sơ Thần cảm thấy miệng lưỡi của mình tê dại, toàn thân run lên bần bật.

Nóng quá... Nóng quá... Nàng ấy thờ dốc, bàn tay nhỏ đánh loạn xạ vào ngực Tiêu Văn, nhưng bị hần giam giữ trong vòng ôm ấp, cánh môi thơm ngọt ngào bị hần chiếm đoạt, trong lúc kích động bàn tay vô tình trượt xuống dọc vụng phía dưới, nơi đó đã sớm trở nên cứng rắn, lộ ra sự thèm khát mãnh liệt.

Hành động của càng châm ngòi dục vọng trong người Tiêu Văn bộc phát. Hần khẽ nguyên rủa một tiếng, lý trí và dục vọng đang giao chiến mãnh liệt bên trong cơ thể.

Xương quai xanh xinh đẹp, bầu ngực đầy đặn bên dưới chiếc yếm bằng tơ tằm thượng hạng hiển hiện trước mắt hần. Tiêu Văn miệng đắng lưỡi khô, hần bối rối quay mặt đi nơi khác, chỉ sợ mình làm ra việc không thể cứu vãn. (TiêuSongNgư kute: Tuyệt trên mọi dưới con người ta hết tron còn bày đặt tạo tạo)

Biết rằng nàng ấy ở bên hần sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, hần nếu quan tâm đến nàng ấy càng phải tránh nàng ấy thật xa, không thể gieo vào lòng nàng ấy hy vọng sau đó lại nhẫn tâm dập tắt nó.

Hần không nên ôm tâm tình biến thái với Tạ Sơ Thần, càng không được xuống tay với nàng ấy. Hần không thể làm hại nàng ấy.

Nói thì dễ làm thì khó, là nam nhân ai có thể cự tuyệt được dục vọng với người con gái yêu mình bằng cả sinh mạng. Tiêu Văn hô hấp không thông, nơi nam tính trướng đau, hần dùng sức cắn cánh môi của nàng ấy phát tiết bất mãn.

“A, phu quân...” Nàng ấy phát ra tiếng ngậm nga. Toàn thân Tạ Sơ Thần nhũn ra, nàng ấy chỉ có thể vô lực vịn lấy hần.

Thân thể của nàng ấy chưa bao giờ có cảm giác thế này, cứ như đang có ngọn lửa nóng hổi thiêu đốt, dưới bụng lại như có thứ gì đó từ trong cơ thể nàng chảy ra, từng đợt từng đợt nóng bỏng lan tràn khắp cơ thể, nàng thấp giọng nức nở: “Phu quân, chuyện gì đang xảy ra vậy, thiếp phải làm thế nào....”

Hai tay Tạ Sơ Thần theo bản năng leo lên cổ Tiêu Văn, muốn tìm chút cảm giác an toàn. Nàng không biết mình bị làm sao, nhưng nàng tin tưởng, phu quân nhất định sẽ giúp nàng, nàng đem hy vọng đặt trên người hần.

Tạ Sơ Thần không kháng cự Tiêu Văn thân mật, khi thân thể ấm áp của hần dán chặt vào người nàng ấy, ánh mắt mê ly mang theo một tầng mong đợi.

Tiêu Văn bị ánh mắt nàng ấy hút hồn, thần thể càng như bị thiêu đốt, hạ thân càng đau đớn, hần chỉ muốn chỉ muốn sớm giải thoát để đắm sâu vào nơi non mềm hấp dẫn kia, muốn làm cho nàng ấy phải khóc lên, rên rỉ cầu xin hần.

Những hình ảnh trong Đông Cung Đồ lại hiển hiện trước mắt hần. Sống động như vậy. Dâm mê lại mê người như vậy. tựa như ác ma kêu gào, như hóp mắt hồn của hần.

Mắt Tiêu Văn lúc này quá mức nóng bỏng, dục vọng quá mức mãnh liệt, hần cúi đầu hôn ngấu ngiến cái cổ ngọc ngà, hôn đến nổi cổ nàng ấy xuất hiện một dấu hôn ngân đậm, tay trái đi vào trong áo của nàng ấy, trực tiếp vo ve đôi nhũ hoa no đủ.

Chiếc yếm của Tạ Sơ Thần bị Tiêu Văn lột sạch, chỉ còn chiếc quần con, đôi nhũ no đủ, mềm như lụa hiển hiện trước mặt Tiêu Văn. Bàn tay hần ra sức vuốt ve bầu nhũ mềm như lụa, tà ác trêu chọc đỉnh nhũ hoa. Tạ Sơ Thần ngửa đầu, chớp mũi phát ra tiếng hừ nhẹ.

Tiêu Văn liếm lỗ tai của nàng ấy, đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu chọc vành tai mẫn cảm, tay phải luồn vào trong quần lót đang ẩm ướt.

“Sơ Thần...” Tiêu Văn đột nhiên lâm bảm khẽ gọi, hô hấp nóng rực của hần phả qua tai nàng ấy, làm cho thân thể nàng ấy run rẩy, tư thái yêu mị tàn mát ra hương vị quyến rũ mê người.

Tiếng kêu phát ra thật yêu kiều, mặt nước tình khôì chảy ra, kéo dài như sợi tơ trong suốt, khơi gợi dục vọng của Tiêu Văn.

Hắn vội vàng kéo quần xuống, lấy ra dương vật ấm nóng như sắt thép kia, lửa nóng đang bùng bùng phún bắn rỉ ra tinh dịch ma sát xung quanh quần lót, da thịt non mềm dán chặt vào nhau, dường như đang đùa bỡn với dục vọng dâng cao trong người nàng ấy.

“A ưm.....” Tạ Sơ Thần phát ra tiếng kêu yêu kiều. Cánh hoa cách một lớp quần mỏng bị xoa nhẹ, nam tính thô lỗ thỉnh thoảng lại ma sát qua cánh hoa yếu ớt, đỉnh nam tính vờn quanh quần lót của nàng ấy, làm cho cánh hoa run run co rút lại, mật dịch ngày càng chảy ra nhiều hơn, cùng với bạch dịch của nam nhân, quần lót dường như đã ướt hoàn toàn.

Tiểu huyết âm ướt bị nam tính ma sát, cánh hoa cũng dần dần trở nên đỏ ửng, ma sát thô lỗ lại càng kích thích khoái cảm của nàng ấy tăng lên.

Tạ Sơ Thần vô lực nép vào người Tiểu Văn, hai chân run run, theo bản năng cọ xát vào nhau nóng lên, có chút đau, nhưng khoái cảm cũng theo đó mà dâng lên, Tiểu Văn còn lấy tay thò vào trong quần lót, ra sức trêu đùa nhụy hoa tư mật.

“A!” Tạ Sơ Thần rốt cục không chịu nổi, thân thể căng cứng, môi khẽ mở, da thịt cả người phồng hồng mê hoặc, nơi tư mật trào ra hương vị nồng đậm.

Tiểu Văn rút ngón tay từ trong quần lót ra, nhìn chỗ mật nước trên tay nuốt nước bọt một cái, cúi đầu ngậm lấy, thật ngon, mật dịch của nàng ấy và nước bọt của hắn trộn lại là thứ đồ uống ngon nhất mà hắn từng nếm.

Tiểu Văn vui đầu vào gáy Tạ Sơ Thần. Những hành động dâm mĩ trái với luân thường như vậy, hắn không muốn nàng phải làm!

Tiểu Văn tuột quần lót của Tạ Sơ Thần, mở rộng hai chân nàng ấy hết cỡ, lập tức nơi yếu ớt nhất hoàn toàn phơi bày trước mặt nam nhân, nơi đó có màu anh đào hồng nhạt tươi mới như trên đầu ngực, ướt sũng kiều nị mà run rẩy.

Hạ thân của Tiểu Văn lúc này đã trướng đến phát đau, quy đầu đâm cạy vào nơi cửa huyết.

“Khó... khó chịu quá...” Tạ Sơ Thần cảm giác cả người hư vô, nàng ấy cơ hồ khó chịu đến điên lên, trong giọng nói mang theo âm thanh nức nở vì không được thỏa mãn nhưng lại không biết nên làm thế nào nên vịn vào thân thể, nghẹn ngào ôm chặt Tiểu Văn, vô lực nói: “Phu quân, giúp thiếp, thiếp khó chịu quá....”

Tiểu Văn đang định đem toàn bộ gây thịt đâm lút vào trong nơi hang động nhỏ hẹp kia thì tiếng rên của Tạ Sơ Thần đã kéo lý trí của hắn trở về. Hắn vội vàng dừng động tác. Hú hồn suýt chút nữa là hắn đã không khống chế được mình.

May mắn. May mắn hắn vẫn chưa đi quá giới hạn. Nếu không... Sơ Thần biết làm thế nào bây giờ?

Tạ Sơ Thần mới vào Tiểu gia một ngày, không có bài đường, chuyện này chưa mấy người biết, nàng ấy giữ thân trong sạch sau này vẫn còn cơ hội tìm một tấm chồng tốt.

Nghĩ nghĩ, Tiểu Văn liền hít sâu một hơi, điều chỉnh hô hấp của bản thân rồi vội vàng mặc lại quần áo cho Tạ Sơ Thần, lại vuốt tóc nàng ấy kỹ lưỡng, còn quan tâm cời ngoại bào khoác lên người nàng che đi những vết tích ái muội, xác nhận mọi thứ đều ổn mới an tâm chỉnh đốn trang phục trên người mình. Xong xuôi đầu đầy hân hoan Tạ Sơ Thần lên.

“Sơ Thần, cố gắng chịu đựng. Một lát sẽ tốt lên thôi..” Tiểu Văn nỉ non, không biết là đang động viên Tạ Sơ Thần hay động viên chính mình.

“Ưm...” Tạ Sơ Thần chưa từng nghĩa qua một trang Đồng Cung Đồ hay Phòng The Ký Sự* Định lực của Tạ Sơ Thần làm sao bằng Tiểu Văn? Nàng ấy ngọc ngà trong lòng Tiểu Văn. Điều này càng làm hắn dục hoá công tâm. Con thêm khát khó khăn khắc chế nay lại kêu gào vượt rào. Hắn cúi nhìn đầu rồng* tiết ra chất dịch ướt át dính dính cười khổ.

*Truyện miêu tả cảnh phòng the, hồi xưa gọi là dâm thư, bây giờ là truyện sắc đó.

đầu rồng hay còn gọi là “đầu nắm” là vì phần đầu cơ quan sinh dục của nam giới có hình giống đầu nắm.

“Sơ Thần, đừng quậy nào”, hắn nhẹ giọng gọi, chỉ sợ dọa đến người trong lòng. Tạ Sơ Thần chớp chớp mắt, con ngươi trong suốt sáng trong, thiên chân vô tà. Nghe lời của Tiểu Văn, nàng ấy ngoan ngoãn nằm im, cực kỳ hiền lành ghé vào ngực hắn ngửi mùi hương thơm mát nhàn nhạt trên người hắn.

“Đừng là bé ngoan. Rất nghe lời!” Tiểu Văn vội vàng vén váy lên đem dục vọng sung sướng được hắn giải thoát cách quần lót của nàng ấy ma sát qua lại.

Không thể trách hắn. Nếu bây giờ không cho hắn phóng thích chắc hắn sẽ điên mất.

“Đừng mà...” Tạ Sơ Thần ngậm ra tiếng, không hiểu vì sao nàng ấy thấy bứt rứt, nơi nào đó không ngừng chảy ra chất dịch.

“Đừng la...” Tiểu Văn hung hăng chế trụ đôi môi nàng ấy, đem tiếng rên rỉ, thờ dốc của nàng ấy nuốt chặt vào bên trong. Nếu để người khác nhìn thấy, hôm nay là đại hôn của hắn, đem động phòng hắn không cùng Quý Thụ Mặc lại ở đây làm Tạ Sơ Thần. Lại không bình thường trong phòng mà lên la lên lút trong lương đình như phượng gian phu đảm phụ, không khéo cái danh tiểu tam đệ tiện bị ới vô liêm sỉ quyền rũ Tiểu đại thiếu gia sẽ đổ lên đầu nàng ấy mất.

Danh tiếng của Tạ Sơ Thần xấu như vậy, bây giờ lại bị đồn là đã thất thân với hắn, nàng ấy sẽ rất khó tồn tại ở kinh thành.

Một lúc sau, hần gầm nhẹ một tiếng, bắn toàn bộ ái dịch nóng bỏng ra, ướt đầm chiếc quần con của Tạ Sơ Thần .

Trải qua một trận cao trào, mỗ nam nào đó mặt mày hớn ha hớn hở nhìn mỗ nữ nào đó an ổn ngủ trong ngực mình, khoe môi còn nở nụ si ngốc.

Tiêu Văn cũng nở nụ cười ảm áp.

Tiểu nha đầu này tuy bề ngoài đánh đá kỳ thật lại vô cùng hiểu chuyện. Nàng ấy còn rất dễ thỏa mãn, thật sự làm người ta thương tiếc.

Bước vào Ý Hà cư, Tiêu Văn lướt qua Chiêu nhi đang ngủ gục trên bàn, nhẹ nhàng đặt Tạ Sơ Thần lên giường. Hần không muốn bắt cứ ai, kể cả Chiêu nhi nhìn thấy Tạ Sơ Thần trong tình cảnh này. Tuy hẳn và nàng ấy cái gì cũng đều làm nhưng chính xác thì cái gì cũng chưa làm. Nếu nàng ấy đối ý muốn lấy phu quân vẫn chẳng tổn hại gì.

Tạ Sơ Thần ngủ mơ mơ màng màng, cảm thấy vùng da bị trầy nơi bắp chân hơi xót xót. Nàng ấy vô ý thức gãi gãi, bàn tay chưa kịp đụng vào chân thì bị cái gì đó bao bọc. Thật ấm thoang thoang mùi hương thanh mát dễ chịu, Tạ Sơ Thần theo bản năng cọ cọ mặt vào vật thể ảm áp đó. Nàng ấy muốn mở mắt nhìn xem vật thể ảm áp đó là gì nhưng cả hai mắt như đeo chì, không tài nào mở ra được. Mãi mê đắm chìm trong cảm giác ảm áp, Tạ Sơ Thần mơ hồ phát hiện có ai bôi cái gì đó trên chân nàng ấy, cảm giác lạnh lẽo như băng đặc biệt thoải mái. Tạ Sơ Thần không tự giác cọ cái chân kia, thoải mái phát ra một tiếng “ưnh” rất nhỏ.

Cái tay kia gạt mấy sợi tóc loà xoà, dịu dàng vén vào vành tai nàng ấy, dùng âm thanh dễ nghe nói: “Thuốc phải dùng ba lần một ngày mới có hiệu quả tốt nhất. Lần thoa trước cách đây đã ba canh giờ bốn khắc*, vì sao không thoa tiếp, nàng muốn làm cho ta đau lòng, nhắc nhở ta tất cả mọi tổn thương của nàng đều là vì ta sao?”

*: một canh giờ bằng hai tiếng, một khắc bằng mười lăm phút. Ba canh giờ bốn khắc bằng sáu tiếng bốn mươi lăm phút.

“Ta đã bảo nàng quay về, sao nàng không nghe lời, nàng có biết lần này ta quay lại, có bao việc ta phải làm, bao trọng trách ta phải gánh, ta đào đâu ra tâm lực và thời gian chăm sóc nàng đây?”

“Tạ Sơ Thần, nàng biết không, ta thực sự rất sợ, ta sợ mình dù trải qua hai kiếp nhưng vẫn không cứu được Tiêu gia, nếu ta thất bại, nàng lại như kiếp trước khăng khăng một mực theo ta, ta nhìn thấy nàng bị ta tự tay đẩy vào hố lửa, nàng nghĩ ta nở sao?”

Cảm giác giường lún xuống, sau đó một vòng tay ôm nàng vào lòng, lại nghe âm thanh kia nói:

“Tạ Sơ Thần, nếu ta biết sự việc xảy ra, ta sẽ không ép nàng uống chén thuốc đó. Khi ta rời khỏi, nam tử đó... có đối tốt với nàng không? Hần có có vì việc hải tử mà phụ bạc nàng không?” Chỉ sợ tên đàn ông vô lương tâm đó đổ mọi tội lỗi lên đầu Tạ Sơ Thần, lấy có nàng ấy làm mẹ lại không thể bảo vệ được con mà nhẫn tâm ruồng bỏ.

“Nếu hẳn trách nàng, nàng phải đổ hết mọi tội lỗi lên người ta đó, biết chưa? Nàng nói với hẳn là ta ép nàng, ta...”

Hốc mắt hẳn đỏ lên. “Sơ Thần, nàng thật ngốc. Sao ngày đó lại nhận là thê tử của ta? Nửa quãng đời còn lại của nàng biết phải làm sao?”

Có nam nhân nào chấp nhận lấy một người đã từng là vợ trước của tử tù, còn cực kỳ nổi tiếng nữa chứ.

Tiêu Văn cảm thấy trái tim như bị ghim chặt, rất đau đớn, ánh mắt tràn đầy khói mù, hẳn cúi đầu, hôn lên trán của nàng ấy:

“Sơ Thần, sau này phải cẩn thận, ta không ở bên đỡ nàng, nàng càng phải tự biết chăm sóc cho mình, không được té nữa đâu, biết chưa?”

Sơ Thần, té ngã.... thật sự rất đau

Tiêu Văn nhìn ra ngoài. Bây giờ đã là giờ Tý*. Tiêu Văn mới vừa sống lại, cả ngày hôm nay phải lao tâm khổ trí diễn trò, còn một hơn mấy người phu khuôn vác. Khó khăn nhất là với Tạ Sơ Thần, hẳn phải kiềm nén rất đau khổ. Thực ra Tiêu Văn tuy mang danh phong lưu, nhưng hẳn trước nay chỉ dừng ở việc cợt nhả bằng lời, hoàn toàn không có kinh nghiệm thực tiễn, hẳn chỉ biết lý thuyết dựa trên vài năm nghiên cứu các loại kinh thư hắc ám và vài tập tranh Đông Cung Đồ. Nên bảo hẳn làm như không làm nói quá lên là vắt kiệt sức lực hẳn.

*: Từ 23 giờ đến 1 giờ sáng

Hần ngáp dài một cái, mệt mỏi chỉnh lại tư thế của Tạ Sơ Thần nép sát vào lòng mình, sau đó nhắm mắt lại.

Do quá mệt mỏi hoặc có thể do quá tin tưởng Tạ Sơ Thần, Tiêu Văn nhắm mắt lại thì ngủ ngay.

Khi tiếng thờ đều đều trầm trầm của hẳn vang lên, một bước chân rón rén bước đến bên giường, ngấm nhìn hai người đang ôm nhau say sưa ngủ.

Chiêu nhi nhìn chăm chăm vào bàn tay Tiêu Văn ôm cứng Tạ Sơ Thần, ánh mắt tràn ngập đề phòng.

Tiêu Văn làm sao vậy? Sao hẳn lại ôm tiểu thư ngủ? Trời hôm nay rất lạnh. Nàng (Chiêu nhi) thấy hẳn (Tiêu Văn) ôm cứng tiểu thư, dùng lồng ngực to lớn che mưa che gió cho tiểu thư, bộ dạng hết lòng che chở, hình như rất sợ tiểu thư cảm lạnh sinh bệnh.

Tạ Sơ Thần trong mắt người khác là loại nữ nhân dễ tiện, phá hôn lễ người khác, kẻ trên người dưới Tiêu gia ai nấy đều bất bình thay cho Quý Thư Mặc. Bây giờ Tạ Sơ Thần chỉ là khách, danh phận chưa rõ ràng, bọn hạ nhân làm ra vẻ ta là hiệp sĩ ghét ác như thù, lên cái lời Tiêu Văn không thèm phát chán

cho Tạ Sơ Thần và Chiêu nhi, ác ý muốn hai chủ tớ họ chết rét.

Chỉ là bọn họ trăm tính vạn tính cũng không thể tính ra sẽ có một “cái mền” mang tên “Tiêu Văn”

Tiêu Văn cả ngày bận rộn, hắn không hay biết việc Tạ Sơ Thần bị ức hiếp. Đến lúc bé Tạ Sơ Thần vào phòng mới biết thì đã quá trễ, hắn sợ đêm hôm khuya khoắt còn ầm ĩ chỉ làm cho Tạ Sơ Thần bị chú ý. Hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ đơn giản muốn nằm cùng Tạ Sơ Thần, san sẻ cho nàng ấy chút hơi ấm. Cả đời này hắn nợ nàng ấy quá nhiều, nếu có thể giúp nàng ấy không sinh bệnh, một chút lạnh giá này có sá gì?

Sự thật sờ sờ trước mắt, nhưng có đánh chết Chiêu nhi cũng không tin tên Tiêu đại thiếu gia ác ôn đó quan tâm tiểu thư.

Hắn, muốn bày trò gì?

Đúng vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ.

Chiêu nhi kỳ quái nhìn hai người đang ôm nhau trên giường lần nữa, sau đó quay đầu chạy ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tối hôm qua là người đưa ta về sao?

Chiêu nhi vừa đi ra cửa vừa nhỏ giọng lầu bầu: CMN. Đêm hôm khuya khoắt, con cái nhà ai ăn no rủng mỡ không có việc gì làm lại đến phòng người ta kêu vói chã réo. Người tới tốt nhất có thành ý. Dám tới đây sinh sự, bà cô tổ con ông cháu cha bá bá thúc thúc không bẻ răng móc mắt cáo chín đời từ đường nhà mày xuống, cái biệt danh Chiêu Huệ hiền thánh nhân hữu vương* sẽ tặng không cho bà bán cá ngoài thị tập không lấy tiền lời.

*: Người đang được nói đến chính xác là Nhị Lang Thần Dương Tiễn đấy ạ!

“Cạch” một tiếng, cửa lớn mở ra một khe hở nho nhỏ, Chiêu nhi nhô đầu ra, thấy người đứng trước cửa, lập tức sắc mặt lạnh tanh hai hàm răng nghiến vào nhau ken kết nói:

“Còn tưởng rằng là đại nhân vật nào, hóa ra là Vân công tử...!”

Quý tha ma bắt hắn đi. Chủ tớ nhà hắn cảm tình con cú hay sao, sao cứ khoải đi tuần tra phòng khuê nữ vào giờ linh thể nhỉ?

Chiêu nhi về mặt phòng bị nhìn hắn, “Người đến đây làm gì?”

Sách có câu: Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai*. Áng mây thối này đến đây, còn lựa lúc đêm hôm khuya khoắt khẳng định không có chuyện gì tốt lành.

*: chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến.

Nhìn Vân Yên ôm một đồng to to, dài dài, trong lòng nàng ta có dự cảm xấu. Chẳng lẽ cái thứ trên tay hắn chính là vũ khí xử đẹp mình và tiểu thư?

Vân Yên cũng biết mình đường đột. Hắn xấu hổ bước lên trước hai bước, gượng gạo nói:

“Xin lỗi, là tại hạ thất lễ, quấy rầy cô nương rồi!”

“Xạo hoài. Người có lẽ bao giờ đâu mà đòi thất với chã bát.” Chiêu nhi trề môi, không chút thương tình dội thẳng nguyên gáo nước lạnh từ đỉnh đầu xuống người Vân Yên.

Làm gương mặt cổ kim nén không lao vào nhai xương nàng rau rầu mình của người đối diện, Chiêu nhi tiếp tục hót trong đêm.

“Rốt cục huynh đến đây có chuyện gì?” Trời biết đất biết toàn bộ gia đình từng theo đuổi nàng ta đều biết, Chiêu nhi ghét nhất tên nào lăng nhà lăng nhăng. Đã có mấy tên bị nàng ta sút một phát chuyên địa điểm ăn cháo từ ngai bàn hắn hoi sang nằm dài trên giường chờ người đút vài tháng.

Nàng có lắm mối không hét vào mặt hắn: Có gì huynh nói mẹ nó cho xong để tôi còn vào phòng ngủ. Đúng đó lòng vòng hoài làm tôi đây phát mệt.

Hắn là cái loài gì thế không biết. Có biết trời tối nhiều muỗi lắm không hả?

Vân Yên nhìn chăm chăm cái đồng linh kinh trên tay mở miệng nói.

“Đây là... đây là chân của ta và tiểu đệ mượn được, cô nương cứ lấy mà dùng.”

“Tưởng chuyện gì. Chỉ là đưa chân vậy mà cũng vòng vo này giờ làm bốn cô nương đây cứ tưởng huynh thâm thương trộm nhớ tiểu thư nhà bốn cô

nuong, đứng đây lấp ló nhờ bồn cô nương đập tiểu thư bồn cô nương đang say giấc nồng dậy ra ngoài cho huynh tỏ tình chứ. ”

“ ” Nụ cười khách sáo đang nở trên môi của ai đó tắt ngúm, sắc mặt xanh lét chỉ muốn cắt đứt tiếng cái con vật nào đó đang không ngừng quang quác trên đỉnh đầu.

Nhưng chuyện đời đâu có dễ như Vân công tử nhà chúng ta mong ước.

Chiều nhi vác mặt lên trời nhìn chị Hằng đang lác đầu ngán ngẫm với hình tượng vô cùng vô cùng thực nữ của nàng ta, giọng lười chưa còn hơn giấm nguyên chất :

“ Tôi nói huynh này, Vân công tử. không ngờ huynh cũng biết chọn thời điểm tặng chăn ghê ha. Trưa nay lúc chủ tớ chúng tôi dọn vào, chưa biết có cấm cộc ở đây luôn không, huynh không mang chăn đến, tôi có thể hiểu, trưa huynh lo chơi tú lơ khơ không rảnh, bồn cô nương trời sinh hoa nhường nguyệt thẹn chí khí ngất trời tâm tính tốt bụng từ bi bác ái sẵn sàng bỏ qua tội ác giết người không grom giáo này của huynh ”

“ ”

“Tôi vẫn chẳng thấy cái bản mặt mo mặt mốc mặt bánh bao bánh bèo bánh thập cẩm của huynh đâu, tôi vẫn nhìn. Nhưng huynh biết bây giờ là mấy giờ rồi không hả? Đầu huynh có bị tuyết tháng chấp đông cứng hay khi sinh ra bị ai ác ý thế tàu hũ làm óc rồi? ”

“ ”

Tác giả có lời chen vào, vâng vâng thưa quý vị “ ” chính là ký hiệu thể hiện nét mặt đơ như cây cơ của người nào đó. Được rồi. Đã dùng hơi bị nhiều. Bây giờ chúng ta nói vào trọng điểm: Sắc mặt người nào đó đã xanh tới mức không còn có thể xanh hơn được nữa rồi.

“ Tôi có cần đập đầu huynh ba cái sau đó quỳ xuống lạy huynh bốn lạy, gào to ba tiếng Tạ công tử ban ơn không? ”

“ ” Vân công tử dùng hết công phu nhẫn nại rèn luyện cả đời, ngăn mình bốc đồng lao vào bóp cổ người trước mặt.

“ Bây giờ thì tốt rồi. Hay là để tôi lòi thiếu gia huynh và tiểu thư tôi dậy, bảo hai người đó tách nhau ra, không cần phải ôm nhau nữa đâu, Vân công tử đã ôm chán đến rồi nè. ”

“ ” Bây giờ thì tốt rồi. Đừng ai ngăn cản ta. Bồn công tử phải đại khai sát giới!!!

Khuôn mặt tuần tú đen kịt không nhìn ra hình thù gì. Có lòng tốt đem chăn đến còn bị mắng xối xả, đã từng lãnh giáo sự ngang ngược của nàng ta có thể nói là “đanh đá vô địch thủ”. Vốn dĩ hắn đã định bỏ mặc hai chủ tớ họ nhưng lại nghĩ, người ta dù gì cũng là nữ nhân yếu ớt, bây giờ đang là giao mùa, ban ngày nóng như đồ lửa, tối lạnh muốn đông băng người, không có chăn các nàng làm sao chịu nổi? Tuy hắn không ưa gì nàng ta, nhưng là nam tử hán trọng phu, lại là người luyện võ, phải lấy chữ nhẫn làm đầu. Nếu hắn nhỏ mọn đi so đo với một tiểu nha đầu không hiểu chuyện, đây chẳng phải là phụ tâm huyết bao năm dạy dỗ của sư phụ sao?

Khoan đã. Hình như hắn bỏ quên điều gì, nàng ta nói, ...

“Nhìn nhìn cái gì? Còn không đem chăn vào?” Nhìn cũng biết chăn bông loại tốt, nặng cỡ mấy ký chứ không ít à nha. Hắn là đàn ông, nhiệm vụ vĩ đại hại nhĩ này hắn không nhận lãnh thì ai nhận lãnh? Nàng à? Mơ đi.

Tiểu thư đã có vòng ôm ấm áp, tất nhiên không biết lạnh là gì. Còn Chiều nhi nàng cần chăn, cần chăn à nha.

Chiều nhi mở toang cánh cửa, xoay người vào trong phòng. Vân Yên bụng đầy nghi ngờ ôm chăn bước vào theo.

Vừa bước vào trong, cảnh tượng khiến hắn sững sờ. Tiêu Văn đang ôm Tạ Sơ Thần ngủ ngon lành, trên mặt vẫn còn nở nụ cười mãn nguyện, thật khiến người khác hiểu lầm.

Còn Tạ Sơ Thần nép mình vào lồng ngực rộng lớn của hắn, bộ dạng đầy tin cậy.

Tóm lại, đây quả là một bức tranh phu thê hài hoà đến không thể hài hoà hơn.

“ Hai người ấy ở bên nhau cả đêm à? ” Vân Yên vừa cùng Chiều nhi đắp chăn cho hai chủ tớ, vừa nhỏ giọng hỏi.

“ Tôi không biết. Tôi vẫn đang ngồi đợi tiểu thư về thì thấy Tiêu thiếu gia ôm tiểu thư vào phòng, cậu ấy thoa thuốc, sau đó... nói cái gì bên tai tiểu thư, cái gì mà kiếp trước kiếp sau ” Chiều nhi nhún mày, cố nhớ lại, “ còn cái gì mà hồ lừa, hồ phân gì gì đó tôi nghe không rõ, sau đó cậu ấy nằm xuống ôm tiểu thư ngủ luôn. ”

“Vậy sao? ” nghe Chiều nhi kể toàn bộ sự tình, ánh mắt Vân Yên nhất thời thâm thúy.

Theo như những gì Chiều nhi nói, thì thiếu gia nhà hắn và Tạ tiểu thư đã động phòng?

Bọn họ là phu thê, động phòng chẳng có gì lạ, điều đáng nói là thiếu gia trước nay luôn mong muốn cưới Quý tài nữ, nay tân hôn của hai người bọn họ, theo lẽ thường cậu ấy phải ở bên Quý tài nữ không rời chứ sao lại với Tạ tiểu thư?

Chả nhẽ tranh thủ với Quý tiểu thư xong rồi chạy qua Tạ tiểu thư?

Hả? Hả? Hả?

Đây là đang tập theo các vị hoàng đế lâm hạnh hai ba người trong một đêm à???

“Người đang suy nghĩ gì thế? Áng mây thôi! ” hai người đã ra ngoài cửa, Vân Yên vẫn còn thất thần, Chiêu nhi theo bản năng đập vào vai hắn.

“Không có gì, tôi về phòng trước. Chiêu nhi cô nương, làm phiền cô đề ý tới thiếu gia dùm tôi. Cảm ơn. À, tối nay trời rất lạnh, tôi có để chăn phần cô, vào trong nhớ đắp chăn cẩn thận, đề phòng cảm lạnh. ” Nói rồi nở một nụ cười khách sáo, gật đầu rồi đi.

“Cám.. cảm ơn ” Chiêu nhi nhỏ giọng nói. Nhưng người đã đi xa, chỉ còn lại mình nàng ta ngây ngốc ngóng theo.

Sau này nhớ lại, có lẽ sự trầm tĩnh của Vân Yên đã chinh phục nàng ta, sau đó tình yêu từng bước từng đi vào trái tim nàng ta lúc nào không hay.

Đầu giờ mọo*, gà gáy o o. Tiêu Văn cả đêm dài mệt mỏi, tuy có Tạ Sơ Thần tri kỷ ở bên, ngủ một giấc thật ngon không mộng mị nhưng hần chung quy gánh quá nhiều gánh nặng, khi nghe tiếng gà gáy theo phản xạ bật dậy liền.

*Giờ Mọo: từ 5 - 7 giờ sáng.

Yêu thương hôn lên trán Tạ Sơ Thần, giúp nàng ấy dèm chăn cẩn thận, Tiêu Văn vội vã rời khỏi phòng, cũng không có thời giờ quan tâm ai đã đem chăn đến đắp cho hắn và Tạ Sơ Thần?

Ánh sáng mặt trời ảm áp xuyên qua cửa sổ tràn vào trong phòng. Quý Thư Mặc mở mắt, phát hiện mình đang được Tiêu Văn ôm vào trong ngực. Thân thể nàng ta như keo dán sắt dán chặt vào lồng ngực Tiêu Văn hai tay còn chủ động ôm eo hắn.

Cả gương mặt Quý Thư Mặc đỏ bừng, nhưng kỳ quái là cho dù nàng ta có moi óc ra như thế nào cũng không thể nhớ nổi tối qua đã xảy ra chuyện gì.

À. Nàng ta nhớ rồi. Hình như nàng ta uống một ly rượu giao bôi sau đó thì thiếp đi.

Áo nã xoa xoa huyết Thái Dương, nàng ta tức giận trừng mắt cái tên ăn đậu hủ nàng ta một đêm, ai ngờ đúng lúc đó Tiêu Văn mờ mắt, trong lòng nàng ta cực kỳ khản trương, chột dạ dòi mắt.

“Chào buổi sáng, Thư Mặc.” Tiêu Văn mỉm cười ngọt ngào, nhẹ nhàng thổi hơi bên tai Quý Thư Mặc, giọng nói dịu dàng chết người khiến mặt nàng ta như bị táo bón, cả người cũng nổi da gà ớn lạnh.

Đổi mặt Tiêu Văn thân mật, Quý Thư Mặc không biết làm thế nào, nàng ta lui về sau một bước, giữ khoảng cách với Tiêu Văn.

Ai biết, Tiêu Văn hoàn toàn xem nhẹ mâu thuẫn của nàng ta, nàng ta lùi một bước hắn tiến một bước, nhìn thấy nàng ta kinh hoàng, nụ cười trên môi hần càng sâu.

Tiêu Văn vẫn giữ nụ cười ôn nhu vô hại, chỉ có trời mới biết hần hận người trước mặt thế nào, hận không thể bỏ nhào vào lóc xương lóc thịt nàng ta xả giận. Tiêu Văn dòn Quý Thư Mặc vào góc tường, nhìn nàng ta bất an im lặng chống cự, tâm hần lạnh như tro tàn, hần đã không còn vì sự xa cách của nàng ta mà đau khổ, mà thất vọng, càng không có ý lấy lòng nàng ta nữa.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa, Vân Yên nhã nhặn cất lời: “Thiếu gia, Quý tiểu thư, đã đến giờ dùng bữa sáng. ”

“Ta biết rồi. ” Tiêu Văn mặt không đổi sắc nói vọng ra.

“Muốn ăn cái gì? Ta sai người chuẩn bị.” Hần vẽ mặt thâm tình nhìn Quý Thư Mặc, giọng điệu vẫn ôn nhu như kiếp trước, chỉ khác là Tiêu Văn kiếp trước ngây ngốc yêu nàng ta đã không còn.

Quý Thư Mặc quay đầu sang chỗ khác che giấu đi ánh mắt chán ghét và xem thường, ngoài miệng lại thân nhiên nói: “Mọi việc đều nghe theo phu quân”

Kiếp trước, Tiêu Văn cơ hồ đem Quý Thư Mặc sùng lên trời, sáng sớm đều sẽ cho nàng ta một cái hôn chào buổi sáng. Kiếp này, Tiêu Văn chỉ dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ nàng ta, hần chán ghét không muốn đụng vào cơ thể nàng ta, dù chỉ một chút xú xiu.

Nhưng nói gì thì nói, trong lòng Tiêu Văn thật sự khâm phục sự chịu đựng cao siêu của Quý Thư Mặc, có thể làm bộ làm tịch với người nàng ta cực kỳ chán ghét suốt một năm thật là làm khó nàng ta ... Mà hần kiếp trước tâm mù mắt mù, Quý Thư Mặc cự tuyệt hần rõ ràng như vậy, hần còn cho rằng nàng ta thẹn thùng.

Đời này, hần không sống vì Quý Thư Mặc, mà là vì mình, vì Tiêu gia, hần phải sống thật tốt, phải tận mắt nhìn thấy tra nam tiện nữ nhận ác quả, thân bại danh liệt, hần mới cam tâm!

Ngồi trong bàn ăn, Quý Thư Mặc rêm cả người, nhất là bả vai và cổ, không hiểu sao mỗi như, nhưng để duy trì hình tượng xuất sắc của mình, nàng ta vẫn làm bộ như không có gì. Tiêu Văn làm như không để ý người bên cạnh khó chịu, hần vẫn chuyên tâm với mấy món điểm tâm ngon lành.

Vân Yên yên lặng liếc nhìn bộ dáng vô lại của chủ tử nhà mình một cái.

Ăn xong đồ ăn sáng, Tiêu Văn cùng Quý Thụ Mặc thân mật đi vào đại sảnh. Trong đại sảnh, ngoài Tiêu Ngọc Dung, còn có hai vị trắc thê của ông ta, Liễu thị và Vương thị. Liễu thị sinh được một người con trai, tên là Tiêu Khinh Như, năm nay 16 tuổi. Vương thị sinh một bé gái, tên là Tiêu Tiêu, năm nay bốn tuổi.

Sau khi Ôn Mặc, mẹ ruột Tiêu Văn qua đời, Tiêu Ngọc Dung không hề có ý định phù chính* vị trắc thê nào. Những năm gần đây, Tiêu phủ một nửa do Trần thái thái chấp chương, nửa kia là do Liễu thị thay chương quản*.

*: Đưa thiếp lên làm vợ cả

*Sử sách TQ cũng có nhiều ông vua chỉ có duy nhất một hoàng hậu (vợ cả của vua). Sau khi bà ta chết, nhất quyết không lập người khác lên làm hoàng hậu. Như Lý Thế Dân chỉ có duy nhất một hoàng hậu là Văn Đức Thuận Thánh hoàng hậu Trương Tôn thị, Mã hoàng hậu (chữ Hán: 马皇后, 1332 – 1382) là vợ duy nhất của Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương. Khi bà bị bệnh mất đi, Thái Tổ Chu Nguyên Chương rất đau buồn, ông quyết định không lập ai khác làm Hoàng hậu nữa. Sau khi Mã hoàng hậu mất, Lý thực phi (李淑妃) rồi Quách ninh phi (郭寧妃) lần lượt chương quản Hậu cung nhưng không ai được sách phong làm Hoàng hậu kế nhiệm cả.

Bây giờ Tiêu Văn đã cưới chính thê, quyền hành Tiêu phủ hiển nhiên sẽ vào tay vợ chồng Tiêu Văn. Bà ta chỉ là một trắc thê, có quyền gì lên tiếng?

Điều này làm cho Liễu thị hận ghen răng ghen lợi, cảm thấy lợi lộc càng ngày càng xa mình.

Đối với cô con dâu tài mạo song toàn có tiếng khắp kinh thành, Tiêu Ngọc Dung càng nhìn càng vừa lòng, khi con bé kính trà, ông rút ra một hồng bao hạt đầy nhét vào tay nàng ta, lời ít ý nhiều nói: “Văn Nhi trẻ người non dạ, về sau nhờ con quan tâm nhiều hơn”

Quý Thụ Mặc dịu ngoan gật đầu, che giấu hàn ý nơi đáy mắt: “Con dâu đã biết, thừa phụ thân”

Một đại thiếu gia ăn chơi trác táng phá gia chi tử lại cưới được một hiền thê tài mạo song toàn, không nói ra cũng biết có sự góp sức không nhỏ của Tiêu Ngọc Dung. Mà hôn sự con trai ruột thịt mình mang nặng nề đầu chưa bao giờ nghe lão thượng thư hắc ám kia đề cập qua dù chỉ một lần. Phân biệt đối xử như thế càng làm Liễu thị ghen tỵ, vì cái gì, cũng là con trai, so với Tiêu Văn, con trai bà ta còn tốt hơn nhiều nữa đấy chứ, lại không được sủng ái bằng?

Bà ta làm bộ như vô tình nói: “Đại thiếu gia, sao lại không thấy vị phu nhân kia của cậu đến thỉnh an? Ngày đầu tiên đã không quy cù như vậy, về sau chẳng biết thế nào nha!”

Tối qua, bà ta thập thò ngoài cửa, nghe trộm được Tiêu Ngọc Dung và Trần thái thái nói chuyện, trong tay Tạ Sơ Thần có ngọc bội Tiêu gia! Chuyện này không phải nói lên Tiêu Văn hứa đem vị trí chính thê cho Tạ Sơ Thần sao?!

Nhìn cái người đàn bà kiêu trước phản bội Tiêu gia châm ngòi làm loạn, Tiêu Văn tức giận trả lời: “Liễu di nương, Tạ tiểu thư không phải là thê tử của ta. Hôm qua nàng ấy bị bông chân, đi đứng bất tiện, mới ở nhờ trong Tiêu phủ.”

Hắn cố ý nhấn mạnh ai chữ “di nương”, nhắc nhở Liễu thị đừng quên tôn ti, bà ta bắt quá là một di nương nhỏ nhoi, lấy tư cách gì quản hắn! Hắn cưới ai, nạp ai, mắc mớ gì tới bà ta!

Liễu thị bị Tiêu Văn hắt nước tro lên đầu, về mặt ai oán nhìn về phía Tiêu Ngọc Dung.

Tiêu Ngọc Dung nhăn mày: “Hôm qua bà nội con có nói với ta, trong tay Tạ tiểu thư có ngọc bội Tiêu gia, cho nên mới giữ người lại. Văn Nhi, con không phải đưa ngọc bội cho Thụ Mặc sao? Tại sao Tạ Sơ Thần cũng có một cái y chang? Hơn nữa mảnh ngọc bội con bé ấy cầm chắc chắn là ngọc bội gia truyền thật sự của Tiêu gia.”

Khi Tạ Sơ Thần tỉnh lại khi đã mặt trời lên cao. Nàng ấy nhớ theo tục lệ, con dâu sau khi cưới, sáng sớm ngày hôm sau phải thỉnh an người lớn trong nhà, nàng ấy nhảy phốc xuống giường, oán trách nhìn cái kẻ đang hầu hạ nàng ấy rửa mặt chải đầu Chiêu Nhi, hiển nhiên lên án nàng ta vì sao không gọi mình rời giường, hại nàng ấy ngủ quên.

Con dâu xấu phải gặp cha mẹ chồng, ngày hôm qua bức hôn ấn tượng đã không tốt, hôm nay lại tới trễ, không biết có bị ghét bỏ hay không...

Nghĩ lại chuyện hôm qua nhảy qua chậu than, còn cùng Tiêu Văn uống rượu giao bôi, Tạ Sơ Thần đắc ý vênh vênh đuôi nhỏ, bắt quá rất nhanh lại thất vọng không phanh. Tối qua còn muốn chuốc say Tiêu Văn, gạo nấu thành cơm, ai biết, mình thế nhưng lại say trước...

Cơ hội tốt như vậy lại để vuột mất rồi! Tạ Sơ Thần áo não đả tâm ngực. Kết quả phát hiện, quần áo trên người mình đã đổi từ lúc nào!

Nhìn vào chiếc váy xinh xắn trên mình, nàng ấy muốn hỏi, là ai mặc quần áo cho nàng ấy? Nhưng lại sợ mình nghĩ quá nhiều bị Chiêu Nhi cười nhạo, vì thế yểu chuyển hỏi: “Chiêu Nhi, tối hôm qua là em đưa ta về sao?”

Một đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp, vẻ mặt chờ mong nhìn Chiêu Nhi, trong lòng vô cùng hồi hộp, chẳng lẽ nàng ấy và Tiêu Văn đã... Động phòng?

Nhớ tới tối qua tiểu thư nhà mình mặt dày mày dạn như con bạch tuộc tám chân quấn lên người người ta, là nô tỳ chí thân Chiêu Nhi cảm thấy thật mất mặt thay Tạ Sơ Thần, nàng ta vừa chải đầu cho Tạ Sơ Thần vừa căn nhắc: “Tối hôm qua là Tiêu thiếu gia bế cô về phòng. Tiểu thư cô đó, tối qua ôm Tiêu thiếu gia không chịu buông, la ầm lên phu quân phu quân, ba hồi khóc bốn hồi la kêu Tiêu thiếu gia không cần đi...”

Thoại bản hôm qua mới đọc đến đoạn này!!!

Tiểu thư đừng trách em. Ai bảo cô uống rượu say không biết gì, mặc người ta bóp méo vo tròn thế nào cũng được!?

Em đây chỉ là muốn tốt cho cô thôi!!!

Phu , phu quân? !

Mất phượng trong veo xinh đẹp ánh lên tia lửa nhỏ ngượng ngùng. Tạ Sơ Thần nghĩ đến mình lúc say hồ đồ không tự chủ được thổ lộ tâm sự thâm kín nàng ấy luôn chôn sâu trong đáy lòng, gương mặt trắng nõn nhất thời đỏ ửng.

“Cuối cùng còn nỡ khắp người Tiêu thiếu gia!”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Nàng không phải là thê tử của ta

Nửa câu sau của Chiêu Nhi như búa tạ đánh lên đầu Tạ Sơ Thần, khiến tâm tình nàng ấy thay đổi 180 độ, từ vui đến quên cả trời đất chuyển sang kinh hoàng tột độ, sắc mặt trắng bệch, nàng ấy cả lâm hỏi: “Vậy, vậy... phu quân, chàng... phản ứng ra sao?”

Nhớ tới hành động mất mặt tối qua của Tạ Sơ Thần, Chiêu Nhi tròn mắt nhìn nàng ấy, nói: “Nếu là cô, cô sẽ làm gì, Tiêu thiếu gia đương nhiên rất tức giận, cậu ấy xoay người bỏ đi, còn nói chừng nào sức khỏe cô tốt lên thì mau chóng cuốn gói về Tạ gia. Tiểu thư, chúng ta trở về đi... Hiện tại người trên kẻ dưới Tiêu gia ai nấy đều chê cười cô mặt dày mày dạn muốn gả cho Tiêu thiếu gia, cứ để họ bàn ra tán vào như vậy, đợi đến lúc mọi chuyện truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng của tiểu thư! ”

Tối qua sau khi Tiêu Văn ăn tráng miệng chán chê, nhìn Tạ Sơ Thần y phục không chỉnh tề, phía dưới ướt đầm, lòng hần nảy sinh áy náy, tự biết mình vô liêm sỉ lợi dụng lúc người ta hồ đồ, vốn dĩ hần bế Tạ Sơ Thần vào phòng, dự tính chạy đi tìm một bộ y phục sạch thay cho nàng ấy, sau lại xúc động thoa thuốc cho nàng ấy, thừa dịp nàng ấy ngủ say bộc lộ những tâm sự chất chứa trong lòng, sau đó thì mệt quá ngủ thiếp đi. Tối giờ Mẹo tỉnh dậy, hần cuống cuống chạy về phòng tân hôn của hần và Quý Thư Mặc, lục tìm bộ y phục mà hần cho là đẹp nhất, sau đó quay lại thay cho Tạ Sơ Thần.

Hai chủ tớ bên này đang nhắc về Tiêu Văn, không biết Tiêu Văn nói chuyện với phụ thân mà tâm đã bay đến Ý Hà cư. Nghĩ đến Tạ Sơ Thần, khoé môi Tiêu Văn nhếch lên một vòng cung, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp. Tạ Sơ Thần khi ngủ rất ngoan, cứ như đứa trẻ, mặc hần muốn làm gì thì làm. Có lẽ trong nội tâm nàng ấy không kháng cự Tiêu Văn đụng chạm, điều này hoàn toàn khác xa với Quý Thư Mặc không hiểu sao làm cho Tiêu Văn rất hạnh phúc. Cảm giác như khi mình bị thế giới hắt hủi thì vẫn có một người luôn ở bên, tin tưởng mình vô điều kiện.

Vân Yên đứng bên, ánh mắt bức bối như có như không liếc xéo chủ tử mình.

Mô phật. Tối qua hần bị nha đầu Chiêu Nhi hành hạ tinh thần, gần tới giờ Sứ mới đặt lưng xuống giường ngủ. Mới tán chuyện với Chu Công chưa được hai canh giờ, đã bị cái tên thiếu gia vô lương tâm nào đó xông xộc đẩy cửa phòng hần, kéo hần trong ổ chăn vào phòng tân hôn, ra lệnh hần “Bằng bất cứ thủ đoạn nào cũng phải lôi được cái đồng bù nhùi đồ chết dưới đất lên giường”, còn mình thì lạng xăng chạy đông chạy tây, lôi hết các bộ y phục xinh xắn mà hần đã cất công chọn lựa cho tân nương tử của mình, hết làm bầm chê “cái này xấu hết ” than “cái này dung tục quá, không hợp với nàng”... Một mình diễn trò đã đành còn kéo hần vào cuộc, bắt hần cho ý kiến này nọ lọ chai. Quá trình kiểm duyệt sản phẩm mất gần hết cả canh giờ. Sau khi tìm được một bộ y phục vừa ý, cậu ta để lại một câu: “Ồ đây trông chừng Quý tiểu thư, nô tỳ nàng ta có đòi vào hầu nàng ta rửa mặt chải đầu thì... người tự xử”, quảng cho hần câu đó xong, chạy biến.

Tự xử? Tự xử là tự xử thế nào đây? Vợ cậu chứ bộ vợ tôi à?

May cho Vân Yên, từ sau khi sau khi bóng lưng Tiêu Văn vừa khuất, Vân Yên gục đầu xuống bàn ngáy pho pho một mạch đến khi Tiêu Văn về lại phòng tân hôn của hần, không nương tình đá tên thư đồng kiểm thị vệ ra cửa ngồi ngủ tiếp, vẫn chẳng có con ma nào đòi vào hầu Quý Thư Mặc rửa mặt chải đầu. Người làm Tiêu gia quả nhiên khéo hiểu lòng chủ tử. Biết tân hôn, tân lang và tân nương cần nhiều thời gian bồi đắp tình cảm nên ai nấy cũng tranh thủ bồi đắp tình cảm với Chu công.

Trong khi Tiêu Văn y y ngọt ngào đủ kiểu, Vân Yên cay đắng cho “khổ cho cái số được nhiều người tin tưởng quá” của mình, thì trong lòng Chiêu Nhi âm thầm tính toán: Máu có thể rơi, đầu có thể đổ, nhưng tiểu thư đời này chỉ có một, quyết chí phải bảo vệ tiểu thư. Nhất định không để tiểu thư bị cái tên thiếu gia xấu xa này lừa!

Tuy Chiêu Nhi tận mắt chứng kiến Tiêu Văn nhu tình chăm sóc Tạ Sơ Thần, còn tự mình hầu hạ Tạ Sơ Thần thay áo. Cái loại đại thiếu gia từ nhỏ trà đưa tận tay, com dâng tận miệng com dâng tận miệng, dùng đầu gối nghĩ cũng biết chắc chắn đây là lần đầu tiên chăm sóc người khác. Nhìn hần kia, có trông vấy vào thôi mà cũng trông ngược, phải xoay ngang xoay dọc, trở tới trở lui hai ba bận, mồ hôi nhỏ ròng ròng trán, tất nhiên là trán hần rồi, nếu làm do tiểu thư nhà bà, bà đây cho một quyền xuống chào hỏi với Diêm vương.

Chỉ cần nghĩ đến việc Tiêu Văn bên ngoài phong lưu có tiếng, bây giờ còn sáng cưỡi chính thất, tối lại ôm ấp tiểu thư nhà nàng, thái độ như trên bảo,

trong lòng Chiêu Nhi liền cảm thấy khinh thường, có thể nói chán ghét tận xương. Cái thứ đàn ông đa tình sáng cô này, trura cô nọ, tối nữ nhân kia là cái thứ đàn ông không đáng tin, càng không đáng để tiểu thư của nàng rút ruột rút gan, bóc hết chân tình!

Nàng tuyệt không thể tro mắt nhìn tiểu thư rơi vào hố lừa!

Vì thế, dù cho có không nở nhìn Tạ Sơ Thần đau lòng cách mấy, Chiêu Nhi cố ý thêm mắm dặm muối, còn không ngại đem tình tiết thoải bản ra xuyên tạc lừa gạt nàng ấy, hi vọng tiểu thư nhà mình sau khi nghe những lời này sẽ nhận ra bản chất thật sự của tên nam nhân ác độc đó, sau đó chết tâm với hắn!

Tạ Sơ Thần vẫn luôn muốn thay đổi ấn tượng của mình trong lòng Tiêu Văn, ai ngờ mình càng làm càng hỏng, bây giờ thì tốt rồi, càng làm chàng chán ghét thêm! Nàng ấy gấp đến độ trán đầy mồ hôi, mặc lại quần áo cũ, cũng không thêm ăn sáng, vác nguyên bộ mặt lơ đãng say rượu chiến sĩ sa trường không sợ chết ba chân bốn cẳng chạy vào đại sảnh.

Lúc Tạ Sơ Thần chạy đến, đã nhìn thấy tất cả người Tiêu gia đã tề tựu đầy đủ trong đại sảnh. Không biết đang bàn chuyện gì mà mặt ai nấy cũng căng thẳng, không khí ngột ngạt và áp lực bao trùm toàn bộ đại sảnh khiến nàng ấy bất giác rung mình.

Tạ Sơ Thần chợt dạ ngó nghiêng ngó dọc vài lần, bị ai phát hiện mình là người cuối cùng đến, không khỏi nản lòng thoái chí.

Nhưng mà, khi tầm mắt nàng ấy chạm vào người thiếu niên khí phách bùng bùng, vẻ mặt nghiêm trang đang ngồi trong đại sảnh thì ánh mắt nàng ấy đã không nghe theo chủ nhân điều khiển, đóng cọc trên người Tiêu Văn.

Không biết là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, hay do Tiêu Văn sau khi sống lại khí chất hoàn toàn thay đổi.

Trên đầu hắn mang một tử kim ngọc quan, mặc trường bào gấm tử kim sắc, chõ ống tay áo và vạt áo đều dùng kim tuyến thêu mạn đà la màu tím, điểm sắc vô song.

Ngũ quan hắn tuấn mỹ như điêu khắc, góc cạnh phân minh. Mây như quỳnh đại, phượng mâu như mực, mắt như hàn tinh, mâu quang sâu thẳm tựa bích hồ, ba quang lân lân, thâm thúy sâu thẳm. Cả người toát lên hơi thở ấm áp như mùa xuân nhưng vẫn không che giấu được nét lạnh lùng nghiêm nghị, trong lạnh lùng nghiêm nghị lại lộ ra khí chất tôn quý khó tả, tôn quý lại đầy vẻ uy nghi, uy nghi nhưng lại không mất đi vẻ lỗi lạc ưu nhã.

Tạ Sơ Thần vẫn nhớ rõ như in cảm giác lần đầu tiên nàng ấy nhìn thấy Tiêu Văn. Ấm áp như vậy, an ổn như vậy, lại có chút khiến người ta không thể không trầm luân.

Một ánh nhìn, vạn kiếp bất phục, Tạ Sơ Thần được tiếp thêm sức mạnh, hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ đi về phía trước.

Nhưng lúc này, bên trong truyền ra một giọng nói quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa, thanh âm lạnh lẽo thấu xương trong nháy mắt đóng băng bước chân nàng ấy.

“Cha, chuyện không như mọi người nghĩ, ngọc bội là do Tạ tiểu thư nhặt được, con không có tặng cho nàng ấy, cho nên hôn sự này không tính. Con nói là sự thật, con chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấy Tạ tiểu thư. Bà nội giữ Tạ tiểu thư lại khiến con rất khó xử.”

Tiêu Văn nhìn Tiêu Ngọc Dung, ánh mắt trong vắt như hồ thu “Trong lòng con chỉ có Thư Mặc, ngoài Thư Mặc ra không thể chứa bất kỳ ai. Con biết chuyện xảy ra đã làm cha và bà nội thất vọng rất nhiều. Con chỉ vì sợ cha và bà nội không thừa nhận Thư Mặc thân phận, mới sai người làm giả ngọc bội.”

Tiêu Văn cúi gập người xuống, “Cha, bà nội. Con thật sự xin lỗi hai người.”

Tiêu Văn nói hai ba câu vứt bỏ toàn bộ trách nhiệm xuống sông, sau khi tai lỗi với Tiêu Ngọc Dung và Trần lão thái thái xong, hắn quay đầu lại nói với Quý Thư Mặc, giọng điệu cứng thành khẩn như khi nói chuyện với hai bậc trưởng bối: “Thư Mặc, căn bản ta không muốn cưới nàng ấy, là nàng ấy nhặt được ngọc bội, thấy Tiêu gia nhiều tiền nổi lòng tham, trăm phương ngàn kế, mặt dày mày dạn muốn gả cho ta! Cả đời... ta chỉ yêu một mình Thư Mặc, sẽ không cưới người nào khác, càng không lấy Tạ Sơ Thần tâm tư rẩn rết. Nàng ấy không cam lòng làm loạn trong ngày đại hôn, mục đích muốn chia rẽ cảm tình của hai ta! Thư Mặc, nàng đừng hiểu lầm, trúng kế của nàng ấy”

Những lời này, Tiêu Văn nói ra cực kỳ lưu loát, lại hợp tình hợp lý, bất cứ ai nghe được cũng đồng tình hẳn số khổ, bị một nữ nhân vô liêm sỉ quấy rầy.

Kiếp trước, Tiêu Văn chính là mắt mù tâm mù nhận định như vậy. Sau khi Tạ Sơ Thần bị bỏ, Tiêu Văn liền dùng trăm phương ngàn kế che giấu, nhưng chỉ được nửa tháng kết cục vẫn bị Tiêu gia và Quý Thư Mặc phát hiện, Tiêu Văn liền bày ra bộ mặt thê lương thống khổ “Giải thích” mọi chuyện, còn không ngừng nhấn mạnh nỗi oan ức thấu tận trời xanh của hắn, trước mặt mọi người đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Tạ Sơ Thần, chửi bới nàng ấy thậm tệ, cái gì mà một nữ nhân vô liêm sỉ, tâm cơ vô hạn thủ đoạn có thừa, còn vu cho nàng ấy là tên trộm ngọc bội gia truyền của Tiêu gia, nhiều lần đay nghiến nàng ấy tro tráo bày trăm phương ngàn kế rấp tâm gả vào hào môn.

Từ đó về sau, Tạ Sơ Thần bị mọi người trong Tiêu gia khinh thường, ngay cả hạ nhân đều tranh thủ khi dễ nàng ấy. Tình cảnh nàng ấy sống trong Tiêu phủ quả thật không bằng kiếp heo chó.

Tiêu Văn nhớ rõ, khi đó hắn rõ ràng nhìn thấy người hầu bắt nạt Tạ Sơ Thần, mắt diếc tai ngơ, thậm chí còn ác độc cười nhạo nàng ấy, cười nàng ấy có cớ ghê mà bày đặt ăn thịt thiên nga!

Nhớ đến những lời nói vô tình của mình, nhớ đến những hành động bạc bẽo của mình, mũi của Tiêu Văn bắt đầu cay cay.

Hình như người đã từng sống một lần thì cảm xúc đặc biệt khó khống chế. Tiêu Văn cảm thấy mình là thiên hạ đệ nhất đầu đất, lúc nên quý trọng thì không quý trọng, khi tình thế bắt buộc phải buông tay thì lại khó chịu. Nơi sâu thẳm trong tâm hồn gào thét muốn giữ lại.

Con người, chung quy vẫn quá ích kỷ.

Tiêu Văn hối hận, hối hận muốn điên lên, toàn thân khó chịu như bị ngàn vạn côn trùng cắn, khổ sở đến mức hắn muốn gào thét to, nhưng lại không thể. Hắn chỉ biết cúi đầu, người ngoài nhìn như hắn đang ăn năn sám hối với bà nội, với cha, với thế tử mới cưới nhưng không ai nhận ra hắn đang che giấu ánh mắt sung đỏ như quả óc chó, Tiêu Văn cắn chặt răng, khống chế toàn thân mình run lên. Những chuyện thương tâm máu chảy đầm đìa vốn đã được cất giấu sâu dưới đáy lòng nay lại bị khơi ra một lần nữa, làm tim như bị ngàn châm đâm vỡ nát

Bên ngoài, toàn thân Tạ Sơ Thần như cứng đờ, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, tay siết chặt nắm cửa. Lúc này Tạ Sơ Thần thật sự muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng người nằng ầy như đã mọc rễ, chẳng thể nào cử động được. Giọng nói từ bên trong vọng ra rất rõ ràng:

“Cái loại nữ nhân tiếng xấu lan xa làm sao xứng làm thế tử của Tiêu Văn ta!” Tiêu Văn cúi gầm mặt, âm thanh Tiêu Văn lớn hơn vài phần. Nói xong câu đó, hắn ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt quay sang Quý Thư Mặc cười nói, “Chỉ có Thư Mặc mới không tham quyền tài sản Tiêu gia chúng ta, thật lòng thật dạ tốt với ta”

Tốt đến đây ta vào chỗ chết!

Quả nhiên con người có những nội lực tiềm tàng mà không ai ngờ được. Tiêu Văn đến tột cùng không biết mình đã nhịn nôn bao nhiêu lần mới có thể nói một câu trái lương tâm như vậy. Hắn không cần biết khi Quý Thư Mặc nghe được câu nói hèn mọn này của hắn sẽ âm thầm chột dạ, hay đắc chí cười nhạo hắn ngu xuẩn. Hắn chỉ biết, câu nói đó là hắn đang nói về một người con gái khác. Người con gái đã dùng toàn bộ trái tim để yêu hắn, người con gái thật sự yêu hắn dù cho hắn có là một Tiêu Văn bị người đời唾骂, dù cho hắn có là tên tử tù dơ bẩn.

Nàng đã cho hắn tất cả. Vậy mà hắn.... Điều duy nhất mà hắn có thể lúc này là cho nàng một cuộc sống hạnh phúc...

Từ bỏ Tạ Sơ Thần, trả thù Quý Thư Mặc, để cho Quý Thư Mặc nằm tư vị vì yêu bị ai, vì yêu tuyệt vọng...

“Ngươi, ngươi nói cái gì, tiểu thư nhà ta mới không phải người như vậy!” Không chờ những người khác có phản ứng, Chiêu Nhi đã tức đến trào máu họng, giận muốn sùi bọt mép, nàng ta hùng hùng hổ hổ sấn đến trước mặt Tiêu Văn, chỉ vào mũi hắn tức giận mắng.

Từ nhỏ tới lớn, Tạ Sơ Thần được cưng chiều thành hư, bên ngoài là nha hoàn cận thân, thực chất là bạn tốt duy nhất của nàng ầy, Chiêu Nhi cũng từ từ biến thành hồ cái chính hiệu con đà điểu.

Vân Yên chán nản lắc đầu. Đây là Tiêu gia, không phải Tạ gia, huống chi ở Tạ gia Chiêu Nhi cũng chỉ là kẻ hầu người hạ, nơi nào cho phép nàng ta lớn giọng quát nạt người bề trên. Nàng ta lại vẫn đồ mất, nổ pháo liên thanh vào Tiêu Văn: “Rõ ràng là ngươi, hèn hạ, hạ lưu, vô si! Nếu không phải lúc trước dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ tiểu thư nhà ta sao cô ấy có thể chung tình với ngươi, đến cả thiếp thất cũng chấp nhận làm, sau đó ngươi vô lương tâm phái người khi dễ tiểu thư, tiểu thư có trách ngươi lời nào không! Ngươi làm hại tiểu thư bỗng tiểu thư còn rất vui vì nghĩ ngươi đã chấp nhận cô ấy. Vậy mà ngươi!! Ngươi... ngươi cái người nam nhân vô lương tâm này chỉ biết ăn hiếp tiểu thư!” Gò má Chiêu Nhi đỏ lên, giọng điệu càng lúc càng tức giận.

Mỗi một câu Chiêu Nhi nói ra, thân thể Tiêu Văn cứng thêm một chút, Bị nhục nhã, bị hạ nhục khi dễ, bị bỏ, những việc này hắn là do một tay hắn gây nên, làm sao hắn không biết chứ, nhưng bây giờ nghe tới tai lại giống như thanh kiếm thép, xuyên thấu vào da thịt hắn từng phân một. Cảm giác lồng ngực bị đè nén đến đau buốt như thế này có tên gọi là tội lỗi.

Vân Yên nhìn Chiêu Nhi, ra hiệu nàng ta đừng nói nữa.

Nha đầu ngốc, nói nhiều thế làm gì? Đây là đang khoe thành tích “dại trai” của tiểu thư nhà nàng ta sao?

Nếu thiếu gia đã quyết tuyệt tình, những lời Chiêu Nhi nói ra sau này sẽ trở thành tảng đá ngáng đường nhân duyên Tạ Sơ Thần mất!

Sắc mặt Chiêu Nhi đang căng thẳng, nhìn biểu cảm lo lắng trên mặt Vân Yên, bao nhiêu cảm phẫn lập tức bình phục xuống.

Chiêu Nhi quay đầu nhìn Tạ Sơ Thần đang đứng chết trân tại chỗ, trong lòng thầm thấy may mắn: may mắn tiểu thư tới, nghe được mấy lời này, bằng không sẽ bị cái gã đàn ông xấu xa này lừa thế thảm!

Nghĩ như vậy, nàng ta dè dặt liếc liếc tiểu thư nhà mình một cái, chỉ cần tiểu thư nhà nàng ta hừ một tiếng, cho dù phải mất mạng nàng cũng phải cáo sát đòi tố tụng tên nam nhân sở khanh đó xuống.

Chiêu Nhi lòng tràn trề chí khí ra trận giết địch lại thấy tiểu thư nhà mình ngây ngốc đứng tựa cửa, hốc mắt đỏ ngầu, vẻ mặt mệt mỏi, cả người không còn chút tinh thần nhìn chằm chằm vào Tiêu Văn.

Môi nàng ầy mấp máy nhưng từ đầu đến cuối không thể thốt ra một lời hoàn chỉnh.

Tiêu Văn vô thức lặp lại động tác của Tạ Sơ Thần. Hắn khẽ mím môi, trong mắt thoáng hiện nét đau tranh, cuối cùng lại biến mất.

Hắn hoàn toàn không ngờ được Tạ Sơ Thần sẽ xuất hiện ở nơi này, lại càng không thể ngờ nàng ầy đứng đó nghe được những lời tuyệt tình của hắn.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt đen sâu không thấy đáy thoát cái trở nên mông lung, sự đau đớn lộ rõ không cách nào xóa bỏ. Trong cuộc sống của hắn, chưa từng có quyết định nào khiến hắn cảm thấy đau đớn như thế. Tại sao? Rõ ràng đã tự nhủ với bản thân phải làm ra quyết định, nhất định phải làm cho Tạ Sơ Thần rời xa mình, tìm kiếm hạnh phúc mới, nhưng khi nhìn thấy thiếu nữ sắc mặt tái nhợt dựa cửa, bộ dáng yếu đuối nhu nhược, có thể ngã bất cứ lúc nào, trong lòng hắn trào lên một thứ tình cảm chưa từng cảm nhận qua.

Tim, đau, đau quá! Hắn không biết từ khi nào bản thân nhìn thấy gương mặt thống khổ của nàng ấy thì tim hắn lại đau như vậy, khó chịu như vậy! Thân hình cao lớn của hắn vì đau khổ vô cùng mà run nhè nhẹ, hắn muốn há miệng, lại phát hiện chính mình cổ họng mình không phát ra tiếng nào!

Tiêu Văn nhủ chân mày, vẻ mặt thoáng hiện nét thống khổ nhưng rất nhanh biến mất, nhanh đến nỗi ngay cả Vân Yên tâm tư tinh tế từ đầu đến cuối luôn quan sát phản ứng của hắn cũng không kịp nắm bắt. Bàn tay giấu trong tay áo dùng sức nắm chặt, hắn đứng dậy, bước ra khỏi ghế, đi về phía Tạ Sơ Thần, dùng giọng điệu lạnh như băng trào phúng: “Nói ta hèn hạ vô sỉ hạ lưu, vậy xin hỏi Chiêu Nhi cô nương ta hạ lưu với tiểu thư nhà cô lúc nào, ta nhớ không lầm hôm qua mới lần thứ hai chúng ta gặp mặt.”

“Sao lại không có? Tôi qua rõ ràng người...” Chiêu Nhi gằn cổ lên cãi. Nhưng lời vừa thốt ra đã bị ánh nhìn của Vân Yên chặn lại. Nàng ta không cam lòng bỏ lung.

Chiêu Nhi cũng chẳng hiểu sao mình lại nghe lời cái áng mây thối đó đến thế.

Hoa Hạ đứng bên cạnh nhìn Vân Yên bằng ánh mắt kỳ quái. Hắn thấy thái độ ca ca hôm nay thật lạ. Nhất là với tiểu nha đầu Tạ gia đó.

Tiêu Văn không để ý đến thái độ mập mờ của Chiêu Nhi và Vân Yên. Tâm trí hắn luôn đặt trên người Tạ Sơ Thần. Hắn đè nén xúc động muốn ôm thiếu nữ trước mặt vào lòng, nuốt xuống tiếng xin lỗi thiếu chút nữa không không chế được từ trong cổ họng phát ra. Hắn tàn nhẫn nhìn người con gái trước mặt đã không còn sức lực phản kháng, giọng điệu khinh thường càng dày, chán ghét trong mắt càng sâu: “Nếu không phải nàng ấy không biết xấu hổ, quần lấy ta ép buộc ta lấy nàng ấy, người cảm thấy với danh tiếng tệ hại của tiểu thư nhà người, điều ngoa danh đá, còn là phé vật cảm kỳ thư họa công dung ngôn hạnh chẳng ra đám ôn gì, bản thiếu gia sẽ để ý đến nàng ấy sao?! Bản thiếu gia có ép buộc nàng ấy nhảy qua chậu than sao? Chính là nàng ấy bất chấp mọi thứ, nàng ấy bị bóng không phải lỗi của bản thiếu gia. Là tự nàng ấy đa tình, đối với ta yêu thương nhưng nhớ, dây dưa không dứt!”

Tiêu Văn nói năng hùng hồn, lý lẽ danh thép, khiến Chiêu Nhi nghẹn ứ cổ không thốt được lời nào. Nàng ta chỉ biết tức giận chỉ vào Tiêu Văn, “Người người người. rõ ràng người quần lấy đối phương không tha là người. Tôi hôm qua, người... người...” Nàng ta tức giận, muốn kể hết tất cả, nào là Tiêu Văn không ở chung với Quý Thư Mặc mà bám tiểu thư cả buổi tối, còn chuyện hắn bế tiểu thư lên giường, ôn nhu thoa thuốc, hình như hắn còn thô lỗ với tiểu thư, tiếc là quá nhỏ nàng ta nghe không rõ. Quan trọng hơn là, Tiêu Văn ôm tiểu thư ngủ cả đêm.

Ngủ cả đêm tức là động phòng rồi. Ăn động cho đã rồi tính phui mông bỏ chạy hả?

Tức khí xung thiên, Chiêu Nhi không thêm lo nghĩ được mắt trước sau, nàng ta quyết định vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Tiêu Văn trước mặt mọi người.

Hừ. Nói ra hết! Cho dù cái áng mây thối đó từng cỡ nào cũng nói ra hết!

Vân Yên thấy Chiêu Nhi xúc động không suy tính hậu quả, trong lúc quýnh quýng vội vàng dùng cách không điểm huyệt* cầm của nàng ta.

*: Nôm na là điểm huyệt mà không cần chọt vào người của người đó.

“Giải huyệt cho ta!” Chiêu Nhi trừng trừng Vân Yên, trừng muốn lủng da thịt hắn.

“Cô phải hứa không nói xằng nói bậy nữa tôi mới giải huyệt cho cô” Vân Yên dùng truyền âm nhập mật* nói với Chiêu Nhi.

*: Truyền âm nhập mật là môn võ công thâm hậu tự ngàn xưa, mà người có nội công thượng thừa mới sử dụng được. Trong truyện Võ hiệp kỳ tình của nhà văn Trung Hoa đại văn hào Kim Dung thường nói về chuyện “truyền âm, nhập mật”, có nghĩa là một người ở cách xa hàng dặm, dùng lời nói của mình đi xuyên qua không khí, vật ngăn cách các loại đến tai người mà mình muốn mật báo mà người ngồi bên cạnh vẫn không hề hay biết!

“Hừ” Chiêu Nhi hừ một cái, quay đầu sang qua Tạ Sơ Thần.

Bảo nàng ta thoả hiệp với cái xấu, mơ đi!

Tạ Sơ Thần kinh ngạc nhìn Tiêu Văn, trong mắt tràn ngập sương mù, nàng ấy muốn nói gì đó để xoa tan sự ngột ngạt khó chịu đang ăn mòn tâm hồn mình nhưng nửa ngày cũng không nói nên lời. Nàng ấy nhìn chằm chằm Tiêu Văn ôn nhu hỏi han Quý Thư Mặc: “Thư Mặc, hôm nay lại mặt, nàng thử nhìn những lễ vật ta đã cất công chuẩn bị, xem xem có vừa ý nhạc phụ không?”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tra tấn

Tim, đau đớn muốn ói máu, Tạ Sơ Thần nhìn chăm chăm Tiêu Văn dịu dàng, vẻ mặt chân thành quan tâm Quý Thư Mặc, cảnh tượng kia đúng là chói mắt, chói mắt giống như máu tươi nhuộm đầm cái thứ bên lồng ngực phải nàng ấy, như có thứ gì đâm vào hai mắt nàng ấy đến phát đau.

Nàng ấy không cách nào cử động.

Nàng ấy chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ, trơ mắt nhìn hết thấy mọi việc phát sinh trước mắt.

Nàng ấy nhìn, nhìn người nam nhân mình yêu mỉm cười với người nữ nhân khác.

Nàng ấy nhìn, nhìn hắn cùng nữ nhân đó tay trong tay.

Nàng ấy nhìn, nhìn hắn dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Quý Thư Mặc.

Đây không phải là đang diễn trò.

Tiêu Văn yêu thương Quý Thư Mặc cả kinh thành đều biết, Tạ Sơ Thần biết, tất cả sự ôn nhu, sủng ái, che chở, của hắn trước nay đều dành cho một người. Từ lúc bước chân vào đại sảnh đến giờ, ánh mắt hắn thậm chí còn không từng rơi xuống trên người nàng ấy.

Phu quân... Sơ Thần chưa từng vọng tưởng cướp đoạt chàng từ tay Quý tiểu thư. Thiếp chỉ mong chàng có thể quay đầu lại, nhìn thiếp một cái, chỉ một cái thôi, nhưng tại sao, ngay cả giấc mơ nhỏ nhoi đó chàng cũng keo kiệt ban cho thiếp?

Hơi nước ẩm áp dâng lên trong mắt, nước mắt nóng hổi thiêu đốt đôi mắt nàng ấy dường như sắp rơi xuống. Nàng ấy dùng hết khí lực xiết chặt hai tay cho đến khi đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, mới có thể nhìn xuống không rơi lệ.

Tạ Sơ Thần, kiên cường lên! Trước mặt bao nhiêu người, không được khóc! Bây giờ chàng không yêu mày, không có nghĩa là sau này cũng vậy. Mày phải kiên trì, dùng tấm chân tình khiến chàng hồi tâm chuyển ý. Phụ thân từng dạy: Người nào phải cỏ cây, làm sao có thể vô tình.

Đứng thế, cố lên!

Tiêu Văn hoàn toàn không biết, một câu nói tùy tiện của hắn, đã đập nát toàn bộ thành trì vững khí mà Tạ Sơ Thần trăm cay nghìn đắng dựng lên.

“Người đâu, mau mời hai vị tiểu thư hồi phủ, đừng đứng ngốc ở Tiêu gia lâu quá, lại ảnh hưởng đến thanh danh của bốn thiếu gia, còn làm hại Thư Mặc hiểu lầm ta.”

Tiêu Văn nói xong câu đó, vội vàng quay mặt đi chỗ khác, tránh đi ánh mắt ai oán của Tạ Sơ Thần, cũng che đi nửa gương mặt thống khổ không cách nào kìm nén nổi của hắn, càng che đi ánh lệ trong mắt hắn.

Nghe những lời khinh miệt Tiêu Văn với Tạ Sơ Thần, trên dưới Tiêu gia ai nấy đều chấn động.

Tiêu Văn là ai chứ? Căn bản chỉ là một tên thiếu gia con nhà giàu ngang ngược phách lối chỉ biết suốt ngày ăn chơi kiêu hãnh hoa bắt bướm, nếu không phải gặp được Quý Thư Mặc, trong kinh thành không biết có bao nhiêu cô gái nhà lành bị hắn đùa giỡn mất mặt, thậm chí nếu nhìn thấy phụ nữ đã có chồng mà có dung mạo xinh đẹp, chưa chắc Tiêu Văn đã bỏ qua.

Thế cho nên mấy thiếu nữ đến tuổi cập kê vừa nghe Tiêu Văn muốn đi dạo phố, sợ tới mức trốn trong nhà đóng chặt cửa, có người còn cố ý bôi nhọ làm xấu mình.

Cả kinh thành chỉ có độc nhất một người Tiêu Văn không bao giờ chọc ghẹo, người đó chính là Tạ gia Tạ tiểu thư, cũng không phải do Tiêu Văn tốt lành gì, mà là, tiếng xấu của Tiêu Văn và Tạ Sơ Thần quả thực tám lạng nửa cân, cho nên Tiêu Văn luôn khinh thường đứng chung. Hắn chỉ thích nữ nhân tài sắc vẹn toàn, tỷ như kinh thành đệ nhất tài nữ Quý Thư Mặc.

Hôm qua náo loạn một trận, mọi người đều cho rằng, Tiêu Văn rút cuộc quơ độc trảo về phía Tạ Sơ Thần “chỉ có sắc mà không có tài”, chọc Tạ Sơ Thần điên lên, đại náo tiệc mừng. Ai biết bọn họ lại là lần thứ hai gặp mặt?! Hơn nữa nghe khẩu khí khinh thường của Tiêu Văn, tất cả đều là Tạ Sơ Thần tự mình đa tình, yêu thương nhưng nhớ, mặt dày mày dạn bám theo hắn?!

Thật sự là gặp quỷ mà! Lại có người coi trọng đệ nhất đệ nhất đệ nhất hoàn hảo đệ tử kinh thành? Cái loại thâm mỹ máu chó gì đây vậy trời...

“Ta mới sợ người làm ô uế danh dự tiểu thư nhà ta!” Huyết đạo kết cục cũng tự giải khai, Chiêu Nhi mắng một tiếng, kiêu ngạo hát cảm, “Tiểu thư, chúng ta đi!”

Chiêu Nhi lôi kéo Tạ Sơ Thần, lại phát hiện nàng ấy như cọc gỗ cứng ngắc đứng yên một chỗ, không nhúc nhích.

“Còn đứng đó mặt dày không chịu đi?” Nhìn Tạ Sơ Thần giả vờ kiên cường như vậy, Tiêu Văn trong lòng vạn phần khó chịu. Hắn nhíu mày, quay sang Quý Thư Mặc vẫn đứng một bên ánh mắt ghét bỏ nhìn hắn, nhẹ nhàng nắm cổ tay nàng ta, “Thư Mặc, chúng ta đi thôi, ta nóng muốn bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu...”

Quý Thư Mặc hoàn toàn không để ý Tiêu Văn có khúc mắc tình cảm với ai, ngược lại là chẳng khác, Tiêu Văn càng nhiều nợ phong lưu, càng có nhiều nữ nhân vây quanh hắn, nàng ta càng mừng vì trút được gánh nặng. Sau này không bị hắn bám theo quấy rầy càng tự do tự tại.

Cũng là nữ nhân, thấy Tiêu Văn bạc tình bạc nghĩa như thế, từ tận đáy lòng Quý Thư Mặc càng thêm chán ghét hắn, nàng ta nhìn không được hắt tay Tiêu Văn ra, muốn kéo gần khoảng cách với hắn, ai biết, lại bị Tiêu Văn nắm chặt cổ tay, dùng sức kéo nàng ta vào trong ngực.

Không phải dịu dàng nắm lấy, càng không phải thân mật mười ngón đan xen, mà là dùng sức nắm, hoàn toàn không cho nàng ta cơ hội cự tuyệt, gần như đem cổ tay của nàng ta bóp nát.

“Thư Mặc, về lễ vật hồi môn, ta nghĩ, cha mẹ nàng nhất định vừa lòng...”

Lời nói ôn nhu đến cực điểm khiến Quý Thư Mặc cả người không rét mà run, luôn cảm thấy như vậy đằng sau lời ngon tiếng ngọt đó là sự lạnh lẽo đáng sợ, báo hiệu một cơn mưa giông bão sắp ập ập ùn ùn kéo đến...

“Thư Mặc, cảm lạnh sao? Đang bình thường sao lại run bần bật thế kia?” Tiêu Văn vẻ mặt lo lắng, kéo Quý Thư Mặc vào trong ngực, đồng thời xoa bàn tay lạnh như băng của nàng ta.

Tiêu Văn lại nhìn Tạ Sơ Thần một cái, rồi xoay người ôm Quý Thư Mặc rồi khỏi, ả

giấu dưới tay áo là năm ngón tay đang siết thật chặt, cổ nén nổi đau đớn giờ đây đang ăn mòn toàn bộ phũ phàng của hắn.

Đau dài không bằng đau ngắn! Hãy để tơ tình hoàn toàn chặt đứt từ đây!

Tạ Sơ Thần lặng lẽ nhìn bóng dáng hai người “Ân ân ái ái” đi xa, lệ đọng trong mắt từ từ rơi xuống, tan vỡ trong không khí.

Nàng ấy vẫn biết bọn họ tiên đồng ngọc nữ trời sinh một đôi, còn mình chỉ là một con quạ nhỏ tầm thường mà thôi.

Muốn cùng Chân Long Thiên Tử ghép thành một đôi... đó chỉ là điều mơ tưởng.

Chẳng qua là dù có “biết” nhiều đến cỡ nào, cũng không thể sánh bằng với khi chính mắt nhìn thấy, càng thêm chấn động, càng thêm đau lòng.

Tạ Sơ Thần nhìn Quý Thư Mặc mặc váy màu xanh nhạt, thanh nhã cao quý, hoa hải đường kiêu diễm thêu ở cổ áo, cổ tay, đóa hoa phấn nộn tươi tắn, xinh đẹp trông rất sống động, càng tôn lên đôi gò má hồng hào của nàng ta, trước ngực đeo chiếc vòng cổ trân châu, từng viên ngọc nhỏ nhắn càng trau chuốt thêm vẻ tươi tắn đẹp đẽ...

Nhìn nàng ta như tiên nữ giáng trần. Còn mình... Váy áo nhảm nhí, chân đi tập tễnh, bị người chán ghét...

Chiều Nhi giúp Tạ Sơ Thần lau gương mặt chẳng biết lúc nào đã ướt sũng, nàng ta quay qua trừng mắt nhìn chăm chăm khinh bỉ tiểu thư nàng, lòng hết sức căm phẫn. Mấy người này thật quá đáng. Thấy người ta thất thế, đã không thương xót thì chớ còn bày ra cái bộ mặt khinh miệt. Chiều Nhi cả người sôi sùng sục, chịu hết nổi lên tiếng: “Tiểu thư, chúng ta trở về đi.”

“Trở về, trở về nơi đó...?” lòng tan nát cơ hồ như muốn rơi lệ, nhưng nàng ấy cố gắng đè nén, không muốn lộ ra thanh âm nghẹn ngào.

Chiều Nhi gấp đến độ dậm chân: “Tất nhiên là về nhà rồi! Cô mất tích một đêm, đại phu nhân ở nhà nhất định rất lo lắng!” Nàng ta không rõ, tiểu thư của mình kết cục làm sao, đường đường đại tiểu thư cao quý không làm, lại cứ nhất định muốn chạy đến Tiêu gia tự rước lấy nhục, hơn nữa còn là bức hôn cái loại nam nhân cặn bã như Tiêu Văn!

Tạ Sơ Thần nhìn Chiều Nhi, sắc mặt tái nhợt như tuyết. Về nhà...? Nhà, nơi nào còn nhà của nàng ấy...

Cuối cùng, nàng ấy cười khổ một tiếng, lẩm bẩm: “Được, chúng ta về nhà đi.”

Sau đó cả người gần như dựa hoàn toàn vào Chiều Nhi, hai chủ tớ khấp khểnh rời khỏi Tiêu gia.

Ở một nơi gần đó.

Bây giờ đã là gần giữa trưa, mặt trời nhẹ nhàng chiếu những tia nắng ấm áp soi rọi khắp vạn vật, chiếu thẳng vào mắt của một nam nhân. Người nam nhân đó đứng dựa vào xe ngựa, mặc kệ ánh mặt trời đâm thẳng vào mắt đau đớn, lẳng lặng đứng thẳng bất động, nhìn vào bóng dáng tiều phu càng đi càng xa trong nắng gắt.

Hắn nhìn nàng ấy rời đi, trên gương mặt lạnh lùng không hề có một tia biểu tình. Chỉ có cặp mắt đen tinh tường, sâu thẳm không đáy kia, sau khi nàng ấy bước ra khỏi Tiêu phủ, mới tháo gỡ tầng tầng lớp lớp nguy trang, để lộ ra ngũ tạng thiêu đốt đau nhức.

Vân Yên lặng lẽ đến bên cạnh hắn.

“Thiếu phu nhân xong chưa?” Tiêu Văn không có quay đầu, vẫn nhìn chăm chú về phía trước, bóng dáng nàng ấy dần dần biến mất.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân đã tới.” Giọng Hoạ Hạ cất lên, ánh mắt không nhìn được len lén bắn vài tia khinh thường về phía Quý Thư Mặc. Sắp lên xe ngựa rồi mà còn đi nhà xí.

Phu nhân cái kiêu gì đây!

Vân Yên nhếch mép. Bụng dạ Tư Mã Chiêu ai mà không biết. Chui vào nhà xí không phải là nói với mọi người Tiêu Văn khiến nàng ta buồn nôn không chịu nổi sao.

Cái kiêu táng thẳng vào mặt chồng như thế, e chỉ có Tiêu Văn yêu chiều nàng ta hết mực mới nhẫn nhịn nổi.

“Xuất phát thôi!” Hấn nắm chặt hai nắm tay, biểu tình lạnh lẽo xoay người, bước nhanh lên xe ngựa.

Thực ra Vân Yên nghĩ quá nhiều, Tiêu Văn không quan tâm Quý Thư Mặc xác lão không phải vì yêu chiều nàng ta, mà là... hành động của nàng ta vừa vận hợp ý hấn.

Hấn cần chút không gian cho riêng mình.

“Xin lỗi...” lời nói nặng nề đến đầu môi lại tan biến nhanh trong không khí.

Không khí trong xe ngựa rất nặng nề...

Người ra đi đã đau khổ, nhưng có biết đâu, người ở lại còn đau khổ gấp ngàn lần hơn. Tạ Sơ Thần vừa đi, vẻ kiên cường nguy trang trên mặt Tiêu Văn nháy mắt đã sụp đổ, ánh mắt đầy vẻ quẩn luyến nhìn bầu trời từng chứa bóng dáng gầy nhọc của nàng qua tấm màn che.

Tim đau, đau quá! Đau tới mức khổ sở, đau đến nỗi hấn không thở nổi, đau tới mức hấn không biết bây giờ nên đối mặt tất cả như thế nào!

Hai bàn tay nắm lấy nhau cố gắng tìm hơi ấm, nhưng chỉ có hấn biết, ấm áp thực sự đã đi rất xa hấn rồi!

Tiêu Văn thống khổ nhắm mắt lại, mặc kệ ánh mắt trời hắt mắt hấn bóng rắt, nhưng lại không thể chiếu vào trái tim hấn. Trái tim hấn đang chết dần chết mòn.

Hấn nở nụ cười không tiếng động, nụ cười đau xót đến vậy, khiến người ta tê tâm đến thế.

“Đi hay lắm, đi hay lắm...”

Đi thật là tốt, đi thật là hay! Là lỗi của hấn, do hấn đã làm chuyện sai, nên hấn phải chịu trừng phạt như thế này! Đây là báo ứng xứng đáng mà hấn phải nhận! Hấn đối xử với nàng ấy như thế nào, tra tấn nàng ấy ra sao, bây giờ hãy trả cho hấn gấp bội, báo ứng gấp bội lên người hấn đi!

Sơ Thần, hận ta đi, ghét ta đi. Mang tất cả hận thù của nàng rời khỏi Tiêu gia, từ nay sống một cuộc sống thật tốt!

Quên ta đi, đi tìm một người đàn ông khác hoàn toàn xứng với nàng hơn ta!

Lúc này đây Tiêu Văn chỉ cảm thấy lòng mình toàn là máu, hồi hận đều hóa thành huyết lệ, nhiễm đỏ mắt hấn, càng nhiễm đỏ tim hấn...

Hấn hồi hận rồi. Từ lúc bắt đầu hấn đã hồi hận rồi.

Hấn không muốn buông tay. Hấn thật sự không muốn.

Cánh tay truyền đến đau đớn nhắc nhở hấn phải bình tĩnh. Đau đớn khiến hấn nhận ra mình phải buông tay.

Đúng vậy, buông tay nàng ấy. Buông tay để nàng đi tìm hạnh phúc.

Tiêu Văn quay vào bên trong, nghiêng đầu nhắm mắt, giả vờ ngủ.

Nhưng chỉ hấn biết, hấn đang khóc.

Hấn khóc nhưng lạ thay không hề rơi xuống giọt nước mắt nào.

Tiêu Văn tự giễu trong lòng: Người ta vẫn bảo “nam nhi vô lệ.”

Cũng có người nói “nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ là chưa tới lúc bọn họ thương tâm mà thôi.”

Nói hay lắm, nhưng có một sự thật mà không phải ai cũng biết, không phải ai cũng cảm thụ được, khi một người đã quá đau đớn thì nước mắt sẽ chảy ngược vào tim.

Tim đau quá, nhưng lúc này hấn càng cảm hận hơn! Căm hận vì mình yếu lòng, suýt chút nữa đã muốn vứt bỏ tất cả nhảy xuống xe ngựa đuổi theo Tạ Sơ Thần.

Tiêu Văn mơ hồ nhìn thấy vệt thấm lợ ra dưới chân hấn, và hấn rơi xuống đó, tiếp tục rơi mãi, bởi vệt thấm không có đáy. Sẽ không còn có ai ôm hấn lại. Không còn ai dùng tình yêu sưởi ấm trái tim hấn, giúp hấn vượt qua trò đời giá lạnh. Hấn có cảm giác như mặt đất đã khép kín lại trên đầu và hấn

nhận ra rằng hấn sẽ không bao giờ trời lên được cho đến ngày nào hấn vẫn còn sống.

Sơ Thần, Sơ Thần... thực xin lỗi...

Trên đời này, người mà hấn thiếu nợ nhiều nhất, chính là Tạ Sơ Thần.

Chính vì vậy, hấn càng không thể để nàng chịu khổ cùng hấn.

Ngay cả hấn còn không tự tin mình sẽ thành công lật đổ Sở Mộ Thanh, trả thù Quý Thụ Mặc, ngăn chặn huyết nhuộm Tiêu gia, thì làm sao hấn có tư cách yêu cầu nàng ấy ở lại chịu khổ cùng hấn?

Nhờ đâu... nếu hấn thất bại, Tạ Sơ Thần sẽ ra sao?

Gánh trên người cái danh hoa tàn nhụy rũa, vợ cũ của từ từ sao?

Không, nàng ấy không phải Quý Thụ Mặc. Nàng ấy xứng đáng có một hạnh phúc trọn vẹn, được gia đình chồng yêu thương, có một người chồng yêu thương nàng ấy, cùng những đứa con kháu khỉnh.

Nhưng tất cả những thứ này sẽ không bao giờ thành sự thực nếu hấn thất bại.

Lúc đó, cuộc đời nàng ấy biết đi về đâu?!

Sơ Thần, là ta có lỗi với nàng. Kiếp trước ta ngu ngốc làm ra những việc khiến nàng phải đau khổ, cũng làm cho chính mình bị thương tổn. Bây giờ có muốn bù đắp, e không kịp nữa rồi.

Ta nợ nàng nhiều như vậy, làm sao trả hết? Chỉ đành hẹn lại kiếp sau.

Sơ Thần.....

Tiêu Văn vô ý thức co người lại, đôi vai khẽ run lên.

“Tạ Sơ Thần căn bản là tên trộm ngọc dê tiện, thấy Tiêu gia nhiều tiền nổi lòng tham, trăm phương ngàn kế, mặt dày mày dạn muốn gả cho ta!”

“Cả đời... ta chỉ yêu một mình Thụ Mặc, sẽ không cưới người nào khác, càng không lấy Tạ Sơ Thần tâm tư rắn rết.”

“Cái loại nữ nhân tiếng xấu lan xa làm sao xứng làm thê tử của Tiêu Văn ta!”

“Tạ Sơ Thần không biết xấu hổ, quán lấy ta ép buộc ta lấy nàng ấy, bản thiếu gia sẽ không bao giờ để ý đến người tai tiếng tệ hại, điều ngoa đánh đá, còn là phế vật cầm kỳ thư họa công dung ngôn hạnh chẳng ra đám ôn gị như nàng ấy?!”

“Bản thiếu gia chưa từng ép buộc nàng ấy. Chính là nàng ấy bất chấp mọi thứ, nàng ấy bị bóng không phải lỗi của bản thiếu gia. Là tự nàng ấy đa tình, đối với ta yêu thương nhưng nhỏ, dây dưa không dứt!”

“Mau cút khỏi mắt ta. Đừng đứng đó làm ảnh hưởng đến thanh danh của bản thiếu gia, còn làm hại Thụ Mặc hiểu lầm ta.”

“Còn mặt dày ở lại không chịu đi?”

Mấy lời nói cay độc này, tựa như cây kim đâm mạnh vào tim của Tiêu Văn. Rõ ràng là mặt trời vẫn chưa lặn, nhưng trước mặt hấn bỗng tối sầm lại, không nhìn thấy gì nữa.

Hấn biết, không phải chỉ lúc này, mà là mãi mãi về sau, cuộc đời hấn sẽ mãi mãi không còn được nhìn thấy bầu trời, không còn ai có thể cho hấn cảm giác ấm áp, hấn sẽ không như kiếp trước nhìn thấy gương mặt lúc nào cũng tươi cười chạy theo hấn lấy lòng.

Như vậy cũng tốt, cái gì cũng không có, khi áp lực nhất sẽ không còn ai ở bên làm điểm tựa tinh thần, khi mệt mỏi nhất vẫn sẽ bị nỗi cô đơn như lưỡi dao đâm vào tim xé toạc ra, đau đớn khôn tả.

ha ha. Đáng đời hấn lắm.

Là do hấn kiếp trước ngu ngốc yêu lầm người, tàn nhẫn chà đạp một tình yêu trong sáng thuần khiết nhất thì còn tư cách gì hưởng hạnh phúc trong kiếp này?

Không phải sai lầm nào cũng có thể bỏ qua, không phải tội lỗi nào cũng có thể được tha thứ, càng không phải vì sống lại thì có thể vô si phũ bỏ những việc mình từng làm.

Lựa chọn đuổi nàng đi, rốt cục hấn không rõ là đang tra tấn nàng hay đang tra tấn bản thân mình. Hấn biết mình không nên hối hận, nhưng hấn vẫn cứ hối hận. Hấn biết hấn xứng đáng nhận lấy kết cục này nhưng hấn lại không cam tâm.

Tìm hấn, toàn bộ mạch máu trong cơ thể hấn đều đang kêu gào hấn bất chấp tất cả giữ nàng ấy lại.

Nhưng, giữ lại rồi thì sao? Lại để nàng ấy chịu khổ nữa sao?

Làm người không thể vô liêm sỉ đến mức chỉ vì bản thân thêm khát chân tình mà làm lỡ làng cuộc đời người khác. Cho nên hẳn lựa chọn để cuộc sống của mình từng bước quay lại thời điểm ban đầu, thời điểm nàng ấy chưa từng hiện diện.

Ừ vậy đi, đi rồi thì thôi, coi như đây là quả báo cho việc khinh thường tình yêu của mày. Nếu như.... nếu như một năm nữa may mắn... vô tình gặp lại nhau, hãy cứ quay đầu đi, nở nụ cười hạnh phúc nhìn nàng hạnh phúc.

Sau đó... xem như ta chưa từng quen biết

Còn... nếu như... Sơ Thần, linh hồn ta sẽ đi theo nàng, bảo vệ nàng bình an.

Tiêu Văn à, mày nghĩ mày là ai? Cái loại nam nhân căn bản súc sinh heo chó không bằng như mày, ông trời đã nhân từ cho mày cơ hội sống lại, mày không đập đầu cảm tạ trời cao, còn vọng tưởng có được người nữ nhân tốt nhất thiên hạ sao? Wọng tưởng có được tấm chân tình cao cả như nhật nguyệt đó sao?

Ha ha ha.... Người như mày, không xứng!

Tiêu Văn hoàn toàn chìm vào thế giới của riêng mình, cho đến khi giọng nói trầm ổn của Vân Yên vang lên: “Thiếu phu nhân, thiếu gia, đã tới nơi ”

Thì ánh sáng trong đôi mắt mới được khôi phục lại, Tiêu Văn mở mắt ra, từ tốn nhìn về phía Quý Thụ Mặc, trên gương mặt tuấn tú không có một tia gọn sồng: “Ừm”

ngocnhimina@: Truyện này bẻ ngoài ngược nữ nhưng thực chất ngược nam mà bạn. Bạn để ý kỹ sẽ thấy không có chương nào ko ngược nam. Không chương nào hẳn không bị ngược tâm, không bị nổi hồi hận giằng xé gần như muốn điên lên vì đã đối xử không tốt với nữ chính. Hắn luôn đau khổ đấu tranh tư tưởng, muốn yêu lại ko dám yêu, muốn “đụng” vào vợ mình cũng ko dám, lén la lén lút như gian phu dâm phụ làm chuyện xấu, còn phải kiểm chế khổ sở. Chăm sóc cho vợ cũng phải lén lút (ôm vợ mình ngủ mà cũng phải canh giờ chạy về bên kia, kêu thị vệ tên Vân Yên canh cửa coi chừng người ngoài biết. Minh thấy tội nhất là khúc Tiêu Văn lãng xa lãng xảng đi tìm áo cho Tạ Sơ Thần, Tạ Sơ Thần lại tui thân cho rằng mình không mặc đẹp như Quý Thụ Mặc), cố chịu đựng ở bên cạnh người mình căm thù....

Thực ra mình chọn edit truyện này vì tác giả truyện này miêu tả khá thực tế nội tâm giằng xé của Tiêu Văn. Hắn lo được lo mất, luôn luôn sợ mình sẽ ko thành công. Chứ ko giống như những truyện khác, các nv sau khi sống lại trả thù tới tấp, chưa từng thấy nv nào sau khi trùng sinh mà có suy nghĩ lo lắng: Kiếp trc mình đã thất bại, kiếp này ko biết có thành công ko? Cứ như biết trc mình có tác giả bảo kê vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: “ Lễ vật ” lại mặt của Tiêu Văn

Theo phong tục Đông Ngụy, chỉ một số ít chính thể được phu quân hết mực sùng ái mới được cùng phu quân đem theo hậu lễ về nhà mẹ đẻ ngay hôm sau sau đại hôn. Trắc thể và thị thiếp phải ba ngày sau mới được lại mặt, hơn nữa phu quân sẽ không đi cùng.

Khi Tiêu Văn nắm tay Quý Thụ Mặc bước xuống xe ngựa, từ xa đã thấy Quý phụ mẫu đứng chờ trước cổng.

Vừa thấy Tiêu Văn tới, Quý phụ nhanh chân bước lên phía trước, thân mật nắm tay Tiêu Văn, ánh mắt thỉnh thoảng đảo tới đảo lui trên cái đồng trọng lễ Tiêu Văn mang đến, cười nói: “ Văn Nhi, chẳng qua là về nhà ăn bữa cơm, cần gì mang nhiều lễ vật như vậy? ”

“ Không biết nhạc phụ nhạc mẫu thích cái gì, tiểu tể thuận tay mang đến vài món đồ quý trong phủ.”

Tiêu Văn hào phóng vỗ tay ra hiệu, ngay lập tức đám người hầu đem tất cả những hộp quà chất đầy trên xe xuống. Mấy trăm cái mở ra cùng lúc, bên trong đều là ngọc Phi Thủy thượng đẳng và đủ thứ kỳ trân dị bảo trăm năm hiếm gặp. Minh châu điểm sắc rực rỡ loá mắt càng thu hút nhiều ánh mắt hâm mộ của những người dân vây xem.

Còn trong mấy cái rương phía sau chính là đồ cổ vô giá và tranh chữ!

Vừa thấy bức tranh chữ Nhan Chân Khanh, ánh mắt Quý phụ sáng ngời. Khi cặp mắt sáng quắc như điều hâu của ông ta dừng trên những món đồ cổ rực rỡ muôn màu và bức tranh chữ rồng bay phượng múa thì hạnh phúc muốn ngất đi.

Quý phụ tên là Quý Hiểu Phong, là hộ bộ thị lang, thuộc dòng quan tứ phẩm. Bổng lộc hộ bộ thị lang không nhiều, Quý Hiểu Phong lại có sở thích sưu tầm nhiều đồ cổ trân quý và tranh chữ, dẫn đến Quý phủ thường xuyên thu không đủ chi.

Tiêu Văn vì muốn lấy được Quý Thụ Mặc từng dùng nhiều cách lấy lòng Quý gia, dỗ nhạc phụ vui vẻ, tỳ như tại lúc Quý phủ gặp khó khăn, tặng cho

Quý phủ một tiệm gạo và một cửa hàng vải. Tỷ như biết được Quý Hiếu Phong thích sưu tầm đồ cổ và tranh chữ, hẳn không ngại hao tốn hai ngàn lượng hoàng kim, dâng lên không ít tuyệt thế trân quý.

Hiện tại, hai gian cửa hàng này càng ngày càng kinh doanh phát đạt, Quý Hiếu Phong liền gả bán Quý Thư Mặc cho Tiêu Văn, coi như trả ơn, vì thế Quý Thư Mặc “cực kỳ không tình nguyện” gả cho Tiêu Văn.

Bây giờ ngẫm lại, việc Quý phủ gặp khó khăn tài chính xem ra có chút hoang đường, rất có khả năng là Quý gia cố ý tạo ra lý do bòn rút tiền của hẳn, sau đó thuận nước đẩy thuyền để Quý Thư Mặc vào Tiêu gia làm nội gián. Dù sao một người từ trước tới nay luôn chán ghét mình đột nhiên vào một ngày không trăng, không sao, không mưa có gió* nào đó đáp ứng mình cầu hôn, thật làm người ta hoài nghi. Đợi sau khi trở về, hẳn phải sai Văn Yên đi điều tra kỹ lưỡng mới được.

Nhìn trân phẩm mình không cần bỏ tiền ra mà cũng có được, Quý Hiếu Phong phấn khởi đến ngu luôn, ông ta lấp ba lấp bắp nói: “Văn Nhi, con quả thực quá lãng phí rồi...”

Kiếp trước, Tiêu Văn ngu ngốc cho rằng, mình cố gắng kết cục cũng đã làm cho vị nhạc phụ này thật lòng thích mình. Nhưng vừa rồi, khi hẳn mới vừa đặt chân tới cửa, thái độ của ông ta nhìn bề ngoài như thân thiết khăng khít, nhưng chỉ cần để ý quan sát một chút thôi, không khó nhận ra tia khinh miệt và châm chọc vô cùng rõ ràng trong mắt ông ta. Chỉ đến khi nhìn thấy đồng quà cáp sau lưng Tiêu Văn thì hai mắt ông ta mới rực sáng như ánh trăng tròn đêm ba mươi, vẻ mặt kích động.

Buồn cười là, kiếp trước Tiêu Văn đem về mặt kích động này lý giải thành “nhạc phụ tốt” của hẳn nhìn thấy hẳn trở về thì hết sức vui mừng, còn tưởng rằng ông ta luôn thương yêu hẳn, coi hẳn như con trai ruột thịt.

Kiếp trước quả thật hẳn rất ngốc!

Hiện tại, nhìn đồ cổ và tranh chữ trân quý như vậy rơi vào trong tay cha của kẻ thù, lòng ngực Tiêu Văn vạn phần khó chịu, tiểu nhân trong lòng lại tao nhã nhảy xổ ra.

Thấy Quý phủ ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm vào bức tranh chữ Nhan Chân Khanh, ngón tay lưu luyến không rời sờ tới sờ lui, Tiêu Văn biết mà còn hỏi: “Nhạc phụ, cha có thích bức Nhan Chân Khanh không? Bức họa này là bút tích thật của Ngô Chu Tử, do Văn Nhi dùng vạn lượng hoàng kim mới mua được.”

“Văn Nhi, con đây là xem nhạc phụ như người ngoài sao?” Trước mặt bao nhiêu người, Quý Hiếu Phong cố ý làm ra vẻ khách sáo đối trá, “Hôm nay con có thể đưa Mặc nhi về lại mặt là ta rất vui rồi, cần gì tốn kém như thế, còn chuẩn bị nhiều nghi thức xã giao như vậy nữa?”

“Nhạc phụ nói rất đúng. Ban nãy ở nhà, Văn Nhi cũng đã suy nghĩ thật lâu không biết khi về lại mặt nên đưa lễ vật gì mới có thể biểu đạt hết tâm ý của Văn Nhi đối với nhạc phụ, cảm ơn nhạc phụ đã sinh ra Thư Mặc, đã dạy dỗ nàng ấy, con mới có thể có một thể tử tốt như vậy, cho nên hôm nay con cố ý chọn hết những trân bảo quý giá nhất Tiêu gia, dự định để nhạc phụ tùy ý lựa chọn. Nay nhạc phụ đã nói vậy, sức nhớ nhạc phụ trước giờ có tiếng thanh liêm, Văn Nhi thực sự rất áy náy, cảm thấy mình quá coi trọng nghi thức xã giao rồi, quả thực đã làm một chuyện vô cùng hồ đồ...”

Tiêu Văn về mặt áy náy “Là ta suy nghĩ không chu đáo, là ta sai”, nói ra những lời khiến Quý Hiếu Phong giận đến nghiến răng, “Văn Yên, Họa Hạ, thu lại tất cả mọi thứ đưa hết về phủ cho ta. Đừng làm cho người ngoài hiểu lầm, cho rằng nhạc phụ là đang bán nữ nhi, chứ không phải là gả nữ nhi. Nhạc phụ của ta làm quan liêm khiết, trước nay luôn khinh thường những thứ nghi thức xã giao này!”

Tiêu Văn ra đòn sát thủ khiến người Quý gia trở tay không kịp, nhất là Quý Hiếu Phong trở mặt nhìn những trân phẩm rực rỡ muôn màu trước đó còn thuộc về mình từ đi xa, lại không thể ngăn cản.

Nếu bây giờ ông nhận những lễ vật này, chẳng phải trước mặt mọi người bêu rếu mình bán nữ nhi?! Tự nhận mình làm quan không thanh liêm?!

Nhìn vệt chết đến miệng còn bay, người Quý gia tức giận bẻ khớp tay răng rắc. Khi nghe được những tiếng bàn luận xôn xao đề nghị cười từ người dân bốn phía, Quý Hiếu Phong nhất thời mất hết mặt mũi, niềm nở lúc đầu lập tức tan thành mây khói: “Bên ngoài gió lớn, mau vào đi.”

Làm như không phát hiện sắc mặt Quý Hiếu Phong đen hơn than và Quý Thư Mặc ra sức nháy mắt, Tiêu Văn mỉm cười, da mặt dày nói: “Đa tạ nhạc phụ quan tâm.” Sau đó, hẳn hai tay trống trơn nghênh ngang, đường hoàng tiến vào Quý phủ.

Trong lòng Tiêu Văn không khỏi cười trộm, trong ngày lại mặt đem xe lễ vật về, e rằng hẳn là người duy nhất tại Đông Ngụy.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Quý Thư Mặc kinh ngạc

Giờ cơm trưa, Quý Hiếu Phong lúc đầu lạnh nhạt đi thẳng một nước vào nhà, lại đột nhiên ân cần gấp đồ ăn cho Tiêu Văn, còn dặn hẳn ăn nhiều một chút. Tiêu Văn không nhận được cười mỉa, nghĩ thâm lâu hồ ly đó lại muốn bày trò gì, hẳn làm ra vẻ thụ sủng nhược kinh, gương mặt si ngốc gấp đồ ăn

cho Quý Thư Mặc.

“Thư Mặc, nằng ồm như vậy, nên ăn nhiều thịt một chút.”

Tiêu Văn gấp một miếng thịt ba chỉ đầy mỡ, không đếm xỉa Quý Thư Mặc mặt mày xanh lét, vui vẻ bỏ vào trong bát nằng ta. Sau đó, hần làm bộ lơ đãng liếm liếm chiếc đĩa, rất có lòng dung dôi đĩa dính đầy nước miếng của mình gấp thức ăn đầy vào bát của Quý Thư Mặc.

Tiêu Văn gấp thật cao hứng, hần bới bới chọn chọn trong mấy cái đĩa trên bàn, quyết ý kiếm cho được miếng ngon nhất cho Quý Thư Mặc, kết quả là, đĩa hần hầu như đã dính vào hết toàn bộ đồ ăn trên bàn

Quý Thư Mặc ghét nhất chính là thịt mỡ, vừa đụng vào món gì có dầu mỡ liền muốn nôn. Mà nằng ta còn có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, bây giờ thì hay rồi, đồ ăn trên bàn đều dính nước miếng của Tiêu Văn. Nhìn đồ ăn chất cao như núi trong bát com, Quý Thư Mặc sắc mặt tái nhợt, nơi cổ họng mơ hồ có thứ gì muốn trào ra, ghê tởm tới độ, cảm giác thèm ăn nhất thời bay biến.

Trái ngược với Quý Thư Mặc cứng đờ bụng đĩa xuống, cả gương mặt xanh mét, Tiêu Văn ăn bữa cỗ này thật là vui vẻ nha! Tay trái một cánh gà, tay phải một đùi gà, ngón nga ngón ngiến, điệu bộ này đều khiến mọi người Quý gia khinh bỉ, ngay cả Vân Yên và Họa Hạ khoanh tay đứng hầu hai bên cũng cảm thấy mất thể diện, chỉ muốn tìm cái lỗ nào chun xuống.

Sau khi quét sạch thịt trên bàn ăn, Tiêu Văn nhìn đĩa sườn xào chua ngọt Quý Thư Mặc thích ăn nhất, biết rõ còn hỏi: “Thư Mặc, sao nằng không ăn?”

Quý Thư Mặc trầm mặt, không đáp, ánh mắt từ từ đông cứng lại, lạnh lùng nhìn hần. Tiêu Văn lại cố ý đem ánh mắt hận không thể treo cổ hần lên của nằng lý giải thành Quý Thư Mặc đang vô cùng yêu thương nhưng nhớ miếng dưa leo xào* trên đĩa hần.

Hần bày ra bộ dáng “à ra thế”, đem miếng dưa thiếu chút nữa để vào trong miệng, chân chó đưa tới bên mũi Quý Thư Mặc, giọng ngọt như mật ong: “Thư Mặc, đến, a a a ~”

Bên mũi ẩm áp, Quý Thư Mặc nhu thuận quay qua, nhưng mới vừa nhìn, trên miếng dưa còn dính vệt nước không biết là nước sốt, hay là nước miếng Tiêu Văn. Trong nháy mắt, nằng ta nổi đầy da gà, vội vàng đẩy Tiêu Văn ra, cúi người muốn nôn.

Nằng nôn khan* vài tiếng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, lão đảo muốn ngã, ai nhìn vào cũng thương xót.

*: là ọe ọe nhưng không nôn ra đc gì cả.

Biết rõ Quý Thư Mặc chán ghét mình đụng chạm, Tiêu Văn lại vô cùng chăm sóc vuốt sống lưng nằng ta, dung sức ôm ta vào lòng. Cảm nhận nằng ta khó chịu toàn thân run rẩy, hần bày ra vẻ mặt lo lắng hỏi: “Thư Mặc, làm sao vậy? Khó chịu ở đâu?”

Quý Thư Mặc tránh được miếng thịt đầy mỡ của Tiêu Văn, nhưng cái bàn tay bản từng cầm chân gà đùi gà kia lại bám riết không chịu buông tha nằng ta, hết bỏ dọc lưng nằng ta, còn sờ lên mặt nằng ta!

Nằng ta lại muốn ói ra...

Tiêu Văn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt Quý Thư Mặc lên, ánh mắt quét nằng ta từ trên xuống dưới, sau đó như nghĩ ra điều gì, kinh ngạc hỏi: “Ăn không được, còn nôn khan, toàn những triệu chứng mang thai. Nếu không phải tôi qua chúng ta...”

Một đạo sét đánh giữa trời quang, Quý Thư Mặc cả người run lên, trượt từ trong ngực Tiêu Văn ra, ngã ngồi trên mặt đất.

Tiêu Văn cố ý ngừng lại, sau đó cười mỉa, nói: “Cũng có thể bao tử có vấn đề, có cần mời đại phu hay không?”

Quý Hiểu Phong tim nhảy thình thịch, vội vàng cười cười giảng hòa: “Có thể thịt hôm nay quá nhiều mỡ, khiến Thư Mặc không thoải mái. Không cần mời đại phu làm gì.”

Bữa com này, người Quý gia ngồi ăn mà nhấp nhồm không yên, Quý Hiểu Phong có điều muốn nói càng nóng lòng như lửa đốt, ăn qua loa vài miếng đã sai người dọn dẹp, duy chỉ có Tiêu Văn ăn uống no say, nằm trên ghế quý phi thỏa mãn vuốt bụng, khoan khoái ợ một cái rõ to.

Nhìn Quý Thư Mặc thống khổ, hần cực kỳ vui vẻ, tâm nở nhạc khai hoa nhìn không được ăn to uống lớn ~

Lúc Tiêu Văn nhàn nhã nghỉ ngơi, Quý Thư Mặc được Quý mẫu diu về khuê phòng lúc chưa xuất giá. Bây giờ trong đại sảnh, chỉ còn Quý Hiểu Phong và ba con trai của ông ta.

Quý Thư Mặc là con nhỏ nhất của Quý gia, cũng là nữ nhi Quý Hiểu Phong thương yêu nhất, được ông ta dốc lòng bồi dưỡng. Quý Thư Mặc từ nhỏ đã được mệnh danh tài nữ, người cầu cưới gần như đập nát cửa Quý gia, nhưng Quý Hiểu Phong lại lần khăn không gả Quý Thư Mặc đi. Bởi vì ông ta cảm thấy, chỉ có hoàng tử tôn quý mới xứng với con gái bảo bối của ông ta. Hiềm một nỗi, với thân phận hộ bộ thị lang tứ phẩm tếp riu của ông ta, muốn Quý Thư Mặc làm chính phi của hoàng tử, quả thực là vượt quá khả năng. Còn như làm thiếp thất, lại cảm thấy thiệt thòi cho nữ nhi nhà mình.

Vì thế, ông ta liền bắt đầu xem xét, từ trong những người theo đuổi Quý Thư Mặc, chọn trúng trưởng tử Tiêu gia Tiêu Văn luôn ái mộ Quý Thư Mặc điên cuồng, lại dễ thao túng nhất.

Tiêu Văn theo đuổi Quý Thư Mặc ba năm, lấy lòng nằng ta ba năm, Quý Hiểu Phong hoàn toàn để trong mắt. Ông ta làm bộ thân mật với hần, bắt quả là

lợi dụng Tiêu Văn ngu xuẩn vì mình, vì Quý gia kiếm lời mà thôi, trong lòng cực kỳ khinh thường Tiêu Văn mang đầy tai tiếng

Mà ông ta, tuy trời sinh tính tình ngốc nghếch lỗ mãng, tuổi lại không còn nhỏ, nhưng nhờ có nữ huê chất lan tâm*, nên từ một quan cửu phẩm nho nhỏ cũng từ từ bò lên chức hộ bộ thị lang, lại còn được miễn phí tiệm gạo, tiệm vải và vô giá trân phẩm

*Huê chất lan tâm: chỉ người thông tuệ, cao nhã, thanh khiết.

Hôm nay, Tiêu Văn mang theo Quý Thư Mặc hồi môn. Tên tiểu thủ si ngốc này luôn một lòng cầu cưới Quý Thư Mặc nay đã được toại nguyện tinh thần phần chần nhất định để nói chuyện, vì thế, Quý Hiểu Phong liền nhân cơ hội này, nói ra mục đích cuối cùng.

“ Văn Nhi, đại tỷ phu của con tài hoa hơn người, thông minh lanh lợi, nhưng thất bại, chỉ là một tên sai vặt nhỏ hàng cửu phẩm tại Hàn Lâm viện...” Quý Hiểu Phong sâu kín thở dài một hơi, ánh mắt chờ đợi nhìn Tiêu Văn, chờ đợi hắn như ngày xưa thông minh tiếp lời, ai biết Tiêu Văn về mặt mờ mịt, nghe mà chẳng hiểu quái gì, ông ta không khỏi cắn chặt răng, nói ra nửa câu sau, “Nghe nói, vị trí công bộ thị lang đang thiếu người, Công bộ Thượng thư lại bạn tốt của ông thông gia, có thể nào...”

Tiêu Văn hiểu ra gật gật đầu, nhưng rất nhanh lo lắng nói: “ Từ cửu phẩm lập tức nhảy lên hàng tứ phẩm tựa hồ có hơi nhanh, hộ bộ không phải trống ghế chủ sự thất phẩm sao? sao nhạc phụ không trực tiếp tìm hộ bộ Thượng thư nói chuyện, trái lại bỏ gần tìm xa? ”

Tiêu Văn trong lòng cười lạnh, công bộ là công việc béo bở, chương quản các hạng công trình, các ngành nghề thủ công, đồn điền, thủy lợi, giao thông, Quý Hiểu Phong trăm phương ngàn kế muốn đưa con trai lớn vừa bắt tài lại tham tiền của mình vào công bộ, mà kiếp trước hẳn vì việc này, ngu ngốc cãi nhau một trận với phụ thân. Kiếp này, làm sao hắn có thể ngu ngốc phạm cùng một sai lầm đâu!

Thấy Tiêu Văn uyển chuyển cự tuyệt, Quý Hiểu Phong trên mặt không nén được giận. chức quan thất phẩm Hộ bộ, đương nhiên ông ta cũng từng nỗ lực, nhưng sau mấy ngày khảo hạch, bị hộ bộ Thượng thư cự tuyệt. Cho nên, ông ta mới nghĩ tới phụ thân Tiêu Văn là quan nhị phẩm. Với bản lĩnh của Tiêu Ngọc Dung, muốn đưa ai vào, thì có khó khăn gì đâu?

Ông ta dò la được, lần thi tuyển này cho dù Tiêu Văn không đậu, Tiêu Ngọc Dung đều sắp xếp cho Tiêu Văn một chức quan thất phẩm nhàn hạ tại bộ binh. Ngay cả cái loại ngu ngốc chỉ biết suốt ngày chơi bời lêu lổng như Tiêu Văn còn được làm quan thất phẩm, ông ta đâu thể cam chịu để con trai bảo bối của mình làm tên sai vặt nhỏ hàng cửu phẩm tại Hàn Lâm viện được!

“ Tam muội phu, đệ có thể nói chuyện này với Tiêu bá phụ không? ” Quý đại ca nhìn không được xen vào, vẻ mặt nóng ruột nói, “ Đệ giúp ta chuyện này, tam muội nhất định sẽ nhìn đệ bằng cặp mắt khác xưa, về sau đệ chính là đại ân nhân của Quý gia chúng ta! ”

Tiêu Văn cười lạnh trong lòng. Tiêu Văn là bảo bối của Tiêu Ngọc Dung, nhưng Quý Thư Mặc lại không còn là bảo bối của Tiêu Văn, còn muốn đem Quý Thư Mặc ra dụ dỗ hắn, quả thực là ngây thơ!

“ Nhưng... ” Tiêu Văn mấp máy môi, đang muốn cự tuyệt, lại thấy Quý Thư Mặc yếu ớt đi tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn đăm đăm, trầm giọng nói: “ Thư Mặc thỉnh cầu, vì Thư Mặc thề chủ nhất định sẽ làm được. ”

Vô cùng chắc chắn, chưa từng nghi ngờ Tiêu Văn sẽ cự tuyệt.

Tiêu Văn hiếm khi nói: “ Thư Mặc, nàng đã quá đề cao ta. Kỳ thật ta rất muốn giúp đại ca, nhưng nàng nên biết, phụ thân trước nay chưa từng nhúng tay vào việc này. cho dù thật sự nhúng tay thành công chuyện này, đại ca chính là đi cửa sau. Về sau sẽ bị người trong quan trường đàm tiếu chỉ trích. ”

Tiêu Văn giả vờ giả vịt, bề ngoài nói đạo lý nhân nghĩa nhưng thực chất mắng người Quý gia muốn ngồi mát ăn bát vàng. Bọn họ sao có thể không nghe ra thâm ý này, trong lòng càng thêm hận, nhất thời sắc mặt ai nấy đều khó coi. Nhất là người luôn cao ngạo, hiếm khi biểu lộ cảm xúc cho người khác coi như Quý Thư Mặc trợn mắt há mồm, về mặt kính ngạo.

Tiêu Văn cười tươi: “ Một tháng sau triều đình tổ chức khoa thi, nếu đại ca thật có tài, không bằng thi đỗ Trạng Nguyên, đến lúc đó trên điện rồng tự tiến cử, dùng thực lực mưu cầu chức công bộ thị lang. ”

Sắc mặt Quý đại ca biến xanh, ba năm trước hắn ta có tham gia khoa cử, bị rớt ngay tại kỳ thi hương. Hắn ta kỳ thật cũng không có tài cán gì, cùng một dạng chơi bời lêu lổng như Tiêu Văn, lết lên được cái ghế tiểu quan cửu phẩm là quá lắm rồi. Nay thấy đệ đệ mình lên như điều gặp gió, cho nên muốn hưởng chút lợi từ Tiêu gia, ai biết Tiêu Văn luôn cung kính với hắn ta, tôn sùng hắn ta như thần thánh lại từ chối!

Thấy Tiêu Văn không chút khách khí cự tuyệt, Quý Hiểu Phong cười gượng hai tiếng, không được tự nhiên chuyển sang đề tài khác: “ Văn Nhi, gần đây nhị ca con kinh doanh tiệm gạo và tiệm vải phát đạt, muốn mở thêm hai chi nhánh... ”

Hàm ý trong câu nói đã quá rõ ràng, còn không phải kêu Tiêu Văn móc tiền túi ra sao..

Tiêu Văn giả ngu nói: “ Mở thêm chi nhánh được đó!”

“ Chỉ là tiền không đủ... Không biết Văn Nhi... ”

“ Muốn mượn bao nhiêu tiền?” Quý Hiểu Phong trong lòng vui vẻ, lại nghe hắn nói tiếp: “ Nếu như nhạc phụ thiếu tiền, muốn mượn, có thể ghi giấy nợ trước, Văn Nhi sẽ nghĩ biện pháp đến phòng thu chi Tiêu phủ lấy tiền. ”

“ Ghi, giấy nợ?” Đầu lưỡi Quý Hiểu Phong rú lại.

Tiêu Văn do dự một lát, ngượng ngùng gật đầu: “Không dám giấu gì nhạc phụ, lần đại hôn này, con rể đã dốc hết toàn bộ tiền riêng. Tiền bạc bây giờ thuộc quyền quản lý của nội tổ mẫu con rể, thiết nghĩ cha viết giấy nợ vẫn tốt hơn.”

Điểm này Tiêu Văn không nói dối, để tổ chức đám cưới rình rang, Tiêu Văn trước nay luôn tiêu tiền như nước cần rằng nhin ăn nhin mặc hai tháng. Mà kiếp trước,, không thuyết phục được Tiêu Ngọc Dung chi tiền, Tiêu Văn lại lần nữa nhin ăn nhin mặc, tích cóp tiền tiêu vật hàng tháng giúp Quý nhị ca mở tiệm. Mà cái màn mượn tiền thì phải trả này, chỉ nhận được nụ cười của Quý Thư Mặc, không có vẻ sau.

Sau này mới biết, ba ngàn lượng bạc Tiêu Văn nỗ lực gom góp mấy tháng trời, cuối cùng bị Quý tam ca đánh bạc thua sạch.

Quý Hiệu Phong thấy lừa gạt thất bại, mất hứng liếc Quý Thư Mặc. Tiêu Văn làm bộ như không phát hiện bọn họ ngấm ngầm trao đổi, vui vẻ ăn hoa quả, trong lòng thầm tính toán làm sao đòi lại hai cửa tiệm trước đây mình đã tặng.

Lúc Tiêu Văn đang trù tính nên đi nước cờ kế tiếp như thế nào thì Quý Hiệu Phong đã bàn bạc bằng mắt xong với Quý Thư Mặc. Nàng ta nhẹ nhàng đi tới. Nàng ta đầu tiên là ôn nhu cười, sau đó dùng tiếng nói trong trẻo động lòng người, bắt đầu thi triển mĩ nhân kế.

“Phu quân... Quả thật muốn ghi giấy nợ? Chúng ta bây giờ không phải là người một nhà sao? Cho thê từ mình mượn tiền, chẳng lẽ cũng muốn tính toán chi li?”

Khó được Quý Thư Mặc ngọt ngào kêu mình một tiếng phu quân, Tiêu Văn híp mắt hưởng thụ. Hắn vươn tay, ôm eo Quý Thư Mặc, ái muội phà hơi vào tai nàng ta: “Thư Mặc, gần đây ta tiêu pha quá trớn, phụ thân giận dữ cắt giảm phí sinh hoạt của ta. Ghi giấy nợ là tiện cho việc đến phòng thu chi rút tiền, chứng minh ta thật sự cho nhà nàng vay, chứ không phải rút tiền bỏ túi riêng ăn xài phung phí. Như vậy, cũng dễ ăn nói với phụ thân, với bà nội.”

Bất mãn với việc ghi giấy nợ như vậy, trăm phần trăm muốn mượn nhưng không muốn trả rồi!

Ở đâu có cái lý đó!

Hắn dừng một chút, do dự nói: “Nếu chúng ta đã không có đủ vốn, chi bằng hoãn việc mở tiệm mới lại, chờ sau khi dư dả tiền bạc, lúc đó hẳn mở tiệm.”

Quý Thư Mặc tức giận không thể nói thành lời, hất tay Tiêu Văn ra.

Tiêu Văn không hiểu lý do, tủi thân hỏi: “Làm sao vậy?”

“Phu quân vì sao nói dối?” Quý Thư Mặc bức bối chất vấn, “Nhiều đồ cổ và tranh chữ như vậy, chỉ cần bán một hai món là đã có vạn lượng vàng. Trên tay sao lại không có tiền?”

Sắc mặt Tiêu Văn trầm xuống, đáy lòng hắn nhin xuống cuộn cuộn tức giận.

“Phu quân luôn miệng nói yêu ta, mà chỉ có chút bạc lẻ giúp đỡ nhà vợ cũng tiếc bỏ ra. Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, làm cho người ta nghe thấy liền nhin không được mà thương tiếc, bất quá mới nói có một nửa, liền nghẹn ngào nói không ra lời, con người thù linh đã bịt kín một tầng sương mù, vạn phần đau thương nhin Tiêu Văn, Đây chính là yêu trong miệng phu quân?” Quý Thư Mặc hai mắt đầm lệ. đáng người tình tẻ yếu điệu, ngũ quan tinh xảo khéo léo, trong đôi mắt đẹp chứa đầy nước mắt, thật sự là làm cho người ta rất đau lòng!

Diễn trò, ai không biết?

Tiêu Văn khề thờ dài một cái: “Thư Mặc, người khăng khăng đòi tiền, vậy thì ghi giấy nợ đi...”

Thấy Tiêu Văn vòng tới vòng lui lại quay trở về chủ đề ghi giấy nợ, trước mặt mọi người Quý gia Quý Thư Mặc mắt hết mặt mũi lập tức không giữ được bình tĩnh. Nhin chỗ cổ tay vốn dĩ trắng nõn nay in hằn một vòng tím bầm*, lại nghĩ tới chuyện Tiêu Văn hai tay trống không vào phủ, ngấm ngấm chịu đựng Tiêu Văn đã lâu, Quý Thư Mặc tức giận đến tức sùi bọt mép, thân mình run lên, rốt cuộc không để ý đến hân nữa.

*: Lúc giả vờ đóng kịch đuổi Tạ Sơ Thần đi, Tiêu Văn mất bình tĩnh nắm chặt cổ tay Quý Thư Mặc. Xem lại

Những người khác thấy không bòn rút của Tiêu Văn được chút xíu củi gạo dầu muối nào, hoàn toàn không giống trước kia dễ nói chuyện, lửa giận không khỏi trào dâng.

Tiêu Văn đích thực chịu không nổi ánh mắt lên án của mấy người Quý gia, làm như không cho tiền là hắn sai. Hắn háng giọng một cái, mở miệng nói: “Thư Mặc, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

Quý Thư Mặc hừ lạnh một tiếng: “Hôm nay thiếp muốn ở lại Quý phủ, chàng về một mình đi!”

Tiêu Văn hơi nhíu mày, ánh mắt sắc như kiếm, lạnh lùng nhin Quý Thư Mặc: “Nàng xác định ngày đầu tiên lại mặt, để phu quân ta, một mình trở về?”

Thanh âm nhẹ lạnh lùng như băng, dường như còn mang theo vài phần nghiêm khắc.

“Đúng!” Quý Thư Mặc nghe cao đầu, vẻ mặt dứt khoát.

Chân mày Tiêu Văn càng nhăn càng sâu! Hắn nghĩ không ra sao kiếp trước mình có thể chịu nổi cái tính động một tý là sinh sự của Quý Thư Mặc, hắn chỉ biết, mình của bây giờ đã nhịn không nổi nữa!

Diễn trò đã lâu, còn thật cho rằng mình là mỹ nữ được vạn người hoan nghênh?

Hoan nghênh cái rắm!

Kiếp trước, bởi vì yêu sâu đậm, cho dù Quý Thư Mặc ngang ngược cố ý sinh sự cỡ nào, Tiêu Văn đều có thể bao dung, thậm chí vô cùng vui vẻ từ từ phá bỏ vẻ ngoài lạnh lùng của nàng ta.

Mà hắn sau khi sống lại, tận đáy lòng tuy vẫn còn dư âm mối nghiệt duyên không thể nói bỏ là bỏ được ngay, nhưng sâu hơn là phần nộ và hận ý ngập trời, thế nên khi nhìn Quý Thư Mặc làm ra vẻ tiêm nhục ôn lương*, Tiêu Văn càng nhìn càng chán ghét, đầu còn có nửa phần nhu tình kiếp trước.

*: ý chỉ nhu nhục yếu đuối

Nghĩ thông suốt Quý Thư Mặc bất quá chỉ là một quân cờ trong tay hắn, ở đâu có chuyện quân cờ leo lên đầu chủ nhân ngồi, Tiêu Văn tự thấy mình cần cho Quý Thư Mặc biết rõ nàng ta là ai, chỗ đứng của nàng ta ở đâu, hắn lập tức cười như không cười nói: “ Là phu quân, Tiêu Văn nguyện thỏa mãn bất cứ thỉnh cầu nào của Thư Mặc...”

Quý Thư Mặc mở cờ trong bụng, cho rằng Tiêu Văn thỏa hiệp với mình lại nghe thấy Tiêu Văn nói: “ Nếu Thư Mặc muốn ở lại vài ngày hàn huyên cùng cha mẹ, phu quân như ta đương nhiên không đành lòng cự tuyệt. Tuy ta muốn ở lại cùng Thư Mặc, nhưng Đông Ngụy có quy định, trong tháng trăng mật, tân phòng không được bỏ trống, lại mặt xong phải trở về trước khi mặt trời lặn. Cho nên, người làm phu quân như ta, đành về Tiêu phủ trước vậy...”

Tiêu Văn quơ quơ tay chuẩn kiểu đánh đuổi ruồi bọ trong truyền thuyết, nở nụ cười ôn nhu: “ Đợi Thư Mặc và cha mẹ đoàn tụ xong, ta lại tới đón nàng...”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Tạ Sơ Thần bị ép gả

Quý Thư Mặc im lặng trừng mắt nhìn nhìn Tiêu Văn, ngàn lần không nghĩ tới hắn sẽ tuyệt tình như vậy. Chỉ mới hai ngày ngắn ngủi, hắn đã thay đổi, cực kỳ lãnh khốc, cực kỳ đáng sợ, cả người giống như bị phong tỏa bởi tầng băng sương dày đặc. Tiêu Văn lạnh lùng nhìn nàng ta, tình yêu của ba năm qua không còn hiển hiện trên mặt hắn nữa, ánh mắt mang theo sự căm hận và tức giận mà từ trước tới nay chưa hề có.

Quý Thư Mặc đại ra, mắt chớp chớp, ngây ngốc.

Nhưng nàng ta mau chóng quay đầu tức giận, nàng ta đã quyết tâm, từ bây giờ sẽ chiến tranh lạnh với Tiêu Văn, không nói lời nào, không để ý tới, không quay về. Tiêu Văn bất quá là trái hồng mềm, hắn ta vốn si mê nàng ta điên cuồng ba năm, nhất định sẽ vô cùng hối hận ngày hôm nay đã ngu ngốc chọc giận nàng ta, sẽ lập tức nhận sai, trăm phương nghìn kế dỗ nàng vui vẻ, đến lúc đó coi hắn làm thế nào dám không thuận theo yêu cầu của nàng ta!

Ba năm nay Quý Thư Mặc cơ hồ xoay Tiêu Văn trong lòng bàn tay, tính tình hắn thế nào nàng ta rõ hơn ai hết, Tiêu Văn nhất định sẽ khóc lóc cầu xin năn nỉ nàng ta trở về! Chỉ tiếc nàng ta đã đánh giá sai Tiêu Văn. Lúc này Tiêu Văn chẳng những không hối hận chút xíu nào, ngược lại vui đến không lời nào diễn tả được.

Cuối cùng hắn cũng làm Quý Thư Mặc bất an!

Kế hoạch ban đầu là, Tiêu Văn sẽ đóng kịch, giả vờ cưng chiều Quý Thư Mặc như kiếp trước, nhưng đến phút mấu chốt, hắn chợt nghĩ ra: uy Quý Thư Mặc chán ghét mình tận xương tủy, nhưng trên hết, nàng ta càng sợ mình không yêu nàng ta, bởi vì nếu mình không yêu nàng ta, nàng ta sẽ không thể lợi dụng mình thực hiện dã tâm của nàng ta. Cho nên, mặc kệ hắn đối xử với nàng ta như thế nào, nàng ta đều sẽ nghĩ mọi cách bước lên bậc thang cuối cùng. Chỉ cần nàng ta còn ở bên cạnh hắn, hắn còn sợ không ngăn chặn được những âm mưu quỷ kế của nàng ta hay sao.

Hơn nữa, còn dễ dàng cho hắn lợi dụng ngược lại.

Cho nên, hắn căn bản không cần ép bản thân dối lòng sùng ái nàng ta, đúng không!?

Đối với cái hạng nữ nhân coi mình là trung tâm của vũ trụ, lúc nào cũng ta đây, cho rằng mọi người đều có trách nhiệm chiều chuộng nàng ta tới trời, phải dạy dỗ nàng ta một lần, cho nàng ta biết hắn không còn là Tiêu Văn nàng ta bảo sao nghe vậy nữa!

Sau khi thông suốt, Tiêu Văn vô cùng sáng khoái, trên đường hồi phủ cao hứng ca hát líu lo. Họa Họa bên ngoài đánh xe ngựa, trên trán ần ần ba vạch đen, cảm thấy Tiêu Văn nhất định là bị Quý Thư Mặc chọc điên luôn rồi, hiếm khi hắn không độc miệng, ngược lại quan tâm nói: “ Thiếu gia, cậu làm ơn đừng cười khùng bô như vậy nữa được không, rất dọa người đó! Nếu đã không nỡ xa thiếu phu quân, cậu quay lại đón cô ấy về nhà đi... Nhớ ra chọc

giận thiếu phu quân thật, cô ấy trở mặt với thiếu gia, lúc đó người chịu khổ lại là cậu! ”

Tiêu Văn nghiêng người dựa vào đệm êm trong xe, một tay vén màn xe, cười khanh khách nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài: “Đừng tự cho là đúng nữa. Người chịu khổ lần này là ai chưa biết đâu. nàng ta. Bởi vì, người khác ta khác tất cả đều khác. Ta đã không còn là Tiêu Văn lúc xưa nữa rồi. ”

Họa Hạ giật giật khóe miệng nhìn Văn Yên ngồi bên cạnh....

Họa Hạ cảm giác da đầu mình run lên, cả người hấn co rúm lại, lắp ba lắp bắp mở miệng: “Thiếu gia cậu nói gì tôi không hiểu! ”

Sâu xa, sâu cá, sâu ná, sâu quá xá quá xa, tóm lại quá con má nó... nhức óc rồi!!!

Ba năm nay, Họa Hạ đã nhìn quen cảnh Tiêu Văn dốc lòng dốc dạ hao tổn tâm huyết vì Quý Thư Mặc, thậm chí ngu ngốc vùng tiền cho rác*. Bây giờ, nghe Tiêu Văn nói như chém đinh chặt sắt, kiểu như thề thốt sẽ không bao giờ đại gái nữa, hấn từ chối cho ý kiến, tiếp tục quay sang nhìn Văn Yên ngồi bên cạnh, bĩu môi nói thầm: “Cái gì mà người khác ta khác tất cả đều khác? Cho dù có thay đổi thế nào đi nữa, cũng không có khả năng thay đổi tình cảm nhanh như thế, làm gì có chuyện chỉ trong vòng mấy ngày không thích người mình đã từng thích nhiều năm trời chứ... Đệ cam đoan, ngày mai thôi, nhất định thiếu gia sẽ hối hận đến điên lên... Trâu bò húc nhau, ruồi muỗi chết. Lúc đó, người xui xẻo sẽ là chúng ta! ”

*: Câu này chính xác là câu thành ngữ “vùng tiền như rác ” nhưng Họa Hạ lại sửa thành “vùng tiền cho rác ”, ý mỉa mai Quý Thư Mặc là rác, không đáng để Tiêu Văn đối xử tốt.

Văn Yên trầm mặt, cau mày. Tiêu Văn từng sai hấn và Họa Hạ đi khắp nơi tìm đồ cổ trân quý và tranh chữ, rõ ràng muốn tặng cho Quý phụ, đồ Quý Thư Mặc vui vẻ. Nhưng mới rồi, thiếu gia chẳng những không tặng toàn bộ đồ cổ và tranh chữ mình đã cất công tìm kiếm, còn cự tuyệt yêu sách của Quý Thư Mặc, trước mặt mọi người cương quyết làm khó nàng ta, thậm chí bỏ lại nàng ta, một mình “vui vẻ ” hồi phủ.

Điều này thật sự quá quá quá quá quá kỳ quái! Tiêu Văn sao có thể nhẫn tâm để Quý Thư Mặc chịu thiệt thòi chứ!

Nếu không phải mấy hôm nay hấn luôn tò tò theo Tiêu Văn, hấn nhất định sẽ cho rằng người đứng trước mặt là giả mạo.

Tiêu Văn tốt tâm tình cũng không có liên tục rất lâu, bởi vì hấn nhìn thấy hai bóng người quen thuộc đang len lả lén lút bên tường.

“Tiểu thư, cô giữ chặt tay tôi, tôi kéo cô lên...”

“Ta, ta với không tới...”

Tiêu Văn hí hóp, vội vàng kêu Họa Hạ dừng xe, lòng như lửa đốt một bước thành ba bước chạy đến bên người thiếu nữ khấp khiễng còn muốn trèo tường.

“Chiêu Nhi, ta leo không được...” Bởi vì chân bị thương, lại đang mặc váy vương vãi, Tạ Sơ Thần leo tường vô cùng vụng về, nàng ấy “hay da ” dùng sức phóng vài lần cũng không bắt được tay Chiêu Nhi, ngược lại tay chạm tay, đập tay Chiêu Nhi một phát đau điếng, làm tiểu nha đầu đáng thương đang ngồi trên đầu tường té xuống cái bịch.

“Ai da ” Chiêu Nhi nằm bẹp dưới đất, đau thấy ông bà ông vải, mặt mày nhăn nhó còn hơn cờ hó bị bắt ăn phân.

“Tiểu thư, động tác trèo tường của cô làm ơn chuyên nghiệp một chút được không? Cô nghĩ sao mà để váy như vậy bang bang phóng lên tường. Cô có biết làm vậy rất nguy hiểm không? Một, làm vậy sẽ kích động người đi đường nhất là đàn ông bu vào nhìn thứ mà họ sẽ thấy đang thấy và đã thấy, hai dúi cui may rủi cô té xuống rách y phục em không đem theo áo khoác làm sao che cho cô được? Cô làm ơn đi. Bắt chước em nè. ” Vừa nói vừa xoay xoay phần đuôi váy được mình cột túm lại, còn không quên dậm chân nhảy tại chỗ như cái thể loại gì mình họa tiện ích của việc cột túm chân váy.

Họa Hạ tuy ngồi trên xe ngựa nhưng vẫn góc tai phóng mắt tò mò nhất cử nhất động hai chủ tớ Chiêu Nhi và Tạ Sơ Thần. Hấn sững sờ một chút, bỗng dung ngửa mặt lên trời cười lớn.

Văn Yên ngồi bên cạnh vội vàng lấy tay bịt miệng Họa Hạ, nhỏ giọng uy hiếp “Đệ cứ thử cười nữa xem”.

.

Họa Hạ vùng vằng hất tay Văn Yên ra lại bị một luồng sát khí đánh tới làm toàn thân hấn run cầm cập.

Bên kia Tiêu Văn quay đầu lại, neho mắt nhìn Họa Hạ bằng ánh nhìn người bị thất tâm phong* hạng nặng bị Phong Vân Tháp* chê trả về, gương mặt anh tuấn tỏ vẻ không hài lòng Họa Hạ bề ngoài luôn tỏ vẻ ôn tồn nho nhã lại cười nhiệt tình như vậy.

*thất tâm phong: bị điên

Phong Vân Tháp: tháp người điên

Tiêu Văn có đôi mắt rất đẹp, mắt của hấn hai mí rất rõ, tròng mắt đen thăm thẳm, cộng thêm sống mũi cao cùng đường cong đẹp mắt, thoát nhìn cảm thấy anh tuấn tú khôi ngô khiến người ta không thể rời mắt.

Đôi môi thì lại thật mỏng, khi mỉm lại không giận mà uy, khi cười lên lại tạo cho người khác một loại cảm giác lịch sự nho nhã nhu hòa.

Nếu không phải hấn ngang ngược làm cản, bẻ tha thì người khác cũng sẽ không bị hành vi của hấn mà bỏ qua ngoại hình của hấn.

Họa Hạ nhận sự uy hiếp trắng trợn từ hai phía, sợ quá cầm nín luôn.

Bên này, Tạ Sơ Thần cắn răng, cúi đầu, “Chiều Nhi, chuyện đó nói sau được không? Bây giờ chuyện quan trọng nhất là phải tìm cách vào nhà ”

Chiều Nhi ngồi chồm hổm dưới đất, vừa tháo nút thắt váy, vừa thở dài sườn sượt, gương mặt non choẹt nhăn nhó như bà già 70 sắp xuống lỗ. “Haizz Cửa chính có thị vệ canh giữ, tường lại quá cao, tiểu thư lại quá yếu không đủ sức trèo tường, em lại không thể bắt chước các đại hiệp võ công siêu phàm ầm cô phi thân vào trong. ”

“Haizz ” Hai chủ tớ tôi nhìn cô cô nhìn tôi, thở dài ngao ngán, lo lắng đi tới đi lui quanh tường.

Đường cùng, Chiều Nhi cắn răng, đang định bàn với Tạ Sơ Thần đi cổng chính cho xong, đột nhiên hai mắt nàng phát sáng, vui mừng nói: “Tiểu thư, có... có lỗ chó nè! ”

Vì thế, hai mỹ nữ như hoa như ngọc đầu tiên là nhìn trái nhìn phải, xác định không ai thấy hành động xấu hổ của họ, mới từ từ tu bò vào lỗ chó, hồn nhiên không biết sau lưng có hai cặp mắt sáng quắc nhìn hai người bọn họ ra sức vận vẹo mông.

Tạ Sơ Thần vai mảnh eo thon, dáng người gầy gò, lỗ chó tuy nhỏ, nàng ấy vẫn dễ dàng chui qua. Nhưng Chiều Nhi béo hơn nàng ấy vài ký, thì xảy ra bi kịch, nàng ta bị mắc kẹt nguyên con...

“Chiều Nhi! ” Tạ Sơ Thần kêu lên, lúc nàng ấy đang mím môi mím lợi kéo Chiều Nhi mắc kẹt trong lỗ chó ra thì một giọng nói châm chọc bất chợt vang lên.

“Ồ, đây không phải là biểu ti sao, đang yên đang lành cửa lớn sao không chịu đi, ngược lại phải chui lỗ chó vậy? Đây là có tật giật mình? ” Nam tử nói chuyện vênh vênh mặt, ánh mắt khinh miệt châm chọc, đầu người này đội từ kim quan, thân mặc áo bào gấm bảo thạch lấp lánh, nhìn từ xa chẳng khác gì con tắc kè hoa.

Thiếu nữ bên cạnh hấn, xinh đẹp sang trọng, miệng nói ra lại toàn lời cay nghiệt: “Mất tích suốt cả một ngày, chắc chắn là bỏ trốn cùng tên đàn ông lỗ mãng nào rồi! Bỏ dạng không ra cái đám ôn gì, chẳng lẽ là bị vứt bỏ? ”

“Phi phi phi chó nhà ai thả rông sủa bậy sủa bạ đó! ” Chiều Nhi giận dữ, muốn xông lên trước bảo vệ tiểu thư, nhưng bị kẹt cứng ngắc trong lỗ chó, không thể động đậy. Chỉ đành mở to hai mắt trừng trừng hận không thể đem đôi huynh muội ác độc này ra xào lán, chưng tương thấy vào nồi lẩu, trối lại không cho cử động, lấy roi đánh, dùng nền nhỏ giọt, dìm xuống nước, hơ lửa, châm kim.

Chiều Nhi không có gì giỏi, giỏi nhất là mắng người. Cả khoảnh sân nhất thời lạnh lạnh tiếng nàng ta lải nhải không ngừng.

“Hai người một người là thiếu gia con nhà giàu có học thức, một người là tiểu thư xinh đẹp quyền quý hờ một tí buông những lời khó nghe nhục mạ tiểu thư của ta. Thật uống công cha mẹ mấy người sinh mấy người ra bộ đáng xinh đẹp, tâm địa còn hơn rắn rết. Tiểu thư dù sao cũng là đại phòng*, xét theo vai vế chính là biểu ti của hai người, Mấy người quả thật dứt chó không phoque ra trần châu, mấy lời mấy người nói ra đều không phải thứ tốt lành gì. Làm con cháu, làm em út như mấy người cũng thật là thất bại, con mẹ nó, Quả thực chính là không bằng heo chó, không không không! So hấn với heo chó còn vũ nhục heo chó!”

* Đại phòng: vợ con thê thiếp của người con trai cả- tất nhiên phải do chính thất sinh ra trong gia đình, còn gọi là chi thứ nhất, Nhị phòng: vợ con thê thiếp của người trai thứ hai, còn gọi là chi thứ hai, cứ tiếp tục như thế tới Tam phòng Tứ phòng...

Con cháu đời sau theo tôn ti vai vế, con cháu nhị phòng nếu cùng thứ bậc với con cháu đại phòng luôn phải gọi con cháu đại phòng là anh chị... dù cho có lớn tuổi hơn đây nữa.

Nói dễ hiểu là ba bạn là anh hai thì thằng con chú ba cho dù lớn hơn cả chục tuổi vẫn phải gọi bạn là anh/ chị.

“Hắt xì!” Vân Yên quay mặt đi. Ta không quen cô nương đó... Ta không quen cô nương đó...

“Trời đất ơi, làm người ít nhất cũng phải để đức cho con cái chứ trời.Làm anh họ chị họ của người ta thôi mà làm như má người ta vậy trời. Cái thứ gì mà làm nhỏ mà ăn hiếp chị là cái thứ vô giáo dục, vô giáo dục từ trong trứng vô ra, vô giáo dục đến con ma cũng chào thua, vô giáo dục đến con cua cũng chào cờ, vô giáo dục đến cờ hó không thèm nhận làm bạn. ”

“.... ”

“Người gì đâu mà ác non ác nước. Ác ướn bầu trời. Ác ngập trời tổ quốc. Ác đến cuộc cũng chào thua. Ác chưa sinh đất nẻ. Ác mà còn tỏ vẻ hơn người. ”

“.... ”

“Xấu trong tìm thức xấu ra. Xấu từ buổi sơ khai non nước. Xấu từ mầm non xấu sang trung cấp. Xấu sập đất bẻ bờ. Xấu nát nhà thờ. Xấu do bệnh viện. Xấu niềng Bitexo. Xấu solo không đôi thủ. Xấu xanh cả bầu trời. Xấu di dời không cần giải tỏa. Xấu lan tỏa 100 km/h. Xấu bại hoại nhân gian. Xấu tiêu tan dương thế. Xấu ế con gái sơ sinh. Xấu điều linh con trai mới đẻ. Xấu mọc ghê luôn bóng gió mới dậy thì. ”

“....”

“Cái thứ vừa ác vừa xấu âm chi địa ngục này nha, ra đường á trời không đánh thánh cũng đâm, mưa lâm râm chết đuối.”*

Họa Hạ mím môi, hẳn rất muốn cười nha, nhưng ánh mắt đại ca là sao đây. Kiểu như chỉ cần hẳn lỡ đại xỉ ra một tiếng thôi, cái đầu trên cổ hẳn sẽ đi du lịch liền.

Aizz, đạo lý là thế này đây, có người yêu thì huynh đệ ruột thịt cũng vứt xó luôn mà...

“Chiều Nhi, mắng hay lắm!” Tạ Sơ Thần đứng che cho Chiều Nhi, bật ngón tay cái lên, khoe môi cong cong tán thưởng.

Mắng hay lắm mắng giỏi lắm!!! Sau này phải theo muội ấy học chút công phu mắng người này mới được.

Vân Yên lau mồ hôi trên trán, nhìn Tiêu Văn nãy giờ vẫn chôn chân tại chỗ, ánh mắt chăm chăm dõi theo dáng người nhỏ nhắn quật cường bên kia tường “...Thiếu gia, chúng ta... chúng ta có cần vào đó hỗ trợ không?”

Tiêu Văn chăm chăm đâm thủng bức tường, làm như hẳn có thể nhìn xuyên qua đó tìm được bóng dáng chỉ mới tối hôm qua thôi còn sười ầm tâm hồn hẳn, chau mày lại, nói với Vân Yên đang lo lắng bên cạnh, “Không cần. Ta cũng cảm thấy nha đầu đó mắng rất đúng. Cứ để nàng ta mắng thêm một lúc nữa.” Hẳn thất thần nhìn vào trong, trái tim trong thân thể không hề trấn định như bề ngoài của hẳn.

Thấy Tiêu Văn trở lị như vậy, sắc mặt Vân Yên tái hẳn đi. Được cái gì mà được? Cậu không vào giúp nha đầu đó khẳng định bị đánh bầm xương. Tạ tiểu thư dù sao cũng là biểu ti của người ta, người ta giỏi lắm cũng chỉ xóc xĩa vài câu, còn cái nha đầu không biết trời cao đất dày kia... Đã ngu mà còn lị. Đã thị tì mà còn không biết thân biết phận. Bảo vệ chủ cái con khi khô. Đi mà bảo vệ bản thân còn tốt hơn.

Họa Hạ như có như không nhìn về phía Vân Yên, ánh mắt sâu không thấy đáy lóe lên vài tia giảo hoạt.

“Đê tiện không đáng sợ, đáng sợ nhất là đê tiện có nội hàm giống như hẳn vậy, cái gọi là nước quá trong ắt không có cá, người vô địch là đê tiện nhưng đê tiện không bao giờ vô địch được*....”

*: Phun hết nguyên lý trà sữa trân châu vào màn hình.

Vân Yên mặt toàn dấu chấm than, Họa Hạ thì ho sặc sụa, toàn bộ nam phụ lão ấu Tạ gia đồng loạt lên con động kinh, chỉ có Tiêu Văn vẫn hờ hững không thêm quan tâm.

“Biểu tì, nha đầu của tì càng ngày càng không hiểu tôn ti, lại dám chửi trên đầu chủ tử, thật không biết quy củ!”

Ai bị lời tám đời tổ tông ra chửi như thế đều căm hận, huống chi là người nhỏ mọn như hẳn ta, nam tử đánh mất ra hiệu, lập tức có hai tên gia đình thân hình vạm vỡ bê tay răng rắc bước lên, giơ chân đá vào mặt Chiều Nhi.

Tạ Sơ Thần sắc mặt trắng nhợt, không nói một lời chắn trước người Chiều Nhi, chân theo phản xạ vội vàng vươn ra phía trước. Tên gia đình bị bất ngờ, chân xoay một vòng, trúng ngay bụng Tạ Sơ Thần. Quần áo trên người nàng ấy đã bắn hết cả, bây giờ lại thêm một dấu chân ngay bụng, nàng ấy bị đau lão đảo lúi vài bước, nhưng cương quyết không rời Chiều Nhi, ánh mắt lạnh lùng như bàn băng bắn vào đôi huynh muội ý thế hiệp người.

Lúc này, một người đàn ông trung niên từ xa xa đi đến, ông ta mày kiếm mắt sáng, cái mũi cao như vách núi đá anh tuấn vô cùng, khoe môi ôm lấy ý cười sang sảng, tuy rằng đã gần bốn mươi, lại không thể che lấp được tư thế oai hùng, có thể thấy được khi còn trai trẻ cũng là mỹ nam tử một thời.

Thấy Tạ Sơ Thần bần thiêu nhếch nhác, chân mày ông ta nhíu lại thành một đường, nhưng vì duy trì hình tượng từ ái “thúc thúc như cha” trước mặt mọi người, ông ta cố nuốt con giận trôi xuống cổ họng, trên mặt là nụ cười bao dung, nhẹ nhàng nói, “Thần nhi, con nhìn xem bộ dáng con bây giờ còn ra thể thống gì, còn không mau đi vào nhà rửa mặt chải đầu! Con có biết người mất tích một ngày một đêm, ta và mẹ con lo lắng như thế nào không? Nếu con có mệnh hệ gì, xuống dưới cửu tuyền ta còn mặt mũi nào gặp cha con!”

Tạ Sơ Thần cười lạnh một tiếng, trào phúng: “Nhi thúc cần gì giờ vờ giả vịt, chờ Sơ Thần rửa mặt chải đầu sạch sẽ xong sau đó sẽ bắt Sơ Thần về Từ gia làm thiếp? Nếu như hôm nay Sơ Thần mất tích, chỉ sợ người mà nhi thúc không còn mặt mũi đi gặp không phải cha con, mà là người của Từ gia đó.”

Từ sau khi phụ thân Tạ Sơ Thần Tạ Hân Tuyền qua đời, cơ nghiệp cả đời ông ta khổ công gây dựng —— Tạ gia bị chia năm xẻ bảy, thứ đệ* ông ta, Tạ Thanh Vinh giả nhân giả nghĩa lấy danh nghĩa nuôi nấng Tạ Sơ Thần, vợ vét được hơn nửa tài sản của Tạ Hân Tuyền.

*: ở đây chỉ con dòng thiếp thất. Tạ Hân Tuyền là con trai chính thất, Tạ Thanh Vinh là con trai của thiếp.

Tạ Hân Tuyền là phú hào giàu nhất kinh thành, tài sản vô số, nhưng sau khi Tạ Thanh Vinh đoạt quyền, ăn xài phung phí, trầm luân vào cờ bạc, chỉ ba năm ngắn ngủi, đã nướng hơn nửa tài sản Tạ gia vào sông bạc. Thái độ đối với hai mẹ con Tạ Sơ Thần cũng dần dần thay đổi, ban đầu ân cần chăm sóc bao nhiêu, thì bây giờ cư xử lạnh lùng bấy nhiêu.

Gần đây, tiền vốn xoay vòng của mấy cửa hàng Tạ gia gặp chút trục trặc, Tạ Thanh Vinh lại nợ sông bạc một khoản lớn, ông ta mới lên lút hứa gả Tạ Sơ Thần cho Từ tam thiếu gia làm thiếp, sinh lễ là một ngàn lượng bạc trắng.

Ông ta biết Tạ Sơ Thần tính tình bướng bỉnh, nhất định sẽ không đồng ý hôn sự này, cho nên ông ta đã trù tính kỹ lưỡng, hạ thuốc mê Tạ Sơ Thần, sau

đó thần không biết quỷ không hay đưa nàng ấy lên kiệu hoa, đến lúc đó gạo nấu chín cơm

Ai biết, kiệu hoa còn chưa tới cửa, Tạ Sơ Thần lại chơi trò mất tích!

Nay, thấy Tạ Sơ Thần thẳng thừng vạch trần âm mưu của mình, Tạ Thanh Vinh nheo mắt, hoài nghi nhất định là Tạ Sơ Thần nghe trộm được cuộc nói chuyện giữa ông ta với bà mai Từ gia, mới lên lút trốn khỏi Tạ phủ.

Ông ta bày ra bộ mặt quan tâm dối trá, thần nhiên nói: “Nếu đã biết thì mau rửa mặt chải đầu sau đó mặc đồ tân nương vào, người Từ gia cũng sắp tới đây đón con rồi, đừng để lỡ giờ lành!” Nói xong, ông ta lờm Tạ Sơ Thần một cái, cảnh cáo nàng ấy đừng nghĩ đến chuyện trốn khỏi Tạ phủ lần nữa.

Tạ Sơ Thần nuốt xuống bùm máu trong cổ họng, lạnh lùng gần từng chữ: “Sơ Thần đã có phu quân, không cần nhệ thức phí công lo hôn sự cho Sơ Thần.”

“Phu quân?” Làm như vừa nghe được câu chuyện khôi hài nhất thế gian, Tạ Thanh Vinh gập người, cười như nắc nẻ, “Bên ngoài đều đồn người mặt dày mày dạn đại náo đám cưới trưởng tử Tiêu gia, nay phu quân trong miệng người, chẳng lẽ là chi Tiêu Văn? Người khắp kinh thành đều biết, Tiêu Văn cuồng đại Quý Thư Mặc, lập lời thề chỉ cưới một thê tử, một nữ nhân tai tiếng khắp người như người còn mơ giữa ban ngày muốn làm thê tử Tiêu Văn?”

Thấy Tạ Sơ Thần sắc mặt xanh xao*, lén la lén lút chun lỗ chó vào nhà, Tạ Thanh Vinh liền đoán ra Tiêu Văn căn bản không thừa nhận Tạ Sơ Thần là thê tử. Mặc kệ Tạ Sơ Thần có quan hệ gì với Tiêu Văn, ông ta đã nhận sinh lễ của Từ gia, có nói sao ông ta cũng phải ép Tạ Sơ Thần lên kiệu hoa đưa đến Từ gia!

*: Đọc đoạn này muốn cầm dế phang vô đầu Tiêu Văn quá. Sáng sớm ít nhất phải mời người ta bữa cơm. CMN. Từ trưa tới giờ ko ăn gì hết, mặt xanh xao là phải. Tạ Sơ Thần cũng quá ư trâu bò, đúng là nữ chính, nhận được bảo kê của tác giả. Gặp mình là mình đối té xỉu luôn từ đời tám hoánh, còn sức đâu mà leo tường, cãi lộn văng vẳng và mây mây

Ông ta làm ra vẻ tốt bụng, tận tình khuyên bảo: “Thần nhi, Tiêu Văn không phải là phu quân tốt, người đừng si tâm vọng tưởng nữa. Nay thúc thúc gả con cho Từ tam thiếu gia, tướng mạo anh tuấn, tuổi trẻ tài cao, giàu nứt đổ vỡ vách, còn rất yêu thương thê tử. Bây giờ con ngoan ngoãn mặc hi phục, Từ tam thiếu gia sẽ đối với con thật tốt.”

Từ tam thiếu gia tên là Từ Thanh, 18 tuổi, trong nhà có mười hai thị thiếp. Hắn là trưởng tử của Lang Viên Ngoại, nổi danh phóng đảng, thường ngày ngang ngược, hoành hành bá đạo, được mọi người xưng tụng là ác bá kinh thành, giống như Tiêu Văn. Chỉ là Tiêu Văn không có sở thích sưu tập thê tử như hắn.

Nay, Tạ Sơ Thần chính thức trở thành thị thiếp thứ mười ba của hắn ta.

Tạ Thanh Vinh nói lời này quả thực là điên đảo thị phi, chém gió không ngại mồm.

“Thần nhi, bây giờ con tiếng xấu bay đầy trời, muốn làm chính thất quả thực rất khó.” Thấy Tạ Sơ Thần cười lạnh một tiếng, không phủ nhận, Tạ Thanh Vinh dừng một lát, lại bổ sung một câu, “Người phải biết rằng, bây giờ Tạ gia sa sút, nếu như người không gả cho Từ gia, Từ gia không chỉ đòi lại một ngàn lượng bạc trắng, còn muốn 2000 lượng phí bồi thường hủy bỏ giao kèo. Người cũng thấy đó, mẫu thân người ngày càng yếu, nếu ngưng thuốc thang điều dưỡng...”

Đồng tử Tạ Sơ Thần co rút mạnh, đôi môi tái nhợt bị cắn tới mức bật máu.

Bàn tay trong tay áo Tiêu Văn không tự chủ được mà nắm thật chặt. Môi mím chặt, cánh môi cũng mất hai phần huyết sắc.

Vân Yên sau lưng hắn cũng dời ánh mắt đi, lo lắng nhìn thoáng qua cái móng nắm dài trong lỗ chó không ngừng ngo ngoáy.

Hơn nửa ngày, Tạ Sơ Thần mới rút khăn tay ra, động tác tao nhã lau đi vết máu đọng nơi khóe miệng, bên môi nở một nụ cười bi thương.

Thấy vẻ mặt Tạ Sơ Thần thuận theo, Tạ Thanh Vinh lập tức nháy nháy mắt với hai tên thị vệ. Hai tên thị vệ lập tức kẹp Tạ Sơ Thần ở giữa, về mặt đánh ác bức người nói: “Đại tiểu thư mời——”

Chiêu Nhi bành hoàng vỗ lể! Nhị lão gia ép gả tiểu thư! Trách không được, tiểu thư suốt đêm trốn khỏi Tạ phủ, còn mặc hi phục đi Tiêu gia bức hôn. Trách không được mấy ngày nay, tiểu thư buồn bức không vui, trách không được tiểu thư không muốn hồi phủ bằng cửa chính...

“Tiểu thư!” Chiêu Nhi biến sắc, hô to một tiếng, khóc nức nở, “Cô không thể gả! Từ tam thiếu gia nổi danh ác bá, nghe nói nữ nhân gả cho hắn, đều bị hành hạ không ra hình người, tiểu thư cô ngàn vạn lần không thể đi! Tuyệt đối không thể đi!”

Chuyện Từ Thanh bạo hành thê tử là có thật, đã từng la cà với hắn mấy lần Tiêu Văn làm sao có thể không biết. Hắn biết, còn tận mắt chứng kiến Từ Thanh bạo lực phòng the với những nữ nhân trong thanh lâu.

Khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Văn lập tức sa sầm xuống, mắt phượng sắc bén, giống như có hàng vạn hàng nghìn lợi kiếm, lạnh lẽo thấu xương. Trong nháy mắt hàn khí trên người hắn có thể đóng băng dày ba thước.

Trong vòng ba trượng quanh nơi hắn đứng, cũng có thể cảm nhận được không khí lạnh lẽo và áp suất thấp nồng nặc.

Tiêu Văn nở nụ cười như Tu La, trong mắt có chút lạnh lẽo. Khuôn mặt lạnh lùng chết lặng của Vân Yên cũng biến sắc. Trong lòng lập tức căng thẳng,

không chớp mắt di chuyển bước chân tới chỗ Tiêu Văn đang đứng, chỉ cần Tiêu Văn ra hiệu một cái, hắn lập tức xông vào, vịn cổ toàn bộ người Tạ gia, nhất là hai tên gia đình không biết chữ chết viết như thế nào kia.

Không ngờ người Tạ gia lại đối xử với Tạ Sơ Thần như vậy, lại muốn gả bán nàng ấy cho Từ Thanh làm thiếp! Trách không được, hôm qua, lúc hắn bảo nàng ấy hồi phủ thì ánh mắt của nàng ấy đau thương như vậy, bởi vì quay về chỉ còn một con đường chết!

Cặp mắt u ám đầy tơ máu lóe lên một tia giận dữ và đau đớn chồng chất.

Từ bỏ là để nàng ấy được hạnh phúc. Buông tay chỉ cầu mong nàng ấy có thể dễ dàng đi đến nơi thật sự thuộc về nàng ấy.

Nhưng... sự thật diễn ra trước mắt lại chính là đòn đá kích trí mạng đánh sâu vào tim hắn cũng đang cười nhạo hắn ngu ngốc.

Kiếp trước hắn đã ép nàng tới đường cùng, kiếp này lại tự tay đẩy nàng ấy vào hố lửa!

Tiêu Văn ơi là Tiêu Văn máy có còn là con người nữa không?

“Ta...” Nghĩ tới mẫu thân suốt ngày trên giường bệnh, Tạ Sơ Thần không đành lòng, nàng ấy làm sao có thể bỏ mẫu thân ở đây, một mình rời đi chứ. Nàng ấy tuy mang danh nghĩa là đích nữ Tạ gia, nhưng lại bị thúc thúc cướp đoạt quyền thế, trên người không có đồng nào. Nếu không thuận theo chèn ép của nhị thúc, lúc đó bệnh của mẫu thân sẽ không được chữa trị...

Trời già đúng là khéo treu người, Tiêu Văn đã nghĩ sau ngày hôm nay, nàng ấy và hắn hai người hai ngã, nàng ấy sẽ không còn đau lòng vì hắn, mà hắn cũng sẽ không điên lên vì nàng ấy nữa.

Cuối cùng, lòng hắn trong lúc không ai ngờ đến bị đâm vết thương trí mạng!

Thế nhưng... Hắn... chết tiệt hắn phát hiện ra dù có bao nhiêu ngày trôi qua đi nữa, tim hắn khi nhớ về nàng vẫn sẽ rất rất rất đau.

“Đây là thập tam di nương mà tam thiếu gia sắp cưới đó sao?” Một giọng nói the thé truyền đến. Người tới là bà mai Từ gia, bà ta mặc bộ đồ màu đỏ, một nốt ruồi to tổ chảng* chính giữa má trái, gương mặt hung dữ, miệng rộng quá mang tai, nhìn vào còn tưởng là bà bán thịt ngoài chợ chứ không phải là người làm nghề nói dây tơ hồng

*: Cái này thiên hạ gọi là “con ve chó”

Bà ta nhìn Tạ Sơ Thần từ trên xuống dưới, trề môi xem thường: “Tạ lão gia à, chuyện Tạ tiểu thư đại náo hôn lễ Tiêu gia đã bị tam thiếu gia biết, tam thiếu gia rất tức giận, cậu ấy nói vốn dĩ cậu ấy thấy Tạ di nương cũng có chút nhan sắc, mới tốt bụng cho nhà gái một ngàn lượng bạc trắng làm sính lễ, còn chuẩn bị tổ chức tiệc cưới thật náo nhiệt. Nay cô ấy làm ra cái chuyện mất mặt như vậy, tam thiếu gia cảm thấy mặt mũi mất sạch, nên kêu ta lát nữa đưa Tạ di nương đi vào bằng cửa sau tiếp vào, không cần làm lễ, trực tiếp đưa vào động phòng.”

Tiêu Văn nhanh như chớp rút thanh bảo kiếm bên hông Họa Hạ, gợn kiếm lên, nhún mình một cái, đang định bất chấp tất cả nhảy qua tường vào Tạ gia, nhắm thẳng mi tâm cái bà mai già xấc xược một kiếm đâm tới thì bị thị vệ Văn Yên đứng bên cạnh giữ chặt. Hắn ta lắc đầu, ý bảo Tiêu Văn không nên xúc động.

Bây giờ mới biết sót suốt., Sao khi nãy lúc tôi van nài cậu vào hỗ trợ nha đầu kia cậu không sót sáng như thế. còn bảo “đội thêm lát nữa” mà. Vậy bây giờ cậu cứ đó mà “đội thêm lát nữa” đứng đó mà tận hưởng cái cảm giác gấp còn hơn thai phụ buồn tè này nhé.

Mấy câu nói đó si nhục quá đáng, nhưng Tạ Sơ Thần lại ngây người như cọc gỗ, trên mặt không chứa bất cứ cảm xúc nào cả cứ như những lời bà mai hoàn toàn không lọt vào lỗ tai nàng ấy. Bà mai thấy Tạ Sơ Thần không nhúc nhích thì cau mày nói: “Giờ lành sắp đến, còn thất thần gì chứ? Nhanh đi thay quần áo! Nếu bất tam thiếu gia chờ lâu, chính là tội lớn đó!”

Nói xong, bà ta dùng sức lôi kéo Tạ Sơ Thần vẫn đang đắm chìm trong trong hồi ức. Tạ Sơ Thần lao đảo một chút, lao đảo bước về phía trước.

—— trong lòng hài nhi chỉ có Thư Mặc, ngoài Thư Mặc ra không thể chứa bất kỳ ai!

—— Cái loại nữ nhân tiếng xấu lan xa làm sao xứng làm thê tử của Tiêu Văn ta!

Hàng lông mi thật dài chết lặng rũ xuống che khuất đôi mắt âm trầm, nàng ấy cắn môi, bước về phía trước.

Nếu không thể trở thành thê tử của người đó, vậy thì gả cho ai, với nàng ấy mà nói, như nhau cả thôi.

“Ồ..... Thực xin lỗi.....” Tạ Sơ Thần khóc, nước mắt không nhịn được chảy xuống, bi thương trên mặt làm cho người ta lòng chua xót.

“Thực xin lỗi.....” Thực xin lỗi tình yêu của ta...

Nàng ấy bùm mặt khóc, không biết có một bóng dáng đứng ngoài cửa, nghe tiếng khóc kim nén của nàng ấy, hắn nắm chặt tay trái, đau đớn kịch liệt nhắm mắt lại.

Rất cực nhìn không được, hắn mở to mắt, trong cặp mắt thâm sâu tràn đầy thống khổ vô tận, có nỗi lo âu nồng đậm, có oán hận sâu nặng, càng có tự trách vạn phần.

Tiêu Văn cảm giác linh hồn hắn như bị xé rách, thân thể hắn hơi run lên, đôi mắt vì đau đớn trong ngực mà trở nên mơ hồ, cảm thấy hít thở không thông, như là bị trúng một kích tổn thương lục phủ ngũ tạng, sợ hãi cực đỉnh ập vào trong lòng hắn., lòng bàn tay siết chặt lại, bởi vì không nắm được bàn tay non mềm của nàng ấy mà cảm thấy trống rỗng, trong đầu hiện lên gương mặt dịu dàng lúc nép vào lồng ngực hắn, lòng hắn như đang bị một con nóng rực thiêu đốt ——

Rất đau...

“Vân Yên...” Hắn khẽ gọi, thanh âm khàn khàn nhưng rõ ràng.

“Dạ”

“Ta... có phải đã sai rồi không?”

Bên tai càng không ngừng tiếng khóc la trên pháp trường của Tạ Sơ Thần, nàng ấy tuyệt vọng bị ai khóc rống, tựa như tâm ma cứ lờn vờn trong óc hắn quanh.

—— Tiêu Văn, thiếp là thê tử của chàng, cũng chính là chính thê duy nhất của chàng! Càng không thể không thừa nhận thiếp!

—— Tiêu Văn, thiếp thích chàng!

—— phu quân... Thiếp rất vui, rốt cuộc cũng có thể gả cho chàng..

Ký ức ủa về, lời của nàng ấy, như là lưỡi dao sắc bén, bỗng chốc liền đâm vào chỗ mềm yếu nhất trong lòng hắn, mơ hồ rỉ máu...

Tạ Sơ Thần gục đầu, dưới sự xô đẩy của hai tên thị vệ và bà mai, lê từng bước cứng ngắc về khuê phòng.

Tim giống như nghẹn máu, giống như có thứ gì đè nặng ở ngực khiến Tiêu Văn đau tới mức không thở nổi.

Đột nhiên hắn phát hiện, hắn không thể chịu đựng được kết quả như vậy, hắn không thể chịu đựng được việc thế giới của hắn không có Tạ Sơ Thần! Chỉ mới nghĩ vậy thôi, tim hắn đau đớn như bị vỡ vụn!

Không! Hắn tuyệt đối không cho phép, tuyệt đối không chấp nhận kết cục như vậy! Hắn không cần biết mình đau đớn thế nào, không muốn mình mang theo tiếc nuối sống hết cuộc đời này! Tạ Sơ Thần là thê tử của Tiêu Văn, nàng ấy là nữ nhân duy nhất mang đến cho hắn ấm áp, hắn không thể nuốt mất tia sáng duy nhất của cuộc đời mình, tình yêu của hắn trao vào tay kẻ khác! Thê tử của hắn làm tân nương của nam nhân khác! Tuyệt đối không thể!

Không chút do dự, Tiêu Văn vội cầm kiếm, dùng khinh công nhảy vọt qua tường, không để ý đến tiếng gào lo lắng của hai thị vệ phía sau.

“Thiếu gia!” Họa Họa gào to. Thiếu gia thật là. Cửa chính đành hoàng không đi, gặp đến độ treo tường vào nhà người ta luôn. Cái này là phạm pháp phạm pháp đó nha!

“Úi cha! Làm người hầu của cậu xấu hổ quá hà!”

“Đúng không đại ca?” Họa Họa quay qua, hắn lập tức há hốc mồm. Vân Yên đâu? Đại ca trí dũng song toàn của hắn đâu?

Họa Họa nhìn lên bức tường lần nữa, thở dài ngao ngán. Kỳ thật, hắn nói thiếu rồi. Làm người hầu của Tiêu Văn và làm đệ đệ của Vân Yên xấu hổ quá hà!

Vì sao hắn nói vậy ư? Vì Vân Yên đại ca hắn cũng học theo chủ nhảy tường vào kia.

Tiêu Văn lòng như lửa đốt, hắn chẳng quan tâm gì nữa, cái gì danh dự, phong độ vứt bét nó đi. Giờ hắn chỉ muốn tìm mình không đau nữa, không khó chịu như vậy nữa, hắn muốn một nhát kiếm vết sạch nỗi đau đớn khổ sở này! Chỉ có nàng ấy, chỉ có nhìn thấy nàng ấy, chỉ có được ở bên cạnh nàng ấy, hắn mới không đau, không khổ sở, thế gian này chỉ có Tạ Sơ Thần mới có thể bình ổn đau đớn như dùi tim trong lòng hắn!

Một chủ một tớ thi triển khinh công, sát khí hầm hầm bước vào Tạ gia, gương mặt tuấn mỹ của hai người đều lộ vẻ vội vàng. Nhất là Tiêu Văn. Hắn hối hận, thậm chí có chút chờ mong, hắn không biết mình chờ mong điều gì, lúc này hắn chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu, đó là gặp Tạ Sơ Thần, đưa nàng ấy rồi đi, đưa nàng ấy trở về bên cạnh hắn.

Hắn bất chấp hậu quả, hắn chỉ biết, nếu hắn không làm như vậy, hắn sẽ hối hận cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tiêu Văn anh hùng cứu mỹ nhân

“Lề mề cái gì, còn không nhanh lên!” Giọng điệu bà mai bức bối, quát lớn một tiếng, đang định nắm tay Tạ Sơ Thần lôi đi thì bất ngờ hét lên một tiếng thảm thiết còn hơn heo bị chọc tiết.

Một tiếng “Răng rắc” giòn vang, bàn tay đưa về phía Tạ Sơ Thần bị một bàn tay xinh đẹp như điêu khắc bắt lấy, còn chưa thấy rõ người trước mắt là ai thì đối phương đã dùng lực quăng bà ta văng ra ngoài. “Phanh” một tiếng, đụng vào tường.

Cùng với tiếng hô to của bà mai, sắc mặt Tiêu Văn trầm xuống, xuất thủ trong nháy mắt, thanh bảo kiếm trong tay phóng tới bà ta đang run rẩy nơi góc tường, khuôn mặt múp míp đầy thịt nhọt nhọt không còn chút máu nhìn Tiêu Văn.

“Đại hiệp... xin tha mạng” Bà mai hồn vía lên mây, run như cây sậy, thều thào.

“Đinh” thanh âm trong trẻo vang lên, bảo kiếm trong tay Tiêu Văn cắm thẳng vào bức tường phía sau lưng bà mai. Cũng là lúc bà ta sợ quá ngất đi.

Tiêu Văn nhìn thanh kiếm gãy ở sau lưng bà mai, mâu quang dần lạnh lẽo, vung tay áo lên, một trận gió lạnh quét mạnh sang phía bà ta.

“A....” bà mai mở mắt, kêu thảm một tiếng, cơ thể nháy mắt bị đánh bay ra ngoài.

“Bịch” tiếng động nặng nề vang lên, thân hình phì nhiêu văng xa hơn mấy trượng. Bà mai học máu, lục phủ ngũ tạng chính thức khua chiêng đánh trống tung kinh gõ mõ ì xèo.

Tiêu Văn thờ ơ quay đầu, lia ánh mắt sắc như dao về phía hai tên gia đình đang kiềm chế Tạ Sơ Thần, trên khóe miệng nở nụ cười âm hiểm. Hai tên gia đình không rét mà run, còn đang định buông Tạ Sơ Thần ra thì một chân Tiêu Văn đá bay một tên, chân kia giẫm lên ngực tên còn lại.

Hắn cúi đầu, lấy tay vuốt trán, cười như không cười nói: “Nói cho bản thiếu gia biết, vừa rồi người dùng cái chân thối nào đá Sơ Thần?”

“Là cái chân này, hay là cái chân này?” Tiêu Văn quan sát một hồi, nhìn tên gia đình bị hắn đạp dưới chân liều mạng lắc đầu, nhếch mép cười tàn độc, “Không nói, vậy thì phế cả hai chân đi!”

Tiêu Văn ngang ngược từ trong xương, hấn ngông cuồng quen thói, bằng không cũng sẽ không được bình chọn là đệ nhất ác bá kinh thành nhiều năm liền.

Giờ phút này, hấn khí thế bức người dọa tên gia đình sợ tới mức không ngừng kêu khóc xin tha: “Đau đau đau! Nô tài biết sai rồi, cầu thiếu gia tha mạng! Van thiếu gia tha nô tài đi!”

“Biết sai?” Chi cần tưởng tượng lúc Tạ Sơ Thần bị đạp một đạp, cả người lão đảo muốn té, Tiêu Văn nổi cơn tam bành, làm sao có thể tha thứ dễ dàng như thế được. Hắn dùng chân miết mạnh một đường dài từ bụng đến bộ vị quan trọng của tên gia đình, sau đó còn rất nhân từ “ta chà ta chà ta cứ chà coi người đứng nổi không”* Tên chân gia đình tận hưởng cảm giác đau đớn “cha mẹ cách xa nhau”* thét to, sau đó chỉ thấy cả người quay cuồng, hắn đã bị Tiêu Văn đá một phát bay ra cửa lớn.

* Hai câu này tự hiểu. hí hí.

Họa Hạ đứng bên tròn tròn mắt, nhìn thiếu gia nhà mình ác như thú, à không, vênh vảo như tu hú lúc đê bẹp sắc đẹp con công, hihi. Rất có cảm giác thành tựu nhà.

Tiêu Văn không những “ác như thú” như Họa Hạ đã tán dương mà còn rất thủ dai. Sau khi trừng trị tên gia đình, hắn bước đến bức tường, rút thanh bảo kiếm ra, nhắm thẳng hướng tên gia đình đầu tiên bị hắn đá ra ngoài cửa, nãy giờ vẫn còn thờ phỉ phỏ, thanh bảo kiếm chém thịt người như chém đầu... bò bay một đường thẳng tắp cắm vào giữa vai tên gia đình! Tên gia đình bị kiếm từ đầu bay đến làm cho lão đảo, đau đớn kêu lên một tiếng, ôm vai quỳ một gối xuống đất!

Phù... Kết cục ba tên cũng đã xử lý xong cả ba, cho dù tên cuối cùng có hơi nhẹ tay. Nhưng thôi kệ. Không có gì là hoàn hảo có chăng chỉ là sự đề cao mà thôi. Nhìn tác phẩm “máu chảy thành sông” của mình, trong lòng Tiêu Văn mới hơi hơi hả giận, hắn bước đến bên Tạ Sơ Thần, bày ra một tư thế mà hắn cho là đẹp trai nhất.

“Đừng sợ, có ta ở đây, sẽ không để ai bắt nạt nàng!” Hắn chắn trước Tạ Sơ Thần giọng điệu dịu dàng, đầy thâm tình, ánh mắt càng chất chứa nhiều tình cảm đan xen vào nhau, yêu thương có, xót xa có, nhưng trên hết là sự áy náy dần vụt, cùng với hành động siêu anh hùng thể hiện cả một bầu trời yêu thương.

Kiếp trước, Tiêu Văn rất ghét đọc sách, hắn chỉ quan tâm võ học. Nhưng không phải bởi vì yêu thích võ thuật, hay để rèn luyện thân thể, hắn học võ là để trình diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân trước mặt mỹ nữ, khiến các cô nàng xinh đẹp cảm kích ân nhân, sau đó sẽ tôn sùng hắn triệt triệt để để, cuối cùng sinh lòng ái mộ vị tráng sĩ tài hoa phong lưu nghĩa hiệp này.

Tiêu Văn từng có thời gian nghiêm túc học võ, nhưng hắn chăm chỉ bữa đực bữa cái, kiếp trước chỉ học được vài đường công phu mèo quào, miễn cưỡng có thể đi lừa thiên hạ. Những khi hắn nhìn vừa mắt mỹ nữ nào, hắn bèn bỏ tiền thuê vài tên đầu đường xó chợ giả dạng côn đồ khi dễ thiếu nữ đó, sau đó sẽ dùng tư thế anh tuấn ngất trời, hào quang chói lọi lên sàn, trừng trị hết bọn côn đồ, dùng chiêu thức này giành được trái tim người đẹp.

Bất quá, đó là Tiêu Văn của ba năm trước. Sau khi Tiêu Văn gặp Quý Thư Mặc, thì si ngốc theo đuổi nàng ta, toàn tâm toàn ý với Quý Thư Mặc không chông ghẹo nữ nhân nào nữa, và dưới bảo vệ còn hơn gà mẹ che chở con của thị vệ, nên từ đó tới nay, Tiêu Văn càng không có cơ hội thi triển công phu mèo quào.

Màn anh hùng cứu mỹ nhân này hẳn làm vô cùng trôi chảy, chắn trước người mỹ nhân này, đập bay kẻ ác này, khi ngửa đầu gầm lên phải làm sao cho nhìn vào thấy oai phong lẫm liệt này, tư thế đứng chếch một góc bao nhiêu độ thì đẹp trai nhất này, tất cả những thứ này, hẳn đã biểu diễn không ngàn lần cũng vạn lần, mỗi một động tác đều thuộc nằm lòng. Nhất là câu nói sau cùng kia, quả thực là treo tại ngoài cửa miệng Tiêu Văn. Đã lâu không thi triển tài năng, sau khi máu nhuộm sân nhà Tạ gia, hẳn vui sướng, nhất thời như trở về cảnh tượng hồi ba năm trước, không tự chủ đem câu cửa miệng mỗi khi mình làm “Anh hùng cứu mỹ nhân” nói ra.

Giọng nói kia, xa lạ như thế, lại..... Quen thuộc như vậy khiến cả người Tạ Sơ Thần cứng đờ, nàng ấy không thể nào tin được, không nói lời nào mở miệng ngược đầu lên.

Cứ tưởng rằng do mình quá mức nhớ nhung nên sinh ra ảo giác, nhưng trong nháy mắt ngừng đầu, giữa muôn vàn hào quang chói lọi có một bóng lưng cao to trầm ổn đang đứng chắn trước người mình.

Cầm y dính đầy hoa ngũ sắc nhỏ xinh, phiêu dật tựa trích tiên giáng thế, hẳn thần nhiên đứng đó giống như dòng suối mát lạnh chảy trong sơn cốc.

Ánh trời chiều chiếu xuống, người nọ chỉ như đám mây trắng, mờ mờ ảo ảo, nhưng lại không giấu được phong thái của hắn. Hắn đứng quay lưng lại, sóng lưng thẳng tắp, thanh khiết thoát tục giống như tiên nhân đứng trên đám mây đỏ theo gió bay đến, một đầu tóc đen xõa xuống đằng sau, nhẹ nhàng bay bay, tiêu sái vô song, phiêu dật ôn nhuận, phong lưu phóng khoáng.

Tóc đen như mực, da trắng như tuyết, áo bào trắng bay bay, rõ ràng chỉ là hai màu trắng đen đơn điệu, nhưng lại khiến người ta cảm thấy còn hơn ngàn vạn sắc thái trên thế gian.

Hai người gần nhau chỉ một cánh tay, nhưng vẫn không thấy rõ diện mạo của nam nhân kia. Nhưng Tạ Sơ Thần vẫn cảm nhận được dung nhan như họa, sáng chói bức người. Trên thân người này tỏa ra khí chất thần nhiên mà thần bí, ở hắn luôn toát ra sự ảm áp lan tỏa vào những ngày mùa đông rét mướt, xua tan lạnh giá tâm hồn nàng ấy.

Tạ Sơ Thần sợ đây cũng chỉ là một giấc mơ, như cơn mộng si vẫn luôn xuất hiện trong suốt ba năm nay của nàng ấy. Tỉnh lại càng thêm xót xa thất vọng.

Nghĩ vậy, nàng ấy hơi sợ hãi vươn tay nắm một góc áo bào, dè dặt bước sát đến bên tia nắng ấm tận sâu đáy lòng mình.

Bị Tiêu Văn dọa thần hồn nát thần tính, tí đệ Tạ gia bây giờ mới bừng tỉnh, lửa giận bùng bùng trừng Tiêu Văn, nhất là Tạ Thanh Vinh con trai thứ của Tạ Hi.

Thấy thị vệ cận thân của mình bị một tên không biết từ đâu chui ra giẫm dưới chân, còn bị đá ra khỏi cửa lớn một cách thô bạo, Tạ Hi vừa sợ vừa giận.

Hắn mắt bình tĩnh hoàn toàn không nhìn thấy phụ thân nhũn mỳ, hùng hổ xông lên, chỉ vào mũi Tiêu Văn, phẫn nộ quát: “Ở đâu ra cái tên lỗ mãng này, dám làm cản trong Tạ phủ! Người đâu——! Đánh hắn cho bản thiếu gia——”

“Một thứ hệ lại dám chỉ vào mũi bản thiếu gia hô to gọi nhỏ, gia giáo Tạ gia quả thật có vấn đề!” Tiêu Văn cười khẩy cắt ngang tiếng kêu tức giận của Tạ Hi, bàn tay đập thẳng một phát vào ngón tay của tên thiếu niên phách lối đang chỉ vào hắn. Tạ Hi loạng choạng té xuống đất.

Lấy khăn găm ra lau bàn tay xinh đẹp và vết máu dính trên áo xong, Tiêu Văn vô cùng ghét bỏ vứt chiếc khăn đi.

Bụng ngón tay đỏ rần, sắc mặt Tạ Hi nháy mắt đại biến, lời mắng còn chưa ra khỏi miệng thì thiếu niên trước mắt đã nhanh hơn một bước, ác miệng khiến hắn nghẹn không nói được lời nào, mặt mày trắng bệch.

“Không chỉ là có vấn đề, mà là căn bản không có gia giáo. Một người hầu mà cũng dám đập đích nữ của một đại gia tộc, quả thực là coi trời bằng vung! Chiều theo quy định của bản thiếu gia, đánh năm mươi trượng, đuổi khỏi phủ.” Tiêu Văn lạnh lùng nói xong, phất tay ra hiệu, “Họa Hạ, tìm cho bản thiếu gia cây gậy thật to! Đánh mạnh vào cho ta!”

“Ngươi ngươi ngươi!” Nhìn Họa Hạ nhanh như chớp tìm đâu được một khúc gỗ vừa to vừa chắc còn chỉ chút những dằm, Tạ Hi sắc mặt tái xanh mắng mắng, “Ngươi dám!” Nghiêm hình như vậy, A Tam đâu có sức lực cường tráng đến đâu cũng không thể chịu nổi!

Mà khoan! Việc quái gì hắn phải quan tâm đến tên A Tam đó. Hắn coi trọng trước nay không phải Tiểu Tứ sao?

Cái tên A Tam này....

“Bản thiếu gia có gì không dám?” Tiêu Văn liếc mắt khinh thường, chỉ huy Họa Hạ hành hình, về mặt hung hăng đến tàn nhẫn, ngang ngược nói, “Như thế nào, vị thứ tử Tạ gia này muốn cản trở bản thiếu gia? Không ngờ người Tạ gia chẳng những không có gia giáo, mà ngay cả gia pháp cũng không có! Thật là... làm cho bản thiếu gia quá thất vọng rồi!”

Tạ Hi thở hổn hển: “Tôi tớ Tạ gia ta, không đến phiên người ngoài như ngươi xử lý!”

“Người ngoài?” Tiêu Văn cười như không cười, ánh mắt nhìn Tạ Hi tràn đầy khinh bỉ cái kiêu như Tạ Hi ngu lâu dốt bèn khó đào tạo, “Thê tử của Tiêu Văn ta bị người khác bắt nạt như thế, ngươi nói ta có quyền tra tấn hay không! Không xé thịt lột da róc xương ăn gan uống máu cào nát mặt hắn đào mồ

tổ ba đời ông cha bói nát mấy cái từ đường nhà hán lên, là bản thiếu gia đã nhún từ lắm rồi!”

“Tiêu, Tiêu Văn!” Tạ Hi đầu lưỡi co rút, tức giận trên mặt nháy mắt thay bằng sợ hãi.

Dù sao cũng là Tạ gia thứ hệ, có câu đích thứ khác nhau. Tạ Hi không chen chân vào được tầng lớp thượng lưu vốn toàn là con chính thất, luôn khinh thường con thuộc dòng thứ hệ như hán, cho nên tuy nghe rất nhiều lời đồn về Tiêu Văn, nhưng đây là lần đầu tiên hán tận mắt thấy Tiêu Văn bằng xương bằng thịt.

Hán kinh ngạc chỉ vào Tạ Sơ Thần đang núp sau lưng Tiêu Văn, rú lên: “Người nói, nàng ấy là thê tử của người? Người, chính là Tiêu Văn?!”

Tạ Sơ Thần từ nãy tới giờ yên lặng núp sau lưng Tiêu Văn, len lén ngửi mùi hương đặc trưng trên người Tiêu Văn, nghe vậy nháy mắt cứng đờ. Khi Tiêu Văn quay đầu lại, nàng ấy không tiếng động lùi xa vài bước, cúi đầu tạo khoảng cách với Tiêu Văn, dường như cô nàng Tạ Sơ Thần vừa rồi mới tham luyến hơi thở ấm áp, dè dặt ở bên hán chưa từng tồn tại.

Tiêu Văn nương theo ánh mắt Tạ Hi quay đầu quan sát Tạ Sơ Thần, thấy nàng ấy về mặt sợ hãi không ngừng lùi về sau, chân mày vô ý thức chau lại. Trong lòng hán yên lặng thờ dài, nhất định là vừa rồi mình quá hung dữ đã dọa nàng ấy sợ. Kỳ thật hán cũng không muốn thô bạo như vậy, nhưng nhìn thấy bọn họ khi dễ Tạ Sơ Thần như vậy, hán liền nổi máu xung thiên như vậy, nhịn không được ra tay như vậy!

Tạ Sơ Thần đột nhiên cảm thấy có cơn gió quét qua, bàn tay nhỏ bé của Tạ Sơ Thần đã bị một bàn tay vươn ra nắm chặt lấy. Tạ Sơ Thần đỏ mặt muốn rút tay về thì Tiêu Văn đã dùng giọng nói dịu dàng chỉ vừa đủ hai người nghe. Tạ Sơ Thần đỏ mặt muốn rút tay về thì Tiêu Văn đã dùng giọng nói dịu dàng chỉ vừa đủ hai người nghe: Thâm Hoành bế lên, chớp mắt đã ở trên giường.

“Ngoan. Một chút thôi.”

Giọng nói của Tiêu Văn xen lẫn tiếng cười: “Ta sẽ không ăn thịt nàng”

Hai bàn tay đan vào nhau, cảm giác ấm áp chân thật như vậy khiến Tạ Sơ Thần ngây ngốc, cứ ngỡ mình nằm mơ. Tạ Sơ Thần mơ hồ thấy được đôi mắt tối đen của hán, lạnh lẽo lại yên bình như vậy, giống như một hồ nước trong xanh có thể hút mất linh hồn người ta, như ba năm trước, hán cũng dịu dàng như thế bảo vệ mình.

Tiêu Văn đứng yên ngao ngễ nhìn Tạ Hi, tư thái tao nhã như vậy, động tác nước chảy mây trôi lưu loát sinh động như vậy, thần thái tiêu sái không kèm chế được như vậy, phong thái đó quả thực thông dong vô song. Tạ Sơ Thần phát hiện mình hơi khó thở, hơi ức xa xôi tựa như tảng đá cực lớn luôn đặt trong tim nàng ấy, cảm giác ỷ lại vốn chôn vùi sâu đáy lòng nay được dịp trào dâng.

Tiêu Văn như băng tuyết ngàn năm trên dòng sông băng, ánh trời chiều phía chân trời chiếu xuống người hán khiến hán như ngôi sao tỏa ánh sáng lấp lánh lung linh. Lại như hồ nước cổ xưa trên đỉnh núi cao, gió thổi qua không một gợn sóng, trong yên tĩnh cực hạn lộ ra linh khí thần bí. Bất tri bất giác, Tạ Hi nhìn tới ngây ngẩn, lại đúng lúc này, Tiêu Văn nhẹ nhàng nâng tay lên.

“Tạ gia thứ tử, có lỗi tại sao không dùng để nghe để chung chơi cho vui hả*? Sơ Thần đã nói qua, bản thiếu gia cũng đã nói lại, người lại vẫn cái đầu đi trước cái óc đi sau, quả thực ngu xuẩn hết thuốc chữa!” Tiêu Văn ngửa đầu, cao ngạo nói, “Vĩnh tai chó của người lên mà nghe cho rõ đây, bản thiếu gia đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Tiêu Văn là ta, đồng thời, bản thiếu gia chính là phu quân của Tạ Sơ Thần, càng không phải là tên đàn ông lỗ mãng trong miệng thú vị mấy người! Cảm phiền mấy người con của con thiếp thất vô giáo dục nói tôn trọng một chút!”

*Trích trong tiểu phẩm hài Bến vắng - Nhóm XPro trong Cười xuyên Việt - Tiểu lâm hội

<https://www.youtube.com/watch?v=MNwIsR0Wsp8>

Tiêu Văn một điều thứ hệ, hai điều con thiếp thất, chọc Tạ Hi tức đến phát điên, nhưng thân phận Tiêu Văn làm cho hán vừa kinh vừa sợ, nhịn không được hướng ánh mắt cầu cứu về phía phụ thân.

Sau khi khoa môi múa mép, Tiêu Văn len lút nhìn sang Tạ Sơ Thần, khoe miệng nhịn không được nở nụ cười cay đắng. Hán mong chờ nhìn thấy cảnh tượng Tạ Sơ Thần cảm động, ai biết, Tạ Sơ Thần trước sau cúi đầu làm như dưới mặt đất có vàng hay sao ấy, nói đã kích là mình chính thức bị nàng ấy hất hủi.

Trong lòng Tiêu Văn lạnh ứa vắng vẻ, khó chịu không nói nên lời, hán giật mạnh tay một cái, lúc Tạ Sơ Thần còn đang kinh ngạc ánh mắt đờ đẫn ngược lên, kéo nàng ấy vào trong lòng mình.

Cả người Tạ Sơ Thần tuy bản thủ, nhưng trên người nàng ấy tỏa ra một mùi hương thanh mát dễ chịu làm cho Tiêu Văn vô cùng an tâm, mà thân mình mềm mại ấm áp nhẹ nhàng dựa trong lòng hán, càng hán có loại cảm giác thỏa mãn không nói thành lời.

Chỉ là, quá gầy... Nếu béo lên một chút, ôm càng thích hơn...

Suy nghĩ lan man một hồi, Tiêu Văn rũ mắt xuống, nhìn Tạ Sơ Thần về mặt khiếp sợ, cả người ngây ra bất động, hán nâng tay vén nhẹ lọn tóc rơi xuống bên gò má mềm mại của nàng ấy, nâng cằm nàng ấy lên. Hai người cứ vậy mặt đối mặt, mắt nhìn mắt, tưởng chừng như hai sợi dây vô hình buộc lại với nhau, tưởng chừng như giữa hán và nàng ấy, có một chút kì lạ vừa được thắp lên.

Tiêu Văn vươn ngón tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng quét đi nhúm tơ nhện giữa hàng tóc nàng ấy, lại lấy từ trong túi áo ra một cái khăn gấm mới tinh lau khuôn mặt nhỏ nhắn lắm lem.

Rất nhanh, dung mạo như hoa như ngọc hiển hiện trước mắt Tiêu Văn. Khoảng cách gần như thế, hơi thở hai người hòa vào nhau, ánh mắt Tiêu Văn càng thêm dịu dàng, cứ như Tạ Sơ Thần là bảo bối hân nâng niu trong lòng bàn tay.

“Sơ Thần, tại sao nàng lại một mình về lại mặt trước vậy. Chẳng lẽ bởi vì ta đưa Thư Mặc lại mặt trước, nên nàng tức giận rồi? Quân tử nhát ngôn. Vì phu đã hứa theo nàng về lại mặt, tất nhiên sẽ giữ đúng lời, nàng đó, một mình hồi phủ như thế, chẳng phải làm vài người hiểu lầm sao?”

Cách Tiêu Văn hỏi như van nài Tạ Sơ Thần đừng giận hân chính là lời tuyên bố hình hồn nhất với toàn bộ người Tạ gia——Tạ Sơ Thần là thê tử Tiêu Văn hân, Tạ Sơ Thần một mình lại mặt là bởi vì ghen tị, tuyệt không phải Tiêu Văn vứt bỏ nàng ấy!

Tạ Sơ Thần mấp máy môi: “Tiêu, Tiêu thiếu gia...”

Bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, đây là lần đầu tiên Tiêu Văn thân mật kêu Tạ Sơ Thần là “Sơ Thần”

Tất nhiên tiêu bạch thỏ nào đó không biết lúc mình thần trí hồ đồ có con sói lang nào đó đã gọi mình Sơ Thần Sơ Thần suốt, còn ăn sạch đậu hũ của mình, thiếu một chút xương cũng không còn.

Sơ thần sơ thần, xuất trần tuyệt thế. Tuy người ngoài cười nhạo nàng ấy không xứng với cái tên này, nhưng Tiêu Văn lại cảm thấy, thiếu nữ từ bệ ngoài xinh đẹp như ánh cầu vồng sau cơn mưa, đến tâm hồn rực rỡ như ánh sao giữa bầu trời đêm như vậy càng xứng đáng với cái tên này hơn bất cứ ai.

Tiêu Văn phát hiện khi hân đứng trước mặt mọi người kêu lên hai chữ “Sơ Thần”, cảm giác tuyệt vời này quả thực không có cách nào diễn tả bằng ngôn từ. Khóe môi đỏ tươi của hân khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười rạng rỡ, nụ cười cực kỳ tà mị, dường như làm cho tất cả mọi thứ xung quanh đều mất đi màu sắc.

Đời này, hân tuyệt sẽ không đi vào vết xe đổ của kiếp trước, vì bảo vệ đá cuội mà tổn thương ngọc sáng bên cạnh mình.

Đôi mắt sâu thẳm của Tiêu Văn vẫn nhìn Tạ Sơ Thần ôn nhu dịu dàng, mơ hồ lộ ra muôn ngàn cảm xúc lẫn lộn. Thấy Tạ Sơ Thần vẫn ngơ ngác ngác ngác như người lạc vào cõi tiên, nhìn không được đưa ngón tay thon dài lên nhẹ nhàng đặt trên mình sau đó vàng trán nàng ấy. Tạ Sơ Thần giật mình, nghi hoặc nhìn vào đôi mắt sáng ngời của hân.

Đột nhiên, Tiêu Văn cười rộ lên rất đẹp.

Tim lại nảy lên, đập nhanh thật nhanh. Tạ Sơ Thần giống như bị đôi mắt đen sâu thẳm kia hút đi linh hồn, chỉ biết chăm chăm nhìn dung nhan tuyệt mỹ trước mặt, vành tai hồng rực như ráng chiều.

Ngón tay lạnh lạnh của Tiêu Văn từ từ vẽ quanh viền môi run rẩy của Tạ Sơ Thần, thật chậm, xúc cảm tinh tế mềm mại như lụa thượng đẳng, dịu dàng vuốt ve, tựa như lông chim ngưa ngửa “Sao lại kêu vì phu Tiêu thiếu gia lạnh nhạt thế, tối qua nàng còn thân mật ôm cứng kêu ta phu quân, ta rất vui, báo hại cả đêm vì phu đều ở trong phòng nàng, vì phu sai rồi, nàng đừng giận vì phu nữa, được không?”

Tiêu Văn vừa nói dứt lời, biểu tình trên mặt mọi người rất khác nhau. Gương mặt Tạ Sơ Thần vốn đã hồng nay càng hồng hơn, hân không thể tìm một cái lỗ chui xuống, còn những người khác lại bị lời nói kinh hãi thế tục của Tiêu Văn dọa sợ.

Tối hôm qua là đêm động phòng hoa chúc của Tiêu Văn và Quý Thư Mặc, Tiêu Văn lại bỏ mặc chính thê dùng kiểu lớn tám người khiêng cưới về, ngược lại ở cùng Tạ Sơ Thần một kẻ không có danh phận nguyên một đêm?! Đã vậy còn trước mặt mọi người thừa nhận mình là phu quân của Tạ Sơ Thần?

Mắt của Tạ Thanh Vinh chợt lóe lên, trong lòng đã có tính toán

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tiêu Văn đau lòng

Hai má đỏ như lửa, Tạ Sơ Thần thấy mọi người dùng ánh mắt quỷ dị nhìn về phía mình, mới ý thức được mình đang bị Tiêu Văn ôm trong ngực, mà động tác xấu hổ chôn mặt mình của nàng ấy, lại biến thành thân thiết dán lên ngực Tiêu Văn.

Tạ Sơ Thần cả kinh, theo bản năng vội vàng buông lỏng tay đang ôm eo Tiêu Văn, lại nhớ mình mới vừa chui lỗ chó, cả người bắn thiu, mà tối qua mình còn nôn đầy người Tiêu Văn, bị chàng khinh khi ghét bỏ đủ điều, nàng ấy lập tức như nai con gặp họa, kinh hoàng muốn đẩy Tiêu Văn ra.

Ai biết, Tiêu Văn chẳng những không có đẩy nàng ấy ra xa, ngược lại ôm nàng ấy càng chặt hơn.

Kiếp trước, mặc kệ mình cả người dơ bẩn thọ hình trên pháp trường, Tạ Sơ Thần vẫn dịu dàng ôm mình.

Chuyện như mới hôm qua, khiến ánh mắt Tiêu Văn ươn ướt, nhìn không được hai bàn tay vòng qua đan vào từng ngón tay như ngọc của Tạ Sơ Thần. Rõ ràng là kim chi ngọc điệp, trên ngón tay lại xuất hiện vết chai mờ mờ, có thể thấy được những năm gần đây, nàng ấy đã phải chịu nhiều vất vả.

Nàng ấy nên được người Tạ gia nâng niu trong lòng bàn tay! Rốt cục đã xảy ra chuyện gì lại khiến tiểu thư phú hộ giàu nhất kinh thành phải rơi vào tình cảnh như vậy?

Trong lòng có trăm nghìn mối kết, Tiêu Văn đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Tạ Thanh Vinh, cười gằn: “Tạ lão gia, Sơ Thần là thê tử của ta.”

Hắn một câu chắc như đinh đóng cột làm thân mình Tạ Sơ Thần run lên, hơi bất an nhìn Tiêu Văn. Tiêu Văn liền vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng ấy, ý bảo nàng ấy bình tĩnh đừng nóng.

Tiêu Văn nói với Tạ Thanh Vinh mà mắt nhìn chăm chăm bà mai đã tỉnh đang nằm dài khiếp sợ ở đằng xa: “Nhưng vừa rồi, bản thiếu gia nghe được, ông muốn bắt Sơ Thần gả cho Từ tam thiếu gia, có chuyện này không?”

Thấy Tiêu Văn khó chịu mắt cứ đảo tới đảo lui trên người bà mai, Tạ Thanh Vinh nhũn mảy, giả vờ lo lắng nói: “Không biết Tiêu thiếu gia muốn cưới Sơ Thần, cho nên ta làm chủ hứa một mối hôn sự cho Sơ Thần, chính là Từ tam thiếu gia... Nay Từ gia đã đem sinh lễ đến là một ngàn lượng, kiểu hoa cũng đã tới cửa, nếu như hủy hôn, phía bên Từ gia, e rằng không ổn...”

Tiêu Văn hào phóng phát phát tay: “Hôm nay lại mặt, ta đặc biệt đem tới năm ngàn lượng sinh lễ và tám rương quà cưới. Từ gia bắt quá một ngàn lượng sinh lễ, ông thấy có chỗ nào không ổn? Sơ Thần đã là thê tử của ta, ông còn không mau trả lại hôn thư!”

Tạ Thanh Vinh thu Từ gia một ngàn lượng sinh lễ, nếu không gả Tạ Sơ Thần đi Từ gia, tức là hồi hôn hay còn gọi là hủy hôn. Dựa theo luật Đông Ngụy, người bội ước phải bồi thường gấp đôi sinh lễ, bây giờ Tiêu Văn lại đưa đến năm ngàn lượng sinh lễ và tám rương quà cưới!

Tạ Thanh Vinh nhìn từng rương từng rương quà cưới đưa vào phủ, mỗi một rương đều đáng giá ngàn vàng, ánh mắt sáng ngời. Ông ta vung tay lên, danh chính ngôn thuận nói: “Hôm nay, Sơ Thần chúng ta không gả đi Từ gia!” Nói xong, hắn lấy hôn thư Từ gia đưa đến ném vào mặt phụ tá bà mai, “Ta tuyên bố, từ giây phút này, tờ hôn thư này chính-thức-vô-giá-trị. Người đâu, tổng tiền bà mai và con chó của bà ta ra cửa.”

Hôn nhân ở Đông Ngụy bắt đầu bằng câu nói của bà mai, đầu tiên nhà trai sẽ mời bà mai đến nhà gái cầu hôn, nhà gái sau khi đồng ý, sẽ đưa tờ giấy có ghi ngày sinh tháng đẻ của tân nương gọi là bát tự niên canh. Nhà trai sau khi lấy được bát tự niên canh, theo phong tục phải đặt trước bài vị tổ tông đốt nhang cúng vái ba ngày, sau đó mời thầy bói tính ngày sinh tháng đẻ nam nữ có xung khắc hay không.

Một khi không xung khắc, có thể kết hôn. Mà phần quan trọng nhất của thủ tục kết hôn, đó chính là ký hôn thư.

Ở Đông Ngụy, từ trước đến nay hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, lời của bà mai, cho nên phía dưới hôn thư, ngoài chữ ký của cha mẹ hai bên, còn phải có chữ ký của bà mai, như vậy mới có giá trị luật pháp. Nếu có người đơn phương hủy bỏ hôn ước, lại không thể bồi thường gấp đôi sinh lễ, phạt đánh sáu mươi trượng. Nếu nữ tử đã có hôn ước mà còn tự ý gả cho người khác, sẽ bị cấu thành tội thông dâm, bị người phi nhổ.

Nhìn tờ hôn ước bị ném về, Tiêu Văn nhếch mép, còn phụ tá bà mai thì tức giận đến sắc mặt trắng bệch. Bà ta dậm chân, thở hắt hắt nói: “Tạ gia các người dám hồi hôn! Các người chờ đó, Từ tam thiếu gia tuyệt sẽ không bỏ qua cho các người!”

Bỏ lại một câu hung ác, phụ tá bà mai tức giận chạy đến đỡ bà mai chỉ còn nửa cái mạng, hai người đàn bà diu nhau rời khỏi Tạ phủ, ai ngờ, mới đặt chân qua khỏi cổng, thì va vào một thiếu niên khoác trên người lục bào.

“Xin lỗi, mấy bà già, không sao chứ?”

“Ngươi... ngươi...” Phụ tá bà mai tức tức lú lú.

Phụ nữ hận nhất người ta nói mình già. Cho dù hai bà, một người hơn 40, một người hơn 30, nữ tử ở cái tuổi đó ở Đông Ngụy đã bị xếp vào hàng gái già. Nhưng thực tế là một chuyện, còn bản thân có chấp nhận hay không lại là chuyện khác.

Hai bà bị đâm vào, cả người chấn động, té lăn quay, đau nổ đom đóm mắt, được mấy người Từ gia đỡ dậy. Hai bà oán hận nhìn thoáng qua Tạ phủ, cùng kiểu hoa ảo não trở về Từ gia, đem chuyện hôm nay Tiêu Văn đoạt hôn, Tạ gia hồi hôn thêm mắm thêm muối báo cáo cho Từ tam thiếu gia.

Xoa xoa tay chờ thê tử xinh đẹp, Từ Thanh thấy bà mai khắp người đầy vết thương trở về với cái kiểu không, nghiêng răng nghiêng lợi tức giận. Hắn ta xưa nay kiêu căng quen thói làm sao nuốt trôi nổi nhục này, mang theo một đám hộ vệ, khí thế hùng hổ đi Tạ phủ giết người!

Trong Tạ phủ, Tạ Thanh Vinh đối xử với Tiêu Văn như khách quý, thậm chí vì lấy lòng Tiêu Văn, ông ta mặc kệ con trai ngăn cản, sai người đánh hai tên thị vệ bên cạnh con trai hắn nhiều năm 50 đại bản, trục xuất khỏi Tạ phủ.

Loại người thấy tiền sáng mắt như vậy, Tiêu Văn vô cùng khinh thường, nhưng ngoài mặt vẫn khách khí kêu vài tiếng “Tạ lão gia”, sau đó lấy cớ thăm mẹ ruột Tạ Sơ Thần, hắn nắm tay Tạ Sơ Thần ngẩng ngực ngược ngừng, nghênh ngang rời khỏi đại viện Tạ gia, đi về viện của Tạ Sơ Thần, bộ dáng giống như hắn là đại lão gia nắm quyền nơi này vậy.

Trước khi đi, hắn không quên quăng cho Tạ Hi đang tức điên lên một cái nhìn khiêu khích, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm sáng lạn.

Tạ Hi thở phì phò trừng mắt, đợi Tiêu Văn đi xa, lôi kéo tay Tạ Thanh Vinh oán ức nói: “Cha! Người sao không giúp con trai, ngược lại giúp Tiêu Văn chứ! Hôn nữa, thất hứa hôn sự Từ gia, Từ tam thiếu gia sẽ không bỏ qua cho chúng ta! Chúng ta phải bồi thượng gấp đôi tiền sinh lễ đó!”

Tạ Thanh Vinh không cho là đúng khoát tay, nhìn bóng dáng Tiêu Văn dắt Tạ Sơ Thần đi xa, trong ánh mắt tràn đầy tính toán: “Gấp đôi tiền sinh lễ bắt quá hai ngàn lượng, nhưng Tiêu Văn cho ước chừng năm ngàn lượng, chúng ta còn lời ba ngàn lượng! Có Tiêu gia hậu thuẫn, chúng ta hà tất sợ Từ gia? Bất quá chỉ là con trai của một tên thị lang nho nhỏ, sao so được với trưởng tử Tiêu gia! Hơn nữa cái con bé Tạ Sơ Thần tai tiếng đầy mình kia, dường như rất được Tiêu Văn sủng ái nha!”

Nhìn tám rương châu báu giá trị liên thành trước mắt, Tạ Thanh Vinh mắt tỏa hào quang, thèm nhỏ dãi nói: “Bây giờ Tiêu Văn chỉ có hai thê tử, ngày sau nếu như Tạ Sơ Thần được chuyên sủng, Tạ gia chúng ta cũng có thể được nhờ! Vinh hoa phú quý, dễ như trở bàn tay!”

“Nhưng... nhưng... A Tam...” Quá nóng ruột, Tạ Hi nói ra tiếng lòng thực sự của mình đến hần cũng không nhận ra.

Phụ thân định đuổi A Tam ra khỏi phủ thực sao?

Chả lẽ phụ thân không nhận ra A...Tiêu Tứ chính là tâm can bảo bối của hần?

Tạ Thanh Vinh vỗ vỗ đầu Tạ Hi, cười khẩy “Con trai của ta thật khờ. Con tự nghĩ đi.”

Nói xong, ông ta quay sang chuyên tâm kiểm kê khối tài sản kèch xù trong tám cái rương. Để mặc con trai ngây ngốc.

Tạ Hi nghĩ một lúc lâu kết cục cũng thông suốt, hần vỗ cái bốp lên đầu mình, “Ồ há. Phụ thân nói đúng. Minh thật khờ.” Đầu có cái quy định nào chủ nhân đuổi nô tài ra khỏi cửa sau đó không được nhận vào lại đâu? Hần sẽ an bài A... à không Tiêu Tứ một nơi tốt nhất, sai người hầu hạ A... à không Tiêu Tứ dường thương. Sau khi vết thương lành sẽ đưa người quay về phủ.

Nhìn cái cẳng khiêng nô tài A Tam đi ngang qua, Tạ Hi ghét bỏ nhìn hần một lượt rồi trừng mắt.

“Đúng là đồ vô dụng, hừ.”

Bầu môi một cái rồi xoay lưng lại. Hừ. Ta mới không thèm để ý tới người. Người ta quan tâm là Tiêu Tứ ngoan hiền kia.

A Tam nằm trên cẳng vết thương chẳng chịt, đến sức nói chuyện còn không có, hần chỉ biết im lặng nhìn bóng lưng thiếu gia, trong lòng ảo não. Hần biết hần không biết nói lời ngon ngọt, chọc thiếu gia vui vẻ như Tiêu Tứ, càng không có...

Cách xa tầm mắt Tạ Thanh Vinh, ngón tay Tiêu Văn đan vào Tạ Sơ Thần như cũ, sợ Tạ Sơ Thần đang bị thương ở chân đi đứng bất tiện, Tiêu Văn cố ý bước thật chậm, hơi vận sức nhẹ nhàng bợ nửa người nâng ấy.

Tạ Sơ Thần ngơ ngẩn ngẩn nhìn tay hai người quấn lấy nhau, chỗ đầu ngón tay truyền đến hơi ấm của Tiêu Văn. Tạ Sơ Thần yên lặng lắng nghe tiếng tim mình đập bùm bùm trong lồng ngực.

Nàng ấy rõ ràng biết, đối phương... đang diễn trò... Nhưng, tâm lại cố chấp không muốn buông tay...

Mãi nửa ngày, nàng ấy mới lấy dũng khí nhìn về phía Tiêu Văn, nhỏ giọng nói: “Tiêu thiếu gia, vừa rồi cảm ơn cậu. Hai ngàn lượng bạc, tôi sẽ cố gắng trả cho cậu...”

“Nàng cho rằng, ta sẽ đem tiền trả cho Từ gia thật? Trò hay còn ở phía sau!” Tiêu Văn cười khê, cúi đầu nhìn về phía Tạ Sơ Thần, lại thấy nàng ấy cắn chặt môi tái nhợt, hai mắt xinh đẹp biết nói nhìn mình không chớp, sòng mắt như hồ thu.

Hai mắt đỏ ửng và hai vai run rẩy lại tiết lộ tâm tư nàng ấy, khiến lòng Tiêu Văn thất lại, cảm xúc như thủy triều tràn đê. Mặc dù ngoài mặt lạnh lùng như băng nhưng cảm giác quen thuộc lại ủa về. Đó là đau xót, đau lòng và xót xa tới mức khiến tim hần run rẩy.

Tiêu Văn thở nhẹ một hơi, khó hiểu hỏi: “Nàng dù gì cũng là đích nữ Tạ gia, sao lại bị thứ hệ khi dễ đến nông nỗi này?”

Địa vị đích - thứ ở Đông Ngụy phân biệt rõ ràng, thứ hệ lại dám diễu võ dương oai trên đầu đích hệ, hạ nhân lại khi dễ đích hệ, quả thực là trăm năm khó gặp, tội này vô cùng nghiêm trọng, bị trách phạt một trăm trượng đã là nương tay.

“Sau khi phụ thân qua đời, Tạ gia chia năm xẻ bảy, mẫu thân bệnh nặng mù lòa, thiếp lại còn nhỏ, chuyện trong nhà không ai quản lý. Khi đó, nhị thúc hết lòng chăm sóc hai mẹ con thiếp, mẫu thân bèn đem Tạ gia giao cho ông ta chưởng quản, ai biết... Kết cục dẫn sói vào nhà...” Tạ Sơ Thần cười khổ, “Nhị thúc ham mê bài bạc, toàn bộ tài sản phụ thân cực khổ gầy dựng đều bị thúc ấy thua sạch bách, ông ta bị chủ nợ dí tận cửa. Từng thế làm liều lợi dụng thiếp, lén lút bán thiếp cho Từ Thanh. Nhưng thiếp ——”

Nàng ấy cắn cắn môi, dừng lại nửa câu sau thiếu chút nữa thốt ra lời, sắc mặt tái nhợt yếu ớt.

“Nhưng nàng vô tình nghe được âm mưu của lão ta, không muốn gả cho Từ Thanh, vì thế lén lút trốn khỏi Tạ gia, cầm ngọc bội Tiêu gia nhật được, đến Tiêu phủ bức hôn? Ngọc bội Tiêu gia tượng trưng cho địa vị chánh thất của trưởng tử Tiêu gia. So với làm thiếp thứ mười ba của Từ Thanh, làm thiếu phu nhân Tiêu gia vẫn tốt hơn.”

Tiêu Văn nghĩ tới đâu nói tới đó, hoàn toàn không phát hiện mặt Tạ Sơ Thần càng ngày càng tái đi, cánh môi nhiều lần run rẩy, nhưng vẫn không can đảm nói ra tâm sự tận đáy lòng.

“Khó trách hôm đó, nàng nhất định muốn ta cưới nàng gấp, thì ra, là vì nguyên nhân này...”

Nghĩ thông suốt Tạ Sơ Thần là bởi vì bị bức bắt đắc dĩ mới tìm tới mình, lợi dụng mình, trong lòng Tiêu Văn chẳng biết tại sao hơi hơi chua xót, đồng thời lại cảm thấy mình đã bỏ sót chuyện gì quan trọng.

Hắn đề xuống khó chịu trong lòng, ôn nhu trấn an Tạ Sơ Thần: “Yên tâm, có ta ở đây, nàng sẽ không bị gả vào Từ gia. Hơn nữa, ta sẽ giúp nàng đoạt lại Tạ gia, đồng thời chữa lành mất mẫu thân.”

Kiếp trước, Tạ Sơ Thần vì tránh né bức hôn, chạy trốn tới Tiêu gia, có lẽ là trước muốn nương nhờ Tiêu gia, sau cứu mẫu thân thôi. Đáng tiếc kiếp trước hận ghét Tạ Sơ Thần tận xương, khẳng khái cho rằng nàng ấy ham hư vinh, lợi dụng việc nhặt được ngọc bội Tiêu gia, bá chiếm* địa vị chính thể của hắn, căn bản không có suy xét nguyên nhân thực sự nàng ấy muốn gả cho hắn, càng không có tra rõ hoàn cảnh nàng ấy tại Tạ gia.

* bá chiếm bá đạo(ngang ngược)+ chiếm (chiếm đoạt) -> chiếm đoạt một cách ngang ngược

Đương nhiên, cho dù biết được nguyên nhân thực sự, mình kiếp trước vẫn sẽ tàn nhẫn chế giễu nàng ấy, tuyệt không giống hôm nay chia tay giúp đỡ.

“Bây giờ, nàng về phòng thay y phục, rửa mặt chải đầu trước. Đừng để mẫu thân nhìn thấy nàng chật vật như vậy, sẽ lo lắng chết đi được.”

Bàn tay ấm áp rút ra, Tạ Sơ Thần giặt mình, trong lòng có cảm giác mát mát. Nàng ấy ngoan ngoãn gật đầu, đi tới phòng ngủ của mình.

Nàng ấy đi một bước lại quay đầu một cái, nhìn nam tử nho nhã dưới ánh mặt trời, ánh mắt có chút chua xót.

Nàng ấy cố nào muốn nói cho hắn biết, ba năm nay, ngày nào nàng ấy cũng mong đợi.

Mong đợi sẽ có một ngày, mình xuất hiện trước mặt chàng theo đúng kiểu nữ nhân lý tưởng* của chàng, mà không phải chật vật như lúc này...

*tiêu chuẩn nữ nhân lý tưởng: Đòi người ai cũng có một mẫu người yêu lý tưởng. Nhưng theo khảo sát, rất rất rất hiếm người thành được với mẫu người yêu lý tưởng đó. Tác giả cũng chẳng hiểu tại sao.

Nàng ấy thừa biết, để giúp mình thoát khỏi hôn ước Từ gia, Tiêu Văn mới phải xuất hiện tại Tạ phủ, trong lòng chàng vốn khinh thường mình, làm sao có thể thật lòng thừa nhận thân phận của mình chứ, chẳng qua là thương hại cảnh ngộ nàng ấy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Sau lưng một tiểu thư rắc rối luôn có một nha hoàn rắc rối

Kẹt trong lỗ chó Chiêu Nhi mở to mắt nhìn Tiêu Văn dắt tiểu thư nhà mình đi, lòng đau như cắt.

Tiểu thư có phu quân, hoàn toàn quên nàng còn trong dầu sôi lửa bỏng rồi! Nàng biết làm sao bây giờ hở trời!

Trong lúc Chiêu Nhi khóc không ra nước mắt thì một bàn tay thon dài nhấc cả người nàng lên, đưa nàng ra khỏi lỗ chó.

Chiêu Nhi ngẩng đầu, nhìn thấy người cứu mình là Vân Yên, mặt xấu hổ đỏ bừng, nàng phui phui đất cát trên người, trợn mắt, cúi xuống, há miệng thật lớn, nhắm thẳng cánh tay hắn mà cắn.

Trên cánh tay truyền đến cảm giác tê rần. Hiển nhiên Chiêu Nhi tức giận đối chiến thuật, từ mắng chuyển sang “câu xức táp công”. Vân Yên nhăn mặt, còn những người bên cạnh mắt mở lớn muốn lòi tròng ra ngoài.

Vết cắn này rất nặng, thân thể Vân Yên mình đồng da sắt, nếu vận công căn bản không tổn thương được đến hắn, ngược lại hàm răng của Chiêu Nhi có thể vỡ vụn trong nháy mắt.

“Cô!” Họa Họa giận dữ, nhào tới muốn dạy dỗ Chiêu Nhi.

“Hừ, đừng tưởng rằng đã cứu ta, ta liền biết cảm ân mang đức! Ta vẫn không quên chuyện ngươi đã nói dối. Rõ ràng hôm qua thiếu gia ngươi... mà thôi... tóm lại chó hùa là chó không tốt!”

Hừ, tối hôm qua thấy hắn có chút nhường nhịn nàng, nàng đã hơi hơi thay đổi cách nhìn về hắn, nhưng từ lúc hắn trợ mắt để Tiêu Văn gây khó dễ cho tiểu thư, Chiêu Nhi cực kỳ căm ghét hắn, cho dù có trung thành đến đâu, nhưng là nam nhân, hắn không thể mở mắt thông đồng cùng chủ tử mình ức hiếp một nữ tử tay trái gả không chặt.

Cái kiểu ngu trung như thế, thật là quá đáng.

Mọi người mục kích ta nhìn người, người nhìn ta, về mặt sùng bái: “Oa... Đúng là chủ nào tớ đấy. Đều khiến thiên hạ mắt mở to, mở càng to, càng ngày càng to.”

Vân Yên liếc Họa Hạ và đám nô tài đứng gần đó, vội vả lôi Chiêu Nhi vào một góc khuất.

Nữ nhân là dễ yêu thương, nàng lại là một tiểu nha đầu, Vân Yên không đành lòng so đo. Chỉ có thể cố gắng chịu đựng, để mặc Chiêu Nhi phát tiết ừn khuất và lửa giận trong lòng mình.

Máu tươi chảy ra từ hàm răng Chiêu Nhi. Hương vị tanh tanh ảm áp quanh quần trên đầu lưỡi, làm cho nàng choáng váng đầu óc, thiếu chút nữa không nhìn được buồng lòng ra.

Nhưng nghĩ tới cái ánh mây thối này trợn mắt nói dối giúp vua Trụ làm loạn, sang nay còn điểm huyết cam của mình khiến mình một bụng tức không thể giải bày, bây giờ còn bất chấp ý nguyện cướp mình đi, nắm tay mình đau rần, Chiêu Nhi mặc kệ cái gọi là thể thống trước đám đông, hai hàm răng bén nhọn phát huy hết công năng của mình.

Cho nên nói, thà rằng đắc tội quân tử chứ đừng đắc tội tiểu nhân, thà đắc tội tiểu nhân vạn lần không nên đắc tội với nữ nhân, thà đắc tội với nữ nhân vạn lần không thể đắc tội với tiểu nữ nhân, lần này chắc hẳn Vân đại hiệp nhận được bài học khó quên suốt đời.

Thời gian nửa ly trà trôi qua, Chiêu Nhi mới nhả cánh tay Vân Yên ra, chà xát mấy búng máu đỏ lôm đính đầy miệng lên ống tay áo Vân Yên.

“Hết giận rồi chứ? ”

Vân Yên quay đầu cười nhìn nàng.

Cắn cũng đã cắn xong, lửa giận tiêu tan gần hết, Chiêu Nhi phồng mang như con ếch, trên đôi mắt ngập tràn nước mắt lung linh, hàng lông mi thật dài lay động, nhẹ giọng hỏi:

“Người không đau sao? ”

Vân Yên nén đau nơi cánh tay, vẫn tỏ ra vân đạm phong khinh “Đề ta cắn cô hung ác như vậy, xem cô có đau không nha! ”

* “Vân đạm phong khinh”: Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì.

“Khỏi khỏi cần ta không có nói không tin người. Người nói gì ta cũng tin. ” Chiêu Nhi xua tay liên hồi. Đùa gì chứ? Để hấn cắn lại, không khéo nàng phải tốn tiền đi mua thuốc.

Vân Yên mỉm cười:

“Đùa cô thôi. Không cần khẩn trương như vậy. Ta không đánh con gái. Chỉ cần cô có thể hả giận, cắn nhiều hơn nữa cũng không sao. Chỉ là, cô dù sao cũng là cô nương, phải chú ý hình tượng, không mọi người sẽ chê cười, biết chưa?”

Lời này khiến trái tim Chiêu Nhi bất giác run rẩy, nam nhân này lợi hại như thế nào nàng biết rất rõ, cách không điểm huyết cao siêu như vậy hấn còn làm cái một, nếu hấn ra tay đối phó mình, thậm chí chỉ cần thổi một hơi là xong.

Chẳng những không trách cứ hành động vô lễ của mình, ngược lại còn lộ ra cảm giác cưng chiều. Cảm giác này chỉ có ở Tạ gia, trên người tiểu thư và phu nhân mới xuất hiện.

Bất luận mình làm sai chuyện gì, hai vị chủ tử này cũng sẽ không trách phạt mình.

Thấy Chiêu Nhi không nói lời nào, Vân Yên trầm giọng tiếp:

“Chuyện xảy ra ở Tiêu gia sáng nay, ta giúp thiếu gia nhà ta che dấu, đúng là có thiệt thòi cho tiểu thư của cô, nhưng cô còn nhỏ, có nhiều chuyện cô không hiểu, trên đời này thứ khó giữ lại nhất là lòng người đã đổi thay.”

Chiêu Nhi im lặng lắng nghe.

“Tình huống lúc đó cô rõ hơn ai hết, nếu thiếu gia ta cứ khăng khăng vứt bỏ tiểu thư cô thì cho dù cô nói ra cũng đâu thay đổi được gì. Chỉ càng khiến tiểu thư cô mang tiếng mặt dày đeo bám nam nhân.”

“Tiểu thư cô đã tai tiếng đầy mình, bây giờ còn bị gắn cái mác bị ruồng bỏ trên người, còn bị đồn thất tiết, bất cứ ai cũng có thể phi nhổ chà đạp, cô muốn tiểu thư cô sau này không thể lấy chồng, làm gái hết đời sao? ”

“Không muốn! ”

Chiêu Nhi vội vàng thốt lên, tiểu thư đã đau khổ quá nhiều, nếu bây giờ còn rơi vào viễn cảnh vạn kiếp bất phục, căn bản không cách nào tồn tại.

“Không muốn thì ngoan ngoãn nghe lời! Ta sẽ không hại chủ tử hai người!”

Chiều Nhi trầm mặc, Vân Yên biết rõ nàng thông suốt rồi. Chỉ cần tâm thông thì mọi chuyện đều dễ giải quyết, Vân Yên chỉ sợ tiểu nha đầu phản nghịch quấy phá, mình nói cái gì nàng cũng không nghe.

Chiều Nhi gục gặc đầu, ra vẻ ta đây đã hiểu. Nhưng một khắc sau, nàng ngóc cổ lên, chu mỏ dài cả thước, tiến sát vào Vân Yên gào vô lỗ tai hần, “Ngươi nói láo. Hôm qua rõ ràng Tiêu Văn đã ôm tiểu thư ngủ cả đêm. Trong sạch của tiểu thư bị hủy. Làm sao có thể gả cho người khác được.” Muốn chết à?

Vân Yên nhăn mặt: “Ta nói láo cô làm gì? Ôm nhau ngủ suốt đêm là động phòng. Cô nương đang nghĩ cái quái gì vậy?”

Chiều Nhi gằn cổ: “Chẳng phải sao? Thoại bản đều viết như vậy.”

Vân Yên vỗ vỗ trán “Haizz. Có nói cô cũng không hiểu. Tóm lại, ta cam đoan với cô tiểu thư cô không có bị sây sớt miếng thịt nào. Vẫn gả đi được.”

Chiều Nhi sẫm soi Vân Yên từ đầu đến chân: “Có tin ngươi được không đó?!”

“Tùy cô.” Âm thanh bén nhọn đã bốc mùi hờn giận.

Một khắc sau...

“Nè, áng mây thôi” Chiều Nhi lay lay tay Vân Yên,

“Gi?” Hiếm khi Vân đại hiệp bày ra thái độ cục súc với nữ nhi. Bởi vậy mới nói, lực sát thương của nha đầu gây sự của tiểu thư gây sự có một sự đẳng cấp không hề nhẹ.

“Ngươi cam đoan tiểu thư ta vẫn còn trong sạch chứ?” Tiểu nha đầu nào đó vô tội nhìn lại hần.

Vân Yên cảm giác mình nhăn nhin sắp nội thương luôn rồi: “Ta cam đoan với cô tình huống chúng ta thấy là hoàn toàn trong sạch.” Còn chuyện trước đó... ta không biết.

Cặp mắt Chiều Nhi sáng trưng:

“Ngươi nói thiệt đó hả? Ôi, tôi cảm ơn huynh nhiều nghe áng mây thôi!”

Vừa nói Chiều Nhi vừa nắm chặt cánh tay Vân Yên. Quá phấn khởi, Chiều Nhi quên phát Vân Yên làm sao quyết định được việc Tạ Sơ Thần có còn trong sạch hay không. Tạ Sơ Thần đã là thê tử của Tiêu Văn. Tiêu Văn muốn làm gì, Vân Yên lấy quyền hành gì ngăn cản, mà ngăn cản cũng không được.

Vân Yên nhìn xuống cánh tay của mình: “Bây giờ cô bỏ tay ta ra được chưa?”

Mặc dù là cảm giác khi nàng nắm cứng tay mình rất thoải mái, rất ngọt ngào nhưng hần còn phải đi tìm thiếu gia nha.

Chiều Nhi chấn kinh dừng phát lại, tay nàng đang nắm cứng tay áng mây thôi, chẳng trách nàng thấy mấy cái đầu tóc lúc ẩn lúc hiện loáng thoáng ngoài kia, hần không thể một phát đá chết hết đám người nhiều chuyện đó.

Chiều Nhi toát mồ hôi, vừa rút tay lại vừa nhanh chóng giải thích, “Ta không cố ý. Xin... xin lỗi... Thất lễ rồi.”

Không để Vân Yên kịp nói vài câu khách sáo, nàng đã biu môi nói một hơi:

“Có câu nam nữ thụ thụ bất tương thân. Huynh yên tâm. Ta đã nắm tay huynh. Ta sẽ không bắt huynh chịu trách nhiệm đâu.”

Nàng vừa nói xong, tất cả mọi người đang núp gần đó nghe lên đều kinh hãi.

Họa Hạ tròn mắt há mồm dùng đôi mắt phong lưu hoa đào nhìn chăm chăm hai người, hết nhìn tiểu nha đầu cực phẩm rồi lại đảo nhanh sang đại ca nhà mình, hồi lâu sau mới sững sờ hỏi mấy chiến hữu bên cạnh: “Các người nói, tại chúng ta có phải là đang bị ghềnh ngang tập thể không?!”

Đám người còn lại cũng gật đầu, nhất trí không tin vào tai của họ, ông trời, trên đời này còn có nữ tử mặt dày như vậy sao?

Vân Yên chỉ biết cười trừ. Nha đầu này... không thể dùng lý lẽ bình thường để nói chuyện với nàng ta.

“Vết thương còn đau hay không?” Chiều Nhi thấp giọng hỏi. Cái áng mây thôi đó chỉ biết nói năng nhường nhịn nàng, nàng tin mới là lạ.

“Không đau, ngứa.” Vân Yên vẽ mặt đau khổ nói, “Cô vào với tiểu thư nhà mình đi. Ta cũng phải đi tìm thiếu gia”

Chiều Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, thần tình có chút sâu thẳm và cô đơn. “Lúc đó rất đau đi?” Không hiểu sao nhìn vết cắn trên trên tay hần, nàng cũng đau.

“Ta là đại phu. Ta biết cách chăm sóc cho mình.”

Vân Yên cười tươi, nụ cười tỏa nắng, như ánh ban mai rơi vào lòng người. Ngay cả trái tim vốn tro như đá cẩm thạch của Chiêu Nhi cũng tan chảy...

“Chăm sóc mình thật tốt.” Nàng lần nữa thở dài, nhìn về phía Vân Yên. Nói xong, nàng căn bản không dám nhìn sắc mặt của đối phương nữa, vội vàng nhấc vạt áo bản, đỏ mặt đuổi theo bóng dáng Tạ Sơ Thần, giống như có chó dữ đuổi phía sau nàng.

Vân Yên xấu hổ nhìn cánh tay in hằn dấu răng, lại nhìn bóng dáng Chiêu Nhi chạy trốn, bất đắc dĩ thở một hơi dài.

Họa Hạ vỗ tay cái bốp, ra vẻ tiếu nói “Nha, quả nhiên là một tuồng đặc sắc, đại ca của chúng ta thật biết thương hoa tiếc ngọc, bị cắn sâu như vậy, lại vẫn làm ra vẻ không có gì, tiểu nha đầu Chiêu nhi kia thật thú vị... thật thú vị...”

Hừ lạnh, lười biếng nhếch mép, “Nếu đệ thích xem tuồng như vậy chi bằng chúng ta cứ trực tiếp diễn lại”

Ngụ ý chính là, muốn diễn không? Ta sẽ đóng vai Chiêu nhi, cần cho đệ một phát.

Họa Hạ sùng sốt: “Đệ là đệ đệ ruột của huynh mà!”

Vân Yên cười giả dối:

“Đệ muốn tự đi kêu mấy người đó cút hay muốn ta đá đệ văng vào đám người bên ngoài?”

Anh em là đệ giúp đỡ chứ không phải để chơi què nhau!

Nói như thế nào cho đúng đây? “Ách, nha, dẫu sao cũng...không nên quá tuyệt tình...ách” nói xong câu này Họa Hạ liền im miệng sợ đại ca hắn sẽ giết người diệt khẩu, hắn nháy mắt ra hiệu đám người phía sau dột lệ.

“Cũng phải hiện tại hồng nhan tri kỷ của đại ca cũng không tệ, lấy nàng ta ra so với Vân Thư như phượng hoàng so sánh với tiểu điều”, Họa Hạ riu rít nói.

Vân Thư là nha hoàn hồi môn của Quý Thư Mặc. Trước nay luôn có hảo cảm với Vân Yên.

Vân Yên “...”

Tuy rằng đang khen ngợi nhưng vì sao hắn không thể nghe ra giọng khen ngợi? Cứ như đang “phi báng” thâm mỹ của hắn?

Hắn hừ lạnh “Nếu cần thiết huynh thật muốn kiếm người về khâu miệng của đệ lại”

Họa Hạ theo phản xạ tự nhiên liền bịt lấy miệng của mình, lắc đầu một cách thảm thiết, lại nghe được một tiếng hừ lạnh “Không nói nữa”

Vân Yên nói xong câu đó thì tao nhã xoay người rời đi, lúc này Họa Hạ mới thở phào nhẹ nhõm, cũng nhờ on “đại tẩu tương lai” mà hắn thoát kiếp nạn, nếu không phải “đại tẩu tương lai” làm đại ca động lòng xuân tâm tình vui vẻ thì đại ca còn lâu mới tha cho hắn.

Tiêu Văn đứng trước cửa phòng Tạ Sơ Thần, nhíu chân mày đánh giá chỗ ở của nàng ấy.

Viện của Tạ Sơ Thần hết sức đơn giản, một đường đi thẳng đến đây Tiêu Văn không hề nhìn thấy một hạ nhân nào, mà an bài bên trong phòng cũng ngoài dự kiến của hắn.

Bên ngoài đồn đại, Tạ Sơ Thần cầm kỳ thư họa mọi thứ không thông, nhưng trên giá sách trong phòng nàng ấy chất đầy thư tịch*, trên bàn sách, đầy đủ Văn Phòng Tứ Bảo*, còn có một bức họa được cuộn lại phân nửa, trên góc tường còn treo một chiếc cô cầm*.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bồi rồi

“Xin hỏi, có phải là Tiêu thiếu gia không?”

Tiêu Văn ngẩng đầu nhìn lại, thấy một phụ nhân trung niên tóc bạc nửa đầu được Chiêu Nhi dìu, run run đi vào phòng.

Vị phụ nhân trung niên này chính là Thẩm thị, mẹ ruột của Tạ Sơ Thần. Khi Tạ Hân Tuyên qua đời bà rất đau khổ, bất hạnh khóc mù hai mắt. Trong ba năm lúc chữa lúc không, bệnh của bà không khỏi sắc, đối với cảnh vật xung quanh chỉ có thể thấy mờ mờ.

“Văn bồi chính là Tiêu Văn.”

Thẩm thị hoàn toàn không biết việc Tạ Sơ Thần lên gả bán Tạ Sơ Thần cho Từ Thanh làm tiểu thiếp, đến lúc hay tin, bà mặc kệ thân thể suy yếu, một mình lão đảo đi ra khỏi phòng, vừa vận dụng phái Chiêu Nhi. Bà nghe Chiêu Nhi kể lại mới biết Tạ Sơ Thần từng đi Tiêu phủ bức hôn, cũng biết chuyện khi này Tiêu Văn thừa nhận mình là phu quân Tạ Sơ Thần.

Tiêu Văn và Từ Thanh đều là hoàn khổ đệ tử nổi danh kinh thành, trong lòng Thẩm thị, việc Tạ Sơ Thần gả cho Tiêu Văn mà nói, bất quá là thoát khỏi hang sói lại lọt vào hang hổ mà thôi.

“Nhạc mẫu đại nhân, có thể gọi con là Văn Nhi. Sơ Thần đang thay quần áo trong phòng, mẹ yên tâm, có con ở đây, nàng ấy không có việc gì.”

Thẩm thị bị lời hứa hẹn chân thành của Tiêu Văn dọa sợ, vội vàng đỡ lấy ngực không ngừng ho khan, trong lòng nhin không được nghỉ ngơi: nam nhân khiếm tốn trước mắt, thật là Tiêu đại thiếu gia ngang ngược trong truyền thuyết đó sao?

Tiêu Văn vội vàng đỡ một ly nước ấm, cẩn thận đưa qua, quan tâm nói: “Thị vệ của con, Văn Yên tinh thông y thuật, không biết nhạc mẫu có thể để Văn Yên bắt mạch dùm mẹ hay không?”

Trải qua tai ương lao ngục kiếp trước, trong lòng Tiêu Văn sớm đã vứt bỏ ba cái quan niệm giai cấp sáo rỗng, chỉ là, hắn không biết hành động của mình, khiến cho trong lòng mọi người nổi trận cuồng phong.

Tiêu Văn là ai? Một đại thiếu gia ngậm chìa khóa vàng lớn lên, là hoàn khổ đệ tử mất cao tới trời, khinh thường thứ hệ, càng khinh thường người nghèo. Nhưng giờ phút này hắn lại dùng vẻ mặt ôn hoà như thế đối với một vị phụ nhân gần như mù, hành động cá sấu lên bờ khiến người luôn bình tĩnh như Văn Yên há hốc mồm.

“Đa tạ Tiêu thiếu gia quan tâm, làm phiền Văn công tử...” Tuy rằng Tiêu Văn vô cùng khách khí, nhưng Thẩm thị vẫn là cung kính kêu hắn một tiếng “Tiêu thiếu gia”, mà không phải “Văn Nhi”, cố ý tạo khoảng cách.

Văn Yên vội vàng tiến lên, bắt mạch cho Thẩm thị. Trong lòng hắn trầm xuống, chân mày nhíu càng lúc càng sâu, nhưng thấy Tiêu Văn tràn đầy mong đợi nhìn mình lom lom, hắn sửa lời, khéo léo nói: “Tuy là bệnh nặng ba năm, nhưng chỉ cần uống thuốc đều đặn, cũng không phải không thể chữa khỏi.”

“Bệnh mẫu thân thật có thể trị hết?” Tạ Sơ Thần thay quần áo trong nhà trong vẫn luôn đóng tai nghe động tĩnh bên ngoài, nay nghe được Văn Yên nói mẫu thân có hi vọng chữa khỏi, trong lòng nàng ấy vui vẻ, vội vàng chạy ra.

Tiêu Văn chỉ thấy một bóng trắng lóe lên, ngay sau đó truyền đến mùi hương thanh mát khó diễn tả, khiến hắn có cảm giác bao u sầu phiền não nửa đời người đã đi hết, cứ muốn nằm mãi trong lòng ngực ấm áp dễ chịu này, ngủ một giấc thật ngon.

Hắn nhìn lên, Tạ Sơ Thần đã thay một chiếc váy dài thuần trắng, khác với hôm qua mặc váy hồng dễ thương, giờ phút này nàng ấy toát lên vẻ thanh lệ thoát tục động lòng người. Chỉ là áo mặc vội vội vàng vàng, khi chạy vội trễ xuống, lộ ra xương quai xanh và phần trên áo yếm, còn mơ hồ thấy được phần nhô cao thấp thoáng phía trong.

Hắn theo bản năng vươn tay, đỡ Tạ Sơ Thần ba chân bốn cẳng không nhìn đường thiếu chút nữa vấp té, lại thấy trên gương mặt Tạ Sơ Thần hiện lên hai lúm đồng tiền thật sâu, ánh mắt xinh đẹp long lánh lại sùng bái nhìn về phía Văn Yên, biểu hiện vui sướng mà Tiêu Văn chưa từng thấy qua.

Nghĩ đến vài chuyện kiếp trước, Tiêu Văn hơi hơi hơi mím môi, ánh mắt nhìn cổ chân phải sưng phù của Tạ Sơ Thần, hai tay kín đáo giữ chặt áo thiếu điều muốn trượt xuống.

“Chỉ là, trong này một vị thuốc vô cùng quý giá, tên là huyết kiệt*, chỉ có trong ngự dược phòng mới có...”

Con người xinh đẹp như sao đột nhiên tối sầm lại, không che dấu được lòng tràn đầy mất mát, lòng Tiêu Văn như bị ai túm lấy xoắn nát, chỉ muốn đôi mắt trong veo kia chứa sự vui vẻ, nhin không được mở miệng nói: “Không cần lo lắng, cha ta là binh bộ Thượng Thư, chỉ hỏi ngự dược phòng một vị thuốc, cũng không phải vấn đề gì khó khăn.”

Hắn nói xong, thấy Văn Yên muốn nói lại thôi, một bên trừng mắt hung dữ cảnh cáo, một bên kéo Tạ Sơ Thần còn chưa hoàn hồn vào trong ngực, lấy áo bào rộng lớn của mình che đi cảnh xuân lộ ra ngoài da thịt của nàng ấy.

“Tiêu thiếu ——” tuy biết mẫu thân không nhìn thấy, nhưng nhìn ánh mắt mẫu thân chòng chọc vào mình, hai má Tạ Sơ Thần nhin không được đỏ bừng. Nàng ấy bị giật mình không ít, theo bản năng muốn thoát ra, trái lại bị Tiêu Văn ôm thật chặt vào trong ngực, ánh mắt tràn đầy đau lòng, cúi đầu xuống, giọng nói trầm thấp càng làm mê hoặc lòng người: “Không muốn làm mẫu thân lo lắng, thì ngoan ngoãn nghe ta, trước mặt mẫu thân đừng kêu Tiêu thiếu gia này Tiêu thiếu gia nọ.”

“Nhưng...”

“Ta là phu quân của nàng...”

Tạ Sơ Thần chưa kịp hiểu những lời này là có ý gì, cả người đã được Tiêu Văn bế lên, cẩn trọng bồng tựa như tiểu hài tử mới sinh bước từng bước trầm ổn vào trong phòng trong.

“Văn Yên, nhạc mẫu kính nhờ ngời.”

Thấy trong phòng chỉ còn nàng ấy và Tiêu Văn, Tạ Sơ Thần kinh hoàng mở to mắt, bối rối ngó lơ chỗ khác, tay không biết nên để đâu. Cho đến khi Tiêu

Vân ôm nàng ấy đặt lên giường, không nói hai lời vén váy nàng ấy lên, những ngón tay như ngọc vô cùng linh hoạt nhưng không kém phần dịu dàng cời giày nàng ấy ra, sau đó lột sạch vớ của nàng ấy vứt sang một bên.

Hắn vừa nói vừa hành động, nâng tà váy dài của nàng lên qua đầu gối. Khoe mắt lúc này cực kỳ lạnh lẽo, hàn ý không ngừng lan tỏa.

Bị thương nặng như thế này sao? Lúc rời khỏi Tiêu gia nàng ấy đã đau đến cỡ nào? Nhìn tình huống khi này, chắc chắn hai chủ tớ lợi bộ về nhà. Cái cô nàng ngốc này, sao không biết thuê kiệu?* Cho dù không còn tiền, nàng ấy không thể ở lại Tiêu gia chờ vết thương bình phục rồi hẵng đi tránh sao?* Vì cái gì phải tự hành hạ mình như vậy?*

* TiêuSongNgư kute: Ông làm như ai cũng có sẵn tiền như ông vậy. Hồi này sao ko cho người ta tiền đi kiệu về giờ còn nói.

* TiêuSongNgư kute: Hỏi gì ngu thế hờ, hồi này là ai đuổi con gái nhà người ta như cờ hó giờ bày đặt đứng đây nói này nói nọ?

* TiêuSongNgư kute xù lông: Ai hành hạ ai, nói lại coi Grừ... grừ... cả truyện toàn một mình ông tự biên tự diễn ngược mình, ngược người.

Hắn thừa biết nàng cứng đầu nhưng là không ngờ đến mức này?*

*TiêuSongNgư kute: Tớ bó tay với “con cứng” của bà tác giả này lun. Haizz * lắc đầu quày quạy*

“Tiêu, Tiêu... Ta, ta...” Tạ Sơ Thần kinh hãi, ý thức bắt đầu mơ mơ màng màng, trong nháy mắt trống rỗng, “Mẫu thân và Chiêu Nhi còn ở bên ngoài, chúng ta không thể... A...”

Tạ Sơ Thần đau kêu thành tiếng, vừa cúi đầu mới phát hiện Tiêu Văn đang xoa chỗ vết thương sưng đỏ trên cổ chân nàng ấy, chứ không phải là hành động xấu hổ như mình tưởng.

“Biết đau?” Tiêu Văn hừ một tiếng, ra sức chà mạnh nơi sưng đỏ, Tạ Sơ Thần đau đến cả người mềm nhũn, thân mình không nhận được ngã vào người Tiêu Văn.

“Vết thương trên chân nàng còn chưa lành, còn chạy gấp như thế. Thay vì quan tâm bệnh tình mẫu thân, chi bằng nàng để thời gian và tâm trí vào chăm sóc bản thân mình thì tốt hơn——” Tiêu Văn vừa ngẩng đầu, cổ họng không khỏi đánh ực một cái. Thiếu nữ trước mắt thờ dốc, lông mi dài như cánh bướm sụp xuống, ánh mắt ra vẻ kiên cường, nhưng nước từ lúc nào đã đọng đầy trong khóe mi khe khẽ chớp, miệng méo xệch, gương mặt khổ nộ nụ cười còn khó coi hơn khóc, giống như vừa mới bị ai đó bắt nạt thậm tệ.

Tạ Sơ Thần khiến lời Tiêu Văn muốn nói vừa tới cửa miệng lại nuốt trở lại, hắn cúi đầu xuống, tiếp tục thoa rượu thuốc cho Tạ Sơ Thần: “Khụ, nàng chú ý chút, đừng để bị thương nữa...”

Nàng ấy ngẩng đầu, vành mắt đỏ hoe nghẹn ngào, “Thiếp sai rồi, lần sau thiếp nhất định sẽ đi đứng cẩn thận.”

Tiêu Văn nhướng cao chân mày, lên giọng, “Còn có lần sau nữa sao? Ta rất muốn nhìn xem. Những kẻ mưu mô xảo quyệt, mưu hại thê tử và nhạc mẫu của ta còn làm được trò trống gì.”

Tạ Sơ Thần nhìn thấy trong ánh mắt kia chất chứa vài phần ngoan độc cùng lạnh lùng khiến người đối diện bất giác run lên. Và đương nhiên nàng ấy cũng khẽ run theo phản xạ tự nhiên.

Hắn cũng cảm nhận được người trong lòng đang run rẩy, liền cất giọng dịu dàng “Nàng ngốc như vậy. Vết thương nếu không được điều trị tốt có thể sẽ tàn phế. Đến lúc đó, ta cũng không giữ một phế nhân bên mình đâu.”

Giọng nói trầm trầm khó nén dịu dàng, động tác cực kỳ ôn nhu, những ngón tay như khẽ vuốt ve nhẹ nhẹ, dường như còn mát lạnh hơn cả thuốc mỡ, nhẹ nhàng lướt qua nơi đau.

Tạ Sơ Thần ngẩn ra, ánh mắt mê ly dán chặt vào một bên mặt hoàn mỹ của Tiêu Văn. Gương mặt tuấn tú vừa lạnh lùng vừa cao ngạo như dùng dao khắc cũng có nét ôn hòa. Hắn nói những lời này ôn nhu như thế, hoàn toàn không còn vẻ cương nghị, cứng rắn như lần đầu họ mới gặp lại. Điều này khiến nàng ấy cảm thấy cõi lòng dâng lên một cảm giác ấm áp, hân hoan khó tả.

Tiêu Văn đang quan tâm mình! Phu quân của mình - chàng kết cục cũng thừa nhận chàng là phu quân của mình!

Nghĩ như vậy, nàng ấy lập tức hớn hờ, cảm thấy trọn chân cũng rất đáng!

Được tựa đầu vào vòm ngực rắn chắc của hắn, được hắn ôm trong lòng, cảm giác này thật thoải mái.

Người này, dù có muốn nàng ấy chết vì hắn, nàng ấy cũng sẽ quyết định dứt khoát không hối hận..

Thoa thuốc cho Tạ Sơ Thần xong, Tiêu Văn thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa nhấc mắt, trái tim thiếu điều nhảy xổ ra.

Cả người Tạ Sơ Thần dựa hẳn vào Tiêu Văn, bây giờ đang chớp chớp đôi mắt to, nhìn chăm chăm Tiêu Văn, áo trên người đã trượt xuống hơn phân nửa, để lộ bả vai mềm mại nõn nà như tuyết, bên dưới đồ lót mỏng manh là cặp chân thon dài trắng nõn, trong đó một chân bị thương chân hơi hơi nâng lên, đang được Tiêu Văn nắm trong tay, cẩn thận thoa thuốc.

Trong tay là da thịt trắng nõn mềm mại như lụa, ẩm áp, mà cánh môi ướt át tươi thắm hơi run rẩy, tư thế “Ta đến quyền rũ chàng đây. Cẩn câu ta đi”

Phát hiện Tiêu Văn kinh ngạc nhìn mình, vẫn luôn si ngốc nhìn Tiêu Văn, Tạ Sơ Thần mới phát hiện lạnh lạnh. Nhất thời, nàng ấy y chang nai con bị giật mình nhanh chóng kéo lại váy, khuôn mặt e lệ và da thịt cũng ứng hồng khó hiểu.

Tư thái mê hoặc người như vậy khiến cho máu Tiêu Văn trào lên tới não, hấn hí hí mắt nhìn gương mặt thanh tú trong lòng, tầm mắt quét qua bộ ngực lớn cao thẳng, eo thon nhỏ, gian xảo dừng lại chỗ bụng dưới nàng, trong đầu lại lướt qua hình ảnh buổi tối hai người giao hoan, tuy không hoàn toàn nhưng cảm giác dục tiên dục tử đó, vừa nghĩ tới, lều trại dưới háng hấn lại nổi lên một hồi nhiệt nằng, hăng hái ngẩng đầu lên.

TiểuSongNgư kute: Edit chương này TiểuSongNgư kute thấy lạ lắm. Tiêu Văn lấy rượu thuốc ở đâu ra? bà tác giả ơi, bà đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Quả cây thuốc phiện

Tạ Sơ Thần cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Tiêu Văn, cả người nóng rần, theo bản năng cụp đầu xuống, hai tay xoắn chặt vào nhau, run run.

Chợt, một hơi thở nồng đậm tiến tới gần, Tạ Sơ Thần hốt hoảng ngẩng đầu, đã thấy Tiêu Văn chẳng biết từ lúc nào đã tiến gần nàng ấy, hơn nữa lại vô cùng gần, gần đến độ môi của hai người chỉ còn chút xíu nữa là chạm vào nhau, về mặt cô căng thẳng: “Phu quân...”

Một từ “Phu quân” của Tạ Sơ Thần đánh nát thành trì kiên định của Tiêu Văn, môi hấn thuận theo khát vọng của chủ nhân từ từ tiến gần hơn.

Môi Tiêu Văn tới gần... gần thêm chút nữa...

Tay phải nhắm thẳng nơi nhô cao đặc trưng của nữ nhân nhúc nhích... lại nhúc nhích...

Đứng lúc này...

Ngoài cửa truyền đến tiếng Vân Yên: “Tiểu thư, người Từ gia đến, khí thế bùng bùng ép Tạ Thanh Vinh giao người.”

Kết cục cũng tới!

Tiêu Văn xoay lưng về phía Tạ Sơ Thần, không tiếng động thở dốc, hấn nắn nạy, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, đôi mắt đen thâm thúy in hằn những đường tơ máu nóng rực, cổ gồng ép mình tự chủ không nhìn nàng ấy, chỉ sợ mình thú tính đại phát.

Dục vọng tạm bình ổn, Tiêu Văn mới xoay người lại, chủ động phá vỡ không khí xấu hổ trong phòng: “Sơ Thần, nàng sửa soạn đi, lát nữa nàng và mẫu thân về Tiêu phủ với ta.”

Cứ nghĩ mình có thể tự nhiên nói ra lời này, ai biết vừa nhìn vào mắt Tạ Sơ Thần, Tiêu Văn không khỏi rạo rực, những hình ảnh tối qua đến màn hương diễm khi nãy và cảm giác chỉ còn chút xíu nữa thôi hấn đã được hưởng thụ hương vị ngọt ngào của mỹ nhân không ngừng nhảy múa trong đầu, Tiêu Văn vội vàng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tim nhìn bao tử, bao tử nhìn đến nơi nào thì kệ thấy nó, liên tục gõ mõ tụng kinh trong lòng “Ta là thánh nhân ... Ta là thánh nhân”

Ánh mắt nóng hừng hực đã dôi đi, trong lòng đọc hàng chục chương Kim Cang kinh, nhưng suy nghĩ vẫn nhin không được đem Tạ Sơ Thần và Quý Thư Mặc ra so sánh một phen, so sánh thế nào thì vẫn thấy cái bộ mặt lạnh lùng của Quý Thư Mặc hoàn toàn không bằng ngón chân cái của Tạ Sơ Thần!

Hấn nghĩ rồi lại nghĩ, tự đánh giá kiếp trước mắt mình bị mù, không nhìn thấy Tạ Sơ Thần đẹp?

Chóp mũi ần ần có cái gì phun ra, bầu không khí yên lặng trường kỳ càng khiến Tiêu Văn lo âu. Hấn sợ Tạ Sơ Thần cự tuyệt mình, lại sợ mình không cẩn thận để Tạ Sơ Thần thấy mình máu mũi đầm đìa, vội vàng đứng bật dậy, xoay lưng lại nói với người đang thuôn mặt phía sau: “Tạ phủ không an toàn, về Tiêu phủ đi, vừa thuận tiện chữa bệnh cho mẫu thân, nàng cũng không bị người khác ép hôn. Ta sẽ chăm sóc tốt cho mọi người!”

Nói xong, hấn tay che mũi, đầu không ngoảnh lại, đôi chân dùng tốc độ khinh công bay thẳng ra ngoài phòng.

“Thiếu gia, của cậu.” Đen mặt nhìn Vân Yên “khéo hiểu lòng người” đưa khăn lau máu mũi, lại hung tợn trừng Họa Hạ đứng một bên lén lút cười trộm, sau đó gương mặt mặt bình tĩnh của Tiêu Văn trong nháy mắt khôi phục về âm lãnh, cả người lại toát lên khí chất đại thiếu gia cao quý.

Hấn nghĩ, Tạ Sơ Thần dù gì cũng là thê tử của hấn, mắt mặt trước thê tử không tính là mất mặt, nhưng mắt mặt trước người khác mới thật sự là vút sạch mặt mũi à nha...

Vì thế, hấn tăng háng một cái, hỏi: “Vân Yên, vừa rồi người muốn nói gì với ta?”

Nhớ tới kết quả mình tra xét được, Văn Yên lạnh giọng nói: “Tạ lão phu nhân mù không phải do bị bệnh, làm gì có loại bệnh nào chữa trị liên tục ba năm mà vẫn không thuyên giảm. Cho nên vừa rồi, nô tài cố ý kiểm tra trong đồng bả thuốc Tạ lão phu nhân vẫn dùng, phát hiện bên trong có lượng nhỏ quả cây thuốc phiện. Tuy số lượng cực ít nhưng nếu dùng trong thời gian dài, nhất định sẽ nghiện, lúc đó người sử dụng sẽ có các dấu hiệu: thiếu ngủ, chán ăn, tim đập mạnh, chóng mặt và thường xuyên tăng huyết áp, cả người nóng bừng, thần trí bất minh, rối loạn nội tiết, mất cân bằng tâm sinh lý và rối loạn nhiều chức năng khác của cơ thể, lòa chỉ là một trong các triệu chứng đó*.”

* Việt Nam mình cũng từng một thời rộ lên phong trào mua bán quả cây thuốc phiện

Quả cây thuốc phiện? ! Tiêu Văn hít một hơi lạnh: “Nói như vậy, nhạc mẫu mù không phải vì quá thương tâm, mà là có người cố ý hãm hại?”

Văn Yên ngập ngừng một lúc, sau đó mới nghiêm túc phân tích: “Có lẽ ban đầu, Tạ lão phu nhân là thương tâm quá độ, trong tiềm thức lựa chọn mù. Lựa chọn mù cũng giống như lựa chọn mất trí nhớ! Lựa chọn mất trí nhớ là khi một người bị kích thích quá độ lựa chọn quên đi một số ký ức không hay mà mình muốn quên hay trốn tránh. Có lẽ khi Tạ lão gia mất đi, niềm tin, sự tốt đẹp trong mắt Tạ lão phu nhân không còn, tiềm thức bà tự phong bế thị giác, người hạ độc không tìm hiểu rõ nguyên nhân, căn bản không nghĩ Tạ lão phu nhân phục hồi hay không không phải do thuốc mà do tâm lý, cho nên cố ý bỏ quả cây thuốc phiện làm cho bà sa vào nghiện ngập, từng bước khống chế Tạ lão phu nhân, dần dần kiểm soát Tạ tiểu thư và thấu tóm cả Tiêu gia.”

Người hạ độc là ai, không nói cũng biết.

Tiêu Văn chăm chú nghe Văn Yên giảng giải, sắc mặt băng tuyết lạnh lùng, ánh sáng trong mắt dần dần biến mất, lúc này đây đã không còn là hồ nước êm đềm, mà tựa như đại dương dậy sóng. Bàn tay bẻ răng rắc, dường như có thể nhìn thấy các đốt ngón tay của hắn đang không ngừng ra sức. Cả người hắn toát lên sát khí giống như Satan thị huyết đến từ địa ngục, dường như mạng người ở trong mắt hắn là không đáng giá nhắc tới.

“Hay cho Tạ Thanh Vinh! ” Dám tổn hại người của hắn.

“Văn Yên, ngươi và Họa Họa ra ngoài trước. Bồn thiếu gia sẽ ra sau. Nhớ, đừng cho kẻ khác có cơ hội trèo lên đầu người Tiêu gia chúng ta!” Tiêu Văn phân phó với Văn Yên. Câu cuối hắn gần từng chữ.

“Dạ. ” Văn Yên và Họa Họa đồng thanh.

Khi hai người vừa mới nhắc chân chưa kịp rời đi thì Tiêu Văn đột nhiên lên tiếng: “Văn Yên, nếu như nữ nhân mới vừa sinh non, lại ... lại dài nặng dầm mưa năm ngày bị sốt cao có ... gì nghiêm trọng không?”

Văn Yên ngẩn người. Bị như thế mà không tính là nghiêm trọng thì cái gì mới tính là nghiêm trọng?

“Ý ta là...” Tiêu Văn lấp ba lấp bắp, khó khăn tìm từ ngữ thích hợp. “Ý ta là, sức khỏe... có bị di chứng gì không... Ví dụ từ đó thân thể suy nhược, hàng đêm hay bị đau đầu.”

Văn Yên nghĩ nghĩ một lúc rồi nói, “Điều này cũng khó nói, tùy sức khỏe mỗi người. Nhưng chiếu theo lời thiếu gia vừa mô tả, nữ nhân đó vừa mới sinh non, sức khỏe yếu, lại sốt cao liên tục, chín phần mười cuối hạc quy thiên. Còn nếu ông trời thương cho sống sót thì khả năng về sau không thể mang thai rất lớn.”

“Mất mạng... không thể mang thai...” Mỗi một chữ, mỗi một câu của Văn Yên đánh mạnh vào trái tim, Tiêu Văn từ sững sốt, áy náy, đến đau lòng không thể nói rõ.

Hắn gơ tay lên, muốn tát vào mặt mình, nhưng trước mặt Văn Yên và Họa Họa lại không dám thể hiện thái độ, chỉ biết mím môi lại, lộ ra vẻ mặt thống khổ chua xót, trên hết là áy náy tự trách.

“Được, cảm ơn ngươi. Các ngươi có thể lui,” Tiêu Văn nhếch môi nhìn Văn Yên.

“Ta sẽ chăm sóc nàng, mặc kệ có chuyện gì, ta vẫn sẽ bảo vệ nàng thật tốt...” Tiêu Văn nhìn xuống đất, miệng lẩm bảm thề với lòng mình.

Từ bây giờ hắn sẽ không để cho Tạ Sơ Thần chịu bất kỳ tổn thương nào.

Tất cả những gì hắn thiếu, hắn sẽ dùng cả đời này trả lại, chỉ có nhiều chứ không ít hơn.

Bên tai truyền tới tiếng bước chân nặng nề rời khỏi, dần dần biến mất, Tiêu Văn ngẩng đầu lại, thấy Văn Yên và Họa Họa đã rời khỏi. Hắn khụy xuống trên mặt đất, mặt đất lạnh như băng, lạnh giống như trái tim hắn. Bàn tay gơ lên cao run theo cơn xúc cảm mãnh liệt dâng trào trong lồng ngực, đưa lên rồi hạ xuống.

“Bóp.. bóp...” Liên tiếp những cái vỗ vang dội xuống cánh tay, vai, đùi, bụng, thậm chí là lưng. Lúc này nếu cởi quần áo của Tiêu Văn ra sẽ thấy khắp nơi đều in hằn dấu tay đó.

Tiêu Văn neho mắt lại, mặc cho sự đau xót ngập tràn rồi lan dần ra thân thể hắn.

“Xin lỗi...” Môi hắn khê hé, lẩm bảm nói, một câu xin lỗi nhẹ như không đó, có ai có thể biết đây? Trái tim hắn, như có hàng nghìn mũi kim đâm vào, rỉ máu, sự đau đớn này như muốn phá nát thân thể hắn, nó âm ỉ xâm nhập dần dần người hắn.

“Đau quá...”

Trái tim hần, con người hần và linh hồn của hần đau quá.

Tiêu Văn bưng kín mặt, từng giọt nước mắt lăn dài trên má, nặng nề rơi xuống, bị thương theo đó lan tràn.

Hần từng tự nhủ với bản thân, sống lại phải thật kiên cường, cho dù đau đớn cỡ nào hần cũng không được khóc. Mặc kệ đau đớn tới mức nào, khổ sở tới mức nào, Tiêu Văn hần cũng sẽ không rơi một giọt nước mắt.

Nhưng ngay lúc này đây, hần đã không thể dùng nhẫn nại để kiềm chế nỗi đau này thêm nữa. Trái tim hần như bị người bóp chặt, mạnh hơn nữa, mạnh hơn nữa... Mạnh đến mức, khiến hần muốn ngã quỵ vì đau đớn.

Trong phòng, nhiệt độ trên mặt Tạ Sơ Thần vẫn còn nóng hổi chưa giảm xuống. Ánh mắt của nàng ấy vẫn dõi theo bóng dáng Tiêu Văn đi xa, nàng ấy chỉ hoàn hồn khi Thẩm thị ngồi bên cạnh nhẹ nhàng hỏi: “Người đó, là cậu ta?”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tiêu Văn ngang ngược phúc hắc

Biết tâm sự của mình không thể giấu được mẫu thân, Tạ Sơ Thần nhẹ nhàng gật gật đầu. Hần cảm bức tranh đã mở được phần nửa trên bàn lên, ôm vào ngực như báu vật, chua xót nói nhỏ: “Mẫu thân, chàng đã có người trong lòng... Hơn nữa rất thích rất thích người đó... Ban đầu khi nghe tin chàng sắp thành hôn, con đã định đứng từ xa lặng lẽ chúc phúc cho họ, nhưng nghe được nhị thúc muốn gả con cho Từ gia thì con nhất thời xúc động nhịn không được tìm tới chàng, bức chàng cưới con ngay.”

“Thừa biết chàng không thích mình, vẫn cưỡng cầu muốn trở thành thê tử của chàng. Biết rõ chàng sẽ gây khó dễ đủ điều, vẫn mặt dày diện áo cưới gả đến Tiêu phủ. Biết rõ sẽ bị phông, lại vẫn cố ép mình đứng cảm nhảy qua chầu than...”

Ánh mặt trời ôn hòa chiếu vào đôi bờ má thoáng ửng hồng, xinh đẹp, một làn gió nhẹ thổi qua khiến mấy sợi tóc nàng bay lất phất, Tạ Sơ Thần nở nụ cười thuần khiết: “Nay, chàng bằng lòng ra mặt cho con, đích thân đón con về nhà chàng, còn thừa nhận mình là phụ quân của con, cho dù biết chàng đơn giản chỉ là thương hại con, lòng con đã vô cùng thỏa mãn.”

Nói xong, nàng ấy xoay người lại, nhìn Thẩm thị, nụ cười hạnh phúc sáng bừng cả gương mặt: “Mẹ, vừa rồi chàng gọi con Sơ Thần, kêu rất rất nhiều lần... Còn xưng hô với mẹ là nhạc mẫu đó!”

“Còn có còn có!” Tạ Sơ Thần kích động nói, “Vừa rồi, chàng ôm con vào phòng, giúp con cởi giày, chàng rất dịu dàng thoa thuốc cho con!” Nàng ấy nói được một nửa, bỗng nhiên rên một tiếng, xấu hổ che gương mặt đỏ bừng, “Lúc này áo ngoài buộc không chặt, trượt xuống toàn bộ, chàng có cho rằng con phóng荡, cố ý quyến rũ chàng không? Kỳ thật, kỳ thật...”

Nàng ấy dừng một chút, then thùng: “Nếu như, chàng bị con quyến rũ thành công thật, vậy cũng tốt...”

Từ Thanh mang theo hơn mười tay chân đã vây chặt Tạ phủ, con kiến cũng không lọt, khí thế hùng hồn buộc Tạ Thanh Vinh cho hần một câu trả lời thỏa đáng.

Trong lúc nhất thời, nhóm hộ vệ làm huyên náo cả con phố, thanh âm rung động, dẫn đầu là thị vệ thân cận của Từ Thanh, cầm vũ khí trong tay chặn ở trước mặt Tạ Thanh Vinh.

Lúc này, bàn dân thiên hạ đều đến vây xem trò hay, còn kinh động hai vị quan sai đi tuần.

Tạ Thanh Vinh ý có Tiêu Văn làm chỗ dựa, lá gan cũng lớn hơn, to tiếng: “Từ tam thiếu gia, triều đình đã ban hành luật, nam nữ kết hôn, chỉ cần trả lại gáp đôi sinh lễ, hôn thư lập tức vô hiệu hóa. 2000 lượng tiền sinh lễ tôi sẽ trả lại cho cậu, kính xin tam thiếu gia tôn trọng lễ pháp, không cần dẫn người gây sự, chúng ta hủy bỏ hôn ước này trong hòa bình.”

Từ Thanh căn bản không quan tâm 2000 lượng bạc, chỉ là nuốt không trôi con giận này. Hần hùng hổ mắng: “Ngươi cái người này. Ngươi nợ sông bạc một ngàn lượng, mặt dày mày dạn quỹ gói khóc lóc cầu xin bản thiếu gia thu Tạ Sơ Thần. Tạ Sơ Thần tai tiếng ngập đầu, nhưng bản thiếu gia thấy nàng ấy xinh đẹp, bắt đắ dĩ nhận, còn ứng trước cho ngươi ra một ngàn lượng trả nợ. Nay ngươi muốn gả người là gả người, muốn hủy hôn là hủy hôn? Người không đem lễ pháp để vào mắt, không phải là ngươi sao!”

Hần hừ lạnh một tiếng, cười nói: “Chưa giải trừ hôn ước với bản thiếu gia đã dám đơn phương gả Tạ Sơ Thần cho Tiêu phủ, là phản lại giao kèo. Dựa theo quốc pháp, đánh 60 trượng. Mà cái con tiểu tiện nhân dám tăng tị với nam nhân khác sau lưng bản thiếu gia, tròng lòng heo! Về phần Tiêu Văn, dám cướp thê tử của bản thiếu gia, phải chịu sự trừng phạt của pháp luật! Đại hình 80 trượng!”

Không ngờ Từ Thanh khó chơi như vậy, còn vạch trần việc ông ta lén lút bán Tạ Sơ Thần trước mặt mọi người, mặt mày Tạ Thanh Vinh khó coi, lúc này thẹn quá đỏ ửng lên. Những lời mắng chửi hung tợn của Từ Thanh khiến dân tình vây xem xôn xao một trận, tuy ác độc, nhưng những lời Từ Thanh nói hoàn toàn là thật.

Đồng Ngự kiêng kị nhất một gái gả hai nhà, chưa hòa bình giải trừ hôn ước thì tuyệt không thể tự thân gả cưới. Bằng không, nghiêm trị không tha!

Tạ Thanh Vinh chẳng qua là một tên thứ hệ tứ đồ tường không môn nào không thông không trò nào không thạo, làm sao so được với cưới Từ Thanh đã cưới mười hai lần, tất nhiên thuộc lâu lâu luật hôn nhân.

Tạ Thanh Vinh đang nóng ruột nóng gan, Tiêu Văn khí chất ưu nhã đi ra từ trong viện của Tạ Sơ Thần, không thèm nhìn quang cảnh hai bên giăng co nhố ngoài cửa Tạ phủ một cái, kêu Họa Hạ, Vân Yên và hai người nữa khiêng toàn bộ rương mà lúc nãy đưa vào Tạ phủ ra ngoài.

Cứ tưởng rằng Tiêu Văn ra giúp mình, ai ngờ đám người Tiêu Văn không thèm đếm xỉa, lại nghênh ngang khuôn rương sinh lễ đi, một rương lại một rương đề lên xe ngựa chở về Tiêu phủ. Tạ Thanh Vinh kinh hãi, mặt mày tái nhợt ngăn cản Tiêu Văn: “Tiêu thiếu gia, đây không phải là sinh lễ của Sơ Thần sao? Ngài sao lại cảm về vậy?”

Từ Thanh thấy thế, ngửa mặt lên trời cười ha ha, cho rằng Tiêu Văn lâm trận bỏ chạy, không dám cưới Tạ Sơ Thần, cho nên thu hồi sinh lễ.

“Mấy cái này đương nhiên toàn bộ là sinh lễ nghênh cưới Sơ Thần.” Tiêu Văn ngẩng đầu nhìn Tạ Thanh Vinh, mỉm cười cắt ngang tràng cười của Từ Thanh, “Sức khỏe nhạc mẫu không tốt, ta quyết định đưa nhạc mẫu về Tiêu phủ dưỡng bệnh. Những thứ này là cho Sơ Thần làm sinh lễ, đương nhiên do nhạc mẫu quản lý. Nay nhạc mẫu ở tạm Tiêu phủ, phần sinh lễ này, đương nhiên phải đưa về Tiêu phủ cho mẹ tiện trông coi đó mà ”

Thẩm thị mặt mờ gần như mù, Tạ Thanh Vinh đã âm mưu sẽ khai gian hơn phân nửa sinh lễ Tiêu Văn cho Tạ Sơ Thần với Thẩm thị, chiếm đoạt làm của riêng.

Bởi vì cách đây không lâu, con gái của ông ta vừa mới tới tuổi cập kê, ông ta sẽ chuẩn bị số tiền này cho con gái làm của hồi môn!

Nhưng nay, Tiêu Văn muốn mang cả người lẫn sinh lễ về Tiêu phủ?! Há có lý này!

“Tiêu thiếu gia, chuyển đến chuyển đi rất phiền phức, chi bằng —— ”

“Đội nhạc mẫu về Tạ phủ, ta đương nhiên sẽ chờ sinh lễ về. Tạ lão gia, ông tha thiết muốn giữ sinh lễ này lại như vậy, không lẽ ông muốn chiếm đoạt sinh lễ của Sơ Thần?” Tiêu Văn cười vô tội, “Ta nghĩ Tạ lão gia chắc không phải là cái loại tiểu nhân này đâu ha.”

Thấy Tiêu Văn lòng dạ sất đá muốn cướp Tạ Sơ Thần, Từ Thanh cá giận nói: “Tiêu Văn, ngươi đã biết ta và Tạ Sơ Thần có hôn ước, lại dám ngang ngược đoạt hôn, đây chính là muốn đối chọi với ta?! Dựa theo quốc pháp, nên —— ”

Tiêu Văn điềm tĩnh ngắt lời: “Từ tam thiếu gia thông thạo luật pháp, chắc hẳn cũng biết câu "Từ xưa đến nay, hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, lời của bà mai " đi.”

Từ Thanh gật đầu cái rụp, giọng hôn thê nói: “Trên hôn thư có chữ ký của Tạ Thanh Vinh và bà mai, Tạ gia muốn chối cũng không được!”

Tiêu Văn nhìn thoáng qua hôn thư, làm bộ trầm tư một lúc rồi gật đầu: “Quả thực, Tạ gia hoặc là giao người, hoặc là giao tiền, hoặc là chịu phạt đánh bằng roi ngồi tù. Bất quá —— ” hần cười như không cười nâng cao chân mày, “Từ tam thiếu gia hình như đã quên một chuyện, Sơ Thần là đích hệ Tạ gia, Tạ Thanh Vinh tuy trên danh nghĩa là thúc thúc ruột nhưng bất quá chỉ là một thứ hệ. Huynh ký hôn ước với thứ hệ Tạ gia, dựa vào đâu mà đến đây cướp thê tử của ta?”

Từng bước từng bước áp sát Từ Thanh, Tiêu Văn mỉm cười, lý lẽ sắc bén: “Từ tam thiếu gia, huynh tinh thông luật pháp như thế, chẳng lẽ không biết điều cơ bản nhất: trưởng - thứ khác biệt hay sao? Chẳng lẽ huynh cho rằng, một trưởng bối thứ hệ có tư cách thay thế chủ mẫu đích hệ, đứng ra chủ hôn cho đích trưởng nữ? Đây không phải là rối loạn cương thường sao!”

Từ Thanh bị nói cứng họng, chỉ biết đứng như trời trồng nghe Tiêu Văn lái nhai tiếp: “Vậy nên Từ tam thiếu gia, tôi đâu có cướp thê tử của huynh, bởi vì huynh và Sơ Thần căn bản không có hôn ước mà!”

Bị Tiêu Văn xoay như chong chóng, Từ Thanh ôm hận trừng mắt: “Chẳng lẽ, bản thiếu gia lãng phí tiền vô ích cho Tạ phủ?”

Tạ Thanh Vinh là tên mù kiến thức pháp luật có đầu tư, cho rằng Tiêu Văn lợi dụng kẻ hờ này để thoát khỏi hôn sự với Từ Thanh mà ông ta không tồn thất một phen một hào nào, ai biết Tiêu Văn nói một câu, chọc ông ta tức ói máu.

“Mắc cái mớ gì chưa đến Tết Trung nguyên mà đã cúng lễ*? Tuy rằng, Tạ Thanh Vinh không thể làm chủ cho Sơ Thần, nhưng ông ta có thể làm chủ cho con gái ruột của ông ta - Tạ Trầm mà. ” Tiêu Văn cười vô cùng sáng lạn, hoàn toàn không thấy lời mình có vấn đề gì cả, “lệnh cha mẹ, lời bà mai, Tạ Thanh Vinh không phải phụ mẫu thân sinh của Sơ Thần, nhưng là phụ thân của Tạ Trầm nha! Cho nên Từ tam thiếu gia, Tạ trầm con gái của Tạ Thanh Vinh mới là người thiếp thứ mười ba tốt số của huynh kìa! Huynh còn không nhanh nghênh cưới nàng ta về kéo lỗ giờ lành thì không hay.”

*: Tết Trung nguyên chính là ngày Rằm tháng 7, theo phong tục Á Đông mọi người sẽ làm lễ cúng Cô Hồn (vào buổi chiều)

“Ngươi! Ngươi nói vậy!” Tiêu Văn bẻ cong sự thật, chỉ hươu bảo ngựa*, Tạ Thanh Vinh vội vàng biện giải, nhưng vừa lên tiếng, liền bị Tiêu Văn giành nói trước.

* chỉ hươu bảo ngựa: đổi trắng thay đen; nói sai sự thật

Thời Tần Nhị Thế, thừa tướng Triệu Cao muốn tiếm quyền, nhưng lại sợ các đại thần khác không ủng hộ. Triệu Cao bèn nghĩ ra cách thử; Triệu Cao biểu Tần Nhị Thế một con hươu và nói: “Đây là con ngựa“. Nhị Thế cười: “Thừa tướng làm rồi, sao lại bảo hươu là ngựa“. Triệu Cao lại hỏi các quan đại thần. Người thì nói thật bảo đây là hươu. Kẻ lại nói theo Triệu Cao cho đây là ngựa. Sao đó Triệu Cao âm thầm giết chết những người nói là hươu.

“Từ tam thiếu gia, mời huynh xem lại hôn thư, trên hôn thư có tên của Tạ Sơ Thần không? Lại coi tiếp bát tự niên canh, trên bát tự niên canh có ghi lại ngày sinh tháng đẻ của Tạ Sơ Thần không?”

Từ Thanh mở hôn thư trong tay ra, phát hiện bát tự niên canh kẹp trong hôn thư không cánh mà bay.

“Bát tự niên canh đâu?!” Tạ Thanh Vinh quỳnh quáng, vội vàng giựt hôn thư kiểm tra từ trên xuống dưới, nhưng bát tự niên canh kẹp trong hôn thư mất rồi còn đâu!

Lúc ông ta trở lại cho bà mai, rõ ràng vẫn còn mà!

Tiêu Văn đứng bên nhìn thoáng qua hôn thư, cười nói: “Nếu không tìm thấy bát tự niên canh, vậy cứ dựa vào hôn thư mà giải quyết đi.”

Tại Đông Ngụy, nếu cưới chính phu, trên hôn thư ngoại trừ chữ kí của cha mẹ hai bên, còn phải ghi rõ tên tân lang tân nương. Nhưng cưới thiếp thất thì không cần rườm rà như thế, chỉ đơn giản viết cái họ, kèm ngày sinh tháng đẻ xác định không xung khắc là được.

Trên hôn thư Tạ Thanh Vinh và Từ Thanh viết là “ngày mừng bảy tháng bảy năm Cảnh nguyên 26 Từ Thanh cưới Tạ thị vào nhà”, căn bản không đề cập khuê danh Tạ Sơ Thần.

Tạ Thanh Vinh lên gả Tạ Sơ Thần đi, đương nhiên sẽ không để Thẩm thị ra mặt, mà cho thê tử của mình kí thay Thẩm thị. Khi này, Tiêu Văn sai Hoạ Hạ cố ý dựng bà mai, sẵn tiện “đổi chỗ” luôn một vài thứ trên người bà ta, nay bát tự niên canh đã mất chỉ còn hôn thư, thì không thể nói Tạ Thanh Vinh hứa hôn cho ai.

Theo luật, Tạ Thanh Vinh không đủ tư cách làm chủ hôn cho Tạ Sơ Thần, mà ông ta lại chỉ có một đứa con gái, rõ ràng, hôn ước bị Tiêu Văn lật ngược thế cờ, trở thành Từ Thanh hòa duyên cùng Tạ trảm, thành công hóa giải nguy cơ cho Tạ Sơ Thần, còn khiến Tạ Thanh Vinh tự nhận ác quả.

“Nói... nói vậy! Chuyện này... Chuyện này không phải vậy!” Tạ Thanh Vinh lo lắng kéo bà mai lại, vội vàng nói, “Lúc bàn định hôn ước, rõ ràng đã nói là Tạ Sơ Thần, đúng không!”

“Cái gì?” Tiêu Văn kinh ngạc mở miệng, “Các người định đoạt hôn nhân cho Sơ Thần?” Hắn liếc bà mai một cái, cười như không cười, “Ta mới vừa nói qua, trường - thứ khác biệt, thứ hệ không thể chủ hôn cho đích hệ. Ta còn nghe nói, nếu bà mai phụ trách hôn ước lên chủ hôn phải chịu phạt, nghe đâu tệ nhất cũng bị đánh mấy chục đại bần đó.”

Tiêu Văn bịa chuyện như thật, nói dóc không ngượng miệng, vẻ mặt hắn nghiêm trọng, biểu cảm “Người chết chắc rồi” dọa bà mai sợ run lên, không thể không tự bảo vệ mình trước: “Tạ lão gia, Tiêu thiếu gia đã nói, chẳng lẽ ông quên rồi, ông là cha, đương nhiên phải chủ hôn cho con gái ruột của mình”

Nghệ thuật nói năng của bà mai khiến Tạ Thanh Vinh sôi gan sùng sục lại không thể phản bác. Bà ta có nói dối đâu. Chỉ là cố ý nói cho người khác hiểu lầm thôi.

Tiêu Văn đứng bên cạnh còn cố ý đổ thêm dầu vào lửa: “Tạ lão gia, Từ tam thiếu gia tướng mạo anh tuấn, tuổi trẻ tài cao, tiền muôn bạc vạn, lại sùng ái thê tử.”

Tiêu Văn cười híp mắt nói: “Lệnh thiên kim gả cho Từ gia là phúc khí của nàng, chắc chắn Từ tam thiếu gia sẽ đối xử tốt với nàng.”

Đây là câu dối trá Tạ Thanh Vinh từng nói với Tạ Sơ Thần, không ngờ có một ngày, lại bị Tiêu Văn lợi dụng, thay thẳng về mặt mình!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Tạ Thanh Vinh tự nhận trái đắng

Từ Thanh là cái loại người gì, ông ta lẽ nào không biết?! Ông ta làm sao có thể để con gái mình nhảy vào hố lửa chứ!

Tạ Thanh Vinh sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cắn hận mở miệng: “Không được!”

“Không được?” Từ Thanh giận tím mặt, “Vậy thì trả lại bản thiếu gia 2000 lượng sính lễ!”

Giờ phút này, Từ Thanh đã thấy rõ cục diện nơi này hết thảy đều do Tiêu Văn bày ra, nếu hắn nhất quyết không buông tiếp tục dây dưa Tạ Sơ Thần, sẽ rơi vào tình trạng vừa mất vợ vừa mất bạc. Không bằng thuận nước đẩy thuyền, hắn không thiệt hại gì nhân tiện còn cho Tiêu Văn vay một món nợ nhân tình, vạn nhất về sau khi cần đến cũng còn có cái mà lợi dụng.

Hắn liếc Tạ Trầm đứng một bên sợ tới mức mặt mày trắng bệch, khóe miệng nở nụ cười dâm dăng.

Tạ Trầm tuy không xinh đẹp bằng Tạ Sơ Thần, nhưng cũng được xếp vào hàng có nhan sắc.

Tạ Thanh Vinh ngang nhiên dám hủy hôn, trước mặt bao nhiêu người nói năng lỗ mãng với hắn, hại hắn mất hết mặt mũi! Hắn phải cười nữ nhi báo oán của lão già về nhà ngược đãi cho bỏ tức!

“Tạ Thanh Vinh, lúc này trước mặt bao nhiêu người tro tráo từ hôn, ông không phải nói năng hùng hồn lắm sao! Đừng phí lời nữa, mau đưa bạc ra đây. Ông dám ngang nhiên đùa trên đầu bản thái tử?!” Từ Thanh lửa giận bùng bùng nói, “Quan sai đại nhân, Tạ gia đơn phương hủy hôn mà không chịu bồi thường sinh lễ, đây chính là công khai lừa gạt tài sản người dân lương thiện, phá hoại trị an quốc gia. Nhờ ngài giải Tạ Thanh Vinh về nha môn, nghiêm hình thẩm vấn! Trả sự công bằng cho thảo dân!”

Tiêu Văn gật gật đầu, cảm khái thở dài: “Hôm nay là ngày Từ tam thiếu gia cưới thê tử, vốn dĩ là chuyện vui, không ngờ lại chịu một vố lớn như thế, quả thực nên cho Từ tam thiếu gia một sự công bằng.”

Hắn bày ra bộ mặt nghiêm nghị chấp tay: “Quan sai đại nhân, không cần nề tình bản thiếu gia là thân thích Tạ gia, cứ theo quốc pháp mà làm.”

“Tiêu Văn, người dám hăm hại ta!” Tạ Thanh Vinh sải chân bước một bước dài, lửa giận ngút trời chặn trước người Tiêu Văn, ai biết vừa mở miệng, liền bị khẩu sát thần công* của Tiêu Văn làm cho không thấy mặt trời, “Tạ lão gia, ông không thể vô duyên vô cớ đổ oan cho tôi nha, hôn thư do đích thân ông ký, có bà mai làm chứng, hôn thư từ đầu tới cuối chỉ qua tay hai nhà các người.”

* khẩu sát thần công, một câu nói ra là lấy mạng một người.

Tiêu Văn xòe hai tay ra, vẻ mặt vô tội: “Chuyện ông gả con, đến hôm nay tôi mới biết, làm sao động tay động chân, hăm hại ông được?”

“Người! Người!” Tạ Thanh Vinh tức giận không nói ra lời.

“Tạ lão gia, nếu ông không muốn bị giam vào ngục, tôi khuyên ông nên gả lệnh thiên kim đi Từ gia đi. Chẳng lẽ đợi Từ tam thiếu gia hành hạ nằng ta ông mới vừa lòng? Phải biết nếu không nộp tiền bồi thường sinh lễ, lại tự ý hủy hôn, còn có hành vi gạt hôn, theo luật phải đánh 60 đại bản đó. Có câu nợ cha con trả. Nhìn ông đã già thế kia.” Hắn liếc Tạ Trầm, nói một câu khiến nằng ta dựng hết tóc gáy, “Tiểu thư tuy là nữ lưu nhưng cũng được coi là người con hiếu thảo nha.”

Tiêu Văn đánh mắt ra hiệu cho hai tên quan sai, hai người rất thức thời tiến lên, vẻ mặt đàng đàng sát khí dọa đám người Tạ Thanh Vinh run cầm cập.

Tạ Hi núp sau lưng Tạ Thanh Vinh theo phản xạ quay đầu lại, ánh mắt trống rỗng tìm kiếm chung quanh, miệng lắp ba lắp bắp chỉ đủ hắn nghe:

“A Tam...” Tạ sơ...

Không hiểu sao, hắn có dự cảm, những tai biến này chỉ là khởi đầu.

Tiêu Văn lại nhìn sắc trời, hất tay Tạ Thanh Vinh đang che trước Tạ Trầm, mỉm cười nói: “Tạ lão gia, ông cần nhắc đề nghị của ta đi, hoặc là ngoan ngoãn đền tiền từ hôn, hoặc là gả con gái, hoặc là chịu đánh 60 đại bản, đợi sau này có tiền trả lại.”

“Thời gian không còn sớm, nếu hôn sự này đã không liên quan gì tới Sơ Thần, bản thiếu gia vừa kết hôn bận rất nhiều chuyện, ta đưa Sơ Thần và nhạc mẫu về Tiêu phủ trước. Quan sai đại nhân, hôn sự này giao cho các người xử lý.”

Có Tiêu Văn và Từ Thanh hai vị hoàn khố đệ tử ở bên âm thầm tạo áp lực, quan sai có ngốc cách mấy cũng biết nên phản thế nào. Hai người lập tức xốc Tạ Thanh Vinh lên như bao tải, lôi ông ta xềnh xệch đến nha môn.

Tạ Hi đứng một bên sợ tới mức sắc mặt trắng như tờ giấy, kinh hoảng núp vào một góc, sợ chịu chung số phận với phụ thân. Mà Tạ Trầm bị Từ Thanh lôi lôi kéo kéo, trang sức chói sáng trên búi tóc nàng ta đứng đưa sang hai bên lệch ra khỏi, sợi tóc ngồn ngang tán loạn xuống bên tai, gương mặt trang điểm đủ màu sắc sỡ bị nước mắt làm nhòe nhoẹt. Trên khuôn mặt rần rụa nước mắt hòa cùng nước mũi và đủ thứ màu nhìn thấy mà ghê, hai mắt thì sưng vù, còn gì hình tượng xinh đẹp động lòng người mọi ngày.

Về phần Tiêu Văn, nhìn nhóm người Tạ gia tự làm tự chịu loạn cả lên, hắn nhếch mép cười âm lãnh, một bụng khó chịu khi nhìn thấy Tạ Sơ Thần bị khi dễ nay rốt cuộc cũng được giải tòa phân nào.

Vừa quay đầu lại, Tiêu Văn nhìn thấy Tạ Sơ Thần lặng lẽ nấp nơi góc tường. Thiếu nữ mặc váy màu phấn hồng không phục sức trang điểm, gương mặt phấn nộn trắng nõn chum chim lộ ra hàm răng trắng, thiên chân vô tà khiến người không tự chủ mà say đắm.

Mà ánh mắt của nàng ấy tựa một đầm nước trong veo sạch sẽ, khiến lòng hắn như có dòng nước ấm chảy qua, ánh mắt lạnh như băng nhu hòa hơn, không tự giác lộ ra yêu chiều.

Hắn tiến lên vài bước, vươn tay ra, tuấn nhan anh nở nụ cười ôn nhu: “Sơ Thần, nàng thu xếp hành lý ổn thỏa chưa? Sao lại đứng đây, chúng ta về nhà

thôi!”

Nhà?

Thế giới xung quanh từ lâu đã không còn tồn tại, trong mắt Tạ Sơ Thần chỉ có Tiêu Văn. Nàng ấy ngo ngắc nhìn Tiêu Văn vươn tay ra, từng ngón tay thon dài trắng nõn, ấm áp Như Ngọc, như ba năm trước, cứu nàng ấy ra từ trong bóng đêm sâu thẳm tuyệt vọng, kéo nàng ấy đi ra từ trong góc kẹt tối tăm âm thấp.

Nàng ấy không khỏi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt trong veo, phản chiếu bóng dáng Tiêu Văn. Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người nàng ấy, hình như có dòng nước ấm chảy từ lòng bàn tay Tiêu Văn sang tim của nàng ấy.

Gió nhẹ nhàng thổi, chớp mũi truyền đến cổ hương vị thuộc về hắn, nhân nhật mà thấm vào tận tim, nàng ấy nghe được tiếng đàn huyền diệu đang không ngừng vang vang trong tim mình.

Cuối cùng, “Bùm”, “Bùm” tiếng đàn ngưng bật.

Thật lâu sau, nàng ấy mới giật mình dời ánh mắt sang dung nhan tuấn lãng kia, nhìn thế nào cũng thấy nam nhân trước mắt như vàng thái dương trên cao, không vương bụi trần.

Nàng ấy đỡ trái tim không ngừng nhảy lò tò trong ngực, lo lắng nghĩ: mình bị mắc bệnh tim rồi à? Vì sao tim cứ nhảy loạn xạ, giống như muốn nhảy ra ngoài chơi đánh đu?

Giờ phút này, Tạ Sơ Thần mang trái tim nai con đập loạn, ngây ngốc mặc Tiêu Văn nắm tay dắt lên xe ngựa, còn cười ngớ ngẩn suốt dọc đường đi đến Tiêu phủ.

Trên xe ngựa có thêm người hầu của Thẩm thị, Tiêu Văn khéo léo nhường xe ngựa cho Tạ Sơ Thần, Chiêu Nhi, Thẩm thị và hai nha đầu của Thẩm thị, còn mình thì ra ngoài ngồi chung với Vân Yên, Họa Hạ.

Từ nhỏ đến lớn Tiêu Văn chưa bao giờ đánh xe, giờ phút này, tâm tình đặc biệt tốt hắn giằng dây cương trong tay Họa Hạ, vung roi ngựa, đích thân đưa mình và thế tử về nhà.

Dọc theo đường đi, dân chúng thấy Tiêu Văn tự mình đánh xe, cho rằng hắn đưa Quý Thư Mặc mới cưới hôm qua về nhà mẹ đẻ, nghĩ thầm Tiêu Văn quả thực như lời đồn vô cùng sùng ái Quý Thư Mặc, hắn ta dù sao cũng là một thiếu gia tôn quý lại chịu hạ mình làm người đánh xe.

Họa Hạ ngồi bên cạnh Tiêu Văn về mặt kinh dị, dọc theo đường đi đều kinh hồn bạt vía, sợ đại thiếu gia cao cao tại thượng nhà chúng ta chưa bao giờ đánh xe ngựa tạo thành tai nạn giao thông. Hắn liên tục đưa mắt hỏi ca ca của hắn, thiếu gia đến tốt cùng làm sao vậy? Chẳng lẽ bị quý nhập?!

Vân Yên trầm tư. Vấn đề này hắn đã suy nghĩ suốt cả hai ngày, nhưng vẫn không tìm ra được lời giải.

“Sơ Thần, đến nhà.” Tiêu Văn mỉm cười vén màn kiệu lên, đang muốn dắt Tạ Sơ Thần ra thì lại thấy nàng ấy vẫn che ngực, nhũ mào cắn môi, lại ngại ngừng không muốn xuống xe ngựa.

Tiêu Văn vội vàng tiến lên, lo lắng hỏi, “Sơ Thần, nàng làm sao vậy, thân thể không thoải mái sao, chỗ nào không thoải mái, mau vào nhà, ta kêu đại phu đến khám cho nàng”

Tạ Sơ Thần do dự, ánh mắt đảo quanh một vòng thấp thòm: “Thiếu phu nhân mà nhìn thấy tôi vào phủ từ cổng chính, nhất định sẽ hiểu lầm. Cứ để tôi và mẫu thân đi cổng sau thôi. Cảm ơn Tiêu thiếu gia chứa chấp...” Nàng ấy rất muốn gọi hắn một tiếng phu quân, nhưng lại sợ sự có mặt của mình gây rắc rối cho Tiêu Văn, nên chịu đựng khó chịu trong lòng, nói ra lời trái lương tâm.

Nhưng Tạ Sơ Thần còn chưa nói xong, Tiêu Văn đã bế nàng ấy lên.

Thấy Tạ Sơ Thần về mặt kinh hoàng đem đầu vùi vào trong lòng mình, Tiêu Văn lập tức nhớ đến cô ngốc nào đó tới qua vẫn quần lấy hắn, nặng nề đòi hắn ôm. Về mặt hắn hòa nhã, ngọt ngào dụ dỗ: “Nàng ta không có ở đây đâu. Vết thương trên chân nàng còn chưa lành, đi cửa sau rất xa, đi bằng cửa lớn đi.”

Muốn chữa bệnh cho Thẩm thị, bảo vệ Tạ Sơ Thần và Thẩm thị không bị người Tạ gia khi dễ, kỳ thật có thể mua một căn nhà khác cho hai người, với tiền tài thế lực của Tiêu gia, chuyện này quả thật dễ hơn ăn cơm.

Nhưng Tiêu Văn lại cố chấp đưa nàng ấy về bên cạnh mình. Chỉ có gần trong gang tấc, trong lòng hắn mới có cảm giác an toàn.

Một người từng bị phản bội, trong lúc hắn không còn tin vào tình yêu nữa, thì hắn tìm thấy một người yêu hắn hơn sinh mạng, người đó sẽ không bao giờ phản bội hắn, không bao giờ tổn thương hắn, theo bản năng hắn sẽ giữ chặt lấy không buông tay. Dù có dùng bất cứ thủ đoạn gì tiện nào đi chăng nữa.

Mất đi, tìm lại được, càng sâu sắc cảm nhận sự đáng quý của hai chữ “quý trọng”

“Vì sao Quý tiểu thư chưa về, là bởi vì tôi, nên hai người cãi nhau sao?” Tạ Sơ Thần hô hấp cứng lại, lúng túng xin lỗi, “Xin lỗi... Tôi...”

“Nàng ta nhớ nhà, cho nên muốn ở lại nhà vài ngày, không phải chuyện to tát gì.” Sơ Quý Thư Mặc hạ độc thủ với Tạ Sơ Thần, Tiêu Văn vội vàng

nghiêm túc bổ sung một câu, “Nàng ta mà về, đừng nói chuyện với nàng ta, nhất định phải cách nàng ta thật xa. Biết không?”

Cho rằng Tiêu Văn sợ mình trở ngại bọn họ thân mật, Tạ Sơ Thần chưa xót gât gât đầu, ngoan ngoãn nói: “Sơ Thần biết, tuyệt sẽ không xuất hiện trước mặt Quý tiểu thư...”

Rõ ràng nên kêu Quý Thư Mặc là thiếu phu nhân, Tạ Sơ Thần lại khẳng khái giả điên. Minh đúng là hẹp hòi, được voi đòi tiên, được một tác lại muốn tiến một thước, nàng ấy thâm khinh thường chính mình.

“Đại thiếu gia và Đại Thiếu Phu nhân về rồi ——” vừa thấy Tiêu Văn ôm một thiếu nữ chậm rãi bước xuống kiệu, hai tên gác cổng dĩ nhiên nghĩ là Quý Thư Mặc, ai biết khi Tiêu Văn đến gần, cái đồng hồ nhủ bọn họ nhìn thấy lại là người hôm qua đại náo Tiêu phủ - Tạ Sơ Thần, một đám liền trốn mất há hốc mồm chết đứng tại chỗ.

Tạ Sơ Thần vận vẹo người, tuy tham luyến vòng ôm của Tiêu Văn, nhưng, nàng ấy chỉ là một thiếp thất không danh không phận, theo quy tắc không dám để Tiêu Văn ôm đi vào cổng lớn Tiêu gia trước mặt mọi người đâu!

Nhưng nàng ấy vận vẹo loạn xạ như vậy, ngược lại càng khiến Tiêu Văn thờ gấp. Thân thể mềm mại nhẵn nhụi, hương thơm nhàn nhạt thanh khiết đặc trưng của thiếu nữ. Một tên nam nhân bình thường như hắn làm sao có thể chịu đựng được!

Ngay lập tức, một cổ khô nóng lan tỏa khắp người của Tiêu Văn, bộ phận nào đó nhanh chóng bị khiêu khích làm cho thức tỉnh, khí lực bùng bùng. Hắn vỗ vỗ vào hông Tạ Sơ Thần, giọng nói trầm khàn mê hoặc thủ thi bên tai nàng ấy, “Ng ngoan ngoan nằm yên. Không được lộn xộn. Nếu không ta quăng nàng ” vào miệng ta.

Tạ Sơ Thần đỏ mặt, sợ tới mức không dám lộn xộn, chỉ là ra sức vùi đầu vào ngực Tiêu Văn, nỗ lực che dấu sự tồn tại của mình, ai biết nàng ấy làm như vậy chẳng những khiến Tiêu Văn càng ngày càng khó nhịn, dọc đường đi người hầu đều dùng vẻ mặt quý dị dùng ánh mắt quý dị nhìn hai người thân thiết.

“Cũng trên con đường này, ngày hôm qua Đại thiếu gia ôm Đại Thiếu Phu Nhân bước đi, hôm nay lại ôm người khác, có sự có mối nói cũ không hề nhẹ đâu đây....”

“Nhất định là con hồ ly tinh kia quyến rũ đại thiếu gia!”

“Đại thiếu Phu Nhân đâu? Hình như vẫn chưa về...”

“Đại thiếu gia sẽ không bội tình bạc nghĩa chứ? Người nhìn, còn đem một người gần như mù lòa vào phủ.”

Suốt cả quãng đường đi bên tai cứ vo ve tiếng ruồi muỗi xì xào bàn tán ai mà không bức. Tiêu Văn cau mày, hần tức giận gầm lên: “Tiêu phủ nuôi các người, không phải để cho các người bàn tán sau lưng chủ tử, mà là để các người làm việc! Còn nói thêm một câu nữa thì lăn ra Tiêu phủ hết cho bản thiếu gia!”

Tiêu Văn trước nay hoành hành bá đạo trong Tiêu phủ, bây giờ ho một tiếng, mọi người sợ tới mức không dám lên tiếng, ai nấy về mặt kinh hoàng cúi đầu xuống.

Tiêu Văn vừa chân ướt chân ráo vào nhà, lời đồn ác ý “Tiêu Văn chộc Quý Thư Mặc tức giận bỏ đi, độc sủng hồ ly tinh” đã lan truyền với tốc độ chóng mặt, lan đến cả tai Tiêu Ngọc Dung. Ông vô cùng tức giận, vội vàng sai người gọi Tiêu Văn.

Kiếp này, Tạ Sơ Thần ở mai viên cách chỗ Tiêu Văn một khoảng. Viện hai người cách nhau một con sông nhỏ, chính giữa có một lương đình bày trí trang nhã để nghỉ chân ngắm cảnh. Qua sông sau đó đi tiếp tám cửa quẹo, lộ trình ước chừng hai nén nhang. So với viện đặt ở phía Bắc xa xôi của kiếp trước, đích thực gần nhiều lắm, nhưng cũng không phải sát bên.

Mới đầu Tiêu Văn muốn thu xếp cho Tạ Sơ Thần ở hẳn trong viện của mình hoặc gần bên mình, như vậy thuận tiện chăm sóc nàng ấy hơn, nhưng Quý Thư Mặc chung quy sẽ trở về, hắn không thể để Quý Thư Mặc có cơ hội khi dễ hay lợi dụng Tạ Sơ Thần.

Mai viên yên tĩnh, phong cảnh tuyệt đẹp, không khí trong lành, thích hợp dưỡng thương, tuy rằng lộ trình tới hai nén nhang nhìn thì hơi xa, nhưng trông qua hương cửa sổ, có thể nhìn rõ đèn mai viên đối diện.

Chỉ cần Quý Thư Mặc có chút động tĩnh nào với Tạ Sơ Thần, hắn sẽ kịp thời hỗ trợ.

Trong lòng Tiêu Văn, Quý Thư Mặc là sói xám ác độc lúc nào cũng chực chờ ăn tươi nuốt sống con cừu nhỏ mềm mại * thiện lương Tạ Sơ Thần của hắn.

*: Nguyên văn là nhu nhược, nghĩa là mềm mại+ mịn màng. Từ này để diễn tả làn da một cô gái, các tác giả ngôn tình hay dùng khi miêu tả cảnh XXOO.

Hành lý Tạ Sơ Thần vô cùng ít, ngoại trừ vài bộ quần áo để thay cùng đồ dùng hàng ngày, chỉ mang theo một bức tranh. Bức tranh này là bức Tiêu Văn nhìn thấy ở trên bàn, giờ phút này được Tạ Sơ Thần bao ba lớp kỹ càng, không chỉ không cho Tiêu Văn chạm vào, còn cẩn trọng đặt vào góc giường, gương mặt hạnh phúc cười khúc khích.

Điều này làm cho Tiêu Văn không khỏi ghen tị, người trong bức họa là ai, lại có thể khiến nàng ấy coi trọng như vậy. Đừng nói là buổi tối ôm đi ngủ nha?

Vừa mới dàn xếp ổn thỏa cho Tạ Sơ Thần và mấy người Thẩm thị xong, chưa kịp thở lấy hơi Tiêu Văn đã bị phụ thân kêu qua.

“Văn Nhi, chuyện này là như thế nào, con không phải đưa Thư Mặc về nhà mẹ đẻ sao?” Tiêu Ngọc Dung tức giận vỗ bàn một cái, nổi giận đùng đùng nói, “Thư Mặc đâu? Chẳng lẽ con bỏ Thư Mặc lại, một mình quay về? Chẳng lẽ con không nhớ quy tắc lại mặt?”

Trong lòng Tiêu Ngọc Dung, Quý Thư Mặc là chính thể của Tiêu Văn. Mới đại hôn một ngày đã ruồng bỏ phu nhân, cùng người khác ân ái ái, chẳng phải là lại ngựa quen đường cũ đàn đúm trắng hoa sao!

Tiêu Ngọc Dung rất lo lắng, không nhịn được lớn tiếng.

Nếu là trước đây, chán ghét Tiêu Ngọc Dung gò bó, Tiêu Văn đã sớm bộc phát tính đại thiếu gia, cãi lại Tiêu Ngọc Dung.

Nhưng hiện tại, hốc mắt hần hơi hơi ướt, tiến lên phía trước, nhỏ giọng giải thích: “Cha, không phải con bỏ lại Thư Mặc, mà là Thư Mặc không muốn về.”

Hôm qua, Tiêu Ngọc Dung thấy Tiêu Văn yên bề gia thất, cao hứng uống vài vò rượu, sau khi Tiêu Văn đưa Quý Thư Mặc về nhà thì ông cũng về phòng ngủ li bì. Mà Tiêu Văn lo đối phó với Quý Thư Mặc, chăm sóc Tạ Sơ Thần, không có thời gian trò chuyện với phụ thân.

Kỳ thật hẳn có rất nhiều lời muốn nói với phụ thân, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

“Đại ca Thư Mặc nhìn trúng vị trí công bộ thị lang, nhị ca muốn mở chi nhánh, cho nên nàng ta nài ép hài nhi bỏ tiền tài, mưu cầu quan chức cho các ca ca nàng ta nhưng hài nhi lại từ chối toàn bộ.”

Kể lại tường tận mọi chuyện xảy ra ở Quý phủ, Tiêu Văn nghiêm túc phân tích: “Công bộ Thượng thư tuy là bạn tốt của cha, nhưng con cảm thấy, không thể để cha nhúng tay vào việc này, cho nên uyển chuyển cự tuyệt. Con cho rằng, nếu đi cửa sau, về sau sẽ bị người trong quan trường đâm tiểu chỉ trở. Không tốt cho thanh danh của cha. Cho nên con động viên đại ca tham gia khoa cử, dùng thực lực mưu cầu chức công bộ thị lang.”

“Về phần mở cửa tiệm, con đã xài gần hết tiền dành dụm cho hôn lễ. Con thấy bên nhà vợ không có khả năng nên đề nghị Thư Mặc thư thư, đợi chừng nào có đủ tiền hẵng mở tiệm. Nhưng Thư Mặc lại hiểu lầm con, sinh sự vô lý với con, còn làm mình làm mẩy không chịu hồi phủ. Con nghĩ trong tháng trắng mặt, bỏ trống tân phòng thì không nên, cho nên sau khi từ biệt Thư Mặc, tự về phủ.”

Trong lòng Tiêu Văn, Quý Thư Mặc vẫn luôn xếp thứ nhất, nay Tiêu Văn vậy mà cự tuyệt hai yêu cầu của Quý Thư Mặc, còn quan tâm đến danh tiếng của mình? Tiêu Ngọc Dung không khỏi nhân từ xây tổ cho ruồi*.

* là kinh ngạc há hốc mồm

Ông nghiêm túc đánh giá Tiêu Văn, xác định đây đúng là con trai bảo bối luôn yêu thầm Quý Thư Mặc của mình mà ta!

Tiêu Văn tội nghiệp cúi đầu, vô tội hỏi: “Phụ thân, con làm vậy có gì sai?”

Lời tác giả: Sẽ có ngoại truyện về Tạ Hi và A Tam aaa. Các bạn hủ nữ, ta cũng yêu các bạn!!!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tiêu Văn trưởng thành

Trước đây, Tiêu Văn chỉ tại Tiêu Ngọc Dung trước mặt đề cập Quý Thư Mặc tài hoa hơn người cùng có tri thức hiểu lễ nghĩa, nay nói như vậy, khiến ấn tượng của Tiêu Ngọc Dung với Quý Thư Mặc lập tức kém đi vài phần.

Ông cứ tưởng rằng Quý Thư Mặc được xưng tụng đệ nhất tài nữ, thì sẽ hiểu chuyện, tuân thủ phép tắc, có thể giúp Tiêu Văn cải thiện thói hư tật xấu, không ngờ mới tân hôn được một ngày, nàng ta lại hành động như mấy đứa trẻ không cha không mẹ, xác xược đủ điều, lại còn ăn vạ không chịu hồi phủ, thật khiến người ta thất vọng.

Mà Tiêu Văn phân tích hoàn toàn đúng ý Tiêu Ngọc Dung. Thấy con trai bảo bối không bị tình cảm chi phối làm ra việc hồ đồ, Tiêu Ngọc Dung mỉm cười, tán dương: “Không sai, Văn nhi làm rất đúng. Nếu có cha ở đó, cha cũng sẽ kêu Văn Nhi cự tuyệt”

“Chỉ là ——” Tiêu Ngọc Dung dừng một chút, uyển chuyển nói, “Tuy con không bằng lòng với Thư Mặc, cũng không nên đem cô nương khác về phủ... Còn đưa luôn mẫu thân của nàng ấy về...”

Lời đồn Tiêu Văn tự xưng là phu quân của Tạ Sơ Thần, thiếu chút nữa náo loạn công đường, kết thù với Từ gia tam thiếu gia làm Tiêu Ngọc Dung thót tim. Ông đương nhiên cho rằng, con trai nhà mình khác thường như vậy, nhất định là vì muốn bề mặt cái con thối Quý Thư Mặc, cho nên mới có ý mang cô nương khác hồi phủ.

Biết phụ thân hiểu lầm, Tiêu Văn vội vàng giải thích: “Cha, là người Tạ gia khi để Tạ Sơ Thần, còn bán nạng ấy cho Từ Thanh làm tiểu thiếp. Con thấy thương mắt, mới ra mặt giúp nạng ấy. Chuyện này, hải nhi đã xử lý thỏa đáng.” Cha đừng can dự vào. Càng không cần phải bảo nạng ấy rời khỏi con. Bây giờ nạng ấy chính là hơi thở của con. Là chỗ dựa là tinh thần của con. Mất nạng ấy cũng giống như con sống mà không thể thở.

“Về phần Thẩm thị.” Nghĩ tới chuyện Thẩm thị bị mù, Tiêu Văn trầm giọng nói, “Tạ Thanh Vinh là thứ hệ, lại âm thầm hạ độc với chính thất của đích hệ, âm mưu cướp đoạt tài sản. Hải nhi lo lắng bọn họ ở Tạ gia, sẽ càng chịu nhiều khi dễ nên tự chủ trương đưa bọn họ về phủ, cũng tiện cho Vân Yên trị liệu. Sơ Thần nạng ấy... nạng ấy cũng bị thương ở chân Tạ Sơ Thần đều do hắn mà ra, trong lòng Tiêu Văn khễ siết lại. Hắn có cảm giác tìm mình như bị ai đó lấy dao cứa vào, hai tay nắm chặt lại, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, sâu đến rỉ máu, tim hắn đang run rẩy, nếu như.... nếu như lúc đầu hắn không làm vậy với nạng ấy.... thì sao có thể...

Tiêu Văn trước giờ không phải người tâm địa thiện lương gì cho cam, đột nhiên ra mặt giúp Tạ Sơ Thần đã khiến Tiêu Ngọc Dung cảm thấy kỳ quái, lý do đưa bọn họ về phủ càng khiến ông cảm giác sao quá tạ bỏ thẳng vào não mình.

“Nếu không yên tâm, chỉ bằng an bài bọn họ ở nhà trọ? Kêu Vân Yên hàng ngày tới đó trị liệu như đại phu bình thường thôi, cần gì mang về phủ chứ?”

Nghĩ tới Tạ Sơ Thần đầy tai tiếng, Tiêu Ngọc Dung cau mày, bổ sung một câu: “Ngày hôm qua cha mơ thấy ác mộng, trong lòng rối rắm không yên. Mục đích Tạ Sơ Thần cảm ngọc bội tiếp cận Tiêu gia còn chưa biết, rất có khả năng tham luyến...”

“Cha!”

Tiêu Văn trầm giọng cắt đứt suy đoán của Tiêu Ngọc Dung, thần sắc nghiêm túc mà Tiêu Ngọc Dung chưa từng thấy qua khẳng định: “Ngoại trừ cha và bà nội, Tạ Sơ Thần là người, thật lòng thật dạ với hải nhi nhất. Cho nên hải nhi hi vọng, phụ thân có thể vứt bỏ thành kiến, mở lòng tiếp nhận nạng ấy. Hải nhi cam đoan, nạng ấy tuyệt sẽ không hại Tiêu gia.”

Hắn nói xong, sống lưng gập xuống thật sâu, cặp lông mi đen dày cong vút của hắn rũ xuống, che khuất cảm xúc phức tạp trong mắt.

“Đời này, con trai chỉ muốn chăm sóc nạng ấy thật tốt, con sẽ che chở nuông chiều nạng ấy dưới đôi cánh bảo vệ của mình, không để nạng ấy chịu bất kỳ tổn hại gì. Mong phụ thân thành toàn!”

Tiêu Ngọc Dung im lặng đánh giá Tiêu Văn, nhạy bén phát hiện trọng điểm: “Vậy còn Thư Mặc? Vừa rồi con không có nhắc tới nạng ta, chẳng lẽ nạng ta là hư tình giả ý với con?”

Tiêu Văn ngẩng đầu, trong lòng toát mồ hôi hột, thầm trách mình nhất thời nóng ruột, nói không suy nghĩ.

Nửa ngày, hắn mấp máy môi, run run nói: “Tối qua, hải nhi cũng gặp ác mộng, mơ thấy Quý Thư Mặc tiếp cận hải nhi có mục đích khác, thậm chí hải nhi quá ngu ngốc, bảo vệ nạng ta mà hại chết cha, hại Tiêu gia bị bêu đầu Ngọ Môn. trong lòng hải nhi thấp thỏm không yên, hoài nghi tình cảm của Thư Mặc đối với con...”

Vừa nhớ tới thảm trạng diệt môn kiếp trước, trong lòng Tiêu Văn đau đớn có chua xót có áy náy có, cảm giác tội lỗi cơ hồ bóp nghẹt hắn. Hắn như đứa bé, nhào vào lòng Tiêu Ngọc Dung, nghẹn ngào nói: “Cha, con xin lỗi, mấy năm nay đã khiến cha lo lắng. Từ nay Văn Nhi nhất định ngoan ngoãn, sẽ không để cha thất vọng nữa...”

“Cha, con sẽ bảo vệ cha, bảo vệ toàn bộ Tiêu gia!”

“Văn Nhi, con đừng dọa cha!” Tiêu Văn bất ngờ xin lỗi và tuyên thệ trịnh trọng, dọa cho Tiêu Ngọc Dung nhảy dựng. Ông vội vã vỗ nhẹ tấm lưng đang run rẩy của Tiêu Văn, từ ái trấn an: “Chỉ là con ác mộng mà thôi, không dung cha cần Văn Nhi ngoan bảo vệ làm gì?”

Tiêu Văn buồn buồn nói: “Cha, khoa thi lần này, con sẽ cố gắng thi, nhất định sẽ làm rạng rỡ tổ tông, sẽ không để cha mất thể diện trước mặt đồng liêu!”

Cách kỳ thi hội còn một tháng, Tiêu Văn quyết tâm, kiếp này mình tuyệt đối không thể sống mơ mơ hồ hồ không mục đích như kiếp trước, mà phải cố gắng phấn đấu, chấn hưng Tiêu gia, tuyệt không thể khiến Tiêu gia bị hủy trong tay mình.

Nghĩ như vậy, Tiêu Văn ngẩng đầu, thành khẩn nói: “Trước đây chộc Ninh thái phó giận bỏ đi là lỗi của con, ngày mai Văn Nhi nhất định sẽ chịu đòn nhận tội, cầu Ninh thái phó tha thứ Văn Nhi đã từng vô lễ. Xin cha nói tốt cho Văn Nhi trước mặt Ninh thái phó, cho Văn Nhi một cơ hội sửa đổi.”

Ninh thái phó đứng hàng tam công*, là quan lớn nhất phẩm ở Đông Ngụy, trực tiếp tham dự việc quân quốc đại sự và soạn thảo các quyết sách nước nhà. Ông và binh bộ Thượng Thư Tiêu Ngọc Dung là bạn chí thân, từng được Tiêu Ngọc Dung mời làm lão sư Tiêu Văn.

* tam công: ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: thái sư, thái phó, thái bảo

Có thể được Thái Phó đương triều tự mình dạy dỗ, là điều mà học trò khắp kinh thành cầu mà không được! Bởi vì, học trò của Ninh thái phó không phải hoàng tôn quý tộc, thì chính là cao quan quyền quý, tỷ như Tiêu Văn.

Tiêu Văn có phúc mà không biết hưởng, ngày đầu tiên đến lớp thi có ý đi trễ, lên lớp ngủ gà ngủ gật không nói, bài tập đều là tùy tiện sao chép bài của bạn, còn vẽ lung tung vào vở. Ninh thái phó ghét nhất hành vi sao chép, giận dữ phán “Còn dạy Tiêu Văn nữa, tắt có ngày ta phá nhà”, sau đó phát tay áo bỏ đi một nước.

Sau đó, Tiêu Ngọc Dung lại thay đổi bảy tám lão sư cho Tiêu Văn, từng người từng người một bị hoàn khổ kiêu căng Tiêu Văn chộc giận bỏ đi. Thế cho

nên những năm gần đây, việc học của Tiêu Văn tăng tăng, chỉ có thể dung một từ hình dung: dở như hạc. Cuối cùng, tại lần thi hội năm đó, thi rớt là đương nhiên.

Sau này, Tiêu Văn dựa vào quan hệ với Tiêu Ngọc Dung, được cất nhắc vào chức thư lệnh sử nhỏ trong binh bộ, mơ màng sống qua ngày. Cùng lúc đó, gian kế của Quý Thư Mặc và Sở Mộ Thanh nhờ Tiêu Văn bắt tài nên thành công, thuận lợi hãm hại Tiêu gia và thái tử.

Mặc dù cách thi hội chỉ còn một tháng, nhưng Tiêu Văn cảm thấy, mình còn cơ hội!

Ninh thái phó học rộng hiểu nhiều, đầy bụng kinh luân, thông kim bác cổ, lần thi này đề thi do ông soạn và cũng chính ông làm giám khảo trong công cuộc chọn hiền tài. Nghe ông dạy một buổi, bằng đọc kinh thư 10 năm. Tiêu Văn xác định, mình phải dồn hết sức cuộc một ván quyết định thắng thua và Ninh thái phó chính là thầy giỏi mà hắn đang cần!

Hắn phải nắm chắc ô dù cơ bự này! Cố gắng học tập, thi đỗ lấy công danh!

Từ nhỏ Tiêu Văn ngang bướng thành thói, nhưng thắng bé lại là con trai duy nhất của người vợ mà ông yêu nhất, nên Tiêu Ngọc Dung cho dù giận cách mấy vẫn bao dung, không nổi đánh, không nổi mắng, hôm nay Tiêu Văn lại chủ động yêu cầu phân đấu, làm Tiêu Ngọc Dung cả kinh một trận chỉ biết nghẹn họng nhìn trân trối.

Xem ra, Văn Nhi thực sự đã bị Quý Thư Mặc đã kích cực lớn...

Kích thích như vậy rốt cuộc là tốt, hay là xấu đây?

Tiêu Ngọc Dung thở dài một hơi, đưa ngọc bội trong tay cho Tiêu Văn, sâu sắc nhìn con trai: “Ngọc bội này, đại diện cho thân phận đương gia chủ mẫu, y theo tộc quy Tiêu gia, sau khi đích trưởng tử đại hôn, nhất định phải đích thân giao ngọc bội cho thê tử mình sủng ái nhất, xác nhận vị trí Đại Phu Nhân.”

“Quý Thư Mặc rốt cuộc có phải là chính thê của con hay không. Tạ Sơ Thần rốt cuộc có thân phận gì trong Tiêu gia. Mọi chuyện con tự xử lý, cha sẽ không can dự, chỉ hi vọng sau này con không hối hận vì quyết định bây giờ của mình. Văn nhi, dù con có quyết định thế nào, cha đều sẽ ủng hộ con.”

Kiếp trước, Tạ Sơ Thần bị bỏng chân, Tiêu Ngọc Dung cảm thấy áy náy, mặc Tiêu Văn ngăn cản, đáp ứng Tạ Sơ Thần yêu cầu, cho nàng ấy làm chính thất của Tiêu Văn, đưa vào gia phả Tiêu gia. Tuy nhiên trong mắt người ngoài, nàng ấy chỉ là một tiểu thiếp không danh không phận, không có kiệu hoa, không có đón dâu, không có bái đường, không có động phòng, chỉ có một danh hiệu hữu danh vô thực, vài người biết...

Mà mảnh ngọc bội kia, cuối cùng bị Tiêu Văn tức giận đoạt mất, đưa cho Quý Thư Mặc, gây ra bi kịch Tiêu gia bị tịch biên gia sản chém cả nhà.

Giờ phút này, Tiêu Văn nắm ngọc bội trong tay, trong lòng vô cùng bối rối, nhưng trên tất cả, hắn sâu sắc cảm nhận tình yêu thương vô bờ bến của cha hắn đối với hắn.

Hắn đem ngọc bội cất cẩn thận, sau đó cười ngọt ngào với Tiêu Ngọc Dung: “Cha ~ gần đây công vụ có mệt không? Văn Nhi giúp cha xoa bóp vai nha.” Tiêu Văn tiến lên, xoa nắn vai cho Tiêu Ngọc Dung. Nhưng khi nhìn phụ thân tuổi gần 30, trong mái tóc đen nhánh lẫn vài ba sợi bạc thì hắn không khỏi thấy khoẻ mắt cay cay.

Từ lúc Tiêu Văn hiểu chuyện tới nay, gần gũi Tiêu Ngọc Dung thì ít mà xa cách thì nhiều. Mâu thuẫn, căm hận, phản kháng, là tất cả những gì Tiêu Văn đã dành cho cha ruột của mình. Sau này Tiêu Văn gặp được Quý Thư Mặc, dưới sự khuyên nhủ của Quý Thư Mặc, thái độ Tiêu Văn đối Tiêu Ngọc Dung cải thiện rõ rệt. Buồn cười là, những chuyện này đều chỉ vì Quý Thư Mặc muốn Tiêu Ngọc Dung tin tưởng nàng ta, thực hiện âm mưu quỷ kế.

Nay, sống lại một kiếp, Tiêu Văn cảm thấy ngày xưa mình nguốc tới cực điểm, vì sao nhìn không ra phụ thân một nhọc đầu bạc, vì sao nhìn không thấy ánh mắt phụ thân lo lắng quan tâm, vì sao trong mắt mình chỉ có Quý Thư Mặc!

Tiêu Văn đột nhiên tri kỷ bóp vai khiến Tiêu Ngọc Dung có chút không thích ứng, từ sau khi Tiêu Văn lớn, bọn họ hai ba ngày lại tranh cãi ầm ĩ luôn! Nay Văn nhi hiểu thuận như vậy?!! Gặp quý!!!

Là cha mẹ ai chẳng vui khi thấy con cái trưởng thành, Tiêu Ngọc Dung cũng vậy, nhưng ông vẫn bày ra bộ mặt nghiêm túc hỏi: “Muốn xin cha cái gì, nói đi.”

Tiêu Văn cười hắc hắc, nũng nịu lôi kéo tay Tiêu Ngọc Dung: “Cha, có thể giúp con xin một ít huyết kiệt ở Ngự dược phòng hay không? Mẫu thân Tạ Sơ Thần trúng ma quả, chỉ có huyết kiệt mới có thể giải độc.”

“Quan tâm mẫu thân người ta quá ha, sao chưa bao giờ thấy cậu quan tâm cha cậu như vậy?” Tiêu Ngọc Dung hờn mát, khiến Tiêu Văn hơi ngượng ngùng. Nửa ngày, hắn bắt chước bộ dạng khi còn bé, vùi đầu vào ngực Tiêu Ngọc Dung, làm nũng nói: “Phụ thân đừng tức giận, Văn Nhi đã trưởng thành, sẽ thật hiểu chuyện không chọc cha nổi giận như trước. Văn Nhi sẽ quan tâm cha nhiều hơn, từ nay trong lòng con cha đứng hàng thứ nhất!”

Tuy biết Tiêu Văn chỉ là dỗ mình vui vẻ, nhưng vẫn khiến cho Tiêu Ngọc Dung ngọt tận tâm can. Ông cười: “Được, cha đáp ứng con. Chẳng qua, công phu dỗ người này vẫn nên xài cho thê tử của con đi...”

Trước sự trêu chọc của Tiêu Ngọc Dung, Tiêu Văn chỉ cười hắc hắc. Bất quá trong đầu đang nghĩ, còn nhiều thời gian nói lời ngon tiếng ngọt, đòi trước hắn tệt hại như vậy, nàng ấy vẫn có thể nhất mực chung tình với hắn, đòi này hắn nhất định yêu thương nàng ấy thật tốt, để cho nàng ấy hưởng phúc, vĩnh viễn làm một tiểu công chúa không buồn không lo, để nàng ấy yêu hắn còn nhiều hơn gấp ngàn gấp vạn lần kiếp trước.

Ai nói chỉ có phụ nữ là ham hư vinh, đàn ông có những người dục vọng chiếm hữu mãnh liệt còn hơn phụ nữ. Cho dù cho đến bây giờ Tiêu Văn vẫn chưa yêu Tạ Sơ Thần, nhưng vẫn hi vọng nàng ấy yêu hắn sâu đậm. Hắn thừa nhận mình ích kỷ, không muốn vứt mất người con gái yêu mình nhất trên đời.

Nhưng cuộc đời, mấy ai không ích kỷ?

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tiêu Văn chịu đòn nhận tội

Trong phòng, hai cha con thân mật trò chuyện, Liễu thị bưng canh hạt sen đứng ngoài cửa nghe lén, ghen tỵ muốn điên lên.

Những năm gần đây, bà làm mọi cách ly gián Tiêu Ngọc Dung và Tiêu Văn, âm thầm bồi dưỡng Tiêu Văn thành phú nhị đại du thủ du thực, làm mọi cách cho con trai bảo bối mình lên tiềm quyền con vợ cả. Không ngờ con trai mình còn chưa được Tiêu Ngọc Dung coi trọng, thì Tiêu Văn vừa kết hôn xong đã thay đổi nhanh chóng, chộc Tiêu Ngọc Dung vui về!

Thu lại hận ý với Tiêu Văn và khát vọng nắm trọn quyền lực ở Tiêu gia, Liễu thị mỉm cười đẩy cửa đi vào, làm bộ như không phải có ý cắt ngang cuộc trò chuyện giữa Tiêu Ngọc Dung và Tiêu Văn.

“Lão gia, tôi có nấu canh sườn hầm hạt sen.”

Liễu thị cười cười bưng canh hạt sen mình tốn công nấu công, ai ngờ Tiêu Ngọc Dung đỡ lấy chổi qua tay Tiêu Văn, còn quan tâm dặn dò: “Văn Nhi, canh hạt sen kiện tỳ hòa vị, có tác dụng bổ huyết khí, định tâm an thần, rất tốt cho xương. Cả ngày hôm nay con bận ba nhiều chắc đã mệt, ăn nhiều một chút.”

Tình cha yêu thương con vô bờ bến làm Tiêu Văn ấm lòng. Hắn vươn tay ra định tiếp nhận cái chén trên tay Tiêu Ngọc Dung, lại thấy ánh mắt giết người của Liễu thị, không khỏi dừng lại động tác, như cười như không nói: “Đây là Liễu di nương đặc biệt làm cho cha, Văn Nhi sao dám chiếm làm của riêng, cha cứ dùng đi. Đêm cũng đã khuya, Văn Nhi không quá rầy cha nghỉ ngơi.”

Tiêu gia có hơn mười người làm quan, ngoại trừ dòng chính nhất phẩm đại tướng quân Tiêu Bình đã qua đời, dòng chính nhị phẩm Thượng Thư bộ bình Tiêu Ngọc Dung, còn có năm sáu người dòng thứ mang phẩm quan. Ngoài ra, Tiêu gia sở hữu vài chục cửa hàng, hơn mười tỉnh thành được ban thưởng qua các triều đại, còn có hai ngọn núi, ruộng nước ruộng cạn, năm điền trang rộng lớn chỉ chuyên trồng cây ăn quả, cùng với rừng trúc diện tích cực lớn.

Nói chung, Tiêu Văn đích trưởng tử* dòng chính, là người đứng đầu trong danh sách thừa kế sản nghiệp Tiêu gia.

*: con trai lớn của vợ lớn, có nhiều gia đình vợ nhỏ sinh con trai trước vợ lớn, đứa con trai đó sẽ gọi là thứ trưởng tử.

Tiêu Khinh Như là thứ tử*, con vợ nhỏ thì không thể phụng thờ tổ miếu, tế tự và kế thừa phong tục của tổ phụ, nhưng nếu không có đích tử, hoặc là đích tử rất là ngu ngốc vô dụng, thứ tử có tư cách thay thế đích tử kế thừa phù đệ, nhưng tổ nghiệp thì phải truyền lại cho con trai vợ cả dòng thứ kế thừa.

*: đứa con trai kế trong gia đình do vợ nhỏ sinh ra.

Kiếp trước, Tiêu Khinh Như từng có tâm tư này, chộc Tiêu Ngọc Dung nổi con thịnh nộ. Nhưng lúc đó Tiêu Văn quá chán ghét Tiêu Khinh Như và Tiêu Ngọc Dung, hoàn toàn không quan tâm, bây giờ hắn suy nghĩ nửa ngày, vẫn không nhớ nổi Tiêu Khinh Như đã làm cái gì, chỉ mang máng Tiêu Khinh Như và Liễu thị từng động tay động chân vào sổ kết toán của Tiêu gia.

Sau khi rời khỏi viện Tiêu Ngọc Dung, Tiêu Văn không về phòng, mà đi thu gom một vòng Tàng Thư Các.

Vân Yên và Họa Hạ được Tiêu Văn phái đi chăm sóc Thẩm thị và hỏi thăm tin tức đã chờ rất lâu trong viện, thấy Tiêu Văn ôm một chồng sách về, đều ngày ra như phỗng.

Họa Hạ kinh ngạc nói: “Thiếu gia, cậu muốn đọc sách?! Ngày mai mặt trời mọc từ hướng Tây rồi!”

“Ngày mai mặt trời sẽ không mọc từ hướng Tây, nhưng thiếu gia nhà người từ hôm nay trở đi, sẽ nghiêm túc học hành, mỗi ngày đều tiến về phía trước.” Tiêu Văn thúc cùi chỏ vào người Họa Hạ, sau đó nghiêm túc hỏi, “Tạ Thanh Vinh thế nào?”

Họa Hạ sững sờ một chút, sau đó cười hi hi nói: “Thiếu gia cao minh, bố trí một cái bẫy tuyệt vời như thế.”

Vừa rồi, Họa Hạ theo lời căn dặn của Tiêu Văn, lo lót ngân lượng cho bọn nha sai, nhờ thế Tạ Thanh Vinh bị đánh dã man 60 đại bản, còn bị ăn cơm tù ba ngày làm gương cho kẻ khác, vì cái tội xúc phạm với người làm cha mẹ của dân. Còn Tạ Trầm do không có tiền trả lại cho Từ Thanh nên đành phải

khóc lóc sụt sùi theo Từ Thanh về Từ gia.

“Bây giờ Tạ Hi gấp đến độ xoay vòng vòng, chạy khắp nơi vay tiền cứu người, bắt quá nô tài làm theo lời thiếu gia căn dặn, chuẩn bị đầu đó xong xuôi, chỉ sợ Tạ Thanh Vinh không còn mạng ra khỏi nhà lao!”

Mọi chuyện đều trong tầm không chế của Tiêu Văn. Hắn không tỏ thái độ gì, chỉ là trầm giọng hỏi: “Chuyện ba năm trước, người tra ra được gì rồi?”

Họa Hạ lắc lắc đầu: “Thời gian gấp gáp, nô tài chỉ tra ra một số việc. Ba năm trước, Tạ Hân Tuyền đi làm ăn ở Ninh Châu, trên đường hồi kinh chột xe ngựa bị rơi, xe ngựa rơi xuống vách núi, ông ta và xa phu đều mất mạng. Chẳng qua, nô tài điều tra được một việc, trước khi Tạ Hân Tuyền gặp chuyện không may, Tạ Thanh Vinh đánh bạc thua một số tiền lớn, nhưng sau khi Tạ Hân Tuyền mất, lại đột nhiên trả sạch. Lúc đó ông ta cố ý tiếp cận Thẩm Phu Nhân và Tạ tiểu thư, đối xử rất tốt với hai người họ, mãi đến lúc ông ta cướp hết quyền hành của Thẩm Phu Nhân, mới lộ nguyên hình. Nay Tạ gia bị ông giam cầm hầu như không còn, ông ta liền bán Tạ tiểu thư trả nợ. Thực sự đáng kinh tởm!”

Sau khi tức giận bất bình thay Tạ Sơ Thần, Họa Hạ gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Tạ tiểu thư thực khác với lời đồn a...”

“Ba năm trước, Tạ tiểu thư từng mất tích...” Vân Yên bỗng nhiên chen vào, nói ra chuyện mình thăm dò từ Chiêu Nhi, “Tạ lão gia mới qua đời được một ngày, Tạ tiểu thư mất tích. Thẩm Phu Nhân bị mù, không chỉ vì Tạ lão gia qua đời bị thương quá độ, mà còn vì, lúc đó, mọi người đồn rằng, Tạ tiểu thư mất tích gặp bất trắc... Chỉ là, ba ngày sau, Tạ tiểu thư tự mình về nhà. Kể từ ngày đó, nàng ấy cũng thay đổi.”

Chột xe ngựa Tạ Hân Tuyền tự xưng bị sát? Thẩm thị đau thương quá độ dẫn đến mù loà? Tạ Sơ Thần đang yên đang lành ở trong nhà lại mất tích?

Đã đoán chuyện Thẩm thị do Tạ Thanh Vinh động tay động chân, còn mấy chuyện kia, là trùng hợp, hay là...?

Tiêu Văn chau mày, phân phó: “Họa Hạ, người lại cẩn thận tra một chút, ba năm trước Tạ Hân Tuyền gặp chuyện không may và chuyện Tạ Sơ Thần mất tích có liên quan tới Tạ Thanh Vinh hay không. Vân Yên, người đi thăm dò Quý Thụ Mặc và Quý gia xem xem năm đó, lúc ta tài trợ Quý gia, kinh tế có thật sự khó khăn như họ nói hay không.”

Vân Yên ngập ngừng một lúc lâu, mới lấy can đảm hỏi: “Thiếu gia, cậu nghi ngờ Thiếu Phu Nhân?”

Tiêu Văn cười gằn: “Thiếu Phu Nhân? Nàng ta, không xứng làm Phu Nhân của ta. Nàng ta, chính là kẻ thù của Tiêu Văn này!”

Ánh mắt hắn bây giờ như muốn giết người phóng hỏa đốt nhà đập từ đường dọa Vân Yên cũng phải sợ, Vân Yên ngăn người, đang cố suy tư vì sao Tiêu Văn từ “Thâm tình” biến thành “Đại hận” thì chỉ nghe Tiêu Văn sâu kín nói: “Theo dõi nhất cử nhất động của Quý gia, báo cáo với ta.”

“Dạ, thiếu gia.”

Tiêu Văn chịu đòn nhận tội

Lúc ăn cơm tối, trong đầu Tạ Sơ Thần toàn là hình ảnh Tiêu Văn anh hùng cứu mỹ nhân, bóng dáng kia tái hiện lại khoảng hồi ức đẹp nhất trong trí nhớ của mình, làm cho tim của nàng ấy đập loạn như nai con thấy bác thợ săn.

Nàng ấy hưng phấn a, cao hứng a, nhất thời cảm giác thèm ăn dâng cao như điều gặp gió. Nhưng mới ăn được vài chén, lại sợ mình béo lên khiến Tiêu Văn ghét bỏ, vì thế vênh môi cười trộm, cái miệng nhỏ dính đầy cơm, gương mặt chìm trong ái tình ngu không văn chương nào có thể diễn tả hết làm Chiêu Nhi dựng tóc gáy, cảm giác như mình đang thấy quỷ sống!

Tiểu thư bị Tiêu Văn bỏ bùa mê, lú nặng lắm rồi!!!

Chiêu Nhi bóp cổ tay, muốn khuyên tiểu thư nhà nàng đừng dễ tin người, nhưng nghĩ lại biểu hiện hôm nay của Tiêu Văn không tệ, miễn cưỡng có thể gọi là đại ân nhân của bọn họ! Không chỉ hóa giải nguy nan của tiểu thư, còn bận bịu tìm cách chữa bệnh cho Phu quân! Đại ân đại đức như thế, mình không nên lấy oán trả ơn.....

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, tiểu nha đầu nhăn nhó, quyết định sẽ không nói xấu Tiêu Văn, trái lại ấp úng nói: “Tiểu thư, hồi sáng, thật ra Chiêu Nhi đã nói dối cô.....”

Tạ Sơ Thần nghi ngờ nhìn lại, Chiêu Nhi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Tối hôm qua là Tiêu thiếu gia bỏ tiểu thư về, còn bôi thuốc cho tiểu thư, sau đó ôm tiểu thư ngủ một đêm. Tiêu thiếu gia thức dậy sớm, đích thân thay quần áo cho cô, sau đó ân cần đắp chăn cho cô, xong xuôi đầu đó cậu ấy mới rời đi. Khi đó, Chiêu Nhi đã tỉnh, luôn ở bên cạnh nhìn trộm. Sáng nay nói dối, là bởi vì Tiêu thiếu gia đã có Phu quân, sợ tiểu thư bị nhu tình giả dối lừa gạt, cho nên cố ý ác độc hóa Tiêu thiếu gia.....”

Chiêu Nhi nói năng lộn xộn, nàng ta không biết tối qua Tạ Sơ Thần có ới lên người Tiêu Văn. Nhưng Tiêu Văn tự xưng tốt bụng đột xuất thay áo cho tiểu thư, vậy chắc là đúng rồi.

Hên xui!!! Nói trúng thì trúng, không trúng cũng chẳng sao!!! Dù sao nàng cũng đang nói tốt cho Tiêu Văn, áng mây thối đó phải cảm kích nàng mới đúng!

Thế mới nói, đại trai là một loại bệnh dễ lây. Cô nàng Chiêu Nhi nào đó chỉ vì muốn gây ấn tượng tốt đẹp với người nào đó, trong một giây phút nào đó bán tiểu thư nhà mình không thương tiếc!!!

Nhìn sắc mặt Tạ Sơ Thần càng ngày càng u ám, Chiêu Nhi chợt dạ cúi đầu, áy náy nói: “Tiểu thư, thực xin lỗi, Chiêu Nhi không cố ý.....”

Bỗng nhiên, Tạ Sơ Thần cười rạng rỡ, ánh mắt vụt sáng như sao, không che dấu nổi hạnh phúc. Nàng ấy đột nhiên cầm tay Chiêu Nhi, lắc tới lắc lui, kích động nói: “Phu quân thật không có trách ta?!”

Nàng ấy chỉ sợ, chỉ sợ Tiêu Văn trách mình phá hôn lễ, làm rạn nứt tình cảm của hắn và Quý Thư Mặc.

Chiêu Nhi sững sốt, còn chưa trả lời, chỉ nghe Tạ Sơ Thần hưng phấn nói tiếp: “Chàng thật sự ôn nhu bồi thuốc cho ta? Ôm ta ngủ một đêm? Thay quần áo cho ta? Đắp chân cho ta?”

Nghĩ như vậy, nàng ấy ôm hai má nóng hổi, xấu hổ nói: “Ai, tại sao tối hôm qua ta lại ngủ như chết thế chứ..... cơ hội tốt như vậy mà.....”

Chiêu Nhi chính thức đứng hình tại chỗ, lòng tự hỏi tiểu thư nàng còn câu gì hay ho hơn nữa không?

Tiểu thư à, vậy cô muốn người ta làm gì cô???

Chiêu Nhi nhìn Tạ Sơ Thần bỏ nát não cố gắng tưởng tượng lại tình cảnh tối hôm qua, trong lòng cảm thán. Về mặt si ngốc của ai kia làm mặt và gáy của nàng (Chiêu Nhi) đầy vạch đen, thật sự không thể nhìn nổi.

Tiểu thư à, bốt bốt dùm em cái, cô như vậy em còn sợ huống gì con trai nhà người ta.

Nửa ngày, Chiêu Nhi quyết định phớt lờ bộ dạng ngốc nghếch của Tạ Sơ Thần — nếu cứ nhìn nàng sẽ có một loại ảo giác, mình đang làm công cho cái loài nào đó chứ không phải loài người.

Á Á. Nàng là nô tỳ cho “cái loài không phải loài người”, vậy thì nàng cũng là.....

Càng nghĩ càng sợ, vì để cứu vãn hình tượng của mình, Chiêu Nhi nghiêm túc hỏi người nào đó đang thả hồn phiêu bồng trên mây xuống: “Tiểu thư, cô gả vào Tiêu gia, không phải vì tránh né hôn sự với Từ gia sao? Tại sao lại vì Tiêu Văn ôn nhu mà vui, vì mấy lời nói độc địa của Tiêu Văn mà thương tâm vậy.....”

Chiêu Nhi hoàn toàn không biết việc Tạ Sơ Thần bị gả bán, cũng không biết Tạ Sơ Thần từng đi tìm Tiêu Văn, chính là ngày hôm qua khi Tạ Sơ Thần trèo tường ra phủ vô tình bị Chiêu Nhi nhìn thấy, Chiêu Nhi liền đi theo chơi cho biết.

Còn vì sao Tạ Sơ Thần mới vừa nghe về nhà thì hoa dung thất sắc* được Chiêu Huệ hiền thánh nhân hữu vương nhà ta lý giải thành Tạ Sơ Thần sợ gả cho Từ Thanh, cho nên không muốn hỏi phủ.

*: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi

Nhưng bây giờ, biểu tình tiểu thư không đúng a!!! Chẳng lẽ tiểu thư..... Thật sự đối với hoàn cảnh thiếu gia là vừa gặp đã thương sao!!!!

Không có khả năng a!

Chiêu Nhi càng nghĩ càng kinh sợ, tiểu thư nàng tuy rằng không được thông minh cho lắm nhưng đâu đến nỗi..... chẳng lẽ lúc nàng không nhìn thấy, tiểu thư đi ngoài phố bị kẻ dụ dỗ vào đầu nên.... bây giờ coi trọng Tiêu Văn loại đệ nhất công tử bột vinh hạnh đứng đầu danh sách “những người bị khinh bỉ nhất kinh thành” này a!

“Tiểu thư nhà em là loại người tùy tiện đem hôn nhân của mình ra đùa sao?” Tạ Sơ Thần quát Chiêu Nhi một cái, sau đó nghiêng đầu, vẻ mặt ôn nhu nói, “Ta chỉ muốn trở thành thê tử của chàng.....”

Ấm áp trong trí nhớ đưa tay là có thể chạm tới, tâm Tạ Sơ Thần ấm áp. Nàng ấy lại gần hơn giấc mơ mình một bước, một ngày nào đó, sẽ thành hiện thực.

Trầm mặc một hồi, nàng ấy khuyến khích bản thân: “Ta nhất định sẽ trở thành thê tử lý tưởng trong mắt của chàng!”

Ngày hôm nay Quý Thư Mặc bức bối lên tới mức đỉnh điểm

Tiêu Văn vậy mà không thèm xin lỗi nàng ta! Thật sự bỏ mặc nàng ta ở nhà mẹ đẻ!

Quý Thư Mặc càng nghĩ càng uất ức, một bụng tức giận canh hông không còn chỗ chứa cơn tức. Sau lại nghe nha hoàn nói, Tiêu Văn đại náo một trận ở Tạ gia, còn đưa Tạ Sơ Thần và mẫu thân của nàng ấy về Tiêu phủ, lập tức hừ lạnh một tiếng.

Muốn dùng Tạ Sơ Thần chọc tức nàng ta, cũng quá đánh giá cao mình!

Nghĩ thông suốt Tiêu Văn phách lối cố ý đưa nữ nhân hỏi phủ, bất quá là muốn chọc tức mình để mình hỏi tâm chuyển ý, lại xác định trong lòng Tiêu Văn, địa vị mình không ai thay thế được, hoảng hốt và lo lắng lúc đầu mới từ từ dịu xuống.

Nàng ta tin tưởng, không lâu đâu, Tiêu Văn nhất định sẽ khổ sở cầu xin nàng ta quay về, đến lúc đó, nàng ta nhất định phải giải nháo cho thật lớn, xả cơn giận này!

Quý Thư Mặc mong chờ mong chờ Tiêu Văn, còn đương sự thì căn bản đã quên mình còn một “thê tử” ở nhà mẹ đẻ, giờ khắc này hấn chìm đắm trong biển sách, ngày đầu tiên sau khi trùng sinh, hấn nỗ lực học tập, đem hết toàn lực phấn đấu khoa cử!

Chỉ là, cả ngày hôm nay Tiêu Văn bận bịu, thật sự là một muốn chết rồi, giờ lại còn thức khuya học hành, sắt thép còn không chịu nổi huống chi là người bình thường làm bằng xương bằng thịt như hấn. Cho nên, mới nhìn vào sách một lúc, ý thức Tiêu Văn bắt đầu mơ hồ không rõ.

Sau nửa nén nhang, hấn kết cục trụ không nổi, “Phù phù” một tiếng, gục đầu xuống bàn, từ từ đi vào mộng đẹp.

Đêm nay, Tiêu Văn mơ một giấc mơ, mơ thấy mùa hè tháng 6 ở Đông Ngự xuất hiện một trận tuyết lớn trăm năm khó gặp, mơ thấy một bóng lưng gầy yếu, dần dần bị tuyết trắng bao trùm.

“Tạ Sơ Thần—— Sơ Thần!”

Tiêu Văn tâm không thở nổi, hấn liều mạng gọi, liều mạng gọi, gọi mãi gọi mãi đến lúc choáng tỉnh.

Buổi tối, Tạ Sơ Thần còn đang hưng phấn. Nàng ấy cuộn tròn thân thể, ôm bức họa trong tay nằm lăn lộn trên giường cười ngây ngốc cả nửa ngày, trời gần sáng mới ngủ được.

Trong mơ, nàng ấy nghe được một tiếng cười nhạt quen thuộc: “Tiểu thư Tạ gia, cái nha đầu xấu xí, điêu ngoa tùy hứng trong truyền thuyết đó hả? Tiêu Văn ta bụng đói ăn quăng, cũng sẽ không coi trọng nàng ấy a!”

Tạ Sơ Thần giận dữ, ném quyển sách trên tay.

Ngoài tường có tiếng người rên “Ai u”, ngay sau đó truyền đến tiếng gầm giận dữ: “Tên thối tha nào không có mắt dám ném bỏ thiếu gia!”

Tạ Sơ Thần chống nạnh tức giận mắng: “Bỏ tiểu thư ném đó! Người làm gì được ta! Người nói ai xấu xí, người nói ai điêu ngoa tùy hứng! Nói cho người biết, người xin cưới bản tiểu thư xếp hàng dài từ cửa Nam Kinh Thành đến Tạ phủ đó! Bản tiểu thư dù bụng đói ăn quăng, cũng sẽ không coi trọng coi trọng người đâu!”

Bỗng nhiên, Tạ Sơ Thần giật mình tỉnh mộng. Nàng ấy xoa xoa huyệt Thái Dương đau nhức, phát hiện mình bị khí thể hùng hổ lúc đó của mình dọa ra toát mồ hôi lạnh.

Chàng nói đúng a! Con gái hung dữ ai thêm thích!

Tạ Sơ Thần đứng dậy, lặng lẽ đi tới bên cửa sổ, phát hiện phòng Tiêu Văn còn sáng đèn.

Trễ như vậy, phu quân còn chưa ngủ, đang nhớ..... Quý Thư Mặc sao?

Ngày hôm sau, Tiêu Văn đem theo hậu lễ và cây mây, đi ra ngoài khi chưa tới giờ Ty. Mọi người đều cho rằng Tiêu Văn hối hận, đi đón Quý Thư Mặc hồi phủ, ngay cả thám tử Quý Thư Mặc phải đi giám sát Tiêu Văn, và Tạ Sơ Thần luôn âm thầm quan tâm Tiêu Văn Tạ Sơ Thần cũng cho là vậy.

Quý Thư Mặc vừa nghe tin tình báo liền ra ngoài cửa chờ Tiêu Văn từ sớm, ai biết Tiêu Văn người ta đâu thèm đến Quý phủ, mà là đi tìm Ninh Thái Phó chịu đòn nhận tội.

Giờ Ty, cũng là lúc kết thúc tảo triều, Ninh Thái Phó hồi phủ, về cùng ông còn có thái tử Sở Thi Ngọc.

Xuống xe ngựa, Ninh Thái Phó liếc về phía Tiêu Văn đứng chờ ở cửa, thấy hấn cung kính đi lên phía trước thỉnh an mình, chân mày lạnh băng vằn thành một đường.

Tuy bạn tốt lúc tán gẫu trước giờ tảo triều phần khởi nói với mình, con trai nhà ông ấy rốt cục thông suốt, chỉ là trong lòng Ninh Thái Phó, Tiêu Văn chính là một khúc gỗ mục không thể chạm trổ! Ông cười mỉa, nghĩ rằng Tiêu Ngọc Dung yêu con quá hoá rồ, suy nghĩ viển vông, ai ngờ hung thần lại tới cửa nhà mình nhanh như vậy.

Ông nghiêm mặt, làm bộ như không biết chuyện hỏi: “Tiêu thiếu gia, có chuyện gì?”

“Ninh Thái Phó, Văn nhi từng ngang bướng bất trị, khiến người phiền lòng tức giận, hôm nay đặc biệt tới đây chịu đòn nhận tội. Cầu Thái Phó có thể tha thứ những hành vi ngu dốt của Văn nhi, nhận Văn nhi làm học trò một lần nữa ”

Hấn nói xong, giờ áo lên, một vòng lại một vòng mạn gai * quấn trên lưng. Tầm lưng vốn trơn bóng nay máu me chi chít. Tiêu Văn quỳ rạp xuống đất, đưa lên hậu lễ mình dày công chuẩn bị, “Đây là thảo nghiên mực Văn nhi đích thân chọn lựa, hi vọng Thái Phó đại nhân thích.”

*: Mạn gai (danh pháp hai phần: *Prunus spinosa*) là một loài mạn bản địa ở châu Âu, Tây Á, và cục bộ ở tây bắc châu Phi. Đây cũng là loài cây nhập tịch cục bộ tại New Zealand và miền đông Bắc Mỹ.

Mạn gai là một loại cây rụng lá có kích cỡ cây bụi lớn hay cây nhỏ cao đến 5 m, vỏ cây hơi đen và các cành rậm rạp, cứng và có gai. Lá cây có hình bầu dục, dài 2–4.5 cm và rộng 1.2–2 cm, mép lá có răng cưa. Hoa mạn gai có đường kính 1,5 cm, với năm cánh hoa màu trắng kem; hoa xuất hiện trước khi trổ lá vào đầu xuân. Mạn gai là loài lưỡng tính và được côn trùng thụ phấn. Quả mạn gai có đường kính 10–12 milimét (0,39–0,47 in), có màu đen

với một lớp phấn màu tím xanh, chín vào mùa thu, và vẫn được thu hoạch theo lối truyền thống, ít nhất là ở Anh Quốc, và tháng 10 hay tháng 11 sau đợt sương giá đầu tiên. Quả mận gai có lớp thịt mỏng.

Nguồn: https://vi.wikipedia.org/wiki/Mận_gai

“Có một truyền thuyết về con chim chi hót một lần trong đời, nhưng hót hay nhất thế gian. Có lần nó rời tổ bay đi tìm bụi mận gai và tìm cho bằng được mới thôi. Giữa đám cành gai góc, nó cất tiếng hát bài ca của mình và lao ngực vào chiếc gai dài nhất, nhọn nhất. Vượt lên trên nỗi đau khổ khôn tả, nó vừa hót vừa lịm dần đi, và tiếng ca hân hoan ấy đáng cho cả sơn ca và họa mi phải ghen tị. Bài ca duy nhất có một không hai, bài ca phải đổi bằng tính mạng mới có được. Nhưng cả thế gian lặng đi lắng nghe, và chính thượng đế trên Thiên đình cũng mỉm cười. Bởi vì tất cả những gì tốt đẹp nhất chỉ có thể có được khi ta chịu trả giá bằng nỗi đau khổ vĩ đại... Ít ra là truyền thuyết nói như vậy”

Trích giới thiệu tác phẩm TIẾNG CHIM HÓT TRONG BỤI MẬN GAI - Tác giả: Colleen McCulough

Thao* nghiền mực bằng đá, chế tác rất tốt, bề mặt đá cũng rất nhẵn nhụi. Bên trong nghiền mực là mực nước đã được nghiền tốt, vô cùng đều, khi ngửi còn có mùi thơm của cây cỏ nữa, là nghiền mực đứng đầu Đông Ngụy, giá trị vạn lượng hoàng kim.

* Thao Hà: tên con sông, ở tỉnh Cam Túc, Trung Quốc

Ninh Thái Phó nhìn thoáng qua, lòng tuy đã động, nhưng mặt vẫn lạnh tanh, phát phát tay áo: “Tiêu thiếu gia biết năm nay ta soạn đề thi, nên lấy thao nghiền mực hồi lộ ta trước kỳ thi đúng không?”

Có đánh chết Ninh Thái Phó cũng không tin Tiêu Văn thay đổi tính tình, thật tâm dốc lòng cầu học, ông chỉ nghĩ hẳn có mưu đồ bất chính, trên danh nghĩa là tới tặng lễ vật nhưng thực chất là đi cửa sau. Đứng trước ông không biết, thẳng thừng này làm bộ làm tịch chắc muốn tiếp cận ông đang đánh cắp đề thi chứ gì. Nhưng Ninh Thái Phó là người thanh liêm, tuyệt không làm việc trái pháp luật.

Kiếp trước Tiêu Văn đã từng làm chuyện ngu ngốc này, tốn công châu chực hai ngày xếp hàng chờ mua cái gọi là đáp án đề thi, kết cục một câu cũng không trúng, vừa mất công còn bị người lừa gạt mấy ngàn lượng vàng. Những việc quan trọng một đời, hẳn cái nhớ cái không, nhưng tại kỳ thi hội làm lạc đề, lãng phí công sức của người in giấy, thì hẳn nhớ rõ ràng.

Thi hội lấy tứ thư, Ngũ kinh làm đề mục, kiếp trước hẳn đâu có học hành gì nên làm lạc đề. Vòng tiếp theo kỳ thi hội, hai đề mục quan trọng nhất, trời xui đất khiến lại là hai môn hẳn dốt đặc cán mai: chính trị và thi văn đáp chủ đề giáo dục. Vậy là, nhờ công chăm chỉ ăn chơi trong những tháng năm tuổi trẻ, kiếp trước, hẳn hẳn hạnh nộ giấy trắng.

Kiếp này, tuy hẳn biết rõ đề mục, nhưng kết thúc thi hội, tới kỳ thi đình do hoàng đế đích thân giám sát. Kiếp trước hẳn bị loại ngay từ vòng thi hội, hoàn toàn không biết thi đình là cái quái gì. Cho nên, trước ngày thi đình mừng 1 tháng 9, hẳn phải chăm chỉ học tập, cố gắng một bước nhảy vọt.

“Thái Phó đại nhân hiểu lầm Văn nhi, Văn nhi đến đây không phải hồi lộ đại nhân, mà thành tâm cầu học. Văn nhi đã hồi cải để làm người mới, thỉnh Thái Phó cho Văn nhi một cơ hội!”

Tiêu Văn thành khẩn cầu xin cũng không làm Ninh Thái Phó cảm động, bởi vì thành tích bướng bỉnh của Tiêu Văn lưu lại một ấn tượng khắc sâu trong lòng ông. Ông lạnh nhạt nói: “Ninh mỗ không đảm đương nổi, Tiêu thiếu gia đi tìm danh sư khác đi.”

Ninh Thái Phó bởi vì giao tình với Tiêu Ngọc Dung mới nhận Tiêu Văn làm đồ đệ, kết cục mua chuộc buộc mình, ông không muốn đi vào vết xe đổ, dạy dỗ vị Đại thiếu gia hết thuốc chữa này, chỉ sợ mình nộ khí công tâm, tái ngộ tổ tiên Ninh gia sớm, còn lần nữa trở mặt với bạn bè chí cốt.

“Thái Phó đại nhân, thật không thể cho con một cơ hội sao? Cổ nhân có dạy: Ai mà chẳng có lỗi lầm, quan trọng là biết sai mà sửa. Nhưng con cũng biết, điều quan trọng là chúng ta có nhận ra được lỗi lầm hay không? Có muốn thấy được lỗi lầm của bản thân hay không? Khi đã nhận thấy lỗi lầm của bản thân thì ta có chịu khắc phục lỗi lầm ấy hay không? Đó mới là điều quan trọng.”

“Con biết ngày xưa mình rất ngu dốt, con cố gắng phạm vào nhiều sai lầm không thể tha thứ. Nhưng bây giờ con biết mình sai rồi, càng tha thiết muốn chuộc lại mọi tội lỗi mà con đã gây ra. Người ta nói: Đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại. Vì sao Thái Phó chỉ cứ khẳng khái vào quá khứ mà không cho con một cơ hội nữa?”

Tiêu Văn ngừng đầu, nghiêm túc tuyên thệ: “Con nhất định, sẽ không làm cho Thái Phó ngài thất vọng nữa!”

Ninh Thái Phó chăm chú nhìn Tiêu Văn, trong mắt hàm chứa vài phần đánh giá. Nói khá lẩm. Những lời này có lẽ Tiêu Ngọc Dung đã tốn không ít công phu dạy cho nó.

Trầm ngâm một lát, ông nghĩ ra một chiêu nhanh gọn lẹ khiến Tiêu Văn rút lui có trật tự, lập tức nhướn mày, cười như không cười nhìn người đối diện: “Nếu Tiêu thiếu gia nguyện ý chịu đòn nhận tội, vậy thì cho Ninh mỗ nhìn thấy thành ý của Tiêu thiếu gia đi. Hai canh giờ, chỉ cần Tiêu thiếu gia có thể quỳ đủ hai canh giờ, Ninh mỗ sẽ thu cậu làm đồ đệ, truyền thụ sở học cả đời của lão phu cho cậu.”

Trong lòng nói thầm, Tiêu Văn nuông chiều từ bé, ăn trắng mặc trơn, đoán chừng ngay cả nửa nén nhang không biết quỳ nổi không.

Cho rằng Tiêu Văn biết khó mà lui, không ngờ nhìn thấy Tiêu Văn vui sướng dập đầu: “Đa tạ Thái Phó cho Văn nhi một cơ hội!” Điều này làm cho Ninh Thái Phó buồn bực không thôi, mày nhướn chặt lại, vẻ mặt y hệt người táo bón.

Chiều này của Ninh Thái Phó cực kỳ độc, lấy tính tình kiêu ngạo trước đây của Tiêu Văn, bảo hẳn quỳ trước mặt bao nhiêu người, đừng nói nửa nén

nhang, bằng thời gian búng ngón tay chưa chắc kiên trì được.

Nhưng Tiêu Văn bây giờ đã không còn là Tiêu Văn của ngày xưa. Hắn đã từng trải cuộc sống hàng ngày bị đánh đập như com bữa, bị đạo phố thị chúng, lòng của hắn, da mặt của hắn bây giờ dày còn hơn kim cương, răng sói cũng chọc không thủng huống chi là mấy ánh mắt không mài được thành com của mấy người dung khác họ chẳng có bà con.

Vân Yên và Hoa Hạ kinh ngạc không thôi, đang muốn quỳ xuống cùng Tiêu Văn, lại bị Tiêu Văn dùng ánh mắt ngăn cản, ra lệnh cho hai người họ tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi chờ hắn.

Vì thế, dân chúng kinh thành liền thấy được một màn trăm năm khó gặp, Tiêu đại thiếu gia nổi tiếng vênh váo hung hăng, lại vút hết sĩ diện lưng đeo dây gai quỳ gối trước phủ Ninh Thái Phó, còn quan tâm hai thị vệ không cần chịu khổ chung với hắn?

Chuyện lạ hàng năm có, năm nay đặc biệt nhiều, có kịch hay miễn phí, ngu gì không xem? Vì thế mấy người chuyên nghề buôn dưa lê liền xông tới, nhìn Tiêu Văn như thứ động vật hiếm nhưng không quý, chỉ trò, bàn tán không thôi.

Hai canh giờ, tức là phải kiên trì đến giờ Mùi*. Đúng chính Ngọ, nóng như đồ lửa, Tiêu Văn chưa từng dầm sương dài nắng, chỉ chớp mắt, mồ hôi đổ ròng ròng xuống trán, cổ và ướt nhẹp lưng hắn.

* 2 giờ trưa

Hoa Hạ trước giờ đòi chơi với Tiêu Văn, giờ phút này cũng không giàu đồ bìm leo, mà vội vàng khuyên nhủ: “Thiếu gia, chính Ngọ* nắng gắt, quỳ hai canh giờ nữa, cơ thể cậu chịu không nổi mất! Chúng ta về nhà đi, sau đó nhờ lão gia nghĩ cách khuyên Ninh Thái Phó hồi tâm chuyển ý.”

* 12h trưa

Tiêu Văn lắc đầu. Hắn không thể núp dưới bóng phụ thân cả đời, mà Ninh Thái Phó không phải loại người phụ thân nói hai ba câu có thể lay chuyển, hắn phải dùng lòng thành của mình khiến ông cảm động.

Không biết do Tiêu Văn xui xẻo, hay ông trời cố ý trừng trị hắn cái tội ngu kiếp trước. Hắn mới quỳ xuống chưa ấm đùi, mây đen toàn bộ tan sạch trong. Một nén nhang sau, mặt trời càng lên càng cao, nướng mặt đất thành cái chảo đất sét nóng hừng hực, từng luồng từng luồng khí nóng đập vào mặt làm cho những người võ công cao siêu như Vân Yên và Hoa Hạ thiếu điều muốn bộc phát bệnh dại, càng miễn bàn mấy tên chỉ biết vài đường công phu mèo quào như Tiêu Văn.

Phơi mình dưới cái nắng gay gắt, thân thể yếu ớt của Tiêu Văn mồ hôi đầm đìa, cả người lưng lay sắp ngã, vài lần thiếu chút nữa kiên trì không nổi. Trong lúc mệt mỏi tầm mắt mờ hồ, hắn nghĩ tới kiếp trước Tạ Sơ Thần, cái cô nàng ngốc kia vì hắn không để ý mình mới vừa sảy thai thân thể suy yếu, quỳ dưới cái nắng như thiêu như đốt ròng rã 5 ngày 3 đêm, cầu xin cho mình.

Đồng Ngụy nắng cháy da nhưng lòng người lại vì xót xa cho người quan tâm mình nhất mà trở nên lạnh giá, nơi góc sân nắng trải dài nhưng lòng người lại không có một giọt nắng. Mọi thứ xung quanh đều khoát lên mình sự tươi trẻ của ngày mới, vạn vật đều hăng hái hòa chung nhịp sống, chỉ có thể giới, đã chứa ai đó ra...

Hốc mắt Tiêu Văn nóng lên, nước mắt không tự chủ tràn ra, hắn đã quỳ dưới ánh nắng gay gắt gần một canh giờ, như nàng ấy... lúc đó... Đôi mắt đầy si mê ấy đã từng đuổi theo hắn, bên trong chứa đựng đau thương, tuyệt vọng mà hắn do vô tình, thờ ơ không nhìn thấy. Hắn không biết rằng, kiên trì cũng cần dũng khí, vì kiên trì thật sự rất mệt mỏi. Hắn sinh ra trong nhung lụa, áo tới vurun tay com tới há mồm, chưa bao giờ chịu khổ thế này. Thời gian cũng là thời gian nhưng sao hôm nay đặc biệt dài hơn mọi ngày, đầu gối hắn cảm thấy đau rát, nắng, đã trải qua như thế nào...? Chịu đựng tất cả khuất nhục, im lặng đi theo phía sau một người, thậm chí cả bóng lưng người đó cũng không thêm bổ thí cho nàng, là một sự tổn thương đến dường nào, chỉ người con gái đó hiểu, và cũng chỉ người con gái đó biết... Giá như ngày trước hắn chịu ngoan ngoãn, hắn sẽ thấy đôi chân cô chạy theo hắn thực ra không còn sức lực nữa, giá như lúc đó, hắn chịu bước thêm 99 bước nữa, để cho đoạn đường của người con gái ấy không còn quá xa....

Cái nắng nóng như lóc da lóc thịt, thân thể nam nhân co lại, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, bờ môi khô khốc. Nhưng Tiêu Văn vẫn cắn răng chịu đựng, không hề lên tiếng. Hai mắt khép hờ nhìn ngón tay mình, nơi đó từng bao phủ một bàn tay mảnh khảnh. Chủ nhân của bàn tay đó thật ngốc, không biết rằng bàn tay lớn của hắn là ấm áp, có đôi khi người bề ngoài nhìn như chở che mới thật là người đang được bảo vệ. Tiêu Văn dùng sức nắm chặt bàn tay, biết rõ hắn không thể để mình bị đối, vậy mà hắn vẫn làm, biết rõ nắng nóng thiêu đốt sức khỏe hắn, cho dù hắn có là người sắt cũng sẽ bị bệnh, nhưng hắn lại không hề để tâm.

“Sơ Thần, đây là sự trừng phạt dành cho ta phải không? Nếu như vậy, hãy để ta đau thêm nữa được không? Vì ta biết kiếp trước nàng còn đau hơn, lúc đó nàng đã phải chịu đựng một mình, nàng phải đối mặt với nó một mình, phải không?”

Chính bản thân hắn đã làm sai, trời già mới công bằng làm sao. Đây chính là sự trừng phạt dành cho hắn.

“Phu nhân, xin lỗi...”

Khóe môi hắn run rẩy, mọi thứ trước mắt mờ mờ ảo ảo, không ai biết, thực ra trong lòng hắn, đang đau đớn vì cái gì.

Tuyệt vọng, hối hận khôn nguôi, có thể khiến một người đàn ông mạnh mẽ nhất cũng có lúc ngày cả thờ cũng cảm thấy khó khăn.

Huống chi hắn chưa bao giờ nhận mình mạnh mẽ!!!

Nhìn Tiêu Văn nước mắt nước mũi đầm đìa, miệng mếu máo làm như sắp gào ra ăn vạ tới nơi, Ninh Thái Phó ngồi trên xe ngựa khinh thường ghét bỏ, nghĩ thầm, Tiêu Văn quả thực được nuông chiều từ bé, còn chưa đến nửa nén nhang, đã chịu không nổi khóc lóc om sòm. Có cần ông sai người đem bình sữa ra không? Ông nhìn không vừa mắt, nghĩ thầm, chỉ sợ Tiêu Văn không thể kiên trì, lập tức bước xuống xe ngựa phát tay áo đi thẳng vào phủ.

Bên cạnh Sở Thi Ngọc nhìn mà xót ruột, hần mấy lần bước xuống xe ngựa, muốn đỡ Tiêu Văn đứng lên, Tiêu Văn lại cố chấp đòi quỳ. Hần sợ Tiêu Văn quỳ lâu sinh bệnh, vội vàng đuổi theo Ninh Thái Phó, muốn cầu xin cho Tiêu Văn.

Ninh Thái Phó lại tưởng Tiêu Văn chịu không nổi, nhờ Sở Thi Ngọc nói giúp. Ông không vui nhăn mày, vốn là mày kiếm dân ra, lập tức liền biến thành chữ xuyên (川) không vui, Sở Thi Ngọc vội vàng khom người, thấp giọng nói:

“Xin Ninh Thái Phó giọng cao đánh khẽ” Dù sao cũng là biểu đệ của hần!!

Đứng hồi lâu cảm giác chân bắt đầu mỏi, người bên cạnh kết cục không kiên nhẫn buông một câu: “Nếu là chịu đựng không nổi, thì từ bỏ đi. Người quỳ ở đây rồi có chuyện gì, ta không biết ăn nói sao với phụ thân ngươi”

“Có thể kiên trì.” Tiêu Văn thẳng người, trong ánh mắt còn chứa đầy sự cố chấp và kiên định nói, “Bất quá là quỳ hai canh giờ, khó khăn cỡ nào con cũng có thể vượt qua. Hi vọng Thái Phó đại nhân có thể tuân thủ lời hứa, đợi con quỳ hết hai canh giờ, khẩn cầu đại nhân thu con làm đồ đệ.”

Tiêu Văn đã Trùng sinh, không còn là Đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, sống an nhàn sung sướng trước đây.

Khó khăn cỡ nào, hần đều có thể vượt qua.

Gian khổ tới đâu, hần đều có thể chịu đựng.

Chỉ cầu cả đời này, mình có thể bảo vệ được Tiêu gia, chăm sóc tốt người mình muốn chăm sóc.....

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hôn

Trong mắt Ninh thái phó, Tiêu Văn chỉ là kẻ mạnh mẽ mạnh mẽ chứ thực chất không làm nên trò trống gì, cho nên sau khi vào nhà, ông lập tức ném phần giao ước này ra sau đầu, chú tâm thảo luận việc quân cơ hệ trọng với Sở Thi Ngọc.

Theo thám tử hồi báo, Nam Cương từng bị Tiêu đại tướng quân đánh lui bỗng nhiên rầm rộ dựng quân doanh ngay tại biên giới Đông Ngụy, nửa tháng trước còn âm thầm triệu tập mười vạn quân tinh nhuệ tiến vào Đông Ngụy, tuy rằng mọi hành động đều vô cùng chậm chạp, nhưng vẫn bị tình báo của Đông Ngụy dò la được.

Tiêu đại tướng quân tên là Tiêu Bình, là ông nội của Tiêu Văn. Cả đời anh dũng thiện chiến, lập nhiều chiến công, được tiên hoàng phong làm Phiêu Kỵ đại tướng quân.

Bốn năm trước, Chiến Thần Nam Cương dẫn hai mươi vạn binh tinh nhuệ đại phá biên giới Đông Ngụy, đánh thẳng vào kinh thành. Đông Ngụy lúc ấy đang giao tranh với Bắc Minh, còn phải chiến đấu với địch nhân phía sau, bị đánh từ hai phía, trong nháy mắt lâm vào nguy nan.

Năm đó, Tiêu Bình đã 45 tuổi, nhưng với tài trí phi phàm và dũng khí vô song, thống lĩnh năm vạn binh sĩ Đông Ngụy, mai phục thành công đại quân Nam Cương ở sông Hoài Dĩ Nam, ám sát Chiến Thần Nam Cương, gia tăng sĩ khí Đông Ngụy, lấy ít thắng nhiều, đánh cho hai mươi vạn tinh binh Nam Cương đại bại chạy về nước.

Nhưng, Tiêu Bình lại anh dũng hi sinh trong trận chiến này.

Tiêu Bình xả thân vì nước, được hoàng thượng khen thưởng trọng thể, sau khi chết không chỉ an táng theo nghi thức hoàng thân quốc thích, còn được truy phong làm hộ quốc đại tướng quân.

Không nghĩ tới, Nam Cương năm đó bị đánh cho tan tác bốn năm sau lại ngóc đầu dậy, âm thầm trù tính tiến quân Đông Ngụy, rửa sạch nhục nhã.

Lần này, hoàng thượng quãng vấn đề khó khăn này cho Sở Thi Ngọc và Sở Mạch Dung, lệnh cho bọn họ trong vòng mười ngày phải nghĩ ra cách phá địch, kì thực là khảo sát năng lực của hai người họ. Ninh thái phó là thầy dạy của thái tử, xưa nay luôn dạy bảo hần nghiêm khắc để sau này có thể làm một minh quân. Ngày thường, ông luôn lấy thân phận phụ tử, giúp Sở Thi Ngọc bày mưu tính kế.

Đối với đề bài kỳ này của hoàng thượng, Sở Mạch Dung thường xuyên luyện binh tại biên quan có ưu thế hơn thái tử Sở Thi Ngọc suốt ngày ru rú trong cung đánh giặc trên giấy.

Cho nên lần này, Sở Thi Ngọc thật sự gặp khó khăn rồi.

Nhớ lại năm đó Tiêu Bình anh dũng khí khái ngăn con sóng dữ, rồi nghĩ đến hậu duệ của ông, Tiêu Văn, Ninh thái phó thở dài: “Thời huy hoàng của Tiêu gia đã không còn nữa, thật là đáng tiếc...”

Nghe Ninh thái phó cảm thán, Sở Thi Ngọc mới nhớ tới ngoài cửa còn một Tiêu Văn bị bọn họ quên lửng, khẩn trương nói: “Tiên sinh, biểu đệ còn quý ở ngoài.”

Ninh thái phó ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, trong lúc không để ý hai canh giờ đã trôi qua. Ông phẩy phẩy tay, hờ hững nói: “Với tính tình của hần, chắc đã bỏ đi từ lâu.”

Ai biết, ông vừa dứt lời, hộ vệ ngoài cửa vội vàng chạy vào, bẩm báo: “Đại nhân, Tiêu thiếu gia đã quý hai canh giờ, hiện tại muốn cầu kiến đại nhân. Hần nói, đại nhân không ra, hần sẽ quý mãi, quý đến khi nào đại nhân đồng ý tuân thủ lời hứa, thu hần làm học trò.”

Ninh thái phó khiếp sợ rồi! Ông vội vàng chạy ra, nhìn thấy Tiêu Văn đeo cành mận gai trên lưng, nghiêm trang quý trước cửa. Áo hần ướt đầm, đầu đầy mồ hôi, nhếch nhác không chịu nổi, nhưng ánh mắt kiên định khiến cho người ta rung động.

“Ninh thái phó, xin nhận Văn Nhi làm học trò!”

Thanh âm của hần khàn khàn lại rung rung, giọng điệu vô cùng nghiêm túc, nhẹ nhàng chạm đến một góc nhỏ mềm cảm trong lòng Ninh thái phó.

Ông bước lên, đỡ Tiêu Văn dậy, âm thanh cũng nhu hoà hơn: “Cùng vào phủ đi. Tiểu Hi, đi mời đại phu.”

Tiêu Văn mừng rỡ nói: “Đa tạ Thái Phó cho con một cơ hội.”

Sở Thi Ngọc thúc Tiêu Văn một cái: “Còn gọi Thái Phó? Còn không mau gọi sư phụ?”

Tiêu Văn ngẩn ra, lập tức đập đầu bái sư, cung kính nói: “Tiêu Văn ra mắt sư phụ.”

Nhờ chiêu “Bám Chặt Không Buông đến trâu cũng phải chịu thua”, Tiêu Văn thành công trở thành môn sinh thứ mười của Ninh thái phó. Ninh thái phó giao cho hần bài tập đầu tiên, chính là viết lại cảm nghĩ của hần về những việc hôm nay, sau đó hồi phủ nghỉ ngơi lấy sức. Bởi vì từ ngày mai trở đi, giờ Tý Tiêu Văn bắt đầu lên lớp, học đến giờ Dậu, mỗi tuần được nghỉ một ngày.

Sau khi đạt được mục đích, Tiêu Văn tinh thần phấn chấn hồi phủ dưỡng thương.

Sở Thi Ngọc mỉm cười nói: “Lần đầu tiên thấy sư phụ đoán sai, ngoài việc theo đuổi Quý tiểu thư, đây cũng là lần đầu tiên thấy biểu đệ nghiêm túc như vậy, cố chấp như vậy, lại thật sự quý đúng hai canh giờ. Có thể thấy được lần này biểu đệ thật sự hạ quyết tâm.”

Ninh thái phó nhìn bóng lưng Tiêu Văn thật lâu không cách nào hoàn hồn, sau một hồi, mới thấp giọng ni non: “Nếu cứ kiên trì, ngày sau chắc chắn có thành tựu.”

Sự tích Tiêu Văn quý trước nhà Ninh thái phó 2 canh giờ được cải biên thành nhiều phiên bản khác nhau, trong nháy mắt quét toàn bộ kinh thành, mọi người xôn xao bàn tán, khó hiểu nha, nghĩ thầm Tiêu Văn kiêu ngạo không ai sánh bằng đôi tính rồi hả?

Mà trên xe ngựa, Tiêu Văn luôn ra vẻ kiên cường rớt cuộc nhện không nổi la khóc om sòm: “Đau quá đau quá, Vân Yên nguoi nhẹ một chút!”

Họa Hạ kinh hô: “Thiếu gia, tôi còn tưởng rằng cậu có đeo cái bao đầu gối nên mới quý chứ! Té ra không có, vậy chắc đau lắm! Sao cậu ngốc vậy, quý như vậy chân tàn phế luôn thì sao?”

Vân Yên nhìn đầu gối Tiêu Văn máu thịt be bét muốn mắng lại nói không nên lời, chỉ đành tiếp tục cật lực thoa thuốc tan máu bầm cho hần.

“Thiếu gia, đệ đệ nói đúng đó, đầu gối cậu bị thương nặng như vậy, không cần thận chữa trị sau này thành tật luôn thì biết làm thế nào! Cậu cố chịu đựng đi. Thoa thuốc tuy có hơi đau một tí, nhưng nỗi đau hiện tại sao so được tổn thất sau này cậu phải gánh chịu!” Vân Yên mặt không biến sắc nói. Tiêu Văn chỉ còn biết nhăn nhó,

“Được rồi được rồi, các nguoi còn rắc rối hơn cha nữa.”

Vân Yên và Họa Hạ nhìn nhau: Giờ mới biết nghĩ đến cha à? Sao lúc hành động không nghĩ tới cha cậu sẽ đau lòng như thế nào khi con mình chịu khổ?

Đến Tiêu phủ, Tiêu Văn được Vân Yên dìu, khắp khênh xuống xe ngựa, đi về phòng mình. Giờ phút này, mọi người trong Tiêu phủ nhìn Tiêu Văn bằng cặp mắt khác xưa, không ai nghĩ tới, đại thiếu gia thường ngày vô dụng lại có thể được Ninh thái phó coi trọng, đích thân nhận làm đồ đệ!

“Phu quân...” Một giọng nói ngọt ngào vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của Tiêu phủ. Tiêu Văn ngẩng đầu lên, thấy Tạ Sơ Thần mỉm môi, vẻ mặt lo lắng, lao chạy về phía mình.

Bây giờ nàng ấy và hần thật xứng lứa vừa đôi, một thẳng que một con tật. Như nàng ấy, hần rốt cục cũng đã cảm nhận được nỗi đau đón khi quý dưới ánh mặt trời rực lửa.

Hần không kiên cường như mọi người nghĩ. Lúc này hần cũng chán nản, hần đã nhiều lần muốn buông xuôi, nhưng vừa nghĩ đến Tạ Sơ Thần, trong lòng

hắn lập tức được tiếp thêm sức mạnh, hắn động viên mình phải kiên trì, cho dù có khổ hơn nữa mệt hơn nữa, hắn cũng không sợ.

Tiêu Văn buông tay Vân Yên, khấp khểnh đi đến chỗ Tạ Sơ Thần. Hắn càng chạy càng nhanh, cuối cùng gần như chạy vọt tới trước mặt Tạ Sơ Thần, ôm nằng ấy thật chặt.

Đột nhiên được Tiêu Văn ôm, gương mặt Tạ Sơ Thần nháy mắt đỏ bừng, trong đầu lúc này quanh quẩn chỉ có một câu nói: “Mình... được phu quân ôm...”

“Tiêu thiếu gia?” Vừa rồi quá nôn nóng nên không tự chủ thốt ra lời trong lòng, giờ phút này được Tiêu Văn ôm vào lòng, Tạ Sơ Thần mặt đỏ hồng, khăn trương thấp thỏm sửa lại thành “Tiêu thiếu gia”.

“Thân thể nằng còn chưa khoẻ hẳn phải dưỡng thương cho tốt, sao lại đi lung tung rồi.” Tiêu Văn oán trách nụng nụng mặt nằng ấy, tay còn lại vẫn lưu luyến ôm nằng ấy.

Gầy quá...

Hai má Tạ Sơ Thần bị Tiêu Văn hết vỗ rồi véo nhẹ, cảm giác nhột nhột từ má truyền ra khắp người khiến nằng thở gấp, gương mặt không đánh phẩn mà đỏ bừng, nhỏ giọng phản bác: “VẬY còn Tiêu thiếu gia? Mới ra ngoài một lát sao lại bị thương nghiêm trọng như thế, cậu có biết tôi... Tôi...”

Biết Tiêu Văn không đi tìm Quý Thư Mặc thì lòng Tạ Sơ Thần vui như trẻ hời, nhưng vừa biết Tiêu Văn quý suốt hai canh giờ, tim của nằng ấy rất đau, không ngừng rỉ máu.

“Vì sao, muốn tổn thương thân thể của mình như vậy chứ...” Nằng ấy mở to đôi mắt ngập nước, vẻ mặt không đồng tình nhìn Tiêu Văn.

Tiêu Văn ngẩn ra, trống ngực đập liên hồi, lời nói trong lòng cứ thế tuôn ra: “VẬY còn nằng, nằng có nghĩ tới thân thể của mình không? Vì sao muốn vì ta... Hạ*...”

* Trong tiếng Hoa “hạ” cũng có nghĩa là “dưới”, là “quý”. Ý Tiêu Văn là Tạ Sơ Thần quý dưới trời nắng chang chang mấy ngày mấy đêm cầu tình cho hắn, nhưng Tạ Sơ Thần lại nghĩ là “hạ” trong “hạ mình”- hạ mình làm một việc gì đó.

Ý thức được mình nói sai, Tiêu Văn lập tức áp đầu Tạ Sơ Thần vào ngực mình, không để nằng ấy nhìn thấy gương mặt đầy khả nghi của hắn.

Tạ Sơ Thần lại cho rằng Tiêu Văn chỉ trích việc nằng ấy nhảy qua chấu than, không khỏi ủ rũ cụp mắt xuống.

Cảm nhận được người trong lòng run rẩy, chẳng biết tại sao trái tim Tiêu Văn rất khó chịu, tâm trạng vui vẻ khi được Ninh Thái Phó chấp nhận hốt nhiên xuống dốc không phanh. Đáy mắt hiện lên một tia giao hoạt, hắn nhẹ nhàng nâng đầu Tạ Sơ Thần lên, đặt một phần sức nặng thân thể đặt lên người Tạ Sơ Thần, làm ra vẻ muốn ngắt nói: “Đầu đau quá, thật chóng mặt, Sơ Thần, đỡ ta về phòng...”

Trái tim chỉ dành trọn cho Tiêu Văn, Tạ Sơ Thần làm sao nhận ra Tiêu Văn giả bộ bất tỉnh, lòng như lửa đốt vội vàng đỡ Tiêu Văn, cẩn thận từng li từng tí đi về phòng.

Họa Hạ quỳnh lên, khăn trương muốn đuổi theo, Vân Yên nhìn thấu ý đồ của Tiêu Văn, giữ tay hắn lại.

Vân Yên tiến lên, đưa thuốc mỡ cho Tạ Sơ Thần, cảm thán: “Tôi với Họa Hạ có việc, không thể bôi thuốc cho thiếu gia. Thiếu gia đành trông cậy vào Tạ tiểu thư.”

Họa Hạ kinh ngạc: “Không phải vừa...” xúc thuốc sao? Tại sao lại? Hắn còn chưa nói xong, đã bị Vân Yên nắm tay lôi đi xềnh xệch.

Mãi nửa ngày, hắn mới chậm chạp ý thức được, vừa rồi thiếu chút nữa mình làm hỏng chuyện tốt của thiếu gia, may mà ca ca lạnh trí!

Tiêu Văn nheo mắt, nghiêng đầu đánh giá Tạ Sơ Thần. Bộ dạng Tạ Sơ Thần lúc này trông đáng yêu vô cùng, lông mày xinh đẹp, mi dài cong cong, con ngươi đen cùng với ánh mắt có thần, cái mũi khéo léo thẳng tắp, môi đỏ mọng mềm mại chúm chím.

Lần đầu tiên gần Tiêu Văn như thế, lần đầu tiên được tiếp xúc với Tiêu Văn, tâm Tạ Sơ Thần sớm đã bay xa vạn dặm, lòng tràn đầy tự tin nghĩ, lần này nhất định phải biểu hiện thật tốt, đạt chuẩn hiền thê lương mẫu trong lòng Tiêu Văn!

Nằng ấy cố gắng vén ống quần Tiêu Văn lên, ai biết khăn trương tay cứ run lập bả lập bập, không chịu nghe lời chủ nhân sai khiến. Vén tới vén lui hơn nửa ngày, vẫn không vén tới được chỗ cần vén.

Không hiểu sao, Tiêu Văn cảm giác cả người khô nóng, hắn nghĩ chắc nầy giờ quên uống nước. Hắn ôm lấy gối đầu, đưa mắt nhìn sang cuộn tranh trong phòng... Phía trên kia chỉ có một chữ “Tĩnh”.

Thế nhưng Tiêu Văn không sao “tĩnh” được.

Hắn khăn trương.

Hai bàn tay mềm mại không xương vô tình hữu ý chu du trên vùng chân hắn. Tạ Sơ Thần mãi lo chiến đấu với “cái quần chết tiệt” nên không nhìn thấy đôi mắt đỏ rực của Tiêu Văn, dục vọng bị hắn kìm nén lại, mồ hôi nóng nhỏ giọt, roi khắp thân thể run rẩy của hắn.

Trời không phụ người lì, kết cục Tạ Sơ Thần cũng đã kéo được ống quần Tiêu Văn lên tới chỗ đầu gối, đập vào mắt nàng ấy là một cặp đùi thon dài trắng nõn đẹp còn hơn đùi con gái.

Nàng ấy nuốt nước miếng trong yên lặng, khó khăn chuyển ánh mắt khỏi bắp chân tròn mơn của Tiêu Văn sang miếng vải băng bó kỹ lưỡng trên đầu gối hần. Nàng ấy ngập ngừng một chút, nghi ngờ hỏi: “Tiêu thiếu gia, cậu đã bôi thuốc rồi sao?”

Tiêu Văn khê ho một tiếng, chột dạ ngo lơ chỗ khác: “Vân Yên xước thuốc rất lâu rồi, bây giờ là lúc nên đổi thuốc.”

Tạ Sơ Thần đau lòng gật gật đầu, bắt đầu vụng về tháo miếng vải, sau đó thọc trong bình ra thoa cho Tiêu Văn.

“Tiêu thiếu gia, đau không?”

Động tác Tạ Sơ Thần tuy vụng về, bôi thuốc cứ như phết dầu vào chảo, xiu xiu ỉn ỉn như vậy làm giảm công hiệu thuốc, nhưng nhìn nàng ấy quan tâm mình như vậy, sợ hấn đau, ai như hai cái tên tiểu tử lỗ mắng kia, Tiêu Văn cảm nhận được sự quan tâm của Tạ Sơ Thần, trong lòng vô cùng hài lòng.

Nhưng rồi hần thấy cực kì sàu muộn, xúc động bị cảm giác khó chịu thay thế, gì mà “Tiêu thiếu gia”, ba chữ này nghe thật xa cách, hần không thích cảm giác như thế.

“Ta đã kêu nàng Sơ Thần, vì sao nàng còn gọi ta là Tiêu thiếu gia?” Tiêu Văn khôi phục bộ dáng cả lơ phát phơ, bắt đầu chơi trò vô lại, “Nếu nàng không thích kêu Phu quân, có thể kêu ta Tiêu Văn, hoặc là tướng công... Tóm lại, ta không muốn nghe ba chữ Tiêu thiếu gia này.”

* Trong văn chương Trung Hoa, “tướng công” được hiểu theo hai nghĩa: (1) Cách gọi một người đàn ông. Trong Ý Thiên Đồ Long Kiếm, lúc mới gặp nhau ở bờ sông Hán Thủy, Chu Chi Nhược kêu Trương Vô Kỵ là “tiểu tướng công”- lúc đó Trương Vô Kỵ 10 tuổi.

và (2) Tiếng của người vợ gọi chồng.

“Phu, Phu quân...” Tạ Sơ Thần ngẩng đầu, dè dặt kêu, rất sợ mình phá hủy giấc mơ tuyệt vời này. “Thiếp thật sự có thể kêu Phu quân sao?”

Tiêu Văn mỉm cười nhìn Tạ Sơ Thần khích lệ, trong mắt hoàn toàn không có khinh miệt và tức giận như trước kia, tựa hồ cũng không phải là nói đùa, trong lòng Tạ Sơ Thần bỗng nhiên sinh ra một loại vui sướng khó hiểu, nhin không được cao giọng, hô mấy lần, “Phu quân... Phu quân, Phu quân!”

Tiêu Văn vươn tay ra nhẹ nhàng vén vài sợi tóc mai rũ xuống bên trán Tạ Sơ Thần, sau đó, thanh âm ôn hòa vang lên: “Ta ở đây.”

Tạ Sơ Thần mê mẩn nhìn Tiêu Văn cười dịu dàng với mình, tầm mắt dừng ở đôi môi mọng của Tiêu Văn, nhin không được nuốt nước miếng, cắn cắn môi dưới, thầm nghĩ “Đây là lần đầu tiên mình nhìn phu quân gần như vậy...”

Đang mê mẩn nhìn Tiêu Văn, chợt thấy Tiêu Văn cúi đầu nhìn mình. Bỗng nhận ra hàm ý trong mắt mình quá lộ liễu rồi, không biết có làm phu quân chán ghét hay không, Tạ Sơ Thần vội cúi đầu thẹn thùng.

Tiêu Văn cũng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của người trong lòng mình đang nhìn vào đôi môi hần, trong lòng cực kì hưởng thụ cảm giác được người mình yêu si mê ngắm chăm chú, nhưng hần cũng chỉ cúi đầu liếc Tạ Sơ Thần một cái.

Dáng vẻ thẹn thùng của Tạ Sơ Thần lúc này rất đáng yêu khiến Tiêu Văn càng nổi hứng chọc ghẹo nàng.

“Sơ Thần, thuốc sắp khô hết rồi kia!”

“Hả? ” - Tạ Sơ Thần vì thẹn thùng nên tinh thần hơi hoảng loạn, không nghe rõ Tiêu Văn nói gì.

Tiêu Văn nhìn Tạ Sơ Thần mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy buồn cười, thật muốn mỗ một cái vào cái miệng đang vênh lên kia. Nhưng hần cố nhịn, khàn giọng nhắc nhở cô nàng ngốc nào đó một lần nữa:

“Sơ Thần, không bị thương mà bôi thuốc không tốt cho da tay. Khăn tay của nàng đâu?”

“Bôi thuốc! Đúng rồi! Bôi thuốc”

Tạ Sơ Thần bừng tỉnh con mê, la lớn lên, khuôn mặt lại đỏ thêm. Lòng âm thầm trách mình không biết xấu hổ, khó khăn lắm mới được thân cận phu quân, vậy mà mình lại bày ra bộ dáng hám trai hết thuốc chữa. Tạ Sơ Thần ơi Tạ Sơ Thần, sao ngươi không biết ngưng ngừng như thế chứ hả?! Nghĩ đến đây, Tạ Sơ Thần nhất thời bối rối không biết làm sao mới tốt.

Tiếng rống như bò bị chọc tiết của Tạ Sơ Thần làm Tiêu Văn ngồi bên cạnh đầu vầng mắt hoa lơ tai lưng bưng, muốn trách cứ nàng ấy vài câu, la lối om sòm như thế, thực không hợp lễ nghi thực nữ. Nhưng nhìn ánh mắt sợ hãi của nàng ấy, tâm hần cũng mềm nhũn, lời giảng dạy đến bên miệng cũng chỉ có thể cứng rắn nuốt trở về.

Tiêu Văn lắc đầu, rút khăn tay trong túi áo ra, dịu dàng lau tay cho nàng ấy.

Lo lắng lực đạo quá lớn sẽ khiến Tạ Sơ Thần bị đau, động tác Tiêu Văn hết sức nhẹ nhàng, nhưng vẫn không kém phần tỉ mỉ.

Tạ Sơ Thần muốn dùng hai tay che mặt, nhưng cả hai tay đều bị Tiêu Văn cầm, ửng hồng trên mặt lan đến lỗ tai cùng vùng ngực.

“Chúng ta là phu thê, ta chăm sóc nàng cũng là lẽ thường tình.” Tiêu Văn mỉm cười gấp chiếc khăn tay lại, cẩn thận bỏ vào trong ngực, ngón tay dịu dàng chạm vào gò má trắng như tuyết của Tạ Sơ Thần, giọng nói thể hiện sự cung chiêu.

Tạ Sơ Thần cười ngọt ngào, lại cúi đầu nghiêm túc thoa thuốc cho Tiêu Văn.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa vùng đầu gối bị thương, trái ngược lúc Vân Yên bôi thuốc đau đớn khó nhìn, hiện tại Tiêu Văn cảm giác hơi ngứa. Độ ẩm từ đầu ngón tay ăn mòn da thịt của hắn, không ngừng ăn mòn trái tim hắn. Mà sự khẩn trương và dè dặt trên gương mặt phần hồng kia càng khiến lòng Tiêu Văn an ổn lạ thường.

Mất phương híp lại một chút, Tiêu Văn phát hiện cộng tất cả số lần hắn cười cả hai đời lại cũng không nhiều bằng hôm nay.

Tiêu Văn chăm chú nhìn gò má Tạ Sơ Thần, cảm giác nhìn thế nào cũng không đủ.

Đôi mắt hắn đầy đau lòng. Nếu không gặp hắn, có lẽ Tạ Sơ Thần sẽ giống những cô nương nhà giàu khác, hưởng thụ cuộc sống ấm áp nhàn nhã.

Tạ Sơ Thần cẩn thận thoa thuốc mỡ cho Tiêu Văn, cả người càng lúc càng lảng lảng như bay trên mây.

Làn da phu quân thật mịn màng nha...

Ta sờ ta sờ ta sờ sờ sờ!

Tạ Sơ Thần tham lam trộm đậu hũ một phen.

Đợi đến lúc tay của mình càng ngày càng không khống chế được, càng sờ càng lên cao thì nàng ấy mới phát hiện hành động lúc này của mình quả thực quá phóng đảng!

Sợ người trong mộng hiểu lầm, Tạ Sơ Thần sợ hãi vội vàng thu tay lại, lật đặt giải thích: “Xin lỗi, thiếp, thiếp...”

Nhưng mà vừa ngẩng đầu, lại thấy Tiêu Văn tựa vào giường mềm, cánh môi khẽ nhếch, hít thở vững vàng, cả người lộ ra khí chất tao nhã.

“Phu quân?” Tạ Sơ Thần thật cẩn thận kêu một tiếng, thấy Tiêu Văn hoàn toàn ngủ say, gan nàng ấy lớn lên, lại kêu một lần: “Phu quân?”

Bàn tay mềm mại không xương lặng lẽ di chuyển lên trên, thấy Tiêu Văn vẫn không có phản ứng, không khỏi to gan sấp người lại, hai tay nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt có chút tiêu tụy của hắn, ánh mắt bị phiền mồi mòng của Tiêu Văn hấp dẫn.

Một lúc sau, nàng ấy nhẹ nhàng dán hai má mình lên trán Tiêu Văn, môi mềm mại in lên môi hắn.

Vụng trộm để lại dấu ấn của chính mình, Tạ Sơ Thần vừa làm xong chuyện xấu ngồi cười hắc hắc một lúc, đôi con ngươi trong suốt của hắn phát ra vàng sáng lấp lánh, cảm giác giống như hồ sâu không đáy vậy, đặc biệt mê người.

Chỉ tiếc Tiêu Văn ngủ sâu, hắn quỳ suốt hai canh giờ, không chỉ thân thể mỗi một tấc cực điểm, tâm trí hắn cũng mỗi một vì lo lắng quá độ.

Trùng sinh hai ngày, thần kinh Tiêu Văn mỗi thời mỗi khác đều căng thẳng, mỗi một hành động đều phải vô cùng chính xác, làm cách nào ngăn chặn nguy hiểm, làm cách nào bảo vệ Tiêu gia. Hắn không dám lơ là, sợ đi nhầm một bước, lại quay rơi vào kết cục kiếp trước.

Chỉ có ở trước mặt Tạ Sơ Thần, tâm hắn mới hoàn toàn thả lỏng, bởi vì hắn hiểu rõ, Tạ Sơ Thần sẽ không hại mình.

Tiêu Văn vẫn chưa phát hiện, trừ phụ thân ra, hắn chỉ bỏ xuống toàn bộ phòng bị với Tạ Sơ Thần, thế nên giờ phút này, hắn mới không đề phòng bị Tạ Sơ Thần hôn trộm...

Mà lúc bị Tạ Sơ Thần hôn trộm, Tiêu Văn mơ mơ màng màng nghe được một giọng nói êm ái vô cùng quen thuộc không ngừng hô bên tai “Phu quân”, “Phu quân ——”.

Giọng nói mềm mại kia trong nháy mắt đánh tan mọi phiền muộn trong lòng hắn, kêu đến trái tim hắn tan chảy...

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Tiêu Văn khí phách thông tuệ

Lương tháng của bách tính bình thường hàng năm chỉ có mười hai tiền, phú hào Thương gia các loại mỗi tháng kiếm được mấy trăm lượng đến mấy ngàn

lượng không giống nhau. Mà khế đất, ít tới mấy trăm, nhiều thì trên ngàn. Giờ phút này, trong miệng cô gái nói bốn vạn tám ngàn lượng bạc trắng cùng với mười sáu tờ khế đất quả thực là con số thiên văn*! Chứ đừng nói hôm nay Tạ Thanh Vinh còn thiếu Từ Thanh hai ngàn lượng không trả!

*Con số thiên văn (những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên, ví dụ khoảng cách từ mặt trời đến Thiên vương tinh là 2.8691×10^9 km)

Tạ Thanh Vinh run rẩy cúi đầu, theo ánh mắt cô gái nhìn về chiếu bạc. Hồi lâu, nàng lại có chút không dám tin ngẩng đầu lên, nhìn về giấy nợ cô gái áo đen cầm.

Nhìn thấy cô gái khề nâng mắt và lông mày thâm thúy nhếch lên thì Tạ Thanh Vinh như bị trúng lời kích, trong nháy mắt ý thức được mình bị người đùa bỡn. Nàng giận dữ ngút trời, vỗ bàn một cái, hết lớn: "Những giấy nợ này không tính, căn bản không giữ lời!"

"Không tính?" Cô gái áo đen ngưng mắt, lạnh lùng nói: "Trên chiếu bạc, thắng bại là chuyện thường nhà binh. Chẳng lẽ, mới vừa rồi ngươi thắng thì giữ lời, thua thì không giữ lời? Làm người, tại sao có thể vô si như thế!"

"Ngươi có ý! Có ý để cho ta thua nhiều tiền như vậy!" Cho dù là Tạ gia giàu nhất Kinh Thành năm đó, cũng không cách nào trong một ngày trả sạch số nợ kèch xù như thế! Chứ đừng nói, Tạ gia ba năm sau sớm đã bị Tạ Thanh Vinh thua sạch.

"Có ý?" Cô gái cười khề một tiếng, giọng nói thanh linh như suối nước leng keng, "Ta có buộc ngươi đánh bạc sao? Ta có buộc ngươi thiếu nợ sao? Là ngươi thắng sau sinh lòng tham, nghĩ đánh cuộc nữa. Ai ngờ, vận khí không tốt, mấy lần sau đó đều thua mà thôi. Ngươi cũng đừng có quên, trước đó, ta cũng thua mười mấy lần đấy."

Nói xong, nàng trừng mắt nhìn, một bộ dáng vô tội.

Mà giờ khắc này, Tiêu Văn lâm quần chúng vây xem lập tức ồn ào lên nói: "Có chơi có chịu, thiếu nợ thì trả tiền, tại sao có thể chống chế!"

"Đúng đó đúng đó!"

Tạ Thanh Vinh nghe xong, cắn răng nghiêng lợi. Đáng chết, hôm nay bị tiện nhân kia thiết kế bẫy!

Hiện tại, dù là bán tất cả cửa hàng Tạ gia đi, vay tiền tộc nhân Tạ thị khác, nàng cũng không có đủ số tiền này!

"Tạ phu nhân, khi nào trả tiền đây?" Tiêu Văn nhẹ nhàng nắm giấy nợ trong tay, chỉ vào phía đầu tay Tạ Thanh Vinh, cười híp mắt nói: "Không trả được thì phải ở tù đó ~ nghe nói hôm nay Tạ phu nhân mới ra ngục, không ngờ lại muốn vào ~"

Khuôn mặt Tiêu Văn mỉm cười, thế nhưng ánh mắt lóe lên ánh lạnh tựa như một thanh chủy thủ vô cùng sắc bén, từng đao từng đao đâm vào Tạ Thanh Vinh, khiến nàng ta không nhận được sinh ra ý lạnh âm u.

Đông Ngụy có luật pháp, thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa. Nếu không có tiền, sẽ phải cầm thế chấp cửa hàng gia đình, nếu còn không cách nào trả lại, lại bị người cầm báo huyện nha, tức phải ngồi tù. Mỗi ngày ở trong lao gian khổ làm việc tay chân, cố gắng kiếm tiền, cho đến khi trả sạch món nợ, mới được ra khỏi tù.

"Tiểu thư, tha ta! Tha cho ta đi!" Ở trong lao ba ngày, Tạ Thanh Vinh đã chịu đủ rồi, nàng ta không bao giờ muốn trở lại chịu tội nữa. Nàng ta nước mắt nước mũi ôm lấy bắp đùi Tiêu Văn, kêu khóc nói: "Ta nguyện làm nô tỳ trả nợ, cầu xin tiểu thư đừng việc kiện lên quan phủ cấp trên!"

Tiêu Văn trào phúng nói: "Chỉ bằng ngươi, trả nổi năm vạn lượng và mười sáu tấm khế đất này sao?"

Tạ Thanh Vinh hấp tấp đáp lại: "Ta còn có một đứa con gái và một đứa con trai, cũng có thể bán cho tiểu thư!"

Một cước đá văng Tạ Thanh Vinh nịnh hót nhào tới trước, Tiêu Văn cười lạnh một tiếng: "Ngươi cho rằng ta cần sao?"

Thấy mềm không được, Tạ Thanh Vinh lập tức cứng rắn. Nàng bỏ dậy, cười lạnh một tiếng: "Ngươi có biết thế chủ của cháu ngoại ta là ai! Là trưởng nữ đương kim Tiêu thượng thư Tiêu Văn! Hôm nay, ngươi hại ta bỏ tù, Tiêu gia nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Tiêu Văn là thế chủ của cháu ngoại ngươi....."

Thấy Tiêu Văn cúi thấp đầu, như đang ngẫm nghĩ, Tạ Thanh Vinh cho là Tiêu Văn sợ, lập tức nói: "Đúng vậy, làm sao, biết sợ sao?"

"Sợ? Sao ta phải sợ nàng đây?"

Vừa nghe đến vị hoàn khó Tiêu Văn này, dân chúng tầm thường đã sớm bị hù dọa, cho nên Tạ Thanh Vinh mới lợi dụng Tiêu Văn làm bia đỡ đạn. Nhưng nàng vạn vạn không ngờ, hôm nay mình lại đạp phải đinh sắt! Thế nhưng đối phương không sợ Tiêu Văn, không sợ Tiêu gia?

"Không trả tiền cũng có thể. Vậy ngươi nói cho ta biết, Tạ Hân Tuyên là do ngươi giết? Tạ Sơ Thần mất tích đã xảy ra chuyện gì?" Thấy vẻ mặt Tạ Thanh Vinh khiếp sợ, Tiêu Văn cúi người xuống, cười híp mắt hỏi: "Hiện tại, chỉ cần ngươi nói cho ta biết chân tướng ba năm trước đây, tiền nợ kia được xóa bỏ, nếu không....."

Tạ Thanh Vinh vội vàng phản bác: "Ngươi chém gió cái gì, tại sao ta có thể giết tỷ tỷ chứ! Không cho phép ngươi vu oan ta!"

Tạ Thanh Vinh nóng nảy, hốt hoảng, biểu hiện sợ hãi. Nàng càng phản bác mình không phải là hung thủ, Tiêu Văn lại càng bắt được dấu vết trên nét mặt hoảng sợ đó của nàng ta.

"Được, rất tốt." Tùy ý bị dọa sợ một phen, Tiêu Văn vuốt ve tóc rơi bên tai, khẽ cười ở bên tai Tạ Thanh Vinh nói: "Quên nói cho ngươi biết, ta, chính là Tiêu Văn, dòng chính nữ Tiêu gia, thê chủ Tạ Sơ Thần—— Tiêu Văn! Mới vừa rồi ngươi nói muốn tìm ta tính sổ, không cho Tiêu Văn ta quả ngon để ăn, là ai chứ?"

"Ngươi...ngươi! Tiêu ——" Tạ Thanh Vinh kinh ngạc tròn to cặp mắt, đang muốn nói ra tên tuổi Tiêu Văn thì đã bị Họa Hạ giả trang nhà cái đánh cho bất tỉnh tới, lại bị Vân Yên cố ý kêu quan sai tới áp tới Hình bộ.

Hình bộ là nơi dùng để thẩm lý vụ án trọng đại của Đông Ngụy quốc, tranh cãi bình thường tự nhiên không vào được đại đường Hình bộ, phạm nhân bình thường cũng không được vào đại lao Hình bộ. Trong đại lao Hình bộ, là nhốt phạm nhân cực hung ác, tỷ như tội nhân tư thông với địch bán nước, lại tỷ như người mang tội giết người.

Tạ Thanh Vinh bị Tiêu Văn trạng cáo ba tội lớn mưu sát Tạ Hân Tuyền, độc sát Thẩm thị và cướp đoạt Tạ gia, này lên Hình bộ, dĩ nhiên chứng cứ cũng không đầy đủ, dù sao đã ba năm rồi, không cách nào trở lại hiện trường án mạng năm đó.

Cho nên, Tạ Thanh Vinh chống chế mọi cách, thậm chí vô cùng oan uổng nói là do Tiêu Văn cố ý bày kế hại nàng.

Dĩ nhiên tất cả đều nằm trong dự liệu của Tiêu Văn.

Luật pháp Đông Ngụy rất nghiêm nghị, trong hình pháp có viết: "Cố ý giết người, một mạng trả một mạng!" Mà mưu hại tộc trưởng thân là trưởng tỷ, càng thêm tội không thể tha thứ.

Hiện tại, nếu Tạ Thanh Vinh thừa nhận mình mưu hại Tạ Hân Tuyền, lúc này nàng ta sẽ bị phán tử hình. Cho nên, nàng ta vệt chết còn cứng mồm, sống chết không chịu nhận tội.

"Tiêu hiền chất, hôm nay nhân chứng vật chứng chưa đủ, Tạ Thanh Vinh lại chậm chạp không chịu nhận tội, bá mẫu không thể nhốt Tạ Thanh Vinh quá lâu..... Đợi thêm ba ngày nữa, là phải thả nàng trở về....."

Hình Bộ Thượng thư Phương Chính Thanh là bằng hữu tốt của Tiêu Ngọc Dung, người cũng như tên, ngay thẳng, thanh liêm, cho nên tuổi còn trẻ đã được nữ hoàng trọng dụng, đảm nhiệm chính nhất phẩm Hình Bộ Thượng Thư, cũng được dân chúng Kinh Thành kính yêu.

Lúc này, nàng được Tiêu Ngọc Dung nhờ vả, cho Tiêu Văn mượn đại đường Hình bộ dùng. Chỉ là, Hình bộ thẩm án cũng không phải là trò đùa, không có chứng cứ xác thực cũng không thể nhốt nghi phạm. Mà Tiêu Văn lại mang danh hoàn khổ, Phương Chính Thanh có chút bận tâm, Tiêu Văn có quan báo tư thù hay không, hoặc là chơi đùa ác ý. Chỉ là khó được bạn tốt thỉnh cầu, nàng thật sự là không cách nào từ chối.....

Về mặt Phương Chính Thanh bất đắc dĩ, Tiêu Văn mỉm cười mà tự tin nói: "Bá mẫu yên tâm, Văn Nhi cũng không phải là quan báo tư thù. Trong lòng Văn Nhi có diệu kế, đợi lát nữa nhất định có thể để cho Tạ Thanh Vinh hiện ra nguyên hình!"

Một nén nhang sau, quan sai Trần Kỳ trong huyện nha bị người của Hình bộ áp giải lên đại đường. Nàng nhìn Hình Bộ Thượng Thư ngồi nghiêm chỉnh, lại nghĩ đến tin đồn Tạ Thanh Vinh bị bắt trên phố, bị sợ đến cả người mềm nhũn.

Hai tay thả lỏng sau lưng, Tiêu Văn lạnh lùng tiến lên, mặt lộ vẻ uy nghiêm: "Trần Kỳ, Tạ Thanh Vinh đã lời khai, nói mình mưu hại Tạ Hân Tuyền, còn mua chuộc người làm giả lời khai. Ngươi có biết tội của ngươi không!"

Tạ Thanh Vinh bị nhốt vào đại lao Hình bộ, nhất định là phạm vào đại án, hơn nữa có mười phần chứng cứ. Trần Kỳ đã sớm lo lắng sợ hãi, hôm nay bị Tiêu Văn đe dọa, cả người nàng ta run một cái, không dám đập đầu với Hình Bộ Thượng Thư ngồi nghiêm chỉnh và Tiêu Văn nói: "Tiểu nhân sai lầm rồi! Tiểu nhân không nên bị ích lợi dụ dỗ, sửa đổi lời khai."

Tiêu Văn nghiêm mặt, hung tợn nói: "Niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, chỉ cần ngươi thành thật khai báo, cũng ký tên đồng ý nhận tội, chỉ xử mấy năm. Nếu không, phán ngươi và Tạ Thanh Vinh tội liên đới, tử tội luận xử!"

Về mặt Tiêu Văn nghiêm lệ như thế Trần Kỳ bị sợ đã sớm hoảng hồn, như gà con mổ thóc liều mạng gật đầu, đành hoảng khai báo chuyện đã xảy ra.

Thì ra là ba năm trước đây, Tạ Thanh Vinh để cho người ta tấy máy tay chân trên xe ngựa thì để lại bằng chứng không cách nào tiêu diệt. Trần Kỳ đang tra án thì cố ý che giấu chứng cứ, dùng chuyện này lường gạt Tạ Thanh Vinh năm trăm lượng bạc. Trong ba năm, nàng ta lại lục tục lừa gạt chừng hơn năm ngàn lượng, khó trách tiền trong tay Tạ Thanh Vinh càng ngày càng ít.

Hôm nay, thấy chuyện âm ỉ đến Hình bộ, Trần Kỳ cho rằng Tạ Thanh Vinh chết chắc. Nàng sợ mình bị xử tội liên đới, lập tức bỏ xe bảo vệ tướng, liều mạng phải hắt đen Tạ Thanh Vinh, hi vọng mình có thể được xử nhẹ một chút. Ai ngờ, tâm lý sợ chết của nàng như vậy, trùng ngay mưu kế của Tiêu Văn.

Nhìn Trần Kỳ ký tên đồng ý thừa nhận tội, khóe miệng Tiêu Văn nở nụ cười càng lúc càng lớn. Nàng giơ một tay lên, Vân Yên và Họa Hạ áp giải Tạ Thanh Vinh bị trói hai tay lên đại đường.

Tạ Thanh Vinh bị điểm á huyết, cả người bị trói không thể động đậy, chỉ có thể mở to mắt, liều mạng sử dụng ánh mắt cắn chết Trứ Trần kỳ.

Tiêu Văn giải khai á huyết Tạ Thanh Vinh, giờ thư nhận tội trong tay lên, cười đến hết sức càn rỡ.

Một lúc sau, Tiêu Văn xé mặt nạ da người trên mặt, khom người thật sâu cúi chào Phương Chính Thanh, cung kính nói: "Hôm nay nhân chứng vật chứng đều ở đây, xác nhận ba năm trước đây Tạ Thanh Vinh mưu hại đích tỳ, xin Phương bá mẫu xử Tạ Thanh Vinh tử tội!"

Trần Kỳ kinh ngạc miệng mở lớn, mà Tạ Thanh Vinh tức giận đờ đờ nhào tới, dùng cơ thể hung hăng đụng tới, đè thân thể mập mạp của Trần Kỳ ở phía dưới: "Ba năm nay, ta cho ngươi bao nhiêu tiền, ngươi lại dám đứng ra làm chứng!!! Ngươi hại ta bị phán tử hình, ta cũng không cho ngươi chết từ tế!"

Tiêu Văn là hoàn khổ, người khác có lẽ không biết chỉ nghe tên, không biết diện mạo, nhưng Trần Kỳ thân là quan sai sao lại không biết.

Bị Tạ Thanh Vinh đánh đau, nàng ta mới giật mình hiểu ra mình trúng kế của Tiêu Văn. Nhưng hôm nay nàng sao dám nói Tiêu Văn và Hình Bộ Thượng Thư không đúng, đương nhiên là muốn giảm bớt tội của mình, cố gắng vì mình giải vây.

Nàng cười lạnh một tiếng, đẩy Tạ Thanh Vinh ra, nhìn Phương Chính Thanh nói: "Đại nhân, tiểu nhân còn biết một chuyện. Tạ Thanh Vinh từng bỏ tiền sai một đám côn đồ bắt cóc Tạ công tử, cố gắng diệt khẩu!"

"Cái gì!" Tiêu Văn đề thấp tiếng rống giận, cũng lấy tốc độ sét đánh xốc Tạ Thanh Vinh không có năng lực phản kháng chút nào lên.

Tính tình Tạ Sơ Thần thay đổi, nhất định do ba năm trước đây đã gặp phải chuyện gì! Không ngờ lại là do Tạ Thanh Vinh phái côn đồ bắt cóc Sơ Thần! Vậy hẳn đã gặp chuyện gì?

Vừa nghĩ tới Tạ Sơ Thần bị uất ức, trong lòng Tiêu Văn trào lên một cỗ sát khí nồng nặc, hận không được lập tức cắt tên đầu sỏ gây nên trước mắt thành tám khúc.

Ánh mắt nàng lạnh lùng như băng, hàm chứa sát khí ngập trời: "Ngươi làm gì đối với Sơ Thần, ngoan ngoãn khai báo cho ta, nếu không ta nhất định khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong! Không, ta nhất định khiến cả hai ngươi cũng sống không bằng chết!"

Về mặt Tiêu Văn âm u kinh khủng, khiến trong lòng Tạ Thanh Vinh không ngừng rét lạnh. Hai chân nàng ta mềm nhũn, té quỵ trên đất, giọng run run nói: "Tiêu tiểu thư, tha mạng!"

"Nói!" Giọng Tiêu Văn cắn hận cắt đứt nàng ta khóc lóc kẻ lẻ, nắm chắc quả đấm

"Mặc dù có, nhưng..... Bắt cóc cũng không có thành công....."

Tiêu Văn giận dữ: "Nói bậy, Sơ Thần cũng mất tích ba ngày! Hơn nữa tính tình thay đổi!"

"Thật, ta cũng không hề nói dối, những người đó cũng bị..... Giết!" Tim gan Tạ Thanh Vinh run sợ trả lời, chỉ sợ dưới cơn nóng giận Tiêu Văn đánh chết mình.

"Giết?" Tiêu Văn nỉ non một câu, cau mày lại: "Người nào giết?"

"Tiểu nhân không biết, là thật sự không biết....." Thân thể mập mạp giãy dụa, Tạ Thanh Vinh bỏ nhào quỳ gối dưới chân của Tiêu Văn, càng không ngừng dập đầu nói: "Tiêu tiểu thư, tha mạng! Năm đó ta bị ma quỷ ám ảnh, nhưng ngày sau ta nhất định sẽ đối tốt với Sơ Thần! Van ngươi tha cho ta đi!"

Mặc dù trên miệng nàng ta nói như vậy, trong lòng thật ra cực kỳ hối hận, nhưng hối hận không phải là mình đã từng mưu sát Tạ Hân Tuyền, mà là hối hận mình xuống tay lưu tình. Bây giờ nàng ta hận không ba năm trước đây không nhờ cô tận gốc Tạ Sơ Thần và Thẩm thị, hôm nay cũng sẽ không thua trên tay Tiêu Văn rồi.

"Ngày sau nhất định đối xử tốt với Sơ Thần? Ai mà thêm ngươi đối tốt với hắn!" Tiêu Văn nhẹ trào phúng mà cười lên, một cước đá văng thân thể tròn vo của Tạ Thanh Vinh, toàn thân đều là khinh bỉ và sát ý: "Cho nhạc phụ uống quả thuốc phiện ba năm, làm hại nhạc phụ ba năm không thể thấy được ánh sáng. Tùy ý khi dễ Sơ Thần, còn muốn bán Sơ Thần cho Từ Thanh làm thị, hay cho một câu đối tốt với Sơ Thần!"

"Ta...ta....."

"Ba năm trước Tạ Sơ Thần cũng không giống như hôm nay, ba năm sau lại bị ngươi làm hại cửa nát nhà tan, ta không có tự tay làm thịt ngươi, đã là ban ân đối với ngươi, ngươi lại còn muốn van xin đường sống!?"

Tiêu Văn đứng thẳng thân thể, nhìn về phía Phương Chính Thanh vẫn trầm mặc không nói, ánh mắt trầm trầm nói: "Phương bá mẫu liêm minh công chính, tin tưởng án này, nhất định sẽ cho Văn Nhi một câu trả lời hài lòng!"

Tác giả có lời muốn nói: cảm tạ người hầu Tiểu Mạnh vật Grenade ~

Cảm tạ tất cả đặt bản chính 'hôn', cảm ơn các người! Ngày mai dưới sự nỗ lực, ta sẽ xem một chút có thể gấp đôi hay không!

Có phải cảm thấy nữ chủ rất tuần tú, yêu nữ chủ rồi hay không ~

Chương sau, nữ chủ sẽ đi tranh công, ha ha ha ha ha, Sơ Thần tới trong lòng ta đi ~

PS: văn này chính là nữ chủ lớn lên ngược cặn bã cung chiều phu đường, chủ yếu là nữ chủ độc lòng phản đầu. Nam chủ ta nhất định sẽ gây dựng hình tượng mạnh, ta hiểu biết rõ nam chủ quá mềm yếu tương đối bị động, có thể không được ưa thích, tựa như nữ chủ từ cặn bã biến thành cường giả vậy, nam chủ cũng sẽ trên đường thích nữ chủ dần dần khôi phục tính khí trước đây, cũng dùng thực lực của mình trợ giúp nữ chủ. Chỉ là, ài, ta chính là thích kiểu mạnh, hiển khi viết nam chủ không biết võ công, hi vọng hần văn mạnh, sau đó muốn cung chiều hai cái ngược một cái, lại cung chiều hai cái ngược một cái nữa (mẹ, chính là cái này biantai (biến thái!)) (3" ∠) _

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thích người cười

Nhìn về mặt Tiêu Văn nghiêm nghị, kiên quyết mười phần, Phương Chính Thanh chợt ý thức được, vì sao Tiêu Ngọc Dung đột nhiên nói Tiêu Văn thay đổi.

Trần Kỳ và Tạ Thanh Vinh chính là châu chấu trên một sợi dây, nếu không có kết quả hôm nay, Trần Kỳ chắc chắn sẽ không phản bội vị tài chủ kiểm tiền Tạ Thanh Vinh này.

Nhưng Tiêu Văn bố trí quá mức xảo diệu, đầu tiên là khiến Tạ Thanh Vinh thua lớn, đánh bạc thiếu nợ kèch xù, rồi bắt nàng tới Hình bộ, trùng trùng điệp điệp làm cho mọi người đều biết, mà Tiêu Văn chính là muốn lợi dụng uy danh Hình Bộ Thượng Thư nàng, âm thầm tạo áp lực cho Trần Kỳ, khiến Trần Kỳ làm tường Tạ Thanh Vinh bị áp tới Hình bộ tra hỏi là bởi vì vụ án ba năm trước đây. Vì vậy, Trần Kỳ vì tự vệ, ký xuống thư nhận tội, nhất nhất khai ra tội trạng của Tạ Thanh Vinh.

Lập tức từ không hề có chứng cứ, đột nhiên lật bàn biến thành nhân chứng vật chứng đều có, ván này Tiêu Văn bắt vô cùng chuẩn trúng ngay tử huyết Tạ Thanh Vinh, để cho nàng ta không còn lời nào chống chế cãi lại.

"Phương đại nhân, ngài đây là đang xử án sao?" Một đạo giọng nói dịu dàng từ cửa vang lên, Tiêu Văn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái áo lam chậm rãi tiến vào, ánh mắt nghi ngờ quét mắt một vòng, cuối cùng dừng lại ở trên người của Tiêu Văn.

Cả người Tiêu Văn run lên, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt. Người tiến vào đại đường không phải ai khác, chính là Thị Lang bộ Hình Lưu Ngọc, cũng là một trong số quan chủ thẩm năm đó xử án Tiêu gia.

Kiếp trước, Tiêu gia bị vu hãm tư thông với địch bán nước thì án này chính là giao cho Hình bộ chủ thẩm. Phương Chính Thanh mấy lần nói Tiêu gia là vô tội, ngay lúc đó lại bị Thị Lang bộ Hình Lưu Ngọc vu hãm là đồng mưu, cuối cùng bị nữ hoàng bãi nhiệm quan chức, tổng vào đại lao.

Mà Lưu Ngọc thăng lên chức Thượng Thư, cũng đảm nhiệm quan chủ thẩm án Tiêu gia tư thông với địch bán nước.

"Thảo dân gặp qua Lưu đại nhân." Giật mình sợ sát ý trong mắt mình bị đối phương nhìn ra, Tiêu Văn lập tức rũ thấp đầu xuống, cắn chặt môi, mãnh liệt không chế mình không xông lên trước đánh nàng ta một trận.

Ngoại trừ Vân bên cạnh Yên Tiêu Văn, mấy người còn lại cũng không có nhận thấy Tiêu Văn khác lạ, mà ánh mắt Lưu Ngọc từ lâu đã nhìn về Phương Chính Thanh trên đài cao.

Nhìn thấy khốn hoặc trong mắt Lưu Ngọc, Phương Chính Thanh sáng lẫm nói: "Lưu Ngọc, người tới vừa đứng. Án Tạ Hân Tuyên, hôm nay xuất hiện nhân chứng vật chứng mới, Bồn quan tuyên bố, án này phúc thẩm. Hiện tại, người áp Tạ Thanh Vinh vào đại lao Hình bộ, nghiêm hình thẩm vấn!"

Tuy nghi ngờ vì sao Phương Chính Thanh phải phúc thẩm vụ án nhỏ từ tận ba năm trước đây, nhưng nhìn thấy Tiêu Văn ở đây, Lưu Ngọc cũng không có hỏi nhiều, mà cúi đầu cung kính nói: "Dạ, đại nhân."

Hình bộ phán hình, là cần phải tiến hành quá trình tra hỏi, tội tử hình phần lớn là sẽ bị trảm.

Mà phạm nhân nhốt ở trong đại lao Hình bộ, không phải tội tử hình thì chính là ác nhân làm nhiều việc ác, cho nên, Tiêu Văn cũng không hy vọng Tạ Thanh Vinh sẽ chết sớm như vậy, mà là để cho nàng ta ở trong ngục cảm thụ hành hạ năm đó nàng phải chịu, cảm thụ khát vọng sinh tồn, hoảng sợ đối với cái chết.

Nhưng án Tiêu gia tư thông với địch bán nước, lại chỉ dùng năm ngày, liền xử Tiêu gia tịch thu tài sản cả nhà giết kẻ phạm tội, thậm chí không đợi thu hết về, đã áp cả nhà Tiêu gia lên pháp trường.

Cấp bách như vậy, khó nén mờ ám trong đó!

Cho nên, Sở Mộ Thanh là chủ mưu, thì Lưu Ngọc được thăng lên Hình Bộ Thượng Thư nhất định là đồng lõa!

Trước khi đi, Tiêu Văn biểu đạt cảm tạ việc hôm nay với Phương Chính Thanh. Nếu không phải Phương Chính Thanh cho nàng mượn Hình bộ dùng một chút, muốn xử tội Tạ Thanh Vinh, cũng không có nhanh chóng dễ dàng như vậy.

"Phương bá mẫu, Văn Nhi còn có một chuyện muốn nói với ngài. Hi vọng trong ngày thường bá mẫu chú ý Lư Ngọc nhiều một chút, nếu là ——"

Nói xong, Tiêu Văn cảm thấy lời nói này của mình quá mức đường đột. Phương Chính Thanh và Lư Ngọc làm đồng liêu nhiều năm, nàng chột nói Lư Ngọc không tốt, có thể kiện nàng hay không đây? Có thể cho rằng mẫu thân phái nàng tới ly gián hai người họ hay không?

Sống lại một đời, Tiêu Văn đã sớm không còn đơn thuần như ngày xưa, một chuyện sẽ xem xét đến nhiều phương diện. Giờ phút này, nàng chân chừ một chút, khe khẽ mở miệng: "Là Văn Nhi đường đột."

Phương Chính Thanh đã phải lau mắt mà nhìn đối với Tiêu Văn, thậm chí đối với biến chuyển mơ hồ của nàng sinh ra lòng hiếu kỳ. Hôm nay, nghe Tiêu Văn trình trọng dặn dò như thế, nàng neho mắt, trong lòng ghi nhớ.

"Đa tạ hiền chất, ta sẽ chú ý."

Cáo biệt Phương Chính Thanh, Tiêu Văn cũng không có tới Ninh phủ, mà là xin Ninh Thái Phó nghỉ, về thẳng Tiêu phủ.

Mặc dù gặp Lư Ngọc, khiến tâm tình Tiêu Văn không tốt, nhưng vừa nghĩ tới mình đã báo được thù cho Tạ Sơ Thần, Tiêu Văn lập tức cấp bách lại mong đợi trở về phủ, muốn nói cho Tạ Sơ Thần tin tức tốt này.

Nhưng khi tới Mai viên thì nàng chột trở nên thận trọng trù trừ, không biết nên mở lời với Tạ Sơ Thần thế nào.

Nói chân tướng năm đó mẫu thân hấn qua đời cho Sơ Thần, có thể chạm vào vết thương của hấn hay không?

Có muốn nói tới chuyện hấn mất tích hay không?

Tính tình Sơ Thần đã bồi vì chuyện này mà thay đổi lớn, nếu bị kích thích lần nữa.....

Trong khi Tiêu Văn lè mề rồi rằm ở bên ngoài Mai viên thì bên trong Mai viên truyền đến tiếng đọc sách. Âm thanh trong suốt dịu dàng, như tiếng nước chảy, thanh nhã mà thông suốt.

Giọng nói động lòng như vậy, khiến trái tim Tiêu Văn rung động. Bước chân nàng không nhịn được chậm lại, nhẹ nhàng nhón chân lên, đi vào trong sân.

Ánh mặt trời tà sái chiếu rọi ở trên cây hòe, xuyên thấu qua tầng tầng khe hở, rơi vào trên người thiếu niên ngồi ngay thẳng dưới tàng cây. Thiếu niên một thân trường bào thuần trắng, tóc đen như mực buộc lại bằng một mảnh lụa mỏng. Vài sợi tóc theo gió chập chòn, nhẹ nhàng phát qua gò má tròn bóng như ngọc của hấn.

"Nhân Chi Sơ, tính bốn thiện. Tính tương cận, tập tương viễn....."

Ngón tay thon dài lật xem sách, lúc sáng lúc tối mang theo ấm áp nhu tính, mi mục như họa dung nhan dịu dàng như nước.

Tiếng nói hấn vừa dứt, bên cạnh xuất hiện một đầu nhỏ gât gù hã hê đọc: "Nhân Chi Sơ, tính bốn thiện....."

Ánh mắt Tiêu Văn vẫn nhìn Tạ Sơ Thần, giờ mới chú ý tới nam hài bên cạnh Tạ Sơ Thần. Nam hài ước chừng bốn năm tuổi, mặc một bộ cẩm bào màu lam, gương mặt trắng nõn nà có năm sáu phần tương tự với Tiêu Văn, chính là thứ đệ Tiêu Tiêu của Tiêu Văn.

Hấn học xong một câu, cảm thấy câu đó có chút quán miệng, lập tức nháy mắt trong veo to như nước nhìn Tạ Sơ Thần. Tạ Sơ Thần sờ sờ đầu của hấn, lại mỉm cười lặp lại mấy lần. Có lúc, đừng phải chỗ rất nhiều chữ thì Tạ Sơ Thần cũng sẽ đọc không lên được. Hấn liền lật tự điển trong tay, dạy nam hài từng chữ từng chữ.

Ánh mắt hấn dịu dàng, khóe miệng thủy chung mang theo nụ cười thản nhiên.

Đội học xong Tam Tự kinh, Tiêu Tiêu quậy ầm ĩ muốn cùng Tạ Sơ Thần, Chiêu Nhi chơi trò trốn tìm, thậm chí thừa dịp lúc Tạ Sơ Thần cúi đầu, nghịch ngợm bò lên lưng của hấn, dùng khăn màu trắng che hai mắt Tạ Sơ Thần. Sau đó, hấn như một làn khói chạy trốn thật xa, tay nhỏ bé mập mạp vỗ ề cho Tạ Sơ Thần tới bắt hấn.

Nhưng Tạ Sơ Thần vẫn cúi đầu thấp xuống, không bắt động, vẻ mặt đáng yêu, hình như rất tức giận.

Tiêu Tiêu hoảng hốt, có chút sợ hãi kêu một tiếng, chỉ sợ Tạ Sơ Thần sẽ tức giận.

Trong lòng Tiêu Văn đau nhói, đang muốn tiến lên dạy dỗ Tiêu Tiêu không tốt thì chỉ thấy Tạ Sơ Thần chột nhào tới chỗ Tiêu Tiêu, tóm lấy xiêm y của hấn bắt được hấn, khóe miệng giương lên, treo nụ cười âm mưu như ý: "Tiêu nhi, bắt được người ~"

Không ngờ đại ca ca luôn luôn dịu dàng thế nhưng dùng quỷ kế, Tiêu Tiêu ngẩn ra. Sau đó, hấn phồng khuôn mặt bánh bao lên, thở phì phò hươ quyền: "Cái này không tính! Chúng ta làm lại, làm lại! Phải kể đến đến mười, lại bắt đầu bắt người!"

"Vậy ta bắt đầu đếm, một, hai..... mười!"

"Công tử người nhảy vọt qua trung gian!"

"Chiêu Nhi, người ở bên đó!"

"Công tử, người giờ trò lừa bịp! Làm lại!"

Không bao lâu, cả khu vườn làm âm ỉ, ngay cả hai gã sai vặt của Thẩm thị và gã sai vặt của Tiêu Tiêu cũng gia nhập trò chơi này. Mọi người cười vui, một hồi người truy ta đuổi, trốn tới trốn lui. Không khí sung sướng như vậy khiến Tiêu Văn trốn ở góc phòng cũng bị cảm động lây lên.

"Hiện tại chỉ còn lại Chiêu Nhi và Tiêu nhi thôi, không biết bản công tử sẽ bắt được ai trước ~" Sau khi bắt được ba người liên tục, Tạ Sơ Thần bị che mắt lại khẽ ngẩng đầu lên, trên mặt tỉnh táo lộ ra vẻ mặt hài lòng dí dỏm, nụ cười kia sạch sẽ tinh khiết, giống như ánh mặt trời ấm áp trong nháy mắt chiếu vào trong lòng của Tiêu Văn.

Thì ra, Sơ Thần cũng có lúc cười đến vui vẻ như thế.....

Chỉ là, ở trước mặt nàng, hình như hắn chưa bao giờ cười như thế, vô luận kiếp trước, hay kiếp này.....

Trong khi Tiêu Văn còn đang buồn buồn có chút mùi dấm thì nàng hoàn toàn không phát hiện, mình than nhẹ một hơi lại bị Tạ Sơ Thần vẫn nín thở ngưng thần nhận ra.

Hắn nhón chân, len lén lục lợi chỗ phát ra tiếng.

Nhận thấy Tạ Sơ Thần đang tươi cười chạy tới chỗ mình thì Tiêu Văn hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, ai ngờ dẫm vào nhánh cây dưới bàn chân, phát ra tiếng "Rắc rắc", hoàn toàn bại lộ hành tung của mình.

Vốn chỉ là hoài nghi, hôm nay nghe được tiếng vang, Tạ Sơ Thần càng thêm xác định nơi đó có người, hắn bước một bước dài vọt tới, một gấu koala ôm chặt đối phương, động tác cực kỳ mạnh, khiến Tiêu Văn ứng phó không kịp, chỉ có thể lúng túng để cho Tạ Sơ Thần vui vẻ ôm.

Hoàn toàn không có ý thức người mình ôm, cũng không phải là Chiêu Nhi mà mình nghĩ. Tạ Sơ Thần ôm chặt cô gái trước mắt, cười khẽ một tiếng, tự tin hả hê.

"Còn dám trốn, bị bản công tử bắt được rồi!" Hắn ôm ôm, phát hiện cảm giác không đúng lắm, hình như cao hơn một chút, gầy một chút, trước ngực thật cao, đè vào lồng ngực của hắn.....

Nụ cười hưng phấn đỏ ửng gần trong gang tấc, trên mặt có một tầng mồ hôi hột. Giọng nói thanh linh nhu tính ấm áp quanh quẩn, gió nhẹ mùa hè bao quanh, từng tiếng lượn lờ ở bên tai Tiêu Văn, khiến tinh thần Tiêu Văn không khỏi yên ổn, thậm chí nơi ngực có cảm giác hạnh phúc khó có thể nói hết.

Tay nàng duỗi một cái, kim lòng không được ôm Tạ Sơ Thần.

"Đúng vậy, bị người bắt được....."

Giọng nói khàn khàn quen thuộc nhẹ nhàng vang lên ở bên tai, mang theo sự êm ái không nói ra được, Sơ Thần run lên, nhưng hắn rất vui sướng, giọng nói này là Tiêu Văn đấy!

Tiêu Văn không phải ở Ninh phủ sao?!

Tạ Sơ Thần vội vàng kéo bật mắt xuống, đập vào mắt quả thật là dung nhan Tiêu Văn đêm nào cũng xuất hiện trong mộng của hắn. Cả người hắn mềm nhũn ra, hai chân run lên, lại sợ phải nhào vào trước ngực Tiêu Văn.

Nhưng rất nhanh, hắn lại thấp thỏm đẩy Tiêu Văn ra, mặt nóng như đốt, tim nhảy bùm ồm không ngừng.

Trời ạ, hắn đã làm gì!

Cũng lớn như vậy, vẫn còn chơi trò chơi, thê chủ có thể cảm thấy hắn rất ngây thơ hay không?

Trong lòng Tạ Sơ Thần khổ não mà rối rắm, vốn chính là người đơn thuần, lo lắng trung trung như vậy, tất cả vẻ mặt cũng hoàn toàn hiển lộ ở trên mặt.

Tiêu Văn không thích thấy hắn cau mày, thích thấy hắn cười ngọt ngào. Nàng nghĩ không hiểu, người mới vừa rồi còn cười đến vui vẻ như vậy, vì sao vừa gặp mình, gương mặt lại khổ sở như vậy.....

Chẳng lẽ nàng, thật sự có đáng sợ như vậy sao?

Nghĩ như vậy, tâm tình Tiêu Văn buồn bực. Cả khuôn mặt nàng căng thẳng lại, đáng vẻ hùng hổ thật giống như người khác thiếu nàng rất nhiều tiền, đừng nhắc tới có bao nhiêu dọ người.

Nhìn lên thấy mặt Tiêu Văn mang sát khí, Tiêu Tiêu bị sợ trốn phía sau cây, nhưng lại thấy Tiêu Văn "bất bở" Tạ Sơ Thần, đáng vẻ hung dữ hỏi tội, Tiêu Tiêu rúc đầu, từ phía sau cây đi ra, nhỏ giọng mở miệng: "Đại tỷ, là ta..... Tới trong sân Sơ Thần ca ca chơi, là ta kéo Sơ Thần ca ca chơi trò chơi....."

Nghe được trong phủ có một đại ca ca xinh đẹp, Tiêu Tiêu không nhẫn nại được lục lọi tới đây, muốn đại ca ca bồi mình chơi. Nhưng đại tỷ dữ như vậy, ngộ nhờ trùng phạp đại ca ca thì phải làm thế nào!

Vì vậy hần Nhất Cổ Tác Khí* chần trước người Tạ Sơ Thần, dáng vẻ gà mẹ bảo vệ gà con của hần: "Người không cần khó xử Sơ Thần ca ca..... Tất cả đều là lỗi của Tiêu nhi..... Muốn mắng thì mắng ta đi..... Không cần khi dễ Sơ Thần ca ca....."

*Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm ("Tả Truyện" Trang Công thập niên: "phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt". Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Nghĩ đến Tiêu Văn trước kia hung ác, Tiêu Tiêu mới vừa nổi lên dũng khí trong nháy mắt biến mất, hần càng nói càng sợ, mắt phượng xinh đẹp úy khuất nước mắt khẽ chuyển, rồi lại sợ khóc ra thành tiếng bị Tiêu Văn chán ghét, không thể làm gì khác hơn là chặt chẽ cắn môi, lông mi thật dài sợ hãi khẽ run.

Tiêu Văn giương mắt, quả thật nhìn thấy những người khác trong sân bị sợ đến lạnh run té quỵ xuống đất.

Trong nháy mắt, Tiêu Văn rối loạn, nàng rút khoe miệng, cứng rắn nặn ra nụ cười: "Người và Sơ Thần không có lỗi, sao ta lại phải mắng người chứ?"

Tiêu Văn đi tới chỗ Tiêu Tiêu, tướng tượng giống như Tạ Sơ Thần dịu dàng sờ đầu của hần, ai ngờ đối phương giống như gặp quỷ trốn sau lưng Tạ Sơ Thần, "Oa" một tiếng khóc lớn.

"Đại tỷ ta sai lầm rồi, đừng đánh ta....."

Tạ Sơ Thần vừa an ủi Tiêu Tiêu bị dọa sợ, vừa khẩn trương giải thích: "Thê, thê chủ! Là ta không cẩn thận..... Cùng Tiêu nhi không có quan hệ.....! Người đừng tức giận....."

"Sơ Thần, ta không có tức giận....."

"Thật, thật sao?"

Khuôn mặt Tiêu Văn của trong nháy mắt đen xì! Một lúc lâu sau, nàng vuốt mặt của mình, sâu kín hỏi: "Sơ Thần, ta thật sự có đáng sợ như vậy sao? Thế nào vừa thấy ta, lại sợ như vậy chứ....."

Mới vừa rồi bộ dạng thê chủ nghiêm mặt, xác thực rất hung. Nhưng hần thân là phu lang, tại sao có thể nói thê chủ hung, mà tổn hại mặt mũi của thê chủ chứ.....

Vì vậy Tạ Sơ Thần khó xử nhăn mày lại, suy tư thế nào không tổn thương tự tin của thê chủ, lại trả lời hoàn mỹ vấn đề này.

Uy nghiêm! Đúng, thê chủ chỉ là uy nghiêm một chút, không phải hung!

Nhưng cố tình hần chưa trả lời, Tiêu Tiêu trong ngực hần đã mím môi, sợ hãi giành đáp: "Hung! Đại tỷ, vẫn hùng hổ..... Sợ, Tiêu Tiêu sợ....."

Tiêu Văn sợ hình tượng mình ở trong lòng Tạ Sơ Thần bị sụp đổ, vội vàng vội vàng hỏi ngược lại: "Ta...ta nào có hung với người!"

Kiếp trước, Tiêu Văn luôn luôn khi dễ thứ hệ, tự nhiên sẽ không để ý tới vị Tam đệ Tiêu Tiêu này, sao lại hung hần chứ.....

Nghĩ như vậy, trong lòng Tiêu Văn uất ức, lại thấy Tiêu Tiêu phồng mặt bánh bao lên, có lý có cứ nói: "Mười ngày trước, ta cũng chỉ muốn tìm một đại ca ca xinh đẹp chơi, thế nhưng đại ca ca lạnh nhạt không để ý tới người, sau đó đại tỷ người liền hung dữ mắng ta, còn đuổi ta đi!" Nói xong, hần hơi sợ chui vào trong ngực Tạ Sơ Thần, cọ cọ lấy lòng.

"Đại ca ca đó ta không thích, chỉ có Sơ Thần ca ca tốt ~ Sơ Thần ca ca ôm ôm!"

Tạ Sơ Thần vừa đoán thì đoán ra đại ca ca trong miệng Tiêu Tiêu là chỉ người nào, trong lòng hần hài lòng, chân mày khẽ gợn lên.

Xem ra Quý Thư Mặc cũng không phải là người người đều thích ~

Nghĩ vui vẻ như vậy, Tạ Sơ Thần len lén liếc Tiêu Văn một cái, lại thấy Tiêu Văn âm trầm xụ mặt. Trong lòng hần ề ề run lên, tâm tư căn bản không cách nào nhìn được, đang không ngừng so sánh mình và Quý Thư Mặc.....

Cuối cùng, trong lòng hần dấm chua nghĩ, dù Quý Thư Mặc bị mọi người không thích, nhưng chỉ cần Tiêu Văn thích, thì hần nhất định kém với hần ta.....

Tiêu Văn nào biết giờ phút này Tạ Sơ Thần chua chát nhỏ mọn, nàng vuốt vuốt gò má cứng ngắc, chột nhếch mắt phượng, làm ra vẻ mặt quý khí hài cô quái, cũng nhẹ giọng nói: "Trước kia là tỷ tỷ sai rồi, về sau tỷ tỷ nhất định sẽ không hung người."

Tạ Sơ Thần bị kinh sợ trợn mắt há hốc mồm, người còn lại cũng bị dọa sợ đến hóa đá.

Đầu nhỏ của Tiêu Tiêu từ trong ngực Tạ Sơ Thần chui ra, mắt to trong veo như nước nghi ngờ nháy nháy, nghi ngờ hỏi: "Tỷ tỷ thật không hung Tiêu nhi, vô luận Tiêu nhi làm cái gì, đều không hung?"

Tiêu Văn nghiêm nghị gật đầu: "Thật."

Mười ngày trước, Tiêu Văn đang thử đồ cưới với Quý Thụ Mặc. Tiêu Tiêu nghịch ngợm gây sự chút, muốn Quý Thụ Mặc chơi trốn tìm với hắn, lại bị Tiêu Văn lạnh giọng quát lui. Không nghĩ tới tiểu tử này lại mang thù nhớ đến bây giờ, lại còn tố cáo nàng ở trước mặt của Tạ Sơ Thần! Đây không phải là ảnh hưởng hình tượng thê chủ hoàn mỹ của nàng sao!

Nàng dữ tợn chỗ nào! Nàng căn bản không hung được không!

Kiếp trước, Tiêu Tiêu rất thích Tạ Sơ Thần, cho tới khi Tiêu Văn đuổi Tạ Sơ Thần tới biệt viện thì Tiêu Tiêu làm âm ỉ ở trước mặt nàng thật lâu. Khi đó nàng mới biết, vị Tam đệ này vẫn len lén tìm Tạ Sơ Thần chơi, tình cảm của hai người thân mật vô cùng.

Không ngờ sáng nay, nàng ngược lại bắt gặp hình ảnh hai người cùng nhau chung sống, ấm áp như vậy, tự nhiên như vậy, khiến trong lòng nàng không khỏi sinh ra hăm mộ.....

Không được không được, nàng phải hảo hảo mà dỗ dành vị Tam đệ bướng bỉnh này, vì trong lòng Tạ Sơ Thần, hình tượng thê chủ tốt đẹp huy hoàng này của nàng!

Tác giả có lời muốn nói: Tiêu Văn: Σ(°Д°;) Tam đệ, tỷ tỷ đối với ngươi không bạc, vì sao phải chửi bới ta trước mặt phu lang ta! Tỷ tỷ dữ tợn lúc nào! Ngươi nói! Ta bảo đảm không đánh ngươi!

Miệng Tiêu Tiêu xị ra, nhào vào trong ngực Tạ Sơ Thần: Sơ Thần ca ca! Đại tỷ thật hung dữ, ô ô ô ô!

Tạ Sơ Thần tức giận nói: thê chủ!

Tiêu Văn: ㄟ_ㄟ ta sai lầm rồi..... Sơ Thần ngươi hãy nghe ta nói, ta thật sự không hung!

Tạ Sơ Thần gật đầu: thê chủ chỉ là uy nghiêm!

Tiêu Văn: ㄟ_ㄟ Sơ Thần, ngươi ở đây cười trộm, đừng cho là ta không biết!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Một khắc ấm áp

Tiêu Văn chưa từng nghĩ đến, có một ngày mình sẽ vì lấy lòng một đứa bé, lại cầm dây cò bên châu châu, nhớ ngày đó, nàng vì đuổi theo Quý Thụ Mặc mà học, hôm nay lại dùng dụ dỗ ở trên người của tiểu quý.

Nhưng nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn Tiêu Tiêu trắng nõn nà tràn đầy mong đợi, lại thấy Tạ Sơ Thần chớp mắt to mắt tò mò, Tiêu Văn khẽ ho một tiếng, nhanh chóng bện cho bọn hắn một người một con.

Cầm châu châu màu xanh trong tay, Tiêu Tiêu cười khanh khách, lộ ra hai cái răng mèo khá ái. Hắn chơi châu châu, hưng phấn chạy tới chạy lui, thậm chí giẫy dụa thân thể tròn vo, bỏ qua bỏ lại trên lưng Tiêu Văn, hình như hoàn toàn quên trước kia mình rất sợ vị đại tỷ hung hăng này.

Mặc dù kiếp trước Tiêu Văn không thích Tiêu Tiêu, nhưng Tiêu Tiêu lúc nhỏ cũng rất muốn thân cận vị đại tỷ này, tỷ như trong tay đại tỷ luôn có đồ chơi tốt, trong phòng đại tỷ luôn có món ăn ngon này nọ, nhưng sau mấy lần đụng vách tường, hắn dần dần không nhận được mà sợ Tiêu Văn, thậm chí sau khi lớn lên biết đích thứ khác biệt, không thể làm gì khác hơn là núp ở góc mặt nhìn lên đích tỷ nhà mình.

Trước đó vài ngày, Tiêu Văn và Quý Thụ Mặc mặc thử đồ cưới thì Tiêu Tiêu phát hiện đại tỷ mình và đại tỷ phu đều rất đẹp. Hắn nghe lời đồn đãi bên ngoài, tỷ phu làm người hòa thiện (hiền hòa thiện lương), vừa là tài tử thứ nhất Kinh Thành, cho nên muốn chơi với tỷ phu, muốn tỷ phu dạy hắn học, ai ngờ tỷ phu nghiêm mặt, vẻ mặt chán ghét, làm hại mình bị đại tỷ chửi mắng đuổi đi.

Tức chết hắn!

Nghĩ như vậy, Tiêu Tiêu liếc liếc về phía Tạ Sơ Thần, hài lòng gật đầu: vẫn là Sơ Thần ca ca tốt!

Trên lưng nặng trĩu, Tiêu Văn vừa muốn quát lớn, lại nghe được Tiêu Tiêu nhu nhu mờ miệng: "Đại tỷ, ngươi nói không hung ta đấy!"

Tiêu Văn im lặng, không thể làm gì khác hơn là mặc cho Tiêu Tiêu chơi đùa.

Thấy Tiêu Văn thỏa hiệp, Tiêu Tiêu lập tức đưa tay nhỏ bé mập phi ra, rà qua rà lại ở trên mặt Tiêu Văn. Một đôi mắt dí dỏm chớp chớp với Tạ Sơ Thần đối diện, khoe miệng nhếch lên, hiển lộ ra vẻ mặt bướng bỉnh.

Tạ Sơ Thần đang đang cảm châu chấu Tiêu Văn đưa cho hắn cẩn thận từng li từng tí suy nghĩ, vừa ngẩng đầu, lại thấy mặt của Tiêu Văn bị Tiêu Tiêu vẽ bảy uốn tám lệch ra, thậm chí trên đầu Tiêu Văn còn bị ghim hai cái bím tóc. Hắn lập tức "Xi" một tiếng, bật cười.

Thấy mặt Tiêu Văn nghi ngờ nhìn về phía mình, Tạ Sơ Thần liếc mạng ngừng cười, ánh mắt nhanh chóng rời đi chỗ khác, nhưng khóe miệng nhếch lên lại bán đứng tâm tình của hắn.

Tuy biết là Tiêu Tiêu giờ trò quỷ, nhưng thấy Tạ Sơ Thần vui vẻ như thế, chút buồn bực trong lòng Tiêu Văn, lập tức biến thành mây bay. Nhất là nhìn thấy mặt Tạ Sơ Thần cười trộm mà chơi châu chấu trong tay, vẻ mặt dịu dàng ấy là loại cẩn thận lại mến yêu, trong đầu của Tiêu Văn càng thêm ấm áp.

Nàng nhớ, mình cũng cho Quý Thụ Mặc một con châu chấu như vậy, lại bị hắn xem thường khế xì một tiếng, vô tình ném xuống trên đất..... Khế trào phúng nàng ngây thơ.....

"Đại tỷ!" Tiêu Tiêu bò đến trên người của Tiêu Văn, ở bên tai nàng nhỏ giọng mở miệng: "Sơ Thần ca ca là người rất tốt, vị đại ca ca kia là người xấu!"

Hắn mặc dù nhỏ, nhưng biết đích tỷ mình cưới hai vị phu lang, vị đại ca ca kia hung như thế. Sơ Thần ca ca là người rất tốt, hắn không muốn về sau Sơ Thần ca ca bị vị ca ca xấu kia khi dễ!

Tiêu Văn cup mắt suy nghĩ, nhìn thấy vẻ mặt thành thật trên khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của Tiêu Tiêu, trong lòng không khỏi nghĩ: Tiêu Tiêu tuy nhỏ, lại còn hiểu nhìn người tâm hơn nàng kiếp trước, có thể phân biệt được người tốt người xấu.

Nàng gật đầu một cái, nhỏ giọng dặn dò: "Tiêu nhi, hắn không phải ca ca của ngươi, là tỷ phu của ngươi. Biết không, về sau phải gọi tỷ phu."

Tiêu Tiêu ngoe đầu nhìn Tiêu Văn, Tiêu Văn đẩy hắn, thúc giục: "Qua đi, kêu một tiếng tỷ phu."

Tiêu Tiêu mở trừng hai mắt, thấy vẻ mặt Tiêu Văn thành thật, hắn lập tức chạy như bay vào trong ngực Tạ Sơ Thần, giong già hô: "Tỷ phu! Tỷ phu!"

Tạ Sơ Thần còn đắm chìm trong quà tặng nhỏ Tiêu Văn đưa hắn, thỉnh thoảng bị Tiêu Tiêu bỏ nhào về phía trước như vậy, cả người hắn ngã ở trên sân cỏ, không đợi lấy lại tinh thần, truyền tới bên tai từng tiếng "tỷ phu" ngọt ngào.

Tỷ phu?

Giờ phút này, trong lòng Tạ Sơ Thần nói không ra là tư vị gì, chỉ biết mình đang đối diện với ánh mắt Tiêu Văn dịu dàng thì tim lại gia tốc mãnh liệt bắt đầu nhảy lên, cơ hồ khiến hắn hít thở không thông.

Tiêu Văn nửa ngồi, đỡ Tạ Sơ Thần hóa đá từ trên bãi cỏ dậy, lại đưa tay ra dấu sờ đầu nhỏ Tiêu Tiêu, khóe miệng chứa đựng nụ cười dịu dàng: "Thật biết nghe lời ~"

Tiêu Tiêu kiêu ngạo nâng đầu nhỏ lên, phồng má nói: "Tiêu nhi vẫn rất biết điều ~"

Nói xong, hắn đuối tay nhỏ bé dài mập mạp, làm nũng nói: "Đại tỷ, ôm ôm!"

Tiêu Văn mỉm cười mà ôm lấy hắn, Tiêu Tiêu nhếch miệng cười một tiếng, nhanh nhẩu bò đến trên đầu Tiêu Văn, hai chân khế chống ngồi ở trên cổ của nàng, sau đó lúi đầu sam Tiêu Văn, cười hắc hắc.

Tạ Sơ Thần sợ Tiêu Tiêu ngồi sập Tiêu Văn, vội vàng lo lắng nói: "Tiêu nhi, xuống đi!"

Thấy Tạ Sơ Thần khẩn trương vì mình như vậy, Tiêu Văn câu khóe miệng nói: "Sơ Thần ghen tỵ sao? Có muốn ta ôm như vậy hay không?"

Tạ Sơ Thần mắc cỡ mặt đỏ lên, lộp bộp nói không ra nửa câu. Tiêu Văn thấy hắn như vậy trong lòng lại lắc đầu nhăn nhó, lập tức ôm hắn vào lòng.

Nàng nhẹ nhàng cọ gương mặt của hắn, hô hấp ấm áp lao thẳng tới cổ của hắn, thân thiết như vậy khiến Tạ Sơ Thần xấu hổ, lại tràn đầy mong đợi.

Cặp mắt xinh đẹp chớp chớp, lông mi thật dài thì thỉnh thoảng chà nhẹ gò má của Tiêu Văn.

Hông khí mập mờ, lại khiến Tiêu Văn động lòng, hận không được lập tức hôn lên cặp mắt xinh đẹp biết nói chuyện kia.

Mà Tiêu Tiêu thấy hai người thân thiết như vậy, thẹn thùng che mặt, cười khanh khách.

Nhìn từ xa, cảnh tượng ấm áp vui vẻ hòa thuận giống như một nhà ba người. Nhưng Vương thị vội vàng chạy tới cũng đang nhìn thấy Tiêu Tiêu ngồi ở trên cổ Tiêu Văn thì bị dọa sợ đến kinh hồn, nàng xông lên trước lôi kéo Tiêu Tiêu nghịch ngợm phá phách từ trên người Tiêu Văn xuống, thân thể run run té quỵ dưới đất, phá vỡ không khí cơ bay phát phối lúc này đây.

"Đại tiểu thư tha mạng, là Tiêu nhi không hiểu chuyện đụng phải tiểu thư! Xin ngài tha thứ Tiêu nhi!"

Cơ hội trộm hương bị phá hư, Tiêu Văn khó chịu mủi phần, nhưng thấy Vương thị run lấy bảy quỳ trên mặt đất, trong đầu nàng không nhịn được hiện lên cảnh tượng mình chung sống với bọn họ.

Khinh thường, khinh bỉ, xem thường, vênh váo tự đắc..... Kể từ khi Vương thị vào cửa, hình như nàng đối với vị trác quân mềm yếu khiếp đảm này không cho một ánh mắt tốt.

Hôm nay Vương thị sợ nàng như vậy, tất cả đều là chính nàng làm ra.

—— đại tỷ, mẹ bị sao vậy, sao lại không để ý tới ta? Mọi người sao vậy? Sao lại nhiều máu như vậy.....

Tiêu Văn nhẹ rũ mí mắt xuống, ngực buồn buồn căng đến khó chịu.

"Vương trác quân, Tiêu nhi cũng không có làm gì sai." Hồi lâu, Tiêu Văn đưa tay đỡ Vương thị lên, lần đầu tiên vẻ mặt ôn hòa nói: "Là ta để cho hấn ngồi ở trên cô ta chơi đùa."

Tiêu Văn giải thích khiến Vương thị run sợ, mà nàng tự mình đỡ hấn lên, càng làm cho hấn sợ hãi không dứt. Hấn khiếp sợ nhìn về phía Tiêu Văn, không dám tin vị trước mắt này là đại tiểu thư ngày thường vênh váo hống hách!

Tiêu Tiêu lôi kéo vạt áo Vương thị, mím môi nói: "Phụ thân, Tiêu nhi vẫn rất biết điều, không có chọc đại tỷ tức giận....."

"Hồ đồ cái gì!" Vương thị nhỏ giọng quát: "Để cho người đọc sách, người lại chạy ra ngoài chơi đùa! Hiện tại, mau trở về viện với ta!"

Tiêu Tiêu bất mãn phản bác: "Mới rồi Tiêu nhi rất nghiêm túc học Tam Tự kinh! Sơ Thần tỷ phụ có dạy ta!"

Thấy Tiêu Tiêu Ba Lạ Ba Lạ muốn chạy tới chỗ Tạ Sơ Thần, Vương thị liền vội vàng kéo, hấn nở nụ cười với Tiêu Văn nói: "Quấy rầy đại tiểu thư và Tạ phu lang rồi, ta mang Tiêu nhi trở về."

Tiêu Tiêu bị Vương thị níu lấy tránh thoát không ra, hai mắt thật to long lanh nhìn Tiêu Văn và Tạ Sơ Thần, tội nghiệp nháy: "Đại tỷ, đại tỷ phụ, sau này ta còn có thể tìm các người chơi không?"

Thấy Tiêu Tiêu kêu Tạ Sơ Thần tỷ phụ, Vương thị neho mắt. Ở Đông Ngụy, chỉ có chính quân mới có thể xưng hô như thế. Tiêu Văn không có quát lớn, chẳng lẽ là chấp nhận Tạ Sơ Thần là chính quân?

Tiêu Văn mỉm cười nói: "Dĩ nhiên có thể, có rãnh rồi thì bồi bồi Sơ Thần nhiều chút."

"Ừm!"

Sau khi lưu luyến phát tay với Tiêu Tiêu, Tiêu Văn thu hồi ánh mắt, lại thấy Tạ Sơ Thần đứng ở bên người của nàng, ánh mắt dịu dàng vẫn lưu luyến ngắm nhìn Tiêu Tiêu đã đi xa. Nàng cúi đầu hỏi: "Sơ Thần, người biết Tiêu nhi từ bao giờ vậy?"

"Hôm nay mới quen." Nghĩ đến dung nhan Tiêu Tiêu giống quá Tiêu Văn, trong lòng Tạ Sơ Thần hiện lên một cổ ám áp, không nhận được bật thốt lên: "Tiêu nhi thật đáng yêu, làm cho người ta không nhận được thích."

Đáng đáp Tiêu nhi giống thê chủ, làm cho người ta không nhận được thích ~ nếu hấn và thê chủ có một đứa bé, nhất định cũng sẽ đáng yêu giống như Tiêu nhi vậy~

Tiêu Văn ngưng mắt nhìn Tạ Sơ Thần, không buông tha nét mặt nào trên mặt hấn. Thấy mắt phượng xinh đẹp của hấn khẽ nâng lên, mang theo tràn đầy nhu tính, hồ hấp nàng cứng lại, nhỏ giọng mở miệng: "Sơ Thần, người rất thích trẻ con sao?"

Tạ Sơ Thần không chút do dự đáp: "Ừ, rất thích."

Nghĩ đến Tiêu Tiêu khả ái, nghĩ đến cảnh tượng chung sống ấm áp với Tiêu Văn, hấn ngượng ngừng liếc Tiêu Văn một cái, nhỏ giọng thử dò xét hỏi: "Thê chủ, người thích trẻ con không?"

Nếu có thể có một đứa bé với thê chủ, vậy cũng tốt.....

"Ta?" Tiêu Văn trầm mặc một chút, trong mắt nhanh chóng thoáng qua vẻ bối rối.

Đối với trẻ con, Tiêu Văn không quá thích, cũng không không thích. Nhưng mà giờ phút này, nàng vẫn có thể tình huống nhớ lại, khi nàng biết được mang thai Quý Thư Mặc, tâm tình của nàng rốt cuộc có bao nhiêu hưng phấn và vui sướng!

Nàng cả ngày lẫn đêm tràn đầy hạnh phúc được làm mẹ, thông báo khắp nơi, vì đứa bé sắp ra đời mà chuẩn bị quần áo và đồ chơi, thậm chí ngay cả tên cũng đã suy nghĩ một trăm tám mươi cái rồi.

Nhưng cũng cười, nam nhân nàng nâng niu che chở trong lòng bàn tay, đứa con trong bụng, cũng không phải là của mình!

Mà nàng lại tàn nhẫn hơn hại chết thai nhi trong bụng Tạ Sơ Thần, tước đoạt vui sướng làm cha của Tạ Sơ Thần.....

Đứa bé kia, đứa bé kia..... Bị nàng tự tay..... Hại chết.....

Hồi tưởng lại khi đó, ánh mắt Tạ Sơ Thần tuyệt vọng vô hồn, lòng của Tiêu Văn giống như bị từng châm từng châm ghim vào. Nàng khẽ nhắm mắt, rất

lâu sau đó, mới lấy dũng khí hỏi: "Sơ Thần, nếu như sau này, có người hại chết con của ngươi, ngươi sẽ như thế nào?"

Tạ Sơ Thần nhìn đầu lông mày, nhìn chăm chăm Tiêu Văn, hình như không hiểu vì sao nàng hỏi như vậy.

Bị ánh mắt sáng quắc của Tạ Sơ Thần nhìn chăm chăm, Tiêu Văn chột dạ nói: "Ta là nói nếu như....."

"Ta sẽ liều mạng với hắn!" Tạ Sơ Thần nghiêm túc sùng mặt lên, giọng quả đấm nhỏ, tức giận nói: "Bất luận kẻ nào cũng không được làm hại đứa bé của ta!"

Đứa bé của hắn, hắn sẽ bảo vệ tốt, tại sao có thể để người ta đá thương!

Hồi lâu, Tạ Sơ Thần len lén liếc mắt Tiêu Văn một cái, nhỏ giọng hỏi: "Thê chủ, ngươi sẽ bảo vệ ta chứ....."

"Ta....." Tim không tự chủ căng thẳng, đau đớn mãnh liệt và áy náy xông lên nơi cổ họng Tiêu Văn, khiến câu kia ngưng ở cổ họng không thoát ra được.

Thấy Tiêu Văn run môi, mặt phờ phạc nói không ra lời, Tạ Sơ Thần giống như bị cả nhiễm sưng(?), cả người ỉu xiu. Hắn ỉu xiu mà đá đá tảng đá trên đất, buồn buồn thầm nói: "Bất tự còn chưa có trao đổi đây....."

Ở Đông Ngụy, chính phu sinh hạ trường nữ trước, tiểu thiếp và tiểu thị phải được thê chủ đồng ý mới có thể mang thai. Bình thường chỉ có được cung chiêu, mới được đối xử như vậy.

Tạ Sơ Thần buồn buồn nghĩ, mình đã bỏ lỡ cơ hội động phòng với thê chủ rồi, cũng không biết sau này v còn có cơ hội mang thai hay không..... Nếu ngay cả mang thai cũng không có cơ hội, vậy làm sao mà có đứa bé!

Hắn nghĩ, ngược đầu hỏi: "Thê chủ, ta có thể sinh đứa bé cho ngươi không? Ta không xa cầu hiện tại, cũng không xa cầu có thai sớm hơn Quý công tử, chỉ hy vọng sau này già rồi có một đứa bé có thể bồi làm bạn với ta....."

—— thê chủ, có thể để cho ta sinh hạ đứa bé này sao? Ta muốn sinh hạ hắn.....

—— thê chủ, van cầu ngài!

Thân thể Tiêu Văn run lên, cả khuôn mặt càng trắng hơn mấy phần.

Thấy Tiêu Văn chậm chạp không nói, Tạ Sơ Thần rũ cặp mắt xinh đẹp xuống, nói thật nhỏ: "Là Sơ Thần vượt biên giới."

"Không, không phải!" Nhìn thấy Tạ Sơ Thần thất vọng cúi thấp như vậy, tim Tiêu Văn nhảy đến cổ họng, nàng hốt hoảng lắc lắc tay, vội vàng nói: "Ngươi muốn sinh thì sinh, ta tuyệt không ngăn! Vô luận xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ bảo vệ ngươi và đứa bé!"

Tạ Sơ Thần ngờ ngác nhìn mặt đỏ lên, nhìn Tiêu Văn đầu đầy mồ hôi, thật lâu mới đỏ mặt nói: "Đứa bé cũng không phải là một mình ta muốn sinh thì sinh, thê chủ, chúng ta..... Chúng ta còn chưa có....."

Gò má của hắn đỏ tươi, mắt to trong veo như nước khế, môi hồng muốn nói mà ngừng, khiến Tiêu Văn có một loại kích động.

Nghĩ như vậy, Tiêu Văn chậm rãi vươn tay, nắm thật chặt ngón tay Tạ Sơ Thần giấu trong ống tay áo, ngón tay móc nhẹ, nhẹ nhàng kéo hắn đến trước người của mình.

Nàng khẽ khom người, mắt đối mắt với Tạ Sơ Thần, mũi đối với mũi, răng môi cơ hồ đụng nhau.

Giống như nàng, trong lòng bàn tay Tạ Sơ Thần đều là mồ hôi. Có thể thấy được hắn cố lấy bao nhiêu dũng khí, mới nói ra lời nói kinh thế hãi tục như vậy. Mà ngực nàng giống nhau dâng lên một cổ bốc đồng, muốn trở thành thê chủ chân chính của hắn!

"Đại tiểu thư, ngươi ở đây à!" Lúc này, một giọng nói sát phong cảnh từ phía sau lưng vang lên, ngay sau đó là tiếng bước chân liên tiếp từ xa đến gần truyền đến.

Tiêu Văn giận đến gân xanh hẳn lên, nàng thật sự không nghĩ ra, tại sao có thể có nhiều người thích tở vào lúc này như vậy, nhảy ra phá hư nàng và Sơ Thần thân thiết!

Tiêu Văn mặt lạnh ngắt đầu nhìn lại, thấy nhị tặc quân Liễu thị của Tiêu Ngọc Dung mặc toàn thân trường bào màu đỏ trang điểm lộng lẫy, dáng vẻ thướt tha mềm mại đi tới. Phía sau hắn trừ hai gã sai vặt cận thân, còn có hai nữ tử trung niên.

Hai người này Tiêu Văn có chút quen mắt, một vị là Thôi quản sự Tiêu phủ, một vị khác là Trần thị phòng thu chi.

Nụ cười nịnh hót trang dung tinh xảo, Liễu thị nhẹ nhàng bước liên tục, đi tới trước người của Tiêu Văn, nhẹ nhàng khẽ nhún người, cười nói: "Đại tiểu thư, sổ sách tháng sáu đã thanh toán xong chưa?"

Thấy mặt của Tiêu Văn âm trầm, trong lòng Liễu thị biết nàng căn bản không có thời gian nhìn sổ sách, khoe miệng hắn khẽ cong. Hai mắt tràn đầy là tính toán.

"Đại tiểu thư, bây giờ đã là trung tuần tháng bảy, làm sao người còn chưa có thanh toán hết sổ sách chứ." Liễu thị kinh ngạc che miệng, lo âu nói: "Không có coi xong sổ sách, liền không cách nào phát tiền tháng cho mọi người. Thôi quản sự, nên làm gì cho phải đây?"

Thôi quản sự ở bên đáp: "Đại tiểu thư sợ là vội vàng ôn tập cho khoa cử, cho nên không có thời gian tra xét sổ sách thôi. Trong lúc Quý chính quân không về phủ, không bằng giao cho Liễu trắc quân xem xét giúp. Đại tiểu thư, ý của ngài như thế nào?"

Tác giả có lời muốn nói: cảm tạ LLL cùng lần vắn ném một chỗ lỗi, cảm ơn!

Nhắm vào một hiểu lầm, làm ra bình luận, ở trong chứa tình tiết kiếp trước:

Chuyện quan trọng nói ba lần: nam chủ không phải Tiểu Tam, không phải Tiểu Tam, không phải Tiểu Tam!

Bên dưới còn tầm hơn một trang tác giả giải thích về nội dung và chứng minh câu nói "nam chủ không phải tiểu tam" của mình, mình không có edit đoạn đấy, nhưng mình vẫn sẽ để ở bên dưới để bạn nào muốn hiểu thêm về truyện thì có thể đọc qua nha ^^

(((((Nhìn nhấn lại nói nam chủ nhất được ngọc bội ép cưới phá hư nữ chủ cùng nam phụ tình cảm, đã để ta uất ức. Chứng kiến tới nam chủ là tiểu tam bàn về, âm hiểm mang thai chữa càng làm cho ta thổ một búng máu. Ta không biết có bao nhiêu người là như vậy nhìn nam chủ. Đầu tiên, nam chủ không phải Tiểu Tam, tác giả chính ta tại Quá Khứ Hiện Tại Vị Lai cũng sẽ không viết chủ giác là tiểu tam vắn. Dĩ nhiên cổ đại nha, vai phụ... Tiểu thiếp nhất định là có, nếu không lấy ở đâu trạch đầu cung đầu đấy.

Vì không khiến người ta hiểu lầm, ta đơn giản lộ bài hạ: nam chủ là tiên biết nữ chủ, hơn nữa cùng nữ chủ từng có "Ước định". Mọi người biết nữ chủ trước kia không phải là cái gì hảo diệu, tâm địa gian xảo liền đem Tạ Sơ Thần lừa, ngây ngô chờ. Vì nữ chủ bỏ ra ba năm thanh xuân cùng cố gắng, chỉ vì trở thành cái đó tài mạo song toàn người.

Dĩ nhiên ở kiếp trước Tiểu Văn trong ánh mắt, nam chủ chính là phá hư nàng và quý thư Men yêu "Tiểu Tam". Ở Quý Thư Mặc trong mắt, ngay cả có thẳng ngu đưa tới cửa lợi dụng. Chớ đánh giá cao kiếp trước nam phụ đối với nữ chủ tình cảm, nhìn thấy nam chủ chủ đưa ngọc đường như đưa tới cửa bị hấn lợi dụng, hấn còn mừng rỡ vỗ tay. (các người cảm thấy kiếp trước nam phụ không đồng ý, yêu thầm nam phụ nữ chủ dám đồng ý?!!! Đã sớm thừa dịp lúc không có người giết chết nam chủ)

Có người nói nam chủ ép nữ chủ cưới hành động là lường gạt, đích xác là không được, cho nên hấn kết cục cũng rất hồng bét. Nhưng nữ chủ một dạng, nàng đuổi theo một không thích người của mình ròng rã ba năm, nam phụ cũng cảm thấy phiền a, cũng cùng nữ chủ giống nhau chán ghét tâm tình a. Cho nên nữ chủ kết cục cũng rất hồng bét. Nói cách khác hai người này vì tình trả ngu ngốc cửa cuối cùng đều rất thảm.

Cho nên nữ chủ sống lại, quyết định quay đầu lại, ở trong quá trình, cảm nhận được năm đó nam chủ tâm tình, bởi vì nam chủ giống như nàng, thích một người sau toàn cơ bắp, mặc kệ thật là xấu một vị bỏ ra, cho nên bị kịch. Mà nam phụ cũng cảm nhận được nữ chủ tâm tình, cho nên mới có này thiên vắn.

Rất nhiều kịch tình không nghĩ tới sớm lộ bài, nhưng có một chút phải nói rõ ràng, nói gì nam chủ thiết kế mang thai quyến rũ nữ chủ... Giả dối không có thật, nói nam chủ phá hư nam nữ chủ tình cảm càng thêm giả dối không có thật! Người cảm thấy một uồn ẻo Tiểu Bạch Thỏ nam chủ, làm cho bỏ thuốc quyến rũ chuyện như vậy sao? Hấn quả thật đơn thuần cho là mình chỉ cần làm xong tất cả, ngoan ngoãn, thì chủ nhất định sẽ chú ý hấn, quả thật buồn cười a! Tiểu Văn đoạt ngọc bội đưa cho Quý Thư Mặc hậu, liền căn bản quên hấn, bọn họ gặp mặt số lần cục đếm trên đầu ngón tay.

Kiếp trước nam chủ tình cảm rất phức tạp, cũng không còn hiện tại như vậy tinh khiết. Hấn thích Tiểu Văn, vì nàng thay đổi tất cả, đây cỏi lòng hi vọng có thể làm cho nàng chú ý, phát hiện nàng có người thích sau chỉ có thể yên lặng nhìn chăm chú vào, ròng rã ba năm, hấn biết cả đời mình so ra kém Quý Thư Mặc, cũng cả đời sẽ không bị nữ chủ thích. Cho nên vẫn không có lấy ra ngọc bội tìm nữ chủ, vốn là bỏ qua. Nếu quả thật muốn lường gạt cần gì đợi đến ba năm sau nữ chủ muốn kết hôn nam phụ lúc? Sớm một chút, thừa dịp nữ chủ không thích nam phụ lúc tìm tới cửa cơ hội còn lớn hơn một chút.

Nhưng Từ Thanh cái đó cơ hội, để cho hấn sinh ra một loại dùng khí, nếu muốn gả cho người đáng ghét, không bằng gả cho Tiểu Văn. Dù là thất bại, mình ngày sau cũng sẽ không hối hận, ít nhất mình cuối cùng cố gắng qua. Dĩ nhiên, hấn thành công gả cho Tiểu Văn, cũng vì sự vọng động của mình bỏ ra giá cao, phá hủy tóc, đã thương chân, nằm ở trên giường một tháng dưỡng bệnh. Dưỡng tốt bệnh nhìn thấy thể chủ ngã bệnh, theo phụ thân dẫn dò lên lên cho thể chủ nấu thuốc, kết quả bị thể chủ hiểu lầm là nam phụ gây nên, sau lại lại ác độc phải mắng một trận. Rồi sau đó phụ thân bị độc mạn tính độc chết. Hấn còn sống người thân duy nhất chỉ có Tiểu chậm.

Nhưng hấn biết Tiểu Văn ghét mình, cho nên một mực yên lặng lặng yên sống ở trong góc, suốt cả một năm, hai người cũng không còn gặp mặt vài lần, dĩ nhiên gặp mặt chính là Tiểu Văn cười nhạo hấn xấu xí vô năng... Thậm chí nữ chủ hiểu lầm đưa bé, hiểu lầm rất nhiều rất nhiều việc, hấn cũng cắn răng nuốt. Dĩ nhiên không có cắn răng, cũng bị nam phụ phản gián được như ý. Khi đó, hấn biết rõ, ba năm trước đây chuyện bất quá là một mình làm một giấc mơ đẹp, nữ chủ cũng không phải là hấn tưởng tượng cái hình dạng kia tốt đẹp, khi đó có thể nói là rất thất vọng rất tuyệt vọng.

Nhưng nữ chủ bị phản hình thì hấn còn là xong ra ngoài, quý toàn bộ năm ngày chỉ vì cứu nữ chủ.

Hấn là cá so giá ngư tương đối là đơn thuần người, có thể nói ngu xuẩn, trong lòng của hấn chỉ có một tín niệm, đó chính là nữ chủ. Nữ chủ là hấn sống tiếp duy nhất tín niệm, cho nên hấn toàn bộ trái tim đều cho nữ chủ.

Có thể mắng nữ chủ kiếp trước mãnh vụn (đem kiếp trước tạo nên phải càng mãnh vụn, mới có thể thể hiện bây giờ tốt), cũng có thể mắng nam chủ kiếp trước ngu xuẩn, nếu như mắng nam chủ tiện, nam chủ là tiểu tam, thật xin lỗi, ta tánh khí nóng này thời điểm, sẽ thật thật siêu cấp khó chịu! Khó chịu kết quả chính là ta muốn chết lãng phí gõ chữ chuyện tình, con ngra như vậy một chuỗi dài nói nhảm (dĩ nhiên cơ trí ta quyết định sửa đổi một chút có thể thay đổi thành kiếp trước nam chủ ngoại truyện ~)

Thật xin lỗi, cảm xúc có chút nóng nảy. Ta hiểu rõ những người này phải không thích nam chủ, nhưng ta đối với nam chủ là chân ái, hẳn là chống đỡ ta viết bản này vẫn một nửa động lực, giữa những hàng chữ đều là hi vọng che chở hẳn, hoặc là ngược ngược khi dễ thịt thịt hẳn. Nữ chủ phần đầu là một nửa kia động lực, có thể nói là ngược mảnh vụn con đường trưởng thành. Nam phụ cũng thế, có hẳn cửa, mới có bản này sống lại văn. Ta không hy vọng mọi người đối với văn có bất kỳ hiểu lầm, cho nên không cần thận lộ bài này sao nhiều, tìm đường chết.....

Chỉ là không cần gấp gáp, lộ bài đều là kiếp trước, kiếp này dù sao đã không giống nhau ~

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sơ Thần tốt

Không trách được, Vân Yên và Họa Hạ đi lấy sổ sách thì Liễu thị cho sáng khoái như vậy, thì ra là sớm chuẩn bị hậu chiêu!

Liễu thị quản gia nhiều năm như vậy, Thôi quân sự và Trần thị phòng thu chi sợ rằng đã sớm trở thành tâm phúc của hẳn. Nàng thành linh kiểm toán, khiến bọn họ sinh lòng dè phòng, mới liên hiệp chống đỡ, chuẩn bị giúp Liễu thị đoạt lại quyền chưởng quản.

Coi như chuyện này âm i đến trước mặt Tiêu Ngọc Dung và Trần thái công, cũng là chân Liễu thị vẫn đứng vững, bởi vì Tiêu Văn đích thực không có thời gian, cũng căn bản không có tra xong sổ sách. Hôm nay không giao sổ sách ra, chính là trì hoãn công việc phát tiền tháng của Tiêu gia, đến lúc đó Tiêu gia oán than, Liễu thị sẽ đổ hết tất cả lỗi thua lên trên đầu của nàng!

Danh tiếng nàng cũng đã không tốt, trong lòng người làm ở Tiêu gia sợ rằng càng thấp. Mà Liễu thị thuận thế vớt chân danh tiếng, ngồi vững vàng cái ghế chưởng quản.

Thật là bấm đúng tất cả thời cơ tốt, cho nàng một kích trí mạng!

Kiếp trước, Tiêu Văn mặc dù không có hứng thú đối với chuyện quản lý Tiêu gia, nhưng Tiêu Văn biết, khi Quý Thư Mặc chưởng quản thì hẳn và Liễu thị căn bản không có mâu thuẫn nào loạn.

Chẳng lẽ Quý Thư Mặc làm cái gì ở sau lưng, khiến Liễu thị sinh lòng sợ hãi?

Tiêu Văn nhìn Thôi quân sự, trong mắt ý lạnh càng ngày càng đậm. Thôi quân sự bị Tiêu Văn nhìn thẳng vào, trái tim khẽ run.

Mà Liễu thị ở bên cạnh, giả mù sa mưa nói: "Có thể vì đại tiểu thư chia sẻ, ta vui vô cùng."

Tiêu Văn biết, giờ phút này không giao sổ sách ra, sẽ bị Liễu thị đâm một dao ở sau lưng. Nhìn tình huống, chỉ có thể tìm cơ hội đoạt lại thôi!

Sắc mặt nàng lạnh lùng, liếc mắt Vân Yên một cái. Vân Yên hiểu ý gật đầu một cái, chuẩn bị trở về Mặc Uyên cư thu hồi sổ sách.

Lúc này, Tạ Sơ Thần vẫn yên lặng, đột nhiên khẽ mở môi đỏ mọng: "Thê chủ, tất cả sổ sách trong viện của ta."

Thấy ánh mắt của mọi người cũng nghi ngờ nhìn về phía mình, Tạ Sơ Thần hít sâu một hơi, lấy dũng khí nói: "Ta thấy thê chủ ngày đêm bận rộn, cho nên tự chủ trương cầm sổ sách về viện. Hôm nay, ta đã thanh toán xong hai phần ba, tiền tháng có thể phát đúng hạn." (đúng là nam chủ, người bình thường ai dám tự chủ trương đụng đến sổ sách nhạy cảm như vậy mà không thông báo ai)

Hắn nói xong, thấy cả khu vườn đều yên tĩnh lại, trong lòng hốt hoảng mà thấp thỏm, không khỏi hết sức lo sợ cúi đầu, nhỏ giọng bổ sung thêm một câu: "Là Sơ Thần tự chủ trương, xin..... Thê chủ tha thứ....."

"Không, tốt! Rất tốt! Thật sự là quá tốt rồi!" Tiêu Văn liên tiếp mở miệng nói ba chữ "tốt", nếu không phải ở đây có nhiều người, nàng thật muốn ôm Tạ Sơ Thần vào trong ngực hôn hai cái.

Quả thực là giúp người đang gặp nạn!

Thấy sắc mặt Liễu thị trước mặt càng ngày càng kém, Tiêu Văn cười khẽ một tiếng: "Liễu trắc quân, chuyện sổ sách do Sơ Thần giải quyết, không cần người tốn nhiều tâm tư."

Vịt đã nấu chín cứ như vậy nhảy khỏi miệng!

Mặt Liễu thị đỏ lên, tức giận nói: "Đại tiểu thư, người giao sổ sách quan trọng của Tiêu gia cho một phu lang nhỏ nhỏ như vậy tra xét? Cái này làm sao có thể!"

"Thế nào không thể?" Tiêu Văn trả lời lại một cách mỉa mai, con mắt sắc lạnh: "Liễu thị, người không phải cũng là một phu lang nhỏ nhỏ sao? Chẳng lẽ

thật coi mình là chính quân chấp chương Tiêu gia rồi hả?"

Nhẹ nhàng kéo Tạ Sơ Thần đã sớm ngủ gật, Tiêu Văn ngẩng đầu lên, kiêu căng mở miệng: "Tiêu gia ngoại trừ mẫu thân và tổ phụ ra, chính là ta quyết định! Ta nói để cho Sơ Thần trông coi, hẳn liền có tư cách này! Chẳng lẽ ta nói... còn chưa đủ phân lượng? Nếu ngươi cảm thấy không ổn, vậy thì tới nói với mẫu thân, ta sẽ giải thích với mẫu thân!"

Tiêu Văn nói xong cực kỳ khí phách, nhưng cũng khiến Liễu thị tức giận. Hắn tức giận nói: "Nếu hẳn làm rồi một nui, chẳng phải là làm cho người ta chê cười!"

"Vân Yên, lấy sổ sách ra, để Liễu trác quân kiểm tra một chút xem."

Liễu thị căn bản không tin Tạ Sơ Thần biết tính sổ, cho nên nói chắc như đinh đóng cột nhất định phải lựa ra một lỗi, khiến Tạ Sơ Thần không còn cơ hội xoay mình, nhưng ai biết thiếu niên bị bên ngoài đồn đãi điều ngoa bô đồng lại xử lý sổ sách rõ ràng như thế, như thế vừa xem hiểu ngay. Hắn không dám tin, lại để cho Trần thị phòng thu chỉ giúp tính một lần.

Không sai, hoàn toàn không sai!

Tiêu Văn liếc mắt, cười đến vô cùng tự hào: "Sơ Thần mẫu thân từng là phú hào đệ nhất Kinh Thành, Sơ Thần thuở nhỏ mưa dầm thấm đất, đối với chuyện tính sổ sách sợ rằng còn thuần thục hơn Liễu trác quân. Hiện tại, Liễu trác quân đã yên tâm chưa? Còn muốn cáo trạng với mẫu thân?"

"Chuyện sổ sách giao cho Tạ phu lang tra xét, ta hết sức yên tâm." Sắc mặt Liễu thị khó coi, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta còn có việc phải xử lý, xin được cáo lui trước."

Thấy Liễu thị vênh vao tự đắc đi tới, ảo não rồi đi, Tiêu Văn khẽ nở nụ cười, chỉ cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm.

Nàng nhếch lông mày, cười nhìn Tạ Sơ Thần, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Liễu thị vừa rồi đi, vẻ mặt Tạ Sơ Thần căng thẳng mới giãn ra. Hai chân hắn khẽ run, lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Thật may là sổ sách không có vấn đề.....

Nghĩ như vậy, Tạ Sơ Thần giương mắt, vừa vận chống lại ánh mắt tỏa sáng của Tiêu Văn, trong lòng không ngừng hiện lên lời vừa rồi của Tiêu Văn, nàng đối với hắn tự tin như vậy sao, tự hào như thế, khiến lòng của hắn ngọt như mật.

Rốt cuộc hắn cũng lọt vào trong mắt Tiêu Văn rồi.....

Chỉ có hắn, không có Quý Thụ Mặc.....

"Giúp thê chủ bài ưu giải nan, là phận sự của Sơ Thần." Tạ Sơ Thần nói xong, mặt đỏ lên, nhỏ giọng bổ sung: "Sơ Thần nhất định không phụ sự kỳ vọng của thê chủ."

Trái tim Tiêu Văn ầm ập, nàng đảo sổ sách trong tay, nhẹ nhàng hỏi: "Nhiều sổ sách như vậy, làm sao ngươi có thể tra xong hai phần ba nhanh như vậy?"

"Ta....."

Không nhìn nổi công tử nhẵn nhụi nhỏ nhỏ, Chiêu Nhi ở bên cạnh nhanh chóng chen miệng: "Tiêu tiểu thư, ngươi có điều không biết! Công tử hắn, nhưng vài đêm thức trắng giúp ngươi xem sổ sách! Công tử trước kia đối với mấy chuyện này hoàn toàn không cảm thấy hứng thú, nhưng chỉ vì ngươi, còn đặc biệt ——"

Thấy Chiêu Nhi không biết giữ mồm giữ miệng, thiếu chút nữa bại lộ bí mật của mình, Tạ Sơ Thần nhào tới, khấn trương bưng kín cái miệng của hắn. Nhưng Chiêu Nhi nói nhanh hơn, như một lần khói nhanh nhẩu nói xong.

"Công tử còn đặc biệt tìm bút ký của gia chủ để học tập, ngày ngày ban đêm sống ở trong lương đình học tập đây..... Umh umh umh..... Công tử..... Hoàn..... Học....."

"Thê chủ!" Tạ Sơ Thần che miệng Chiêu Nhi, cả người cảnh giác, giống như còn mèo nhỏ xù lông. Hồi lâu, hắn run giọng, cứng đờ dời đi đề tài: "Thê chủ, bên ngoài gió lớn..... Vào trong viện ngồi một chút không?"

Thành công kéo Tiêu Văn vào phòng của mình, lại trục xuất Chiêu Nhi ở ngoài, Tạ Sơ Thần thấp thòm đứng ở trong phòng, lấy dừng khí nói: "Phụ thân đang ở trong gian phòng cách vách nghỉ ngơi. Làm phiền thê chủ và Vân cô nương, phụ thân bây giờ đã có thể nhìn thấy một ít sự vật rồi. Vân cô nương nói, qua một tháng nữa, độc trong người phụ thân có thể thanh tẩy toàn bộ....."

Nghĩ đến kiếp này, Thẩm thị sẽ không bởi vì độc bệnh qua đời, tâm tình Tiêu Văn buông lỏng, vuốt cằm nói: "Như vậy thì quá tốt."

Hai người yên lặng, Tạ Sơ Thần không biết nên nói cái gì cho phải, đột nhiên, hắn nghĩ tới cái gì, vẻ mặt hoảng hốt, vội vàng nói: "Thê chủ, ngươi chờ ta chốc lát, ta đi một chút sẽ trở lại!"

Sau khi Tạ Sơ Thần rời đi, Tiêu Văn lặng yên bất động thanh sắc quan sát phòng Tạ Sơ Thần. Phòng của Tạ Sơ Thần hết sức gọn gàng sạch sẽ, chỉ có

trên bàn sách chất đầy sách. Tiêu Văn tiện tay lật mấy quyển, đều là sách liên quan đến xử lý sổ sách, phía trên chẳng chịt chữ nhỏ, có thể thấy được Tạ Sơ Thần học rất nghiêm túc. (vào vào cái khác liền)

Tiêu Văn đi dạo mấy vòng trong phòng, đi tới phía giường của Tạ Sơ Thần. Bức họa được tỉ mỉ gói kỹ để bên cạnh gối đầu, chính là bức họa lúc trước Tiêu Văn thấy ở trong phòng Tạ Sơ Thần.

Thừa dịp Tạ Sơ Thần không có ở đây, nàng nổi lên lòng hiếu kỳ, vươn tay chậm rãi đẩy bức họa ra. Lửa đỏ đập vào mắt Tiêu Văn, Tiêu Văn nghiêng đầu nhìn hồi lâu, thậm chí rút bức họa ra xem một chút có chỗ nào đặc biệt.

Rất tiếc, cái gì cũng không nhìn ra. Bởi vì bức họa này trừ phía dưới có một đoạn màu đỏ có thể nhìn ra là vật áo, mặt mũi đáng người thật sự quá mơ hồ không rõ.

Một nàng còn muốn xem một chút, đến tận cùng là người nào ngày ngày được Tạ Sơ Thần ôm vào trong ngực chứ.....

"Tiêu tiểu thư, ngươi cũng không thể làm lộn xộn bức họa của công tử!" Chiêu Nhi tiến lên, vội vàng ngăn cản.

Tiêu Văn nghi ngờ hỏi: "Vì sao, không phải chỉ là một bức họa thôi sao?"

"Dĩ nhiên không phải bức họa!" Chiêu Nhi cẩn thận bảo vệ: "Dùng hư, công tử sẽ trở mặt đấy!"

Thiếu niên ôn nhu như vậy cũng sẽ trở mặt, Tiêu Văn thật sự không tưởng tượng ra được, nhưng lại có chút hiếu kỳ muốn thấy.

"Bức họa này, công tử phục vẽ từ ba năm, lãng phí mấy trăm tấm giấy." Chiêu Nhi sờ mồ hôi trên trán một cái, rút rút khoe miệng nói: "Tấm này coi như là vẽ tốt nhất rồi. Công tử vì thể đặc chí, cẩn thận cất kỹ." Ngay cả ngủ cũng không rời khỏi người.....

Tốt nhất.....

Tiêu Văn nâng trán, nhìn tình huống của Sơ Thần thì thật sự là không có thiên phú về tranh.

"Ngươi có biết tên nữ tử này là ai?" Tiêu Văn thử dò xét hỏi.

"Hình như trước đây đã cứu công tử, công tử nói sợ quên ân nhân, cho nên vẽ lại."

Tiêu Văn buồn ánh mắt, trong lòng có chút ghen tỵ. Cũng vẽ ba năm, vẽ mấy trăm tấm giấy, thật sự đơn giản chỉ là ân nhân?

Đợi chút, ân nhân?! Trước kia Tạ Sơ Thần từng gặp chuyện không may? Chẳng lẽ là chuyện xảy ra khi mất tích?

Ba năm trước đây, xác thực có thể!

Thấy vẻ mặt Tiêu Văn là lạ, Chiêu Nhi liền vội vàng giải thích: "Người kia là ai, cũng không quan trọng. Quan trọng là, người trong lòng công tử là tiểu thư ngài!"

".....!!"

"Công tử không để cho ta nói, nhưng ta vẫn muốn nói." Chiêu Nhi đau lòng nói: "Công tử trước kia không thích xem sổ sách, Gia chủ nói hần mấy lần, hần đều không có hứng thú. Nhưng vì tiểu thư ngài, công tử mấy ngày nay, vẫn khắc khổ mà học tập tính sổ, còn học tập chính quân xuống bếp. Công tử hần, khẳng định thích ngài!"

Chiêu Nhi nói xong, có chút tức giận lắm bầm đứng lên: "Nhưng công tử xấu hổ, khẳng định không chịu nói, vẫn chán chường như vậy, ngộ nhờ Quý Thư Mặc trở lại, công tử nhà ta nên làm gì..... Cho nên Tiêu tiểu thư, ngươi nếu cưới công tử, ngươi phải đối tốt với hần!"

Tạ Sơ Thần thích mình?!

Mặc dù Tiêu Văn liên tưởng qua khả năng này, nhưng nàng thật sự không nghĩ ra, mình đã từng không văn không võ, bộ dạng chơi bời lêu lổng, rốt cuộc có điểm nào để Tạ Sơ Thần coi trọng?

Huống chi, nàng vẫn cho rằng vì tránh né hôn ước Từ gia nên Tạ Sơ Thần mới muốn gả vào Tiêu gia.

Nhưng —— Chiêu Nhi lại nói Tạ Sơ Thần thích mình?

Thật, thích mình sao?

Trong đầu Tiêu Văn hồ hê loạn lên, thật lâu mới ý thức tới Tạ Sơ Thần nói đi rồi về, nhưng một nén nhang đã qua, vẫn không trở lại. Nàng sợ hần gặp chuyện không may, vội vàng vội vàng chạy ra ngoài, lại nghe thấy tiếng vang trong phòng bếp.

Trong phòng bếp, Tạ Sơ Thần khom người đứng ở trước lò lửa. Trong tay của hần cầm quạt hương bồ, vẻ mặt thành thật ôn nhân phe phẩy cây quạt. Trên lò lửa bốc hơi nóng, màu nâu trong bình thuốc đang cuộn cuộn khói trắng, giống như khói lượn lơ ở trong không khí, mặt mũi tinh xảo xinh đẹp của thiếu niên mờ mịt.

"Sơ Thần, người đang làm gì?"

Tà Sở Thần hết sức chuyên chú bị giọng nói của Tiêu Văn từ phía sau lưng làm giật mình, thiếu chút nữa đổ trong tay lò lửa. Hắn giương mắt nhìn thấy Tiêu Văn đang khấn trương nhìn mình, vội vàng đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nói: "Thê chủ, đây là canh an thần. Ngày hôm qua không cẩn thận cho nhầm muối ăn....."

Nói như vậy, hắn cần thận phải cho thuốc vào trong chén canh, khoe miệng khể nâng lên: "Hôm nay ta nhịn nhiều lần, còn thử uống rồi, sẽ không đắng với mận giống ngày hôm qua đâu."

"Tay của người!" Tiêu Văn lập bập nhìn mười ngón tay nổi lên bọt nước nhỏ của hắn, đau lòng lấy được cao từ trong lòng ngực ra, cẩn thận thoa.

Tạ Sơ Thần híp mắt, hưởng thụ hành động hiếm khi ôn nhu của Tiêu Văn đối với hắn, trong lòng đã sớm hội hợp.

"Thê chủ, người uống thử, uống ngon không?"

Chén canh đang cầm trong tay, Tiêu Văn ném một chút.

Nước ấm áp từ trong trượt vào cổ, trong nháy mắt chảy tới đến Tứ Chi Bách Hải, Ấm áp trong lòng Tiêu Văn càng ngày càng sâu, ánh mắt cũng càng ngày càng dịu dàng.

"Sơ Thần, vụ án của mẹ ngươi đã được Hình bộ thẩm lý lần nữa." Nàng nhẹ nhàng nói với Tạ Sơ Thần, dịu dàng mở miệng, hình như sợ phá hư không khí an tĩnh hài hòa này, cũng sợ khiến Tạ Sơ Thần nhớ lại chuyện không vui.

"Ngày mai, ta muốn dân ngươi trở về Tà phủ một lần, đi lấy về những thứ thuộc về ngươi."

Mùa hè gió mang một tia ẩm áp, theo cưa sổ nhẹ nhàng thổi vào. Áo bào Tiêu Văn bị gió thổi khẽ động, hương vị ngọt ngào dễ ngủi không ngừng phiêu tán ra.

Ánh mặt trời màu vàng chiếu sáng ở trên khuôn mặt tinh xảo của nàng, mang theo một tầng hào quang chói mắt màu vàng óng, lịch sự tao nhã, dịu dàng không nói ra được. Nàng dưới ánh mắt Tà Sơ Thần cứ như vậy, cần thân nắm chặt tay của hắn, cảm thụ nhiệt độ nóng bỏng trong lòng bàn tay hắn.

"Những thứ kia sáng nay có thể làm xong, nhưng ta không muốn trở về phủ sớm như vậy....." Giọng nói của nàng nhu hòa, âm sắc thanh lệ thuần chính, trong suốt sạch sẽ như suối chảy.

"Hiếm khi ngày mai ta nghỉ ngơi, ta nghĩ, dẫn người đi dạo phố một vòng. Người theo ta đi dạo một chút được không?"

Tiêu Văn vẫn cho rằng, đụng phải Quý Thư Mặc phản bội mình, sẽ không yêu được nữa, cũng không yêu được những người khác.

Nhưng một khắc này, nàng chỉ là uyên chuyển nói lên ước hẹn với Ta Sơ Thần, trái tim vỡ nát này, thế nhưng nhảy bùm bùm không ngừng!

Da mặt nàng có dày mười phần, thì trong nháy mắt tâm cũng loạn như ma rồi!

Sợ Tạ Sơ Thần cự tuyệt, để cho mình nhận rõ, tất cả cũng chỉ là mình suy nghĩ nhiều, Tạ Sơ Thần cũng không thích mình.

Vừa đầy nghi ngờ mong đợi chờ Ta Sơ Thần đồng ý, chứng thật lời nói trong miệng Chiêu Nhi, đều là thật.

Tư vị khản trương, mong đợi, thấp thỏm trong nháy mắt lan khắp toàn thân, lại so với lúc trước cầu hôn Quý Thư Mặc, có hơn chứ không kém.

"Vâng!" Tạ Sơ Thần hơi lưỡng lự, trên mặt rất nhanh tràn ra một nụ cười ngọt ngào. Gò má hần hồng nhuận, trong lòng tràn ngập vui vẻ không nói ra được, cặp mắt xinh đẹp vui mừng lấp lánh lại thành một đường, càng lộ vẻ kiều diễm động lòng người.

"Phù phù —— phù phù ——" bởi vì Ta Sơ Thần không chút do dự đồng ý, lòng của Tiêu Văn lại gia tốc mà nóng rực.

"Vây giờ Tý ngày mai, quyết định như vậy! Ta...ta tới đón ngươi! Ta...ta đi trước!" Cà lăm nói liên tiếp hết, Tiêu Văn sợ Tạ Sơ Thần nhìn thấy mình đỏ mặt, vội vàng bùm má nhanh chóng chạy xa.

Nhưng lại cảm thấy chạy trốn quá mức đường đột, vội vàng dừng lại ở cửa viên.

Nàng nhỏ nhỏ vẫy tay, giống như thiếu nữ xuân tâm manh động, xấu hổ nói: "Ngày mai gặp!"

Tác giả có lời muốn nói: Tiêu Văn hoài xuân ~~~~~ ước hẹn rui~~~~~

Sát phong cảnh nói một câu, cách ngày Quý Thụ Mắc giết trở về càng ngày càng gần. Đến đây đi, bão táp! Chiến đấu đi, Sư Thần!

Tạ Sơ Thần: Σ(°Д °);> đừng!!! Ta muốn cùng thê chủ đơn độc chung đụng a a a! Thê chủ thê chủ, người còn nhớ rõ Tạ Sơ Thần năm đó bên bờ Đại Minh Hồ hay không!!

Tiêu Văn: không nhớ rõ.....

Tạ Sơ Thần: ㄗㄗㄗㄗ

Cảm tạ người hầu Tiểu Mạnh vật ném Grenade ~ cảm tạ một Ny nhi, mực Diệp Phi mưa, rõ ràng mẹ, Lee, Liên Y Tiểu Mạnh vật ném địa lôi, cảm ơn các người!

Lần nữa cảm tạ các vị tiểu thiên sứ ngày hôm qua đã trấn an xù lông! Siêu cấp cảm tạ các bạn! Ta sẽ nhanh chóng chấn an tâm tình, tranh thủ viết khá hơn, cảm ơn! Cũng xin các độc giả chán ghét nam nữ chủ giờ cao đánh khẽ, đừng gắng sức đâm tác giả tâm thủy tinh, cũng xin đừng mơ mộng các loại kịch tình không có chứng cứ nữa..... Cảm ơn hợp tác!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Không thể nhẫn nhịn nữa

Tạ Sơ Thần ngơ ngác ngồi ở trên ghế, kinh ngạc nhìn bóng lưng Tiêu Văn càng chạy thì càng xa.

Hồi lâu, mới giật giật môi, vuốt ngực không ngừng nhảy, nhẹ nhàng nói: "Ngày mai gặp."

Chiêu Nhi đi vào phòng bếp không rõ chân tướng, bật thốt lên hỏi: "Công tử, ngày mai gặp gì hả?"

Hai gò má Tạ Sơ Thần ửng đỏ, hưng phấn đứng lên: "Thê chủ hẹn ta ngày mai đi dạo phố!" Hắn vội vàng đến gần Chiêu Nhi, nắm mặt của Chiêu Nhi, lo lắng hỏi "Chiêu Nhi, đau không đau không? Người nói, ta không phải đang nằm mơ!"

Về mặt Chiêu Nhi cay đắng nói: "Công tử, ta đau! Người không có nằm mơ....."

"Không có nằm mơ....." Tạ Sơ Thần dùng tay áo che mặt, phát hiện hai gò má nóng bỏng mười phần. Hồi lâu, hắn lắp bắp nói nhỏ: "Ngày mai, ta nên mặc cái gì đi ra ngoài tương đối khá đây?"

Tạ Sơ Thần vui quá hóa buồn.

"Công tử, mặt đất có tờ giấy!"

Nghe được Chiêu Nhi cả kinh sợ hãi, Tạ Sơ Thần vội vàng phục hồi tinh thần lại, quả thật nhìn thấy nằm trên mặt đất có một tờ giấy Tuyên Thành được gấp vuông vắn.

"Là thê chủ đánh rớt!" Tạ Sơ Thần vội vàng nhặt lên, chuẩn bị đuổi theo Tiêu Văn trả cho nàng. Ai ngờ, nhìn thấy giấy Tuyên Thành thì cả người hắn ngốc trệ ngay tại chỗ.

Đôi tay hắn khẽ run, có chút không dám tin mở giấy Tuyên Thành ra. Phía trên giấy tất cả đều là hai chữ "Sơ Thần".

Gương mặt tức khắc nổi lên một tầng hồng, Tạ Sơ Thần đang cầm giấy Tuyên Thành, đưa nó nhẹ nhàng để trong lòng, trong lòng có loại cảm giác thỏa mãn không nói ra được.

Thê chủ, người thích ta rồi hả?

Bởi vì chuyện này trong lòng Tạ Sơ Thần hưng phấn thì Tiêu Văn cũng che ngực, cố gắng bình phục trái tim đập bịch bịch của mình, cố gắng nghiêm túc học tập.

Nhưng ở bên trong lòng của Tiêu Văn tất cả lại đều là nụ cười ngọt mềm của Tạ Sơ Thần. Nàng cố gắng học tập, nhưng suy nghĩ lại hoàn toàn không đặt trên sách. Trong đầu không ngừng hiện lên hai gò má ửng đỏ của Tạ Sơ Thần với giọng nói thanh linh ngọt ngào, Tiêu Văn không biết vì sao bắt đầu cười ngây ngô.

Sơ Thần vẫn buồn bực ở trong phủ, nhất định hết sức nhàm chán. Ngày mai dẫn hắn đi chơi một lần!

"Tiểu thư, tiểu thư!"

Tiêu Văn đang cười khúc khích phục hồi tinh thần lại, thấy Vân Yên chau mày lại đang nhìn mình, chỉ cảm thấy trên mặt khẽ nóng.

Nàng ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Vân Yên, chuyện gì?"

"Gã sai vặt của Quý công tử đang ở cửa ra vào cầu kiến, hỏi tiểu thư ngài khi nào đi Quý phủ đón Quý công tử về."

Tiêu Văn hừ lạnh một tiếng: "Rốt cuộc không nhịn được, chủ động xuất kích rồi!" Mới vừa rồi chiếu cố Sơ Thần, nàng cũng quên người vẫn còn chờ ở trong Quý phủ này.

Kiếp trước thù hận lại nổi lên, Tiêu Văn mặt không chút thay đổi, lạnh lùng phát tay: "Vân Yên ngươi đi xử lý, cứ nói nửa tháng tới bản tiểu thư bận thi hội, không rảnh. Hắn muốn trở lại, liền tự trở lại! Đừng nghĩ đến chuyện ta đi đón hắn!"

Tiêu Văn nói xong, ngực đau xót như tê liệt. Nàng không khỏi khom người, không ngừng thở, mới ép được hận ý trong lòng mình xuống.

Nàng thở gấp, chột nhẹ nhàng giẫm cọt.

Quý Thư Mặc, ngươi nằm mơ cũng không nghĩ tới, mấy ngày nay, ta lại hoàn toàn không để ý tới ngươi đi. Ném ngươi ở Quý phủ bảy ngày, để cho ngươi ý thức được ta thay đổi, chính là kế hoạch đầu tiên của ta.

Đời này, ta sẽ đi vào vết xe đổ nữa!

Ngày thứ hai mới hừng sáng, Tiêu Văn rửa mặt xong, bắt đầu chọn y phục ra cửa. Màu trắng quá đơn thuần, màu hồng quá non nớt, màu đỏ quá đẹp.....

Chọn tới chọn lui, Tiêu Văn chọn trúng một cái váy dài màu tím nhạt.

Nhìn về phía gương đồng trang điểm ăn diện một chút, Tiêu Văn hài lòng gật đầu., vội vàng tiến đến Mai viên đón Tạ Sơ Thần.

Chiều Nhi ngăn cản Tiêu Văn vội vàng muốn xông vào gian phòng, ho nhẹ một tiếng, nói: "Tiểu thư, ngươi tới quá sớm, công tử vẫn còn thay y phục ở bên trong đây."

Tiêu Văn vội vàng dừng lại bước chân, mặt đỏ một chút, ánh mắt lại thỉnh thoảng len lén liếc sau bình phong.

Không bao lâu, Tạ Sơ Thần thay quần áo xong, từ sau tấm bình phong chậm rãi đi ra.

"Sơ Thần, chào buổi sáng." Tiêu Văn vừa nở nụ cười vừa chào hỏi với Tạ Sơ Thần, khi nhìn thấy Tạ Sơ Thần, nhịp tim cơ hồ nhảy lỡ một nhịp.

Ở trong trí nhớ của nàng, Tạ Sơ Thần vẫn thích mặc màu trắng. Nhưng hôm nay, Tạ Sơ Thần lại khác thường mặc toàn thân trường bào đỏ tươi. Hắn đón gió đi tới, tóc dài đen nhánh vắn lên thật cao, lộ ra khuôn mặt hết sức thanh mỹ. Gò má trắng hồng bôi chút bột nước nhàn nhạt, xinh đẹp và lại tinh xảo, giống như một đóa Mầu Đơn.

Nhìn thấy Tiêu Văn thẳng tắp mà nhìn mình, mắt Tạ Sơ Thần mỉm cười, khoe miệng tràn đầy ấm áp nhàn nhạt, nhẹ nhàng khom người, mơ hồ lộ ra chút phong tình câu người.

"Thê chủ, chào buổi sáng."

Không biết có phải bởi vì tâm tình vui sướng hay không, rõ ràng đều là trường bào đỏ, Tạ Sơ Thần hơn lần mặc hi bào đỏ vài phần phong vận khuynh đảo chúng sanh. Hắn như vậy cười một tiếng với Tiêu Văn, bộ dáng phong tình như tranh vẽ hiện ra, khiến Tiêu Văn trong lúc nhất thời có chút không tiếp thu được.....

Trời ạ, trước kia đến tốt cùng là ai truyền Tạ Sơ Thần điều ngoa dung mạo xấu xí, nàng nhất định phải làm thịt hắn!

Tạ Sơ Thần đến gần vừa nhìn, thấy Tiêu Văn mặc toàn thân váy dài tím nhạt, mặc dù Tiêu Văn ngọc thụ lâm phong hơn thường ngày, nhưng trong lòng Tạ Sơ Thần khó tránh khỏi có chút thất vọng nho nhỏ.

Hắn cho rằng Tiêu Văn sẽ mặc váy đỏ, cho nên hắn muốn mặc giống nàng.....

Ai ngờ, lại đoán sai.....

Hiện tại, trong lòng Tiêu Văn hối hận không thôi, buổi sáng khi chọn quần áo thể nào không có chọn váy đỏ, như vậy vừa đúng xứng đôi với Tạ Sơ Thần!

Hai người xuất phủ, đầu tiên chạy thẳng tới nha môn Tri phủ. Trong sảnh đường Tri Phủ đang tra hỏi Tạ Thanh Vinh, bách tính trong ba tầng ngoài ba tầng tổ xem náo nhiệt, bàn luận xôn xao.

Bởi vì là vụ án nhỏ, Phương Chính Thanh không tiện ra mặt, chuyển giao vụ án cho Tri Phủ xử lý, mình thì ở bên dự thính.

Hình Bộ Thượng Thư trấn giữ đại đường, án này lại dính đến một quan sai thiên vị việc riêng, Tri Phủ tra hỏi nghiêm nghị hơn, công bố đủ loại tội của Tạ Thanh Vinh với chúng hậu, lúc này bởi vì chứng cứ xác thật, xử Tạ Thanh Vinh từ hình.

Một khắc kia, chân Tạ Thanh Vinh mềm nhũn, ngồi phịch ở trên đại đường.

Ở trước nha môn, Tiêu Văn đã làm xong công tác tư tưởng cho Tạ Sơ Thần, để Tạ Sơ Thần chuẩn bị tâm lý đối mặt với sự thật về cái chết của mẫu thân

và chân tướng phụ thân mù một chút.

Mặc dù Tạ Sơ Thần hận Tạ Thanh Vinh, nhưng nhìn thấy Tạ Thanh Vinh mặt xám như tro tàn, hấp hối té ở trên đại đường, cuối cùng có chút không nhẫn tâm, vì chân tướng mẫu thân mình qua đời và nội đấu giữa các gia tộc mà khó chịu.

Thấy hắn khó chịu, Tiêu Văn biết lòng hắn thiện lương, không nhịn được nắm tay của hắn, nhẹ nhàng nói: "Sơ Thần, hiện tại chúng ta trở về Tạ gia thôi."

Tạ Thanh Vinh bị phán tử hình, bị đá kích nhất chính là nữ nhi Tạ Hi với nhi tử Tạ Trầm của nàng ta. Thấy Tiêu Văn giờ giấy nợ trong tay lên đến đời khoản nợ, Tạ Hi run thân thể tròn vo tròn ở một bên. Vốn những tộc hệ khác định đợi khi Tạ Thanh Vinh thất thế vót vát chút gì đấy, giờ tất cả đều sững sờ, rồi rít dây tên sát tính này ra.

Tiêu Văn cũng không có gây khó khăn cho Tạ Hi nhiều, chỉ đuổi nàng cách xa Tạ phủ, thu hồi tất cả những gì thuộc về Tạ Sơ Thần, cùng với cảnh cáo những người khác trong Tạ gia —— Tạ Sơ Thần là người của Tiêu Văn nòng, đừng nghĩ động mưu ma chước quỷ với hắn!

"Biểu đệ, hiện tại ta không có đồng nào trong người, đuổi ta ra khỏi phủ, ta sẽ chết đấy!" Ba năm nay, Tạ Hi quá xa hoa trụy lạc, cuộc sống thịt cá, thân thể mập mạp tràn đầy bệnh hoạn. Để cho nàng đột nhiên từ một đại tiểu thư, biến thành một kẻ không một phân tiền, còn là một tên ăn xin thiếu nợ chồng chất, quả thực là muốn mạng của nàng!

"Bây giờ ta rất hối hận, rất hối hận, về sau tuyệt đối sẽ không như vậy! Van người tha cho ta đi!"

Sắc mặt Tạ Sơ Thần không đành lòng, nhẹ nhàng lôi kéo tay áo Tiêu Văn, Tiêu Văn lại lạnh mặt cắt đứt: "Sơ Thần, người quên bọn họ đã từng đối đãi người và cha người thế nào sao? Hôm nay nói gì hối hận, cũng không phải là hối hận vì hành động ngày xưa, mà là hối hận tại sao không giết chết các người sớm một chút. Mà người, trong ngày thường quá mức nhẫn nhịn, mới bị người ta bỏ đến trên đầu khi dễ!"

Tạ Sơ Thần nhẹ nhàng cắn môi, ánh mắt do dự nhìn Tiêu Văn.

Đã từng mình cũng không như vậy, nếu có ai nói mình không tốt, hắn chắc chắn sẽ trả lời lại một cách mỉa mai. Nhưng bởi vì nàng nói, nàng thích nam tử dịu dàng như nước, hắn mới cời bỏ điều ngoa và tùy hứng khắp người.

"Đối phó loại người bắt nạt kẻ yếu này, khi hắn bắt nạt người một thước thì người cần thiết phản kích hắn một trượng!"

Tạ Hi sững sờ, nước mắt đầy mặt cứng ở trên mặt, có chút sợ hãi rút đầu một cái.

Tiêu Văn khẽ hé đôi môi đỏ mọng, cười nói: "Dĩ nhiên hôm nay, ta tới đây chỉ là vì đòi lại tất cả của Sơ Thần, sẽ không làm khó các người. Không phải giết heo mà kêu la khắp nơi, thật giống như ta làm gì không thể tha thứ vậy. Đừng quên, tất cả Tạ phủ này, vốn chính là của Sơ Thần. Hôm nay, chỉ là vật quy nguyên chủ thôi."

"Về phần đuổi khỏi Tạ phủ, người có thể sinh tồn hay không, cũng không phải chuyện ta nên suy tính....." Tiêu Văn quét mắt nhìn Tạ Hi một cái, lạnh lùng nói: "Có người chỉ bằng vào một đôi tay, khắp nơi chuyên cần kiếm tiền, nuôi sống người một nhà. Người có tay có chân, chẳng lẽ còn có thể đói chết? Tạ Hi, chớ ở trước mặt ta làm bộ làm tịch, ta cũng không phải là Sơ Thần, chắc là sẽ không coi trọng người đâu!"

"Trầm đệ! Trầm đệ bị nhóm người làm hại nhốt ở Từ phủ, danh tiếng tốt cũng bị bôi đen! Nhưng hắn vô tội!"

Tạ Sơ Thần nghĩ tới lời đồn đãi bên ngoài, trong lúc nhất thời cảm động lây, trong lòng không khỏi sinh ra một cổ đau lòng.

Hắn giật giật môi, vừa muốn nói vài lời vì Tạ Trầm thì Tiêu Văn lại cười lạnh một tiếng, trả lời lại một cách mỉa mai: "Thanh danh tốt? Thanh danh của hắn tốt, vậy Sơ Thần sẽ thành gì?"

"Tạ Thanh Vinh biết rõ Từ Thanh là mặt hàng gì, không cưỡng lại được một ngàn lượng bạc, bán Sơ Thần tới Từ gia. Nếu không phải ta xuất ra, hôm nay người chịu khổ chịu khổ chính là Sơ Thần!" Vừa nghĩ tới ngày đó Tạ Hi và Tạ Trầm gây sự, giễu cợt cảnh tượng Tạ Sơ Thần, Tiêu Văn giận dữ sợ.

Nàng giờ quả đắm lên, giọng căm hận nói: "Không muốn để ta phải đánh người, thì nhanh chóng rút cho ta!"

Luôn miệng nói mình và Tạ Trầm là vô tội, Tiêu Văn nhưng cũng không cho rằng bọn họ vô tội. Tạ Thanh Vinh sát hại Tạ Hân Tuyền độc hại Thẩm thị, Tạ Hi và Tạ Trầm này chính là đồng lõa.

Nàng không biết ba năm nay Tạ Sơ Thần sống thế nào, cũng không hiểu vì sao hắn có thể chịu được uất ức như thế, nàng chỉ biết, nàng không muốn thấy Tạ Sơ Thần chịu bất kỳ ủy khuất gì, cũng không muốn Tạ Sơ Thần bởi vì lời ngon tiếng ngọt của Tạ Hi mà mềm lòng.

Chỉ có để cho bọn họ ăn đủ đau khổ, bọn họ mới có thể chân chính biết mình đã làm sai điều gì. Nếu không lại giả vờ nói xin lỗi, chết cũng không hối cải, cuối cùng đâm một dao ở sau lưng.

Sai người lôi Tạ Hi sống chết dây dưa ra khỏi phủ, Tiêu Văn lấy tư thái cường thế chinh đồn trên dưới Tạ phủ, cũng cùng với Tạ Sơ Thần thấp cho Tạ Hân Tuyền một nén nhang.

Tiêu Văn lạnh lùng khiến Tạ Sơ Thần run sợ, nhưng ở trong lòng cũng có tình cảm dần dần phát sinh.

Thu phục Tạ phủ xong, Tiêu Văn mới ý thức tới vừa rồi mình quá mức tức giận, lại quên mục đích chủ yếu hôm nay, vội vàng mang theo Tạ Sơ Thần bắt

đầu đi dạo phố.

Thấy Tạ Sơ Thần một đường trầm mặc, dáng vẻ lòng không yên, Tiêu Văn nghĩ thầm: nguy rồi! Mới vừa rồi dáng vẻ hung hãn như vậy, nhất định là hù sợ Sơ Thần!

Nàng vội vã khoát tay, lo lắng giải thích: "Sơ Thần, thật ra thì ta....."

"Ta biết rõ thế chủ làm nhiều như vậy, cũng là vì tốt cho ta." Bước chân dừng lại, Tạ Sơ Thần nhẹ nâng gò má như ngọc lên, nghiêm túc mở miệng: "Cám ơn thế chủ, báo thù cho cha mẹ ta."

Cám ơn người lúc ấy cứu vớt ta..... Kéo ta lạc đường trở lại.....

—— cảm ơn thế chủ, báo thù cho cha mẹ ta.

Lời nói quen thuộc kiếp trước không ngừng vang lên bên tai Tiêu Văn, khiến lòng của Tiêu Văn thất lại. Kiếp trước mình chính là lợi dụng Tạ Sơ Thần đơn thuần, chấp tay đưa tài sản Tạ gia cho Quý Thụ Mặc. Mà Tạ Sơ Thần không biết chân tướng lại ngây ngốc cảm kích ân cứu mạng của nàng, thậm chí sau này vẫn luôn nhắc tới mình thiếu nàng một ân tình, sẽ dùng cả đời để hoàn lại.

Trong khi Tiêu Văn nhớ lại kiếp trước, Tạ Sơ Thần lại cười, nói ra lời kiếp trước không có: "Thế chủ nói đúng, về sau ta sẽ không nhẫn nhịn nữa, người ta bắt nạt ta, ta nhất định sẽ hung hăng phản kích!"

Hắn nhìn Tiêu Văn, ánh mắt kiên định, mang theo một loại tự tin tình thế bất buộc.

"Nhất định, sẽ không nhẫn nữa."

Thế chủ, ta sẽ không nhẫn nhịn người bên cạnh Quý Thụ Mặc.

Tác giả có lời muốn nói: cảm tạ Đức Tử, tiếng trời Linh Âm cùng nỗi mực văn tình ném địa lôi, cảm ơn các người!! ☆ ^ (* ^ - °) v

Chương này là chương yên bình trước bão táp ~(được rồi, là bởi vì gần đây Tạt Văn tương đối lợi hại.....)

└|'O'|┐ ngao ~~~ cuối cùng tình cảm Tạ Sơ Thần cho đi chưa từng oán cũng muốn đòi lại, yên lặng coi chừng Tiêu Văn, đến chủ động tiến công, đến giai đoạn cướp người với Quý Thụ Mặc rồi! Không thể chờ đợi muốn thả Quý Thụ Mặc ra ngoài xé!

Về sau thời gian hai người một chỗ sẽ bị cắt giảm, biến thành ba người giết lẫn nhau, lục đục đầu đá! (đây, đây là cái quỷ gì!)

Khụ khụ >< không, chương sau còn kịch tình ngọt ngào..... Diễm Diễm đưa lên quà tặng!!!!

Tạ Sơ Thần: (#') chương kế tiếp có dám thả Quý Thụ Mặc ra hay không! Ta muốn trải qua cuộc sống gia đình hạnh phúc với thế chủ!

Quý Thụ Mặc: (#') ta bị quên lãng tất cả 21 chương, có mau thả ta ra ngoài hay không!

Tiêu Văn chà sát tay.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tặng trâm

Đêm thất tịch vừa qua, trên đường vẫn cực kỳ náo nhiệt, khắp nơi là tiếng la từ những quán nhỏ buôn bán. Hai bên đường phố người đến người đi, đều tò mò mà nhìn một thân hồng trang chói mắt, tiểu công tử ngũ quan đoan chính tinh xảo, cúi đầu than thở, nghĩ thầm là tiểu công tử nhà nào như thế, không biết đã có hôn phối chưa?

Dân phong Đông Ngụy cởi mở, nam tử ra cửa cũng không cần mang khăn che mặt. Nếu gặp người ngưỡng mộ, cô gái có thể trực tiếp cầu ái. Cho nên trước sau đêm thất tịch hàng năm, trên đường người người nhốn nháo, cực kỳ náo nhiệt. Mà ba năm trước đây, Tiêu Văn vừa thấy đã yêu đối với Quý Thụ Mặc, toàn bộ chuyện xưa theo đuổi Quý Thụ Mặc, cũng đã bị cải biên thành nhiều phiên bản, trở thành chuyện phiếm của bách tính khi trà dư tửu hậu.

Bọn họ cảm thán: rốt cuộc có người thu phục Tiêu đại Bá Vương! Như vậy về sau ra cửa, cũng không sợ không đeo khăn che mặt, sẽ đột nhiên bị Tiêu Văn day dưa!

Thấy ánh mắt mọi người nóng hừng hực nhìn chăm chăm Tạ Sơ Thần, trong lòng Tiêu Văn hết sức khó chịu! Nàng vội vã mua khăn che mặt màu trắng, che khuôn mặt tinh xảo như ngọc của Tạ Sơ Thần lại. Sau đó, nàng đứng ở trước người của Tạ Sơ Thần, ánh mắt hung ác trừng mắt liếc bốn phía, tuyên

cáo chủ quyền của mình.

Lại dám đánh chủ ý với nam nhân của ta, quả thực là tìm chết!

Liếc thấy khuôn mặt sát khí, ánh mắt như lửa của Tiêu Văn, quần chúng vây xem đều bị sợ đến lui về sau một bước. Bọn nam tử khần trương mang khăn che mặt, bọn nữ tử cẩn thận từng li từng tí che chở phu lang của mình.

Có người xì xào bàn tán: "Đây không phải là Tiêu gia đại tiểu thư Tiêu Văn sao!"

"Thiếu niên bên cạnh Tiêu Văn là ai? Xinh đẹp như vậy, nhất định là bị Tiêu Văn lừa gạt! Không ngờ Tiêu Văn cưới Quý công tử thế nhưng còn chưa đủ, bắt đầu lộ bản tính ra ngoài rồi! Đáng thương cho tiểu công tử bị làm hại!"

"Nói không chừng là Tiêu Văn nghĩ Bá Vương ngành thượng cung! Trước kia nàng cũng không phải không có đoạt người! Hiện tại, nhất định là coi trọng công tử này, mới xuống tay với hắn!"

Quần chúng giận dữ nắm quyền, có không ít cô gái càng muốn thấy việc nghĩa hăng hái làm, dùng chuyện này chiếm được hảo cảm của mỹ nhân.

Bị xuyên tạc thành ra như vậy, Tiêu Văn giựt giựt khóe miệng, đang muốn giải thích thì lại nghe có người nhỏ giọng nói: "Hừ —— công tử kia là Tạ Sơ Thần, phu lang trước đây không lâu Tiêu Văn cưới vào cửa."

"Cái gì?! Chuyện đó không hề có lý, Tạ Sơ Thần xấu xí điều ngoa?"

"Đúng, chính là hắn."

"Nghe nói chính là hắn, khiến Quý công tử tức giận sống ở phu gia không trở lại."

"Đúng là đáng đáp của hồ ly tinh!"

"Đúng vậy đúng vậy!"

Bọn họ nói cũng cực kỳ nhỏ giọng, nhưng Tiêu Văn có võ công lại nghe rất rõ ràng. Nàng mang Tạ Sơ Thần xuất phủ du ngoạn, là muốn buông lỏng tâm tình của hắn, dụ dỗ hắn vui vẻ. Không ngờ danh tiếng hai người bọn họ quá kém, một đường lại bị người chỉ chỏ.

Tâm tình tốt của Tiêu Văn lập tức bị phá hư không còn một mống.

Ngày xưa, có mỹ nam ở bên, nàng đã sớm cường thế mà ôm vào ngực, như Tiểu Bá Vương đi tới đi lui ở trên đường, khiến cho những mỹ thiếu niên khác vừa nghe tiếng đã chạy tăng đâm.

Nhưng bây giờ, thấy Tạ Sơ Thần mỉm cười đứng bên cạnh mình, đôi mắt to xinh đẹp sáng ngời nhìn mình, móng tặc của Tiêu Văn đưa ra có chút sợ hãi cứng đờ ở tại chỗ. Dù sao danh tiếng bên ngoài của mình quá kém, nàng thật sự không muốn Tạ Sơ Thần bị những ánh mắt kỳ quái và xem thường nhìn vào cùng với nàng.

Nhưng đi trở về phủ, nàng lại càng không cam lòng! Đây chính là lần đầu tiên nàng hẹn Tạ Sơ Thần đi chơi!

Tiêu Văn như vậy vừa lui lại, ngược lại bị một đôi tay thon dài như bạch ngọc giữ chặt dắt đi. Tạ Sơ Thần liếc mắt nhìn Tiêu Văn, ngay sau đó hung phấn quay qua, khóe miệng khẽ nâng lên: "Thê chủ, chúng ta đi xem cây trầm bên kia một chút đi."

Nói xong, hắn chủ động mười ngón tay đan nhau với Tiêu Văn, dắt Tiêu Văn đi tới quán nhỏ bán cây trầm kia. Hắn ngênh ngang tuyên thệ thân thiết như vậy, khiến quần chúng vây xem một hồi tròn mắt hốc mồm, thật ra khiến Tiêu Văn có chút ngượng ngùng.

Nàng lại giống như là tiểu thê chủ bị phu lang quản chặt, len lén liếc mắt nhìn bốn xung quanh, đảo tay cầm lấy tay của Tạ Sơ Thần.

Mềm mại, ấm áp, thật muốn cầm cả đời không buông tay.

Tạ Sơ Thần cũng không phải là không nghe thấy những lời linh tinh kia, từ nhỏ đến lớn hắn đã nghe quá nhiều, tâm đã sớm chết lặng, cho nên hắn cũng không thèm để ý người khác nói gì, chỉ muốn hưởng thụ thời gian thân mật với Tiêu Văn.

"Tiêu tiểu thư, là chọn trầm cái tóc cho phu lang sao?" Nhìn thấy Tiêu Văn dắt thiếu niên đi tới, chường quầy tiệm bán ngọc khí lập tức nở nụ cười xu nịnh, đi lên nghênh đón. Bởi vì vị trước mắt này là Đại Kim Chủ vùng tiền như rác!

"Lấy cây trầm tốt nhất ở chỗ người ra đây." Tiêu Văn nhận ra chường quầy, bởi vì nàng từng mua vài vật trang sức danh quý ở tiệm bán ngọc khí này đưa cho Quý Thư Mặc, muốn hắn vui vẻ. Vì thế, Quý Thư Mặc cũng không từ chối, luôn là nhân nhạ nhận quà tặng nàng tặng. Hôm nay, thấy Tạ Sơ Thần đi về phía bên này, Tiêu Văn đương nhiên nghĩ Tạ Sơ Thần nhìn trúng cây trầm của tiệm này.

Chường quầy cười hắc hắc, vội vàng bung ra mấy cái hộp đẹp đẽ, bên trong đặt những trầm cái tóc tinh xảo tuyệt luân.

"Tiêu tiểu thư, cây trầm này là dùng Dương Chi Bạch Ngọc thượng đẳng điêu khắc mà thành, trầm đầu Thạch Lưu Hồng Châu bảo màu sắc tươi tắn, tính chất trong suốt..... Vì Tiêu tiểu thư là khách quen, bán cho Tiêu tiểu thư chỉ cần một trăm lượng."

Chường quỹ ở đó khoa môi múa mép mà nói thì Tạ Sơ Thần lại nhũ nhũ mảy, nhỏ giọng mà nói với Tiêu Văn: "Thê chủ, Dương Chi Bạch Ngọc này nhiều nhất trị giá năm mươi lượng."

Tạ Sơ Thần miệng ngậm chìa khóa vàng ra đời, cửa hàng của mẫu thân hắn rất nhiều, trong đó có vài nhà là tiệm bán ngọc khí. Khi mẫu thân hắn chưa qua đời, trên người Tạ Sơ Thần cũng không thiếu những thứ châu báu danh quý này, cho nên hắn nhìn một cái liền nhìn ra, chường quỹ này là nhìn Tiêu Văn tài đại khí thô, cố ý nâng cao giá tiền lừa gạt nằng.

Nghĩ đến mình bị lừa nhiều lần, Tiêu Văn tức giận nói: "Năm mươi lượng mà bán cho ta một trăm lượng, khi dễ bản tiểu thư dễ khi dễ sao?"

Không ngờ Tiêu Văn luôn dễ gạt thế nhưng lại tính toán chi li như thế, trong nháy mắt chường quỹ buồn bực. Mời thần thì dễ tiền thần thì khó, thấy Tiêu Văn kêu la hai tiếng xong, hù chạy khách hàng trong tiệm, chường quỹ khóc không ra nước mắt, không khỏi tức giận trừng mắt liếc Tạ Sơ Thần đầu sỏ gây nhen.

Sau khi nói lời hung ác xong, Tiêu Văn bắt đầu chọn lựa trăm cái tóc cho Tạ Sơ Thần, hơn nữa không ngừng ép giá. Nàng do dự cây trăm kia có xứng với Tạ Sơ Thần không, lại phát hiện ánh mắt Tạ Sơ Thần thỉnh thoảng nhìn bên ngoài cửa hàng buôn bán nhỏ.

Theo ánh mắt Tạ Sơ Thần nhìn lại, trong mắt là một cây trăm hồng đàn. Trên cây trăm khảm một viên châu màu đỏ, màu sắc đỏ thắm trong suốt, thân trăm điêu khắc Thái Phụng giương cánh tung bay, đầu trăm xuyên một đóa nụ hoa bạch ngọc chớm nở, thật là tinh xảo.

"Sơ Thần, ngươi thích cây trăm kia sao?"

Thấy Tiêu Văn nhận ra ánh mắt của mình, Tạ Sơ Thần ngưng ngưng gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: "Hồng đàn này tao nhã tinh tâm, đeo trên đầu có thể điều chỉnh khí huyết, làm cho người ta gặp chuyện thì bình tĩnh trầm ổn, còn giúp an thần giấc ngủ ngon. Ta muốn mua cho thê chủ."

Tiêu Văn mua cho Quý Thư Mặc nhiều cây trăm danh quý như vậy, Quý Thư Mặc lại không bao giờ nhớ tới quà đáp lễ cho nàng. Nhưng Tạ Sơ Thần lại bất đồng, mục đích hắn đến mua trăm lại không phải là vì mình, mà là vì nàng hàng đêm bị cơn ác mộng khổ nhiều, không thể ngủ ngon.

Từ khi nàng gặp Tạ Sơ Thần, Tạ Sơ Thần chưa bao giờ đặt mình ở vị thứ nhất, mà là đặt nàng ở vị trí đầu tiên, mọi chuyện đều suy tính cho nàng.

Vô luận kiếp trước, hay kiếp này.....

Trái tim Tiêu Văn hiện lên chút tư vị không rõ, thật giống như có một thứ tình cảm gì đó đang không ngừng không ngừng phát sinh. Nàng không nhận được nói: "Sơ Thần, ta là tới mua trăm cho ngươi, làm sao lại thành ngươi chọn giúp ta rồi. Ngươi xem một chút, ngươi có muốn cây trăm nào không? Ngươi muốn, ta đều mua cho ngươi."

Tạ Sơ Thần nháy mắt, có chút vui sướng hỏi: "Thê chủ mua cho ta sao? Thê chủ đưa, đều tốt!"

Nàng dẫn hắn ra ngoài chơi, chính là muốn mua đồ cho hắn dụ dỗ hắn vui vẻ a! Quả nhiên hắn không có cân nhắc đến mình.....

Tiêu Văn im lặng nâng trán.

Lúc này, tiểu thương bày sạp nở nụ cười: "Thật là đúng dịp, cây trăm hồng đàn này lại là một đôi." Nàng lấy một cây trăm khác từ trong hộp giấu lấy ra, đưa tới trước mặt của Tiêu Văn và Tạ Sơ Thần.

Chường quỹ thấy có người giành khách, xem thường hừ một tiếng, sau đó lăm lăm không ngừng oanh tạc Tiêu Văn: "Tiêu tiểu thư, hồng đàn này là đồ rách nát, hai ba lượng bạc là có thể mua. Vô luận là đưa cho phu lang hay là mình đeo, trăm Dương Chi Bạch Ngọc của ta đây đều tốt hơn. Vì là khách quen, lần này chỉ bán ngươi bốn mươi lăm lượng! Cũng đừng đi mua cây trăm thô như vậy."

Tạ Sơ Thần bị hắn nói xong một hồi đỏ mặt, nghĩ thầm hồng đàn xác thực giá rẻ, thê chủ nhất định là coi thường.

Ai ngờ Tiêu Văn lại đẩy chường quỹ ra, nhận lấy cây trăm hồng đàn trong tay chủ quán nhỏ.

Cây trăm nhắn nhủ, mang theo mùi hương nhàn nhạt. Khác hẳn với cây trăm vừa rồi, thân trăm điêu khắc hoa sen từ từ nở rộ, đầu trăm chính là hoa lan khéo léo.

Công tử như đóa hoa sen, từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Công tử như lan, thanh tú thanh nhã.

Trong nháy mắt, trong đầu Tiêu Văn hiện lên hai câu này. Nàng cảm thấy cây trăm này hết sức phù hợp phong cách Tạ Sơ Thần, lập tức nói: "Ta mua trăm này, bao nhiêu tiền?"

"Tổng cộng năm mươi lượng bạc."

Trong khi chường quỹ tròn mắt há hốc mồm, Tiêu Văn sáng khoái thanh toán bạc, nhận lấy cây trăm từ trong tay tiểu buôn. Người bán hàng rong cười hi hi nói: "Đối với trăm đa số là trăm đính ước. Vị tiểu thư này nếu mua, không bằng bây giờ giúp vị công tử này đeo lên luôn."

Vừa nghe Tiêu Văn mua vật đính ước, ánh mắt của Tạ Sơ Thần hoảng loạn, cả lăm nói: "Thê, thê chủ.....?"

Thấy vẻ mặt Tạ Sơ Thần hốt hoảng lo lắng, hình như rất sợ nàng nghe được là vật đính ước sẽ lập tức trả hàng lại, nhưng một đôi mắt trong trẻo lại thỉnh thoảng mong đợi liếc qua cây trâm trong tay mình, Tiêu Văn không khỏi khẽ cười.

Nàng rũ xuống hai mắt cười chum chim, ngón tay thon dài cầm trâm hồng đàn hoa sen kia lên, chậm rãi đến gần Tạ Sơ Thần.

Đôi mắt Tiêu Văn từng bước ép tới gần, Tạ Sơ Thần tròn to hai mắt, kinh ngạc chạm vào hơi thở mang mùi thơm ngát dễ ngủ trên người Tiêu Văn, cùng với mùi thơm hồng đàn sâu kín bay tới khiến tâm tình an tĩnh.

Ngón tay thon dài cầm trâm hồng đàn, giống như mỹ ngọc tuyệt phẩm, sáng bóng như ngọc. Tay nàng linh mẫn đứng dịp Tạ Sơ Thần khẽ cúi đầu rút đai buộc đồ, một đầu tóc đen nhánh như gấm trắng đứng rơi xuống, tán lạc trong lòng bàn tay của nàng.

Tóc đen tôn lên, khiến cho ó má xinh đẹp tuyệt trần càng lộ vẻ dịu dàng và quyến rũ. Gần trong gang tấc, thỉnh thoảng truyền đến mùi thơm thanh nhã trên người thiếu niên, khiến Tiêu Văn bất giác, có chút si mê.

Dọc theo gáy một đường đi lên, Tiêu Văn khẽ vuốt ve mái tóc quấn quanh ở trên đầu ngón tay, xúc cảm mềm mại trơn thuận khiến nàng yêu thích không buông tay, nhưng cũng khiến nàng nhớ lại bị kịch kiếp trước của Tạ Sơ Thần.

Tóc đẹp như vậy từng bị nàng hủy.....

Tiêu Văn hơi cúi đầu, ngón tay thon dài kéo tóc dài mềm mại của Tạ Sơ Thần. Mái tóc mềm mại quấn vòng quanh ngón tay của nàng, hình như đang quyến luyến không thôi.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve, cẩn thận từng li từng tí cài trâm cài tóc hồng đàn vào.

Trong sáng thuần khiết của viên châu màu đỏ dưới ánh mặt trời tỏa sáng, hoa lan thanh nhã rất khác biệt, trang nhã thanh lịch. Rõ ràng là cây trâm hồng đàn bình thường, lại nổi bật lên khuôn mặt an tĩnh mà xinh đẹp sạch sẽ của Tạ Sơ Thần.

Hơi thở ấm áp dán trên gương mặt, Tạ Sơ Thần chỉ cảm thấy gò má nóng lên, tim nhảy loạn. Đợi ngơ ngác phục hồi lại tinh thần, phát hiện Tiêu Văn lại tự tay cài trâm cho hắn!

Tim của hắn lảng lảng lên lần nữa!

Chẳng những đính ước với Tiêu Văn, còn ân ái trước mặt mọi người!

Cảm thụ cảm giác lộn tóc được Tiêu Văn nhẹ nhàng vuốt ve mang đến, mặt của Tạ Sơ Thần trắng hồng hào, khẽ nhếch môi, hiện lên hai l má kúm đồng tiền đáng yêu với hai rặng mày hồng nhạt. Mà cặp mắt to trong veo như nước kia, ngưng ngưng chớp chớp, giống như ánh sao lóa mắt, ánh sáng long lánh đẹp để động lòng người.

Ánh mắt Tiêu Văn nhìn thẳng, áp úng khen: "Sơ Thần, người như vậy thật đẹp."

Được người ngưỡng mộ khen đẹp, Tạ Sơ Thần hưng phấn, cái đuôi nhỏ há hê nhô lên thật cao, giữa hai lông mày càng nhiều hơn một phần ý vị hạnh phúc ngọt ngào.

Hắn cầm một cái Phượng trâm hồng đàn khác trong hộp gấm lên, môi đỏ mọng có chút nhếch lên, nhỏ giọng mở miệng: "Thê chủ, ta có thể cài lên cho người chứ?"

Tiêu Văn sững sốt một chút, rất nhanh, cười yếu ớt rũ đầu xuống.

Cẩn thận lại ngây ngô cài cây trâm vào, vào bên trong búi tóc Tiêu Văn, Tạ Sơ Thần vui vẻ cười trộm hai tiếng. Cho đến khi Tiêu Văn nghi ngờ nhìn về phía hắn, hắn mới vô tội nháy mắt, khẽ cười nói: "Thê chủ, người có cài trâm cài tóc hay không, đều rất đẹp."

Bị Tạ Sơ Thần khen đến mặt đỏ lên, Tiêu Văn mới phát hiện ra da mặt của mình càng ngày càng mỏng.

Nàng gương nhẹ khoe miệng, dặt tay Tạ Sơ Thần, trong lòng ngọt như mật.

"Đi, ta dẫn người đi ăn ngon!"

Dựa vào lan can lầu hai trà tiên cư, đứng một thiếu niên tầm mười bảy. Thiếu niên mặc một thân trường sam tuyết trắng thượng thừa, tóc đen cài một cây trâm vàng xinh đẹp. Dung mạo tuấn mỹ trong trẻo lạnh lùng, hắn không biến sắc từ chỗ cao mắt nhìn xuống một nam một nữ lâu dưới, nhìn thấy cô gái cười rực rỡ thì mắt phượng xinh đẹp lạnh lùng nheo lại, thoáng qua ánh mắt không thể tin.

Chính là Quý Thụ Mặc bị Tiêu Văn hoàn toàn không quên lãng.

Hôm qua, Quý Thụ Mặc ngẫu nhiên thấy Tiêu Văn tiến vào sông bạc, trong lòng khi dễ Tiêu Văn giang sơn dễ đổi, lại dính vào cò bạc!

Ai ngờ, hắn mới biết được, Tiêu Văn bày kế đánh cuộc tuyệt diệu, lại từng bước từng bước dẫn dụ Nhị di mẫu Tạ Thanh Vinh của Tạ Sơ Thần trúng kế,

cũng áp giải nàng ta vào đại lao Hình bộ.

Mà ở trên đại đường Hình bộ, diễn ra một màn kịch tình xảo tuyệt diệu. Không có nghiêm hình bức cung, đã có thể moi được sự thật từ miệng Trần Kỳ, khiến Tạ Thanh Vinh phạm vào tội giết người, nhân chứng vật chứng đều có, sáng nay còn hoàn mỹ thu phục Tạ gia.

Biết Tiêu Văn ba năm, đối với tính tình Tiêu Văn Quý Thư Mặc rất rõ ràng, biết được nàng là một kẻ ngu ngốc, làm việc kích động ngu xuẩn, không suy tính hậu quả, căn bản là không thể bày ra liên hoàn kế tinh xảo như vậy.

Mà bây giờ, Tiêu Văn lại là liên tiếp làm ra những hành động hấn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nàng chẳng những không hỏi thăm ý kiến mình đã nạp Tạ Sơ Thần làm phu lang, còn đích thân cài tram cho Tạ Sơ Thần?!

Giờ phút này, về mặt Quý Thư Mặc hết sức phức tạp, phải nói hấn hết sức kinh ngạc và không hiểu.

Tiêu Văn thích hấn ròng rã ba năm, thích thành hoa si. Thậm chí nàng vì cầu hôn hấn, nghĩ mọi biện pháp theo đuổi hấn. Ròng rã ba năm, hấn lại không động lòng với Tiêu Văn, thậm chí với vị hoàn khổ ngu ngốc này còn hết sức khinh bỉ và khinh thường, mà thủ đoạn nàng dây dưa không ngớt càng khiến hấn chán ghét hơn, một lòng muốn thoát khỏi.

Nhưng hấn vạn vạn không ngờ, sau khi Tiêu Văn dùng mọi thủ đoạn cầu hôn hấn thành công, Tiêu Văn lại thay đổi! Rõ ràng trước kia thích hấn ngày ngày kề cận hấn, Tiêu Văn vì dụ dỗ hấn mở lòng mà làm bất cứ chuyện gì, hiện tại chẳng những đột nhiên bắt đầu cố gắng học tập, còn để hấn ở phu gia, các người lại thân mật thăm thiết!

Vừa nghĩ tới tối hôm qua hấn bỏ mặt mũi xuống, phải gãi sai vật đi tìm Tiêu Văn, Tiêu Văn lại nói ôn tập chờ thi, không rảnh, mà bây giờ, rơi vào mắt hấn lại là bộ dáng nàng và nam tử khác ân ái ái đạo phổ!

Trái tim Quý Thư Mặc không rõ cảm giác gì, thậm chí trong lòng mơ hồ hiện ra phần hận và không cam lòng, hấn càng khinh bỉ khinh thường Tiêu Văn hơn.

Hay cho câu ôn tập chờ thi, không rảnh!?

Tiêu Văn, đây chính là yêu ta trong miệng người sao? Trờ mặt thật là nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Quý Thư Mặc về phủ

Nắm bàn tay mềm mại ấm áp của Tạ Sơ Thần, Tiêu Văn ngây ngất, mặt vui đến quên cả trời đất. Nàng mang theo Tạ Sơ Thần ròng rã ba năm không xuất phủ đi du ngoạn, lãnh hội thức ăn ngon cảnh đẹp của kinh thành. Hai người chơi chơi, ăn ăn, đến hoàng hôn mới bước chậm trở về phủ.

Đến Tiêu phủ, Tiêu Văn vẫn không buông tay Tạ Sơ Thần ra, vì vậy dưới ánh mắt quý dị của mọi người, một đường tay trong tay vào bên trong phủ.

Tiêu Văn len lén liếc mắt một cái, thấy tâm tình hấn không tệ, Tiêu Văn bước chân dừng lại, khe khẽ mở miệng: "Sơ Thần, ba năm trước đây....."

Tạ Sơ Thần ngẩng đầu lên, lông mi thật dài khẽ chớp, ánh mắt trong suốt sáng ngời nhìn Tiêu Văn về mặt không hiểu. Tiêu Văn nuốt một ngụm nước bọt, âm thanh không tự chủ êm ái mấy phần: "Tạ Thanh Vinh nói từng phải cõng đồ khi dễ người, người..... Có bị thương không.....?"

Về mặt Tạ Sơ Thần cứng đờ, lông mi run run nhẹ rũ xuống.

Cho là mình đụng trúng vết thương chôn dấu trong lòng của Tạ Sơ Thần, chạm vào vết sẹo của hấn, Tiêu Văn hận không được tát mình một bạt tay.

Tạ Sơ Thần buồn buồn cúi đầu: "Có người đã cứu ta....."

Tiêu Văn vội vàng hỏi: "Là ai? Bây giờ nàng ở đâu?" Nếu hiểu tâm ý của mình, Tiêu Văn cảm giác mình cần hiểu rõ tất cả mọi chuyện của Tạ Sơ Thần. Bức họa hấn coi như bảo bối kia, có phải cô gái kia hay không.....

Nàng nhất định phải tiêu diệt toàn bộ kẻ địch mới được!

Thấy Tạ Sơ Thần long lanh nhìn mình. Tiêu Văn phát giác giọng nói mình mới vừa quá mức hung hãn, không khỏi gãi gãi đầu, chột dạ nói: "Ta hỏi người không có ý tứ gì khác..... Chỉ là nếu như người không tìm được nàng..., ta phải người tìm giúp người một chút. Ta là thê chủ của người, mặc dù là chuyện ba năm trước đây, nhưng dù sao có ân cứu mạng với người, ta sẽ báo đáp nàng!" Sau đó cảnh cáo nàng không được đến gần Sơ Thần!

Thấy Tiêu Văn ra sức muốn "báo đáp" vị kia như vậy, nếu nói ra ân nhân cứu mạng, Tạ Sơ Thần "Xi" một tiếng bật cười. Hấn nhếch lông mày lên, về mặt mềm mại tươi cười nói: "Ta đã tìm được nàng. Người nợ chính là ——"

"Tiểu thư!" Họa Họa hấp tấp chạy tới, âm thanh lo lắng hoàn toàn che giấu lời nói nhỏ nói ra chân tướng của Tạ Sơ Thần.

"Quý công tử hẳn về rồi!"

"Về?" Về mặt Tiêu Văn cứng đờ, không ngờ Quý Thư Mặc khó chịu không ngừng như thế, thế nhưng mới ngày thứ tám đã trở về. Nàng còn tưởng rằng muốn giăng co trái phải nửa tháng, đợi đến khi lời đồn đãi nổi lên bốn phía thì vị tài tử thanh cao này mới có thể khiêm nhường mà trở lại.

"Đúng vậy đúng vậy!" Lau mồ hôi hột vì chạy như bay đến một cái, Họa Họa vội vàng nói: "Hắn trở lại phát hiện tiểu thư không có ở thư phòng, liền đến nơi ở tìm tiểu thư ngài, tỷ tỷ đang giữ chân hắn ở Mặc Uyên cư đấy."

Hai tỷ muội nhất trí cho rằng, không thể để cho Quý Thư Mặc nhìn thấy tiểu thư đang thân mật thăm thiết ở chung một chỗ với Tạ công tử. Ngày hôm qua tiểu thư mới vừa lạnh lùng cự tuyệt gã sai vặt của Quý Thư Mặc nói mình không rảnh tới Quý phủ đón Quý Thư Mặc, hôm nay Quý Thư Mặc đột nhiên trở lại, không biết có mưu ma chước quỷ gì, ngộ nhờ gây bất lợi với Tạ công tử thì sao?! Hơn nữa tiểu thư nói qua, Quý Thư Mặc có hành động gì, sẽ phải lập tức trở về báo cho nàng.

Họa Họa một lòng vì chủ hoàn toàn không ý thức được, nàng cắt đứt đường khí khó lắm Tạ Sơ Thần có được, cho tới khi Tạ Sơ Thần phồng mặt bánh bao lên, gương mặt không vui nắm chặt tay Tiêu Văn, dùng sức muốn kéo lực chú ý của Tiêu Văn về.

Lúc ban đầu, Tiêu Văn cố ý không nhìn Quý Thư Mặc, chính là muốn giầy vò kiêu ngạo của hắn, dùng chuyện này thăm dò hư tình giả ý của hắn một chút. Nhưng gần đây, chung sống với Tạ Sơ Thần càng lâu, nàng càng quên mục đích và quyết tâm lớn nhất khi sống lại.

Hôm nay, Quý Thư Mặc nóng lòng khác thường đưa tới cửa như vậy, có thể thấy được hắn đã nghe được những lời đồn truyền trong kinh thành. Vốn tưởng rằng hắn còn có thể nhịn một chút, không ngờ tâm nhẫn nại của hắn cũng không lớn như trong tưởng tượng của nàng.

Biểu hiện không tự tin, hay là hắn sợ mất đi sủng ái của nàng, từ đó kẻ hoạch thất bại đây?

Thấy Quý Thư Mặc đã không tự chủ giẫm vào bẫy rập mình bày ra, Tiêu Văn theo bản năng buông lỏng tay Tạ Sơ Thần ra đi tới với Họa Họa, đi được mấy bước, nàng ý thức được Tạ Sơ Thần còn ở đây, khẩn trương quay đầu lại dặn dò: "Sơ Thần, chuyện ba năm trước đây, tối ta quay lại hỏi lại người. Nhớ lấy cho ta...đừng đến gần Quý Thư Mặc. Nhìn thấy hắn, nhất định phải cách thật xa. Hắn nói bất kỳ lời gì, người đều không được tin!"

Một ngum giận dữ nhen ở trong lồng ngực khó có thể thoải mái, Tạ Sơ Thần giương mắt nhìn gò má nghiêm túc của Tiêu Văn, bàn tay trông không run rẩy. Hồi lâu, hắn khẽ mở miệng, vốn là âm thanh dịu dàng uyển chuyển khẽ giương, có chút ê ẩm đáp lại: "Sơ Thần biết, thế chủ người đi gặp Quý công tử đi."

Tiêu Văn nóng lòng muốn biết Quý Thư Mặc có mục đích khác hay không, cũng không cẩn thận quan sát vẻ mặt dấm chua của Tạ Sơ Thần. Thấy Tạ Sơ Thần đồng ý mình, trong lòng nàng yên tâm, theo Họa Họa đi tới Mặc Uyên cư.

Thấy Tiêu Văn rời đi cũng không quay đầu lại, căn bản không có phát giác mình ăn ở hai lòng, lòng Tạ Sơ Thần chua xót.

Không phải là trở về phủ sao? Phải vội vã rời đi gặp hắn ta như vậy sao? Chậm một chút nghe hắn nói xong không được sao?

Hắn đá hòn đá nhỏ trên đất, buồn buồn không vui đi về phía Mai viên.

Một ngày không gặp như cách ba năm, bọn họ cũng tám ngày không gặp, cũng không biết thế chủ nhớ nhung hắn thành cái dạng gì rồi.....

Biết rõ mình không nên ghen, biết rõ Quý Thư Mặc mới là chính phu danh chánh ngôn thuận cưới vào cửa của Tiêu Văn, biết rõ mình đã từng bảo đảm qua tuyệt không quấy rầy Tiêu Văn và Quý Thư Mặc, sẽ ngoan ngoãn lặng yên sống ở một bên, nhưng vừa nghe thấy Quý Thư Mặc về phủ, Tạ Sơ Thần phát hiện bình dấm chua trong lòng mình hoàn toàn đổ, lại khắc chế không được suy nghĩ lung tung.

Lúc không có lấy được Tiêu Văn dịu dàng thì Tạ Sơ Thần chỉ muốn lặng lẽ làm phu lang của nàng, có thể len lén liếc nhìn nàng một cái đã thỏa mãn, cùng nàng nói một câu là có thể vui mừng mấy ngày, nhưng hiện tại hắn lại cảm nhận sự bất mãn, thế nhưng dần dần muốn độc chiếm nàng.....

Tại sao hắn có thể có lòng tham như vậy!

Thấy công tử hết sức phấn khởi đi ra, thất hồn lạc phách trở lại, trong lòng Chiêu Nhi mừng Tiêu Văn phụ lòng một trăm tám mươi lần, cảm thấy nhất định Tiêu Văn khi dễ công tử!

Hắn cẩn thận nghiêng đầu, đang muốn trấn an công tử thì lại nghe Tạ Sơ Thần cúi đầu thì thầm "Nàng thật sự quên không còn chút nào....."

Ngày đó, hắn cảm ngọc bội tìm tới Tiêu Văn, là muốn nói ra chuyện ba năm trước đây hai người gặp nhau, hắn muốn hỏi nàng, còn nhớ ước định năm đó hay không, nhưng ánh mắt của Tiêu Văn nhìn hắn lại hoàn toàn xa lạ, phải nói tất cả đều là khinh bỉ và trào phúng.

Nàng mừng hắn là kẻ trộm ngọc, trào phúng hắn, căn bản không nghe hắn giải thích nào.

Hôm nay, Tiêu Văn chủ động nhắc tới chuyện ba năm trước đây, hẳn cho là Tiêu Văn cuối cùng nhớ lại một chút, cho nên gần đây mới khác thường đối với hắn như vậy. Nhưng để cho hắn thất vọng chính là, Tiêu Văn vẫn cũng không nhớ.....

Hôm qua, Chiêu Nhi rõ ràng nói thê chủ thấy bức họa đấy, làm có thể không nhận ra chứ? Chẳng lẽ bức họa rất tệ sao?

Thế nhưng chính là thê chủ mà!

Ngồi đi nghĩ lại, Tạ Sơ Thần càng thêm uất ức, trước häng hái tràn đầy muốn cùng Quý Thư Mặc phân cao thấp, quyết tâm muốn đoạt lấy thê chủ từ trong tay Quý Thư Mặc trong nháy mắt vỡ tan tành.

—— Nếu như ngươi có thể giống như Quý Thư Mặc tài tử đệ nhất kinh thành....

Ngay cả bức tranh cũng vẽ không được, làm sao có thể trở thành tài tử giống như Quý Thư Mặc đây.....

Tiêu Văn và Họa Hạ đi tới Mặc Uyên cư thì Quý Thư Mặc và Vân Yên vẫn còn ở trong viện giảng co. Thấy Vân Yên một bước cũng không nhường, thậm chí mở miệng một tiếng Quý công tử, Quý Thư Mặc Tâm không kiên nhẫn, vừa muốn lên tiếng, lại thấy Tiêu Văn xa xa đi tới.

Ánh mắt hần nhanh chóng biến đổi, vẻ mặt nhu nhược mím mím môi: "Vân cô nương, ta chỉ là muốn gặp mặt thê chủ một chút..... Có phải thê chủ vẫn còn ở gần ta, cho nên không muốn gặp Thư Mặc hay không?"

Thiếu niên ở trước mắt, một đôi mắt đầy tràn uất ức, nụ cười như ngọc vẻ mặt tái nhợt, thân thể gầy yếu hơi hơi run rẩy, khiến người ta bất tri bất giác sinh ra ý muốn bảo hộ.

Nếu là Tiêu Văn trước đây, sớm đã ôm hần vào trong ngực hảo hảo mà dụ dỗ rồi, thậm chí sẽ còn không phân tốt xấu quát lớn Vân Yên "khi dễ" Quý Thư Mặc, khẽ vuốt lên cặp lông mày xinh đẹp kia.

Nhưng Tiêu Văn bây giờ, chỉ không biến sắc nhìn hần, thu lại tất cả cảm xúc mãnh liệt sâu trong nội tâm.

"Thê chủ!" Đôi mắt xinh đẹp vọt sáng, vẻ mặt Quý Thư Mặc một bộ mới vừa nhìn thấy Tiêu Văn, mặt mang vui sướng cùng với nhu tình quyến luyến. Hần khéo léo khẽ nhún người với Tiêu Văn, giọng nói mềm mại tràn đầy nhu nhược, hết sức làm người thương yêu: "Thê chủ, Thư Mặc trở lại."

"Trở lại à....." Tiêu Văn nhàn nhạt đáp một tiếng, khóe miệng cười như không cười. Cũng không nhiệt tình, lại không lạnh nhạt, khiến cho Quý Thư Mặc luôn có thể nhìn thấu nàng, trong lúc nhất thời có chút mơ hồ.

Hần cho là, Tiêu Văn vừa nhìn thấy hần, sẽ hung hăng trách cứ Vân Yên, sẽ vui mừng ôm lấy mình, sẽ làm nhảm không ngừng bày tỏ những ngày qua nàng nhớ nhung mình đến cỡ nào. Mà hần thuận thế dịu dàng đáp lại, thậm chí thể hiện tư thái rộng lượng chính phu cần có đối với Tạ Sơ Thần, khiến Tiêu Văn vì hần hiền lương thực đức mà tán thưởng.

Tiêu Văn yêu mình, cũng chỉ là bởi vì chính mình không ở người bên, mới đi lưu luyến những thứ hoa hoa thảo thảo kia. Hôm nay, hần đã trở về, lòng của Tiêu Văn tất nhiên sẽ trở lại trên người của chính mình.

Về phần vị phu lang Tiêu Văn cưới vào cửa kia, hần mới vừa rồi phái người cẩn thận điều tra một phen. Con nhà giàu thất thế nhếch nhác, lại bị thứ hệ khi dễ đến loại trình độ này, quả thật quá ngu xuẩn, căn bản không có bất kỳ nguy hiểm nào. Coi như Tiêu Văn thật sự có cảm tình đối với Tạ Sơ Thần, hần cũng có thể bóp chết phần hảo cảm này từ trong trứng nước.

Hần sẽ khiến Tiêu Văn biết, mình so với Tạ Sơ Thần không có tài cán gì này, tốt hơn gấp nghìn lần gấp vạn lần!

Nhẹ nhàng liếc mắt một cái Vân Yên, Quý Thư Mặc mím mím môi, ủy khuất hỏi: "Thê chủ, mới vừa rồi Vân cô nương vẫn ngăn Thư Mặc, không để cho Thư Mặc gặp ngươi, nhưng ngươi vẫn còn đang giận Thư Mặc?" Giọng nói nhìn như êm ái, cũng là ở trong lúc lơ đãng tố cáo Vân Yên.

Vân Yên vẫn luôn im lặng, tỉ mỉ quan sát, thấy thái độ Quý Thư Mặc trong giây lát biến chuyển, khóe miệng giật giật, ấn tượng trong lòng đối với Quý Thư Mặc lập tức giảm mấy phần.

Lần này giọng Quý Thư Mặc êm ái uyển chuyển, khiến Tiêu Văn không thể liên tưởng tới kiếp trước. Kiếp trước mình ngu xuẩn mà trúng bẫy rập trong lời nói của hần, từng nhiều lần trách phạt Vân Yên và Họa Hạ.

Khi đó Vân Yên và Họa Hạ cũng đã cảnh cáo mình, nói Quý Thư Mặc dối trá làm bộ, muốn nàng cẩn thận đề phòng, kết quả bị chính mình chửi mắng nhiều lần, còn bảo vệ Quý Thư Mặc khắp nơi, thậm chí tin tưởng Quý Thư Mặc lòng muông dạ thú, trực xuất Họa Hạ ra khỏi phủ.

Thấy Tiêu Văn âm trầm hạ mặt, cũng không trách cứ Vân Yên, tâm Quý Thư Mặc không tự chủ căng thẳng, trong lòng âm thầm hỏi hận.

Ngày mình về nhà thăm bố mẹ không nên quá mức vội vàng lỗ mãng, nếu thật sự chọc giận Tiêu Văn, nếu thật sự khiến người khác quyến rũ lòng của Tiêu Văn, vậy những thứ này ngày giờ tới uất ức cầu toàn, nhưng tất cả đều uổng phí.....

Hần cẩn thận từng li từng tí đến gần Tiêu Văn, lần đầu tiên ở trước mặt Tiêu Văn hạ thấp tư thái, thậm chí mang theo từng tia đau buồn.

"Là Thư Mặc sai lầm rồi, ngày về nhà thăm bố mẹ không nên chống đối thê chủ..... Cầu xin thê chủ tha thứ Thư Mặc!"

Đôi mắt xinh đẹp trước mắt này, giống như nước suối trong suốt, đẹp đến động lòng người, Tiêu Văn lại nổi hết cả da gà. Môi nàng run rẩy, lạnh nhạt mở miệng: "Thư Mặc luôn miệng nói mình sai lầm rồi, vì sao hôm nay mới về phủ?"

Không có trách phạt Vân Yên, vừa mở miệng lại là hỏi tội mình. Tâm Quý Thư Mặc thất lại, rất nhanh, hần nổi lên tươi cười, thử dò xét lấy lòng nói: "Thư Mặc nghĩ tới mình chộc thể chủ tức giận, cho nên những ngày qua đều đóng cửa suy nghĩ, chờ thể chủ bớt giận mới trở về."

Nhìn thiếu niên trước mắt mặt lộ vẻ lo lắng, trong lúc nhất thời Tiêu Văn có chút buồn cười, cảm giác mình và Quý Thư Mặc cũng rất tiện. Quý Thư Mặc không để ý tới nàng còn nàng thì luôn dò mắt chờ mong dần đi lên, lấy lòng các loại. Mà bây giờ, mình chỉ hơi lạnh nhạt đối với Quý Thư Mặc một chút, thể nhưng hần lại hoảng hốt mà bắt đầu lo lắng, lại bắt đầu nghĩ hết biện pháp chủ động đến gần mình, chủ động lấy lòng! Kiếp trước không có được đối xử như vậy! Nhìn dáng dấp, hần thật nóng nảy, thật sợ!

Mà nàng như thể nào nhẫn tâm để cho hần thất vọng đây.....

Nàng sẽ bày thiên la địa võng, chờ đợi hần ngoan ngoãn nhảy vào!

Hung hăng bấm mặt một cái, ở bên trong đau nhức, Tiêu Văn hưng phấn kích động kêu lên: "Mới vừa rồi, ta vẫn cho là mình đang nằm mơ, thì ra là Thư Mặc người thật sự trở lại! Thật sự là quá tốt!!!"

Trong sự kích động, Tiêu Văn ôm lấy Quý Thư Mặc, cánh môi đỏ thắm nhanh chóng hướng về phía Quý Thư Mặc.

Trong nháy mắt sắc mặt Quý Thư Mặc thay đổi, muốn phản kháng lại phát hiện mình không thể động đậy, đang cho là Tiêu Văn sẽ thành công trộm được một miếng hương thì nàng lại đột nhiên ngừng ở trước mặt của hần.

Nụ cười không ngờ ngờ ngốc giống với quá khứ, giờ phút này dung nhan giống như bạch ngọc chạm trog gang tấc, dưới ánh mặt trời lóe ánh sáng lấp lờ mê người.

Không thể phủ nhận, dung nhan Tiêu Văn xác thực rất tuần tú anh tuấn, da thịt ôn nhuận như ngọc, má ngọc không phấn son, nhưng bên trong nàng lại là ngây thơ vô năng, phẩm hạnh thật sự là thấp kém vô cùng, cho nên Quý Thư Mặc chưa bao giờ để ý dung mạo Tiêu Văn.

Hần trào phúng cho rằng cuộc sống Tiêu Văn hạnh phúc xa hoa lãng phí như thế, cũng chỉ là bởi vì có một gia thế tốt mà thôi. Không có Tiêu gia che chở, một người bình thường nàng cũng không bằng.

Quan Gia đại tiểu thư com tới há mồm, y đến vron tay, thì làm sao hiểu được tâm tình những người khác!

Nhưng đám cưới tám ngày trước kia, lại làm cho hần cảm nhận được Tiêu Văn khác biệt.

Hôm đó nàng đột nhiên bỏ đi những xa hoa lãng phí trước đây, một thân trang sức màu đỏ, lại tản mát ra một cỗ thành thực mê người sức quyến rũ. Thân hình xinh xắn thon dài, vòng eo trắng tấp, càng trở nên ngọc thụ lâm phong, hiên ngang mạnh mẽ, để cho hần trong nháy hạ kiêu hoa mắt, đột nhiên hoảng thần.

Mà giờ khắc này, cô gái trước mắt mang nụ cười dịu dàng, hô hấp êm ái thỉnh thoảng thổi lất phất ở trên má hần, lại khiến cho mặt của hần nóng lên. Tâm trí trong nháy mắt trống không, lại quên mục đích lúc đầu.

Hần hốt hoảng đẩy Tiêu Văn ra, hít sâu, cũng không thể bình tĩnh.

Thu lại nụ cười trong mắt, trong lúc Quý Thư Mặc hoảng hốt không cách nào tập trung chú ý thì Tiêu Văn mở mắt nói bậy nói bạ: "Thư Mặc, ta làm sao có thể trách cứ người...người là người ta thích nhất, ta làm sao có thể nhẫn tâm để cho người chịu một chút ủy khuất. Lần trước là người nói muốn ở lại Quý phủ mấy ngày, ta mới không có tới quấy rầy các người đoàn tụ..... Ta còn sợ người giận ta, không muốn trở lại....."

Giống như là che chở một đóa kiêu hoa, Tiêu Văn chủ động kéo tay Quý Thư Mặc, khi hần hoảng hoảng hốt hốt lại ản nhẫn, nhẹ nghiêng đầu, dịu dàng nói: "Mới vừa rồi, vừa nghe đến tin tức nói người trở lại, ta vội vàng ngựa không ngừng vó chạy về. Những ngày này, ta chính là ngày nhớ đêm mong Thư Mặc. Hôm nay Thư Mặc trở lại, ta có thật nhiều lời muốn nói với người đây."

Kể từ khi nhìn thấu Quý Thư Mặc nguy trang, Tiêu Văn phát hiện tình yêu của mình đối với Quý Thư Mặc càng ngày càng trở nên đậm bạc, hận ý lại càng ngưng càng sâu. Rõ ràng hôm qua nhắc tới Quý Thư Mặc thì ngực của nàng còn đau như thế, nhưng hôm nay, nàng lại có thể dễ dàng hận ý trong lòng, làm ra động tác trái lương tâm.

"Bên ngoài gió lớn, chúng ta đi vào nhà nói đi!" Ngoài miệng nói như vậy, trong đầu Tiêu Văn hiện lên đều là thiếu niên làm người ta ản ảp, suy tư ân nhân cứu mạng của hần đến tốt cùng là người nào.....

Đánh nhanh thắng nhanh giải quyết xong Quý Thư Mặc, sớm một chút hỏi rõ ràng Tạ Sơ Thần đi!

Nàng ra hiệu bằng mắt cho Vân yên.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tiêu Văn tính kế

Sau khi vào nhà cùng với Quý Thụ Mặc, Tiêu Văn bắt đầu phát huy công lực nói nhảm trước kia, làm nhảm không ngừng bày tỏ nhớ nhung của mình với hắn nhiều bao nhiêu, lại ái mộ hắn nhiều bao nhiêu, nói xong mình cũng nổi da gà đầy người.

Một đồng mặt ngọt liên tục oanh tạc, khiến Quý Thụ Mặc luôn lòng nghi ngờ mới vừa nổi lên hồ nghi trong lòng đột ngột cảm thấy lo lắng.

Hắn nhìn nữ nhân mặt cười khúc khích trước mắt, cảm thấy Tiêu Văn tích cực chủ động, nịnh hót lấy lòng như vậy cũng giống bình thường.

Hôm nay ở trên đường nhìn thấy cảnh tượng nàng và Tạ Sơ Thần thân thiết, quả thật là bởi vì hắn không có ở đây, cho nên Tiêu Văn không chịu tịch mịch đi. Dù sao, trước kia Tiêu Văn chính là nữ hoàn khổ hoa tâm chính cống, nỷ thiếu niên trong kinh thành không có ai không bị nàng đùa giỡn qua. Tạ Sơ Thần mặc dù có tiếng xấu, thế nhưng bề ngoài cũng là nữ nam.

Nghĩ đến Tiêu Văn đã từng có hành vi hèn hạ vô sỉ, Quý Thụ Mặc bật cười một tiếng ở trong lòng, dần dần đè xuống lo lắng không giải thích được xông lên đầu.

Hắn càng nghe càng phiền lòng, lông mày trong lúc lơ đãng nhẹ chau lại.

Làm bộ như lơ đãng nhìn sắc trời một chút, Tiêu Văn cười khúc khích nói: "Thụ Mặc, ở bên người thì thời gian trôi qua thật nhanh, lại nhanh như vậy đã đến giờ Tuất! Người muốn ăn cái gì, ta lập tức bảo người chuẩn bị!"

(Giờ Tuất là khoảng khắc từ 19 giờ sáng đến 21 giờ tối)

Nghe Tiêu Văn tỏ tình tỏ tâm thời gian dài như vậy, trong lúc nhất thời Quý Thụ Mặc không có gì muốn ăn. Hắn thậm chí nhớ lại cảnh tượng ngày đó về nhà thăm phụ mẫu, mặt Tiêu Văn dính dính muốn hắn ăn thịt cá, trong nháy mắt dạ dày khó chịu.

Làm bộ không nhìn thấy vẻ mặt Quý Thụ Mặc miễn cưỡng, Tiêu Văn xấu hổ cười cười, có chút tự hào ngăn chặn miệng của hắn: "Thụ Mặc, ngày người không ở đây, ta đặc biệt học mấy món người thích ăn. Hôm nay, để ta làm cho người ăn!"

Lời cự tuyệt cứ như vậy bị cứng ở nơi cổ họng, Quý Thụ Mặc suy nghĩ mình mới vừa trở về phủ mà làm mất mặt mũi của Tiêu Văn không tốt lắm, không thể làm gì khác hơn là cườm iễn cưỡng, dịu dàng nói: "Thụ Mặc rất chờ mong tay nghề của thê chủ."

Hắn đương nhiên biết, những năm gần đây, Tiêu Văn vì tìm niềm vui cho hắn, ra sức học những thứ vô dụng. Tỷ như, vô cùng ngây thơ mà bện châu châu này.

Nàng đường đường thế gia đại tiểu thư, lại cảm loại đồ chơi ngây thơ này tới dự dỗ hắn vui vẻ!

Mà bây giờ, vị này vốn nên ở khoa cử thượng phẩm đầu nêu cao tên tuổi, lại lãng phí thời gian học nấu nướng!

Tại sao có thể không có tiền đồ như vậy!

Vốn tưởng rằng Tiêu Văn rút cuộc thông suốt, trong lòng Quý Thụ Mặc rất thất vọng, đối với việc Tiêu Văn bộc lộ tài năng hoàn toàn không có bất kỳ mong đợi, thậm chí có chút lo lắng, Tiêu Văn nấu thức ăn có thể ăn không?

Chỉ là khó ăn hơn nữa, cũng phải ăn!

Về mặt bất động quan sát mỗi một biến hóa nhỏ trên mặt Quý Thụ Mặc, Tiêu Văn neho lại mắt phượng, cười khe khẽ đứng lên: "Người cứ chờ, ta đi một chút sẽ trở lại! Nhất định sẽ không để cho người thất vọng!"

"Ừ." Quý Thụ Mặc dịu ngoan gật gật đầu. Rũ đầu xuống, thoáng qua một tia quỷ dị.

Mặc Uyên cư có phòng bếp độc lập. Vừa nghe thấy Tiêu Văn muốn xuống bếp, cả phòng bếp đều sôi trào. Đầu bếp hoảng hốt tiến lên, muốn ngăn cản đại tiểu thư nhất thời suy nghĩ nông nổi này, lại bị một ánh mắt của Tiêu Văn dọa lui đi ra ngoài.

Họa Hạ vốn là ở bên nhìn náo nhiệt, thấy Tiêu Văn thật sự vén lên tay áo chuẩn bị làm thức ăn, giựt giựt khóe miệng, không dám tin hỏi: "Tiểu thư, người thật muốn xuống bếp?"

"Đó là tự nhiên." Tiêu Văn tay chân lanh lẹ cắt thức ăn, hỏi ngược lại: "Người nghĩ sao?"

"Ta cho là nếu nói tự mình xuống bếp chỉ là tiểu thư tùy cơ ứng biến, tiểu thư chỉ muốn đối phó Quý công tử, tới đây đợi tin tức tỷ tỷ."

Mới vừa rồi, một ánh mắt của Tiêu Văn, Vân Yên đã tuân lệnh đi ra ngoài điều tra.

Trước đây Tiêu Văn phân phó Vân Yên an bài hai mật thám ở phụ cận Quý gia, mỗi đêm sẽ hướng Vân Yên báo cáo hành tung Quý Thụ Mặc và trên dưới Quý phủ.

Giờ phút này, Vân Yên chính là đi tìm hiểu động hướng hôm nay của Quý Thụ Mặc.

"Ta tới này, đích xác là đang đợi tin tức Vân Yên, nhưng tự mình xuống bếp, cũng là thật."

Kiếp trước, Quý Thư Mặc không thích ứng thức ăn thịt cá Tiêu phủ, mỗi bữa cơm đều ăn vô cùng ít Tiêu Văn thương hấn gầy gò, cố ý vì hấn học nấu nướng. Nhất là mấy món ăn nhẹ Quý Thư Mặc thích ăn nhất, nàng học đến sắc hương vị câu toàn.

Đường đường một trưởng nữ thế gia, thế nhưng vì một người đàn ông tự mình xuống bếp! Hiện tại, Tiêu Văn tự suy nghĩ một chút, đều cảm thấy lúc ấy, đầu của nàng nhất định bị hồng, người có địa vị cao như vậy lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, làm loại hành động không tiền đồ này!

Vân Yên lúc trở lại, nhìn thấy Tiêu Văn bận rộn ở trong phòng bếp mồ hôi đầm đìa, khoe miệng tràn đầy cười như không cười, nụ cười làm cho người ta rét lạnh. Mà Họa Hạ tròn mắt há mồm đứng ở một bên, quả thật giống như gặp quỷ.

Nàng bước nhanh về phía trước, thấy chất trên bàn một bàn bản sắc hương vị đầy đủ thức ăn, trong lòng hơi kinh hãi.

Tiểu thư trước kia chưa từng chạm qua nồi, thế nào đột nhiên biết nấu ăn rồi hả?

Nhưng rất nhanh, nàng khàn giọng nói: "Tiểu thư, hôm nay Quý công tử đi Trà Tiên cư Minh Nhạc phố, nhìn thấy ngài và Tà công tử."

Động tác nấu ăn của Tiêu Văn dừng lại, mắt phượng lạnh lùng híp lại.

"Sau lại, hấn phái người đi Hình bộ và Tri Phủ một chuyến, chắc là đi điều tra án kiện Tà Thanh Vinh." Vân Yên có chút dừng lại, nhả lại mảy nói: "Hấn còn phái người theo dõi tiểu thư, chỉ là bị người của chúng ta bỏ rơi."

Tiêu Văn nghĩ đơn độc ước hẹn Tà Sơ Thần, cho nên sau lại, nàng không có mang Vân Yên và Họa Hạ. Không ngờ lại bị Quý Thư Mặc cho người theo dõi.

"Giờ Thân canh ba, người của Quý công tử trở lại phục mệnh. Giờ Dậu một khắc, Quý công tử rời khỏi Trà Tiên cư, chạy thẳng tới Tiêu phủ. Không bao lâu, tiểu thư và Tà công tử trở lại."

"Không trách được đột nhiên gấp gáp như vậy, thì ra là nhìn thấy ta và Sơ Thần, cảm thấy kế hoạch có nguy cơ rồi." Tiêu Văn nghĩ ngợi hồi lâu, trầm giọng nói: "Vân Yên, những ngày tới ngươi chú ý Mai viên nhiều hơn, đừng để cho Quý Thư Mặc có cơ hội đến gần. Ngoài ra, ta có chuyện, muốn nhờ ngươi làm."

Một bên, Họa Hạ nhìn thức ăn đầy đủ sắc hương vị như vậy, bụng cô lỗ cô lỗ kêu loạn. Nhìn thấy tiểu thư và tỷ tỷ đang chuyên tâm trò chuyện kế hoạch, nàng vội vã dùng chiếc đũa nhẹ chân nhẹ tay gấp một khối dưa chuột xanh biếc.

Xanh lá giòn ngon miệng, gia vị thích hợp. Thủ nghệ của tiểu thư con tốt hơn nàng tưởng tượng rất nhiều!

Nàng vừa ăn trộm, mặt vừa lộ vẻ sùng bái, cho đến khi bị Tiêu Văn nhìn mới dừng lại.

Nhìn trái cà chua rơi vào trên bàn, Họa Hạ bắt mắt nhếch môi, tội nghiệp nói: "Tiểu thư, người đừng dễ giận như vậy chứ sao. Nô tỳ ném thử có một chút!"

"Không muốn buổi tối không thoải mái, thì đừng ăn nữa." Tiêu Văn nhàn nhạt nói.

Họa Hạ giật mình một cái, khăn trương che cổ họng, sắc mặt tái nhợt hỏi: "Tiểu thư, người bỏ thuốc ở trong thức ăn?"

Tiêu Văn không trả lời có hay không mà chỉ cười cười, thu cái mâm vào, bỏ vào trong hộp đựng thức ăn.

Họa Hạ sung mặt lên, không tin phản bác: "Ta một mực ở bên cạnh tiểu thư, không nhìn thấy tiểu thư động thủ mà?"

Chẳng lẽ võ công tiểu thư đã đột nhiên tăng mạnh, còn nhanh hơn cả nàng? ! Cái này không thể nào! Hôm nay ngay cả người theo dõi tiểu thư cũng không phát giác!

"Người cảm thấy, tiểu thư ta sẽ làm loại chuyện bỏ thuốc hèn hạ vô sỉ này sao?" Tiêu Văn sâu kín khép lại hộp đựng thức ăn, trên mặt mang nụ cười nhìn không thấu.

Vân Yên ho nhẹ một tiếng, vì Họa Hạ giải đáp nghi ngờ: "Tiểu thư khinh thường làm chuyện bỏ thuốc như vậy, lại có cách còn cao minh hơn bỏ thuốc. Nếu Quý công tử không hiểu y lý, nhất định sẽ trúng kế của tiểu thư. Chỉ là Quý công tử tài hoa hơn người, nếu hiểu được chút ít."

Tiêu Văn nhàn nhạt cắt đứt: "Hấn không hiểu."

Kiếp trước, nàng chính là làm một bản thức ăn nhẹ Quý Thư Mặc thích ăn như vậy, đi dụ dỗ Quý Thư Mặc hoan tâm, nhưng nàng tốt bụng lại làm chuyện xấu, bởi vì trái cà chua, bông cải không được ăn cùng dưa chuột, rau chân vịt không được ăn cùng rau hẹ, khiến Quý Thư Mặc đau bụng một buổi tối.

Hôm đó, Tiêu Văn cực kỳ đau lòng, cả đêm ở với Quý Thư Mặc, càng không ngừng an ủi hấn, thậm chí còn lật tung phủ tìm hung thủ bỏ thuốc, cuối cùng mới từ trong miệng Vân Yên biết được, là chuyện ngu xuẩn mình làm.

Hôm đó về sau, Tiêu Văn hết sức tự trách. Vì để cho Quý Thư Mặc gầy gò một vòng sớm ngày khang phục, nàng đặc biệt mời đầu bếp Trà Tiên Cư tới đây.

Hiện tại, nếu Quý Thư Mặc mặt dày trở lại, nàng tự nhiên cấp cho hắn một phần lễ ra mắt đặc biệt. Nàng không phải người rộng lượng, kiếp trước bị hắn làm hại cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, kiếp này làm sao có thể để cho hắn tiếp tục tiêu dao hưởng thụ cuộc sống bên trong Tiêu phủ đây.

Nàng sẽ làm hắn biết, đến gần nàng, tính toán nàng, là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời hắn.

Mà nàng sẽ đòi lại tất cả, bao gồm cả tình cảm nàng đã bỏ ra.

Tiêu Văn đang tính toán Quý Thư Mặc thì Quý Thư Mặc đang chậm rãi mà đi tới Mai viên. Hắn không có an ổn ở Mạc Uyên cư chờ Tiêu Văn, mà là chủ động tìm tới Tạ Sơ Thần.

Mặc dù Tiêu Văn biểu hiện cùng ngày thường cũng không khác biệt, nhưng Tiêu Văn vừa đi, tim của hắn lại lo lắng lẫn nữa, mí mắt phải càng không ngừng nháy, cảm giác có chuyện gì sắp sửa xảy ra.

Cân nhắc hơn thiệt, Quý Thư Mặc quyết định tự mình tiến về phía Mai viên, thử dò xét Tạ Sơ Thần có làm trở ngại đến kế hoạch hay không. Đồng thời, hắn muốn biết, Tạ Sơ Thần có ngu xuẩn giống trong lời đồn, có giá trị để cho hắn lợi dụng hay không.

Quý Thư Mặc đi tới Mai viên thì Tạ Sơ Thần đang si ngốc nhìn hồng trần trong gương Tiêu Văn tặng hắn. Hắn một tay chống đầu, một tay cẩn thận từng li từng tí chạm nhẹ, suy nghĩ bay bay liên trôi dạt đến cảnh tượng ba năm trước đây hai người gặp nhau.

Chiều Nhi quét sân ở trong sân, nhìn thấy dáng vẻ Tạ Sơ Thần bị Tiêu Văn mê thần hồn điên đảo, giận dữ nhỏ giọng bắt bình thay công tử nhà mình. Hắn nghĩ, hiện tại công tử nhà mình có tiền có mạo, còn bám lấy củ cải hoa tâm Tiêu Văn này làm gì!

Đang mắng Tiêu Văn, Chiều Nhi giận dữ vừa nhấc mắt, lại thấy Quý Thư Mặc mang theo hai gã sai vặt qua cầu mà đến.

Hắn cảnh giác, hốt hoảng chạy vào nhà, khẩn trương nói: "Công tử, người xem, Quý Thư Mặc đó đến rồi!"

Chiều Nhi cũng không phải là bởi vì Tiêu Văn mà ghét Quý Thư Mặc, mà là bởi vì nhân sĩ kinh thành thường so sánh Quý Thư Mặc và Tạ Sơ Thần, xưng một là trắng sáng trên bầu trời xa không thể chạm, một là nước bùn trên đất làm người ta xem thường.

Có chút người rảnh rỗi còn muốn so sánh hai người gã sai vặt với nhau, nói gã sai vặt của Tạ Sơ Thần điều ngoa hơn cả Tạ Sơ Thần, vừa nhìn đã biết là chủ tử không có giáo dục được, mà gã sai vặt của Quý Thư Mặc Văn Kỳ và Văn Thư, tên thôi đã đánh thức tình thơ ý họa, người cũng dịu dàng tri lễ, Chiều Nhi giận đến nghiến răng, do đó đã gắn lên chủ tử ba người danh hiệu kẻ thù.

Hôm nay bởi vì Tiêu Văn, hắn càng thêm chán ghét chủ tử ba người dối trá này!

Kẻ thù gặp mặt hết sức đồ mắt! Giờ phút này Chiều Nhi thần bí lắm nhắm nâng mặt, mặt nghiêm túc nói: "Người này nhất định đến không có ý tốt! Công tử, người nằm trên giường trước giả trang bị bệnh đi, ta nói người thân thể không thoải mái, đã ngủ rồi!"

Đập vào mi mắt là một thiếu niên công tử áo trắng khuynh thành, ánh mặt trời chậm rãi hạ xuống, nổi bật lên thân trường bào trắng như tuyết này, không nhiễm một hạt bụi. Dung nhan tròn bóng như ngọc, như nhiễm hoa đào. Tròng mắt như thu thủy, lông mày tựa như mực vẽ. Tóc đen buộc lên thật cao, ánh sáng lộng lẫy như lưu ly.

Hắn buộc nhẹ áo, giống như tiên nhân trong bức họa đi ra, hà tư thảng vạt*, khiến Tạ Sơ Thần bí mật quan sát hắn trong lòng không tự chủ tràn ra vẻ khô sở, chưa xót ở nơi cổ họng.

Hắn yên lặng ngắm Tiêu Văn ba năm, cũng lặng lẽ nhìn về Quý Thư Mặc nơi xa được Tiêu Văn theo đuổi ba năm, vị tài tử đệ nhất Kinh Thành tài mạo song toàn kia.

Nhẹ rừ mí mắt xuống, Tạ Sơ Thần ách một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Được."

Thê chủ không để cho hắn gặp Quý Thư Mặc, hắn liền không gặp.

Lấy được công tử ra lệnh, Chiều Nhi ở trước cửa ngăn lại Quý Thư Mặc và gã sai vặt của hắn sắp đi tới.

Hắn bĩu môi, giọng điệu đăm đăm không có một tia quy củ: "Công tử nhà ta không thoải mái, đã ngủ rồi. Quý công tử, mời ngài trở về thôi."

Không ngờ bị gã sai vặt trước mặt chặn đường, Quý Thư Mặc khề che giấu ánh mắt, trên mặt mơ hồ có chút giận tái đi. Mà gã sai vặt Văn Kỳ của hắn thấy trong lòng chủ tử không thoải mái, lập tức nổi giận nói: "Công tử nhà ta là chính quân của Tiêu tiểu thư, người đây là thái độ gì! Nhìn thấy chính quân, còn không mau hành lễ!"

Đây chính là dịu dàng tri lễ trong mắt người đời? !

Chiều Nhi khó chịu, bộc phát tính tình: "Tiêu gia không phải ai có ngọc bội người đó chính là chính quân sao! Công tử nhà người có ngọc bội không? Tiêu tiểu thư có cho người ngọc bội sao? Tiêu tiểu thư có thừa nhận người thân phận chính quân của người sao?"

Tình tình điều ngoa này của hần từ nhỏ được Tạ Sơ Thần chân truyền, mà hần và Tạ Sơ Thần cũng không phân chủ tớ, khiến cho hần chưa bao giờ có ý thức đến, lần này ngôn luận nếu bị Tiêu Văn yêu thăm Quý Thư Mặc nghe được, nhất định hận không được hiện tại liền giết chết hần.

Chiêu Nhi cũng không biết Tiêu Văn cho ngọc bội hay chưa, thuận túy là cố ý nói dối muốn Quý Thư Mặc tức chết, thuận tiện muốn thử dò xét một cái rốt cuộc ngọc bội ở đâu.

Thấy Quý Thư Mặc và gã sai vặt của hần cũng bị hần nói cho sừng sốt một chút, Chiêu Nhi đoán bị mình nói trúng, vội vàng chu miệng lên, thêm dầu vào lửa nói: "Hiện tại ai cũng không có ngọc bội, chuyện đương nhiên đều là phu lang của Tiêu tiểu thư, bắt phân cao thấp! Hơn nữa Quý công tử, người về nhà thăm bố mẹ nhiều ngày không trở về Tiêu phủ, khiến Tiêu tiểu thư một mình trông phòng, không biết dưới con nóng giận Tiêu tiểu thư có thể hay không, trọng phạt người! Hôm nay, người không phải đi cầu Tiêu tiểu thư tha thứ, tới viện chúng ta làm cái gì."

Hần chợt kêu lên nói: "Chẳng lẽ, người muốn công tử nhà ta giúp người cầu cạnh Tiêu tiểu thư?"

Mặc Uyên cư, Tiêu Văn bùng hộp đựng thức ăn, mặt lộ vẻ tươi cười đi tới đại sảnh, lại phát hiện bên trong nhà quý đệ không có một bóng người. Đang xác định Quý Thư Mặc và bọn sai vặt hồi môn của hần đều không ở Mặc Uyên cư thì sắc mặt nàng hơi đổi, khẩn trương hỏi hộ vệ giữ cửa: "Quý Thư Mặc đâu?"

Thấy Tiêu Văn trừng mắt, nàng lập tức ngoan ngoãn đáp: "Tiểu thư, Quý công tử đi Mai viên rồi!"

Sắc mặt của Tiêu Văn tái đi, bước một bước dài xông ra ngoài.

Quý Thư Mặc đáng chết, đến tốt cùng muốn giờ mưa mà chúc quý gi! Thế nhưng mới vừa trở về phủ lại tìm Sơ Thần!

Không ngờ Quý chính quân chỉ không có ở đây có một khác, Đại tiểu thư lại vội vã như vậy, hộ vệ âm thầm cảm thán vị trí Quý chính quân ở trong lòng đại tiểu thư thật lớn, nghĩ tới về sau phải lấy lòng Quý chính quân thật tốt, như vậy tiểu thư nhất định sẽ khen ngợi mình!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.